

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE IRON COVENANT

IRON^{AND} MAGIC

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ILONA ANDREWS

DEMİR VE BÜYÜ

ILONA ANDREWS

TELİF HAKKI

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır.
Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Demir ve Büyü
Telif Hakkı © 2018 Ilona Andrews E-kitap
ISBN: 9781641970358

Kapak Resmi: Gene Mollica Studio, LLC

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.
eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncıya aittir.

NYLA Yayıncılık
121 W 27th St., Suite 1201, New York, NY 10001
<http://www.nyliterary.com>

İÇİNDEKİLER

<u>Teşekkür</u>	
<u>DEMİR VE BÜYÜ hakkında sorular</u>	
<u>Seriye Giriş</u>	
<u>Önsöz Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>	
<u>3 Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>	
<u>6 Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>	
<u>9 Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11 Bölüm</u>	
<u>12 Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14 Bölüm</u>	
<u>15 Bölüm 16</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Ilona Andrews'dan Daha Fazlasını</u>	
<u>Keşfedin Yazar Hakkında</u>	

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi. Her zamanki gibi, size ulaşmasında çok yardım aldık. Bizim adımıza yorulmadan çalışan menajerimiz Nancy Yost'a rehberliği, yardımı ve dostluğu için teşekkür ederiz. Harika editörümüz Sandra Harding'e, el yazmasını bir kitaba dönüştürmemize yardımcı olurken verdiği görüş ve öneriler için minnettarız. Natanya Wheeler'a kapak tasarımı ve bizi yolda tuttuğu için; Sarah Younger'a basılı baskıyı ayarladığı ve moral desteği, çok çok moral desteği için; ve Amy Rosenbaum'a sesli baskının devasa görevinin üstesinden geldiği için teşekkür ederiz.

Joanne Suh'a Hugh ve Elara'nın kitapları için Iron Covenant (Demir Antlaşma) seri ismini bulduğu için çok teşekkürler.

Ayrıca redaksiyon için Stephanie Mowery'ye ve Hasna Saadani, Mi Young Jin, Robin Snyder, Jessica Haluska, Julia Wheatley, Kristen Carter, Carwrights ve M. C. Dy gibi beta okuyucularımıza minnettarız. Brandi Boldden'a özel teşekkürler.

Tüm gerçek hataları yalnızca bize aittir.

Son olarak, bize tekrar şans verdiğiniz için siz okuyucularımıza teşekkür ederiz. Umarız kitap eğlenceli olur.

DEMİR VE BÜYÜ HAKKINDA SORULAR

Teknik olarak bu kitap Kate Daniels serimizin bir yan ürünüdür; ancak bağımsız bir eser olarak da okunabilir.

Kate Daniels hayranları için: Bu hikaye Iron Covenant üçlemesinin ilki olmasına ve üçlemenin tamamı Magic Triumphs'daki olaylardan önce geçmesine rağmen, aslında aşağıdaki sırayla okunmak üzere yazılmıştır:

- Demir Antlaşma 1: Demir ve Büyü• Büyü Zafer Kazanır
- Demir Antlaşma 2
- Demir Antlaşma 3

Hugh'un tüm hikayesinin ortaya çıkmasını beklemenize gerek yok. Bunu yaparsanız, o kadar eğlenceli olmayacaktır çünkü Iron Covenant 2'de Magic Triumphs'tan sonra keşfedilmesi en iyisi olan bazı açıklamalar var.

SERİYE GİRİŞ

Dünya bir büyü kıyametine maruz kaldı. Teknolojik ilerlemeyi çok ileri götürdük ve şimdi büyü bir intikamla geri döndü. Dalgalar halinde, uyarı vermeden geliyor ve ortaya çıktığı gibi aniden yok oluyor. Büyü yükseldiğinde uçaklar gökyüzünden düşüyor, arabalar duruyor ve elektrik kesiliyor. Büyü azaldığında, silahlar çalışır ve büyüler başarısız olur.

Burası değişken, berbat bir dünya. Büyü teknolojiden besleniyor, gökdelenleri kemiriyor, ta ki çoğu yıkılıp geride sadece iskelet kabukları bırakana kadar. Yıkık sokaklarda canavarlar kol geziyor, wasbearlar ve werehyenalar avlarını takip ediyor; ve Ölülerin Efendileri, bilgi ve zenginliğe olan açlıklarıyla hareket eden büyücüler, kana susamış vampirleri zihinleriyle yönlendiriyor.

Bu yeni çağda, büyüyle uykularından uyandırılan kadim varlıklar uyanır. Bunlardan biri, binlerce yıl önce adı Basra Körfezi'nin kadim krallıklarını dehşete düşüren Kulelerin Yapıcısı Nemrut'tur. Hayal bile edilemeyecek bir güce sahip olan Nimrod, Roland adında yeni bir isim alır ve gelecek vizyonunu hayata geçirmeye başlar. Yeni bir krallık kurmak için önce eskisini yok etmek gerekir. Roland'ın bir Savaş Lordu'na, ordusunu kuracak ve yönetecek bir lidere, büyük güce ve daha da büyük zalimliğe sahip birine ihtiyacı vardır,

Roland'ın her şüphe kırıntısını kendi kanı ve kadim büyüsüyle yakarak sadakatini garanti altına alacağı biri.

Bir insanı silaha dönüştürürken, genç yaşta başlamak en iyisidir...

PROLOGUE

"W kalk!"

Tekmenin uykusundan geldiğini hissetti ve bir topun içine kıvrıldı. Bu sefer o kadar acımadı. Emile gerçekten çabalamıyordu.

"Bir müşteriniz var."

Gözlerini kırpıştırarak yuvarlandı. Yuvası olan davulun daha derinlerine saklanmalıydı. Davul yan yatmıştı ve Émile'in iyi bir tekme atamayacağı kadar uzundu. Ama hava çok güzel ve güneşliydi ve Émile davulun önündeki paçavraların üzerinde uyuyakalmıştı.

Émile'e ve yanındaki adama baktı. Adamın koyu renk gözleri vardı. Gözleri izlemeyi öğrenmişti. Yüzler yalan söylerdi, ağızlar yalan söylerdi, ama gözler her zaman adamın vurup vurmayacağını ve ne kadar sert vuracağını söylerdi. Bu adam iriydi. Büyük eller. Güçlü omuzlar. Onun yanında Émile sıska ve zayıf görünüyordu ve bunu o da biliyordu, çünkü dudak bükmeyi unutmuştu. Sokaktaki herkes Émile'e sinsi derdi, sinsiliğinden dolayı, ama sadece o duymadığında. Emile acımasızdı. Sokakta koştururdu ve biri ona karşı çıkmaya çalıştığında öfkeden deliye döner ve hareket etmeyi bırakana kadar bir taş ya da metal bir sopayla döverdi.

Émile parmağını adama doğru uzattı. "Düzelt onu."

Adam sol kolunu uzattı ve deri ceketinin kolunu geriye çekti. Bir kesik bileğinden dirseğine kadar uzanıyordu. Sığıdı, sadece derinin üst tabakasını geçiyordu. Düzeltmesi kolaydı. Émile'e baktı. Genellikle Émile gizemli görünmesi için ona saçma sapan kelimeler söyler ve uzatırdı ama adam onu izliyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

Uzanıp adamın koluna dokundu ve büyüünün akmasına izin verdi. Kesik kendini mühürledi.

Adam ön kolunu sıkarak eskiden yaranın olduğu yeri kontrol etti.

"Gördün mü? Sana söylemiştim." Emile dişlerini gösterdi.

"Ne kadar?" diye sordu adam. Sesinde bir aksan vardı.

"Ne ne kadar?"

"Çocuk ne kadar?"

Yüreği ağzına geldi. Paçavralarının altında bir bıçak sakladığı davulun içine doğru ilerledi. Satılan çocuklara ne olduğunu biliyordu. Erkeklerin onlara ne yaptığını biliyordu. Rene satılmıştı. Rene onun tek arkadaşıydı. Rene hızlıydı ve pazar tezgahlarından çaldığında kimse onu yakalayamazdı. Rene'nin sırtındaki bir çıbanı iyileştirmişti ve o zamandan beri Rene paylaşıyordu. Davulunun içine saklanıp Rene'nin çaldığı ekmeği ya da pirogi'yi yiyorlar ve başka bir yerdeymiş gibi davranıyorlardı.

İki hafta önce, bir adam Rene'yi götürdü. Émile onu satmıştı. Üç gün sonra, hava karardıktan sonra, aynı adamın Rene'yi bir köpek gibi zincire bağlayarak bir eve doğru götürdüğünü gördü. Rene pembe bir elbise giyyordu ve gözü morarmıştı.

Emile onu satmayacağına söz vermişti. Anlaşma buydu. Müşterileri iyileştirdi ve Émile ona yiyecek verdi ve onu korudu.

"Satılık değil," dedi Émile.

Adam deri ceketinin içine uzandı. Bir zarf çıktı. Bir deste para Émile'in önündeki toprağa düştü. A

kalın bir yığın. Daha önce hiç görmediği kadar çok para.
Emile'in gözleri büyüdü.

Başka bir yığın.

Davulun içinde sıkışıp kalmıştı. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Bir tane daha.

Emile dudaklarını yaladı.

"Söz vermiştin!" diye bağırdı.

"Kapa çenenı." Émile gözlerini kısarak adama baktı. "O sihirli bir çocuk."

Başka bir yığın.

"Al onu," dedi Émile.

Adam ona doğru uzandı. Geri çekildi, eli pis battaniyesinin altında sakladığı bıçağı kavradı. Zincire bağlı olarak yürüyemezdi.

Adam ona doğru adım attı, sırtı Émile'e

dönüktü. "Bıçağı bırak," dedi adam.

Arkasında Émile'in yüzü çirkinleştı. Elindeki hançeri adamın sırtına doğrultarak hamle yaptı. Adam hızla döndü. Eli Émile'in bileğinde sabitlendi. Émile çığlık attı ve hançeri düşürdü. Adam onu kenara çekti.

"Alın onu!" Émile ciyakladı. "Alın onu!"

"Çok geç."

Adam sol elini Émile'in boğazına kilitledi ve sıktı. Émile boştaki eliyle adamın kolunu tırmaladı, kaçmaya çalışarak çırpındı. Adam sıkmaya devam etti.

Büyü ona Émile'in boğazındaki küçük kemiğin kırıldığını söyledi. Can sıkıcı bir kaşıntı gibi onu rahatsız ediyordu. Geçmesi için kemiği onarması gerekecekti ama adam sıkmaya devam etti, daha da sert.

Émile'in gözleri kafatasının içinde geri yuvarlandı. Büyünün rahatsız edici vızıltısı kayboldu. Ölüyü iyileştiremezsin.

Adam bıraktı ve Émile gevşeyerek yere düştü.

Kendini küçültmeye çalışarak bir top haline getirdi.

Adam davulun yanına çömeldi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bıçağını sapladı. Adam onun elini yakaladı ve sonra güneş ışığına doğru çekilerek ayağa kaldırıldı.

Adam bıçağına baktı. "Keskin bir bıçak." Ona uzattı. "Al. Bıçağı tut. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Bıçağı adamın elinden kaptı ama gerçeği zaten biliyordu. Bıçak işe yaramayacaktı. Adam onu her an öldürebilirdi. Zamanını beklemek ve kaçmak zorundaydı.

Adam para destelerini aldı, adamın elini tuttu ve birlikte sokaktan çıkıp pazara doğru yürüdüler. Adam bir tezgâhta durdu, sıcak bir pirogi aldı ve ona uzattı. "Ye."

Bedava yemek. Onu aldı ve ısırды, tatlı elma dolgusu ağzını yakacak kadar sıcaktı. Yarım çiğnediği lokmayı yuttu ve bir tane daha aldı. Daha sonra her zaman kaçmayı deneyebilirdi. Eninde sonunda adam gözlerini kaçırarak ve o da kaçacaktı. O zamana kadar adam ona yemek ısmarlarsa kabul edecekti. Sadece bir aptal bedava yemekten vazgeçerdi. Yediniz ve biri size yumruk atıp elinizden almadan önce çabucak yediniz.

Pazar yerinden geçerek büyüünün öldürdüğü yüksek binaların kalıntılarından yanından yürüdüler. Büyü dalgalar halinde gelirdi. Bir an buradaydı, sonra yoktu. Bazen ayın günü Sainte-Chapelle'e gidip kapının önünde dilenirdi. Kiliseden çıkan herkes dünyanın sonunun geldiğini ve onları sadece Tanrı'nın kurtarabileceğini söylüyordu. Her zaman, eğer Tanrı gelirse, büyü sırasında geleceğini düşünürdü.

Yürümeye devam ettiler, parka kadar, bankta oturmuş kitap okuyan bir adamın yanına kadar gittiler.

"Onu buldum," dedi kara gözlü adam.

Banktaki adam başını kaldırdı ve ona baktı.

Yemeği unutmuştı. Yarısı yenmiş pirogi parmaklarından düştü.

Adam altın rengindeydi ve sihirle yanıyordu, o kadar çok sihir vardı ki neredeyse parlıyordu. Bu sihir uzandı ve ona dokundu, çok sıcak ve misafirperver, çok nazikti. Etrafını sardı ve adam dondu kaldı, kaybolabilir diye hareket etmekten korktu.

"Ailen nerede?" diye sordu adam. Her nasılsa cevap verdi. "Öldüler."

Adam ona doğru eğildi. "Hiç ailen yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bilmiyorum."

"Açlık yüzünden bunu söylemek zor," dedi kara gözlü adam. "Belki altı ya da yedi."

"Sen çok özelsin," dedi adam. "Dışarıdaki şu insanlara bak."

Adamdan gözlerini kaçırmak istemiyordu ama onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordu, bu yüzden başını çevirip pazardaki insanlara baktı.

"Dışarıdaki insanlar arasında en çok parlayan sizsiniz. Onlar ateş böceği ama sen bir yıldızsın. Senin bir yeteneğin var."

Elini kaldırdı ve adamın bahsettiği ışığı görmeye çalışarak parmaklarını inceledi ama hiçbir şey göremedi.

"Eğer benimle gelersen, sana söz veriyorum ışığın büyümesine yardım edeceğim. Güzel bir evde yaşayacaksın. Bol bol iyi yemek yiyeceksin. Sıkı çalışacaksın ve büyüüp güçlü kuvvetli olacaksın. Kimse sana engel olamayacak. Bunu ister misin?"

Düşünmesine bile gerek yoktu.

"Evet." "Adın ne?" diye sordu adam.

"Bir adım yok."

"Bu hiç iyi değil," dedi adam. "Bir isme ihtiyacın var. Güçlü bir isim, insanların bileceği ve saygı duyacağı türden bir isim. Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Tekrar başını salladı.

"Fransa'dayız. Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"
At üzerindeki bir adam heykelini işaret etti. Adamın bir kılıcı vardı ve bir taç giyiyordu.

"Hayır."

"Bu Hugh Capet. Capet hanedanının kurucusuydu. Fransa krallığı onun hükümdarlığıyla başladı. Onun soyundan gelenler neredeyse dokuz yüz yıl boyunca Fransa tahtında oturdular. O büyük bir adamdı ve sen de büyük bir adam olacaksın, Hugh. Büyük bir adam olmak ister misin?"

"Evet."

Adam gülümsedi. "Güzel. Her şey bir denge içinde var olur, Hugh. Teknoloji ve Büyü. Bu dünya her ikisine de sahip olmak için doğdu. Ailenin inşa ettiği medeniyet, dengesizlik çok büyük hale gelene kadar Teknolojiyi güçlendirdi ve besledi ve şimdi Büyü teraziyi eşitlemek için geri döndü. Büyük dalgalar halinde dünyayı sular altında bırakıyor, teknolojik mucizeleri eziyor ve harika yaratıklar ortaya çıkarıyor. Kıyametin doğum sancılarından yeni bir çağ başlatıyor. Bizim çağımız, Hugh, benim ve senin. Bu çağda bana Roland diyeceksin."

"Evet," diye kabul etti Hugh. Artık gerçeği biliyordu. Tanrı onu bulmuştu. Tanrı onu kurtarmıştı.

"Dünya şu anda kaos içinde," dedi Roland. "Ama ben ona düzen getireceğim. Bir gün bu dünyayı ben yöneteceğim ve sen de benim Savaş Lordum olacak, benim adıma orduları yöneterek barış ve refahı yeniden tesis edeceksin. Bugün tanıştığımız için özel bir gün. Bu özel günde senin için yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey? Benden bir iyilik iste."

Hugh yutkundu. "Arkadaşım. Adı Rene. Siyah saçlı ve kahverengi gözlü. Bir adama satıldı."

"Bulunmasını ister misiniz?"

Hugh başını salladı.

Roland başının üzerinden kara gözlü adama baktı. "Şu Rene'yi bul ve bana getir."

Koyu renk gözlü adam başını eğdi. "Evet, Sharrum."

Yürüyüp gitti.

Roland Hugh'ya gülümsedi. "Gel, yanıma otur."

Hugh adamın ayaklarının dibine oturdu. Sihir etrafını sarmıştı ve o andan itibaren her şeyin yolunda gideceğini biliyordu. Bir daha hiçbir şey onu incitemeyecekti.

God ölmüştü.

Hayır, tam olarak öyle değildi. Hugh ölmüştü.

Hayır, o da değildi.

Sesler onu çekiştiriyor, tekrar uyuşturan karanlığa gömülmesine izin vermiyordu.

"Hugh?"

Sert ve ıslak bir şeyin üzerinde yatıyordu. Burnuna ekşi, alkole doymuş kusmuk kokusu çarptı.

Sarhoştı. Evet, işte buydu. Sarhoştı ve her geçen an daha da ayıklaşıyordu, bu da Tanrı'nın olduğu boşluk onu tamamen yutmadan önce içecek bir şeyler bulması ya da tekrar sızması gerektiği anlamına geliyordu.

Soğuk sıvı onu sırlıslam etti.

"Ayağa kalk." Erkek sesi tanıdıktı ama konuşanı tanımak için hafızasının derinliklerine inmesi gerekecekti. Düşünmek boşluğu yakınlaştırdı.

"Bu anlamsız." Tanıdığı ve hatırlamamaya karar verdiği başka bir ses. "Ona bak."

"Ayağa kalk," diye ısrar etti ilk ses, sakın ve kasıtlıydı. "Nez kazanıyor. Bizi teker teker öldürüyor."

İçinde bir şeyler kıpırdadı. Sadakat, zorunluluk ve nefrete benzeyen bir şey. Daha derine batmaya çalıştı.

sersemlemişti. Tanrı artık onu istemiyordu ama karanlık onu kabul etmekten mutluydu.

"Umurunda değil," dedi ikinci ses. "Anlamıyor musun? O kayboldu. Bize yapacağı tüm iyilikler için ölmüş ve çürüyor da olabilir."

"Ey küçük inançlılar," dedi üçüncü ve daha derin bir ses. "Siktirin gidin bu yerden!"

Keskin bir acı kafatasını yumrukladı. Biri onu tekmelemişti. Kısa bir süre bir şeyler yapmayı düşündü ama yerde kalmak daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

"Ona bir daha vurursan, seni yanlara ayırırım." Dördüncü ses.

Soğuk. Bunu da tanıyordu. Bu nadiren konuşurdu.

"Düşün." Üçüncü ses. Toparlanmış, mantıklı, küçümseme dolu. "Şu anda sarhoş. Eninde sonunda ayık olacak. Sarhoşluğu düzeltebiliriz. Ama kafasına tekme atarsan beynini yaralarsın. O zaman ne işe yarar? Zaten beyni hasarlı bir embesilimiz var. Bir başkasına ihtiyacımız yok."

Bir... iki... üç... Sayım zihninin bulanık derinliklerinden su yüzüne çıktı. Hakaretin Bale'in beyni olan sert kabuğu delip geçmesinin ne kadar süreceğini görmek için böyle sayardı.

Dört.

"Seni öldüreceğim, Lamar!" Bale hırladı.

"Kapa çenenin," dedi ilk ses.

Evet. Hepsinin çenesini kapatıp onu rahat bırakması gerekiyordu. Kaçak içki sürahisini bitirmedeğinden oldukça emindi. Ulaşabileceği bir yerde olmalıydı.

İlk ses, "Kalkın, Başöğretmen," diye ısrar etti.

Stoyan, onun hafızası sağladı. Anladım. Stoyan her zaman inatçı bir sonovabitchti.

"Sana ihtiyacımız var," dedi Stoyan, sesi sessiz ve yakındı. "Köpeklerin sana ihtiyacı var. Landon Nez bizi öldürüyor. Tasfiye ediliyoruz."

Eninde sonunda gideceklerdi.

"Umurunda bile değil," dedi Bale.

"Çantayı bana uzat," dedi Stoyan.

Birisi onun yanında diz çöktü.

"Bunun bir önemi yok," diye homurdandı Bale. "Her şeyi mahvetti. Burada kendi sidiği ve kusmuğu içinde yatıyor. Kapıdaki sik kafalıyı duydun. Haftalardır bu bok çukurunun içinde."

Hugh bir fermuarın açıldığını duydu. Önüne bir şey konmuştu. Çürüyen kanın ve çürümenin kokusunu aldı.

Bale devam etti. "Ayılsa bile, hemen şişeye geri dönecek ve suratı bok gibi olacak."

Hugh gözlerini açtı. Kesik bir kafa ona bakıyordu, kahverengi irisler sütlü bir patinayla matlaşmıştı.

Rene.

"Artık ayakta bile duramıyor. Ne yapacağız, onu bir sopaya bağlayıp destek mi vereceğiz?"

Dünya kırmızıya döndü.

"Cehenneme kadar yolu var." Bale arkasına yaslandı, tekme atmaya hazırlanıyordu.

Bale'in ayağı kesik kafaya değmeden önce öfke onu ayağa kaldırdı. Elini Bale'in boğazına doladı, onu ayağa kaldırdı ve en yakındaki masaya çarptı. Bale'in sırtı yüksek bir gümbürtüyle tahtaya çarptı.

"Şükürler olsun," dedi Lamar.

Bale kolunu pençeledi, kalın pazularındaki kaslar şişkinleşti. Hugh sıktı.

Felix sağında belirmiş, ona doğru uzanıyordu. Hugh sol eliyle iri adamın burnuna çapraz bir yumruk indirdi. Kıkırdak çatırdadı. Felix tökezleyerek geri çekildi.

Bale'in yüzü morardı, gözleri parladı. Ayakları havayı dövüyordu.

Stoyan kollarını Hugh'nun sağ pazusuna kilitledi ve kola ölü ağırlığını ekleyerek gevşedi. Felix soldan saldırdı ve kendini Hugh'un sol koluna kilitleyerek bir kol barı oluşturmaya çalıştı.

Dünya hâlâ kırmızıydı ve o sıkmaya devam etti.

Su soğuk bir çağlayan halinde onu sırlıslam etti ve kırmızı pusu temizledi. Hırıldayarak kendini silkeledi ve Lamar'ı gördü

bir kova tutuyor.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Lamar. "Bırakın adamı, Başöğretmen. Eğer onu öldürürseniz, öncülerinize liderlik edecek kimse kalmaz."

BOŞLUK, Roland'ın varlığının eskiden olduğu yerdeki büyük, ham delik ona baktı. Hugh dişlerini sıktı ve kendini önündeki masanın üzerinde duran kafaya konsantre olmaya zorladı.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Altı gün önce," dedi

Stoyan. "O ne yaptı?"

"Hiçbir şey," dedi Stoyan. "O hiçbir şey yapmadı."

"Rene dışarıdaydı," dedi Lamar. "Sen kovulduktan sonra o ve Camilla çekip gittiler. Sivil hayata geçtiler. Rene Chattanooga'da bir öğretmenlik işi aldı, Fransızca lisesinde."

"Kimse için bir tehdit oluşturmuyordu," dedi Stoyan. "Yine de onu öldürdüler. Sizinle buluşması için onu ikna etmeye geldim ve cesedini buldum. Onu mutfağının zeminine bırakmışlar."

Zonklayan başı düşünmesini zorlaştırıyordu.

"Camilla?" Stoyan başını salladı.

Rene'nin karısı başaramadı. Acı Hugh'ya saplandı ve öfkesini körükledi. Rene iyi bir asker değildi. Kalbi hiç bu işe yatmamıştı ama denemişti. Hep daha iyi bir şeyden söz ederdi. İş bittikten sonra yaşayacağı hayattan.

"Sadece o ve Camilla değil," dedi Stoyan. "Caroline mı?"

"Öldü," dedi Bale.

"Purdue, Rockfort, Ivanova, hepsi öldü," diye ekledi Stoyan. "Hepsi bu kadar."

Hugh dört adamı gözden geçirdi. Stoyan, siyah saçlı, gri gözlü, otuzlu yaşlarının ortasında, yıpranmış bir kılıç gibi bitkin görünüyordu. Felix, iri yarı, dağ gibi bir Dominikliydi.

burun kanamasını durdurmaya çalışıyordu. Burnunun köprüsü sağa doğru eğilmiş. Kırıldı. Bale köşede somurtuyordu. Beş-sekiz, beş-dokuz yaşlarında, koyu kıızıl saçlı Bale neredeyse boyu kadar genişti, tüm cüssesi kemikten ve kalın, ağır kas tabakalarından oluşuyordu. Lamar en sağdaki masanın kenarına tünemişti. Uzun boylu, siyah, çelik kablolardan bükülmüş gibi görünen bir vücuda sahip olan Lamar ellisine yaklaşıyordu ve yaşı onu öldürmeyi daha da zorlaştırıyordu. Saçları kısa kesilmişti. Düzgün bir sakal çenesini çevreliyordu. Bir zamanlar istihbarat subayıydı ve duruşunu hiç kaybetmemişti. Burnunda ince, tel çerçeveli bir gözlük vardı.

İkinci komutan, sessiz katil, çıldırtıcı ve stratejist. Onun grup liderliğinden geriye kalan tek şey.

Stoyan, "Şu anda işler böyle yürüyor," dedi.

Lamar, "Nez Demir Köpekler'in listesini inceliyor ve isimlerin üstünü çiziyor," dedi. "Kimse güvende değil. Hepimiz aynı fırçayla katranlandık."

Demir Köpekler. Onun Demir Köpekleri, Roland için kurduğu seçkin özel ordu. Bu isim içini ürpertmişti. Boşluk daha da genişliyor, kemiklerini sızlatıyordu.

O Demir Köpekler'i, Landon Nez de Altın Lejyon'u yönetiyordu; akılsız vampirleri ele geçiren ve onları uzaktan kumandalı arabalar gibi yönlendiren büyücüler. Demir Köpekler ve Altın Lejyon, Roland'ın sağ ve sol elleri. O Nez'den, Nez de ondan nefret ediyordu ve Roland'ın hoşuna giden de buydu.

Hugh eninde sonunda Nez'i öldürmenin bir yolunu bulacaktı ama zamanı kalmamıştı. Roland onu temizlemişti.

Hatırası onu sıcak ve öfkeli bir şekilde yumrukladı. Roland karşısında duruyordu, tüm yaşam ve sıcaklıktan yoksundu. O anda Hugh öfke, hiddet, üzüntü, herhangi bir şeye razı olabilirdi. Ama hiçbir şey yoktu. Roland karşısında soğuk bir şekilde duruyordu.

Bu sözler onu haşladı. **"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Hugh. Artık sana ihtiyacım yok."**

Her sesi hatırlıyordu. Bir nefes aldığını hatırlıyordu ve sonra onu sokaklardan çeken adama bağlayan sihirli yaşam çizgisi kaybolmuştu. Boşluk açılmış ve her şey acıya dönüşmüştü. Şimdi onu ısıyor, dişleri ruhunu parçalıyordu.

Amacı, öğretmeni, vekil babası, bu berbat dünyada doğru ve gerçek olan her şey gitmişti. Hayatın hiçbir anlamı yoktu. Ve nedenini bile tam olarak anlayamıyordu.

Dört adam ona bakıyordu. "Durum ne kadar kötü?" Hugh sordu.

Stoyan, "Şu anda bizimle birlikte üç yüz adamımız kaldı," dedi.

Birkaç ay önce Hugh, Demir Köpekler'den her biri dört yüz seksen askerden oluşan beş tabur bırakmıştı. Onları seçkin, disiplinli, eğitimli bir güç haline getirmişti, herhangi bir devlet başkanının sahip olmak için kolunu keseceği türden askerler.

"Dışarıda daha fazlası var," dedi Stoyan. "Bazıları saklanıyor, bazıları herhangi bir yön olmadan dolaşıyor. Nez'in kan emici devriyeleri var. Bizi avlıyorlar."

Sürgün edildiğinden beri ne olmuştu? "Neden?"

"Senin yüzünden!" Bale köşeden hırladı. Hugh Lamar'a baktı.

"Roland tatsız bir gerçeği keşfetti," dedi Lamar. "Biz onu takip etmiyoruz. Sizi takip ediyoruz. Siz bizim Önderimizsiniz. Bize güvenilmez gözüyle bakılıyor."

Aptallar. Onlara baktı. "Yemin ettiniz."

"Yeminler iki yönlüdür. Ona kollarını göster," dedi Lamar.

Stoyan kollarını yukarı çekti. Ön kollarında pürüzlü yara izleri vardı.

"Hep aynı hikâye," dedi Lamar. "Roland işgal edilmiş bir arazi istiyordu. Kasabaya para teklif etti ama onlar satmayı reddetti."

"Bana kasabayı yerle bir etmemi söyledi," dedi Stoyan. "Ve bir mesaj vermek için sivilleri ağaçlara asmamı. Ona asker olduğumu, kasap olmadığımı söyledim. Çoğunu çarmıha gerdi ve beni de onlarla birlikte çarmıha astı. Otuz iki kişi. Üç gün boyunca onların ölümünü izledim. Orada ölebilirdim."

"Seni ne kurtardı?" Hugh sordu.

"Daniels beni kurtardı. Beni çarmıhtan çekti ve gitmeme izin verdi."

İsim bıçak gibi kesti. Bu yüzüne yansımış olmalı çünkü Stoyan bir adım geri çekildi.

Kate Daniels, Roland'ın uzun zamandır kayıp olan ve yeni bulduğu kızı. Sürgün edilmesinin sebebi.

Hugh bu ismi aklından uzaklaştırdı ve elindeki soruna odaklandı. Roland, Stoyan'ın sivilleri katletme emrini reddedeceğini biliyordu. Sıradan kohortların yaptığı bu değildi. Köyü sorgusuz sualsiz yeryüzünden silecek olan Demir Köpekler'in karanlık kolu artık yoktu. Roland bunun acı bir şekilde farkındaydı. Bu emir bir sadakat testiydi ve Stoyan başarısız olmuştu. Roland sadece sadakat değil, sorgusuz sualsiz bağlılık da isterdi. Bunu elde edemediğinde tüm gücü yok etmeye karar vermiş olmalıydı.

Hugh bunun bir israf olduğunu fark etti. Hugh, Demir Köpekler'i inşa etmek için yıllarını vermişti ve Roland onları bir çöp gibi fırlatıp atmıştı.

Roland'ın onu fırlatıp attığı gibi. Hayır, atmamıştı. Ben onun sağ eliydim. Beni kesti. Ne tür bir adam dövüşe girmeden önce kendi elini keser?

Bu yeni sapkın düşünce beynine yerleşmiş, yanıyor ve sönmeyi reddediyordu.

Belirsizliği ortadan kaldıracak sihirli bir ip aradı ve sadece boşluğu buldu. Boşluk dişlerini ruhuna geçirmişti. Görünmez bağ, sihirli dalgalar azaldığında ve teknoloji üstünlüğü ele geçirdiğinde bile onu ve Roland'ı birbirine bağlamıştı. Her zaman oradaydı. O zamandan beri onları birbirine bağlamıştı.

Roland'ın kanını onunla paylaştığı an. Şimdi kan gitmişti.

Boşluk kafatasının içini tırmalıyor, yeni keskin düşünceler Hugh'nun zihnini dağlıyordu ve kendini dengelemesinin hiçbir yolu yoktu. Çığlık atma ve bir şeyleri parçalama dürtüsü onu yakaladı. Liköre ihtiyacı vardı, hem de çok fazla.

Dört adam onu izledi. Her birini yıllardır tanıyordu. Onları kendi elleriyle seçmiş, eğitmiş, onlarla savaşmıştı ve şimdi ondan bir şey istiyorlardı. Onu yalnız bırakmayacaklardı.

Felix, "Bir şeyler yapmazsak, gelecek yıl bu zamanlar hiçbirimiz hayatta olmayacağız," dedi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Hugh zaten biliyordu ama yine de sordu.

"Bize liderlik etmeni istiyoruz," dedi Stoyan. "Köpekler seni tanıyor. Sana güveniyorlar. Hayatta olduğunu bilirlerse seni bulurlar. Geride kalanları çekebilir ve Nez'e karşı durabiliriz."

"Ne istediğini bilmiyorsun." Boşluk onu kemirirken uyanık ve gerçekliğe bağlı kalmak. Delirecekti.

"Sormuyorum." Stoyan onun önüne geçti. "Sana güvendim. Seni takip ettim. Roland'ı değil. Roland bana söz vermedi. Sen verdin. Bana daha iyi bir şeye ait olma fikrini sattın. Demir Köpekler bir işten daha fazlası. Bir kardeşlik, demiştin."

Lamar, "Her birimizin daha büyük bir şeyi temsil ettiği bir aile," dedi.

"Eğer düşersen, diğerleri seni korur," dedi

Bale. "Vallahi biz düşüyoruz," dedi Stoyan.

Lanet olsun.

Rene'nin başı masadan Hugh'ya bakıyordu. O zamanlar, yıllar önce Paris'te Rene'yi kurtarmıştı. Onu savaşta tekrar tekrar kurtarmıştı. Hugh'nun yarattığı bok ve kan denizinde yaptığı tek iyi şey buydu. Nez, Rene'yi tek bir nedenden ötürü öldürmüştü: Onu bıçaklamak için. Hayır.

Bundan sonra ne yaparsa yapsın, Hugh her zaman Rene'nin ölümüne sahip olacaktı. Onu taşıyacaktı.

O artık ölü. Benim yüzümden. Çünkü ben orada değildim. Çünkü o burada, kendine acıyarak ve kafatasını sıkıştıran kızgın mengeneyi boğmaya çalışarak yaşıyordu.

Hugh kafayı inceledi, her ayrıntıyı hafızasına işledi ve görüntüyü boşluğa fırlattı. Eski günler geride kalmıştı. Dipsiz kuyuyu öfkeyle dolduracaktı ya da bu onu delirtecekti. Her iki durumda da fark etmezdi.

"Neden hâlâ hayatta olduğunu biliyor musun?" Lamar sordu. "Her gün, her hafta sayımız azalıyor ama sen hâlâ nefes alıyorsun. Eğer biz seni bulduysak, Nez de bulabilir. Eminim tam olarak nerede olduğunu biliyordur."

"Hayattayım çünkü son kişi olmamı istiyor," dedi Hugh. "Benim bilmemi istiyor."

Nez, büyücülerinin Hugh'nun inşa ettiği her şeyi paramparça edişini izlemesini istiyordu ve geriye hiçbir şey kalmadığında, taştaki son kan parçasını da sıkmak için onu çağıracaktı. Nez onun uyanık ve ayık olmasını istiyordu. Koşmayan bir köpeği kovalamak eğlenceli olmazdı. Tamam. Uyanık olacaktı.

Lamar gülümsedi.

"Elimizde ne var?" Hugh sordu.

Stoyan, "Biz de dahil olmak üzere üç yüz iki adam," dedi.

"Silahlar mı?"

"Her birimiz ne taşıyorsak," dedi Bale. "Erzak mı?"

"Hiç," dedi Lamar. "Açlıktan ölmek üzereyiz."

"Üs mü?"

Felix başını salladı.

Hugh'nun zihni olasılıkları gözden geçirdi. Dibe vurmak başlamak için en kötü yer değildi ve hayatta kalmayı başaran Köpekler muhtemelen en zeki ya da en güçlü olanlarıydı. Üç yüz eğitilmiş katili vardı. Bir adam daha kötüsünü yapabiliirdi.

Stoyan, "Variller bizde," dedi.

"Kaç tane?"

"Hepsi."

Hayat onu tekmeledi, sonra da bir öpücük kondurdu.

"Güzel."

Hugh kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Onu temiz hava karşıladı. Önünde küçük, çirkin bir kasaba duruyordu; birkaç binanın bulunduğu bir sokaktan ve uzaklara doğru uzanıp tarlaların arasında kaybolan bir köy yolundan biraz daha fazlasıydı. Ufukta gün batımı yavaş yavaş kayboluyordu ve üç sokak lambası çoktan yanmış, önündeki yolun üzerine sulu elektrik ışıkları saçıyordu. Bunaltıcı sıcaklığı hatırlıyordu ama hava şimdi daha serindi.

"Sonbahar mı, ilkbahar mı?" diye

sordu. "Eylül," dedi Lamar ona.

"Bu kasaba neresi?"

"Connerville, Tennessee," dedi Stoyan.

Hatırladığı son şey Beaufort, Güney Carolina'ydı.

"Nez nerede?"

"Charlotte'ta," dedi Lamar ona. "Orada kalıcı bir üs kurdu."

Atlanta ve çevresindeki topraklardan uzak duracak kadar. Onlar artık Daniels'a aitti. Ama Roland biricik kızından hoşlanmazsa Nez'in Lejyon'u alaşağı edemeyeceği kadar da uzak değildi.

Üç yüz Demir Köpeği stabilize edin, silahlandırın ve onları hayatta tutacak bir üs bulun. Hayal etmesi basit, uygulaması karmaşık. Hepsinden önemlisi, Nez'i onlara şimdi saldırganın kendi çıkarına olmadığına ikna etmesi gerekiyordu. Köpekleri kış boyunca hayatta tutabilirse, bahara kadar yeterince eğitilmiş insan bulabilirdi.

Kaçak içki şişesi onu çağırıyordu. Tam olarak nerede olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu, onu kopmuş uzuvların yaptığını yapmaya teşvik ediyordu - solmaya ve çürümeye. Ve o çürürken, halkı da birer birer ölecekti.

Hayır. Hayır, Nez'e borcu vardı. O Hugh d'Ambray'di, Demir Köpekler'in Başrahibi. Köpekler borçlarını öderdi.

Büyü toprağın üzerinde yuvarlanıyordu. Hugh göremiyordu ama kafatasının dibini döven baş ağrısını dindiren, içini yırtan heyecan verici bir telaş hissetti. Elektrik lambaları söndü ve fey fenerlerinin bükülmüş cam tüpleri ürkütücü çivit rengi bir ışıkla canlandı.

Elini kaldırdı ve büyüünün dışarı akmasına izin verdi. Soluk mavi bir parıltı parmaklarını yıkadı. Felix burnunu tekrar birleştirirken homurdandı.

Hugh, Rene'nin kafasını aldı. Onu bu gece gömeceklerdi.

"Bana kıyafet bul. Ve Nez'i ara. Ona konuşmak istediğimi söyle."

B Charlotte'un doğusunda yaklaşık iki saatlik bir at yolculuğu mesafesinde yirmi dönümlük bir alana yayılan Fire Stables eksikliği. Büyük, sağlam Ev, çimenlerin ortasında, inişli çıkışlı bir yamacın üzerinde, bir yanında ahırlar, diğer yanında üstü kapalı bir binicilik sahası bulunan bir yerdeydi. Teknoloji açıktı ve evin içi sıcak elektrik ışığıyla parlıyordu. Tatlı yeşil çimenler uzaklara, ormanın duvarına doğru uzanıyor, orada burada çam kümeleri tarafından gölgeleniyor, iğneleri toprağı kahverengi bir örtüyle kaplıyordu. Kapıda kırmızı ve pembe güller açmıştı. Çitin üzerine bir horoz tünemişti. Hugh atını sürerken horoz başını eğip ona ve arkasındaki adamlara kötü kötü baktı.

Yanında Stoyan, Lamar ve Bale'i getirmişti. Lamar'ın Nez'in gücüne karşı koymasına ihtiyacı vardı ve Bale'in baltası işler ters giderse onları kesmeye yardımcı olacaktı. Felix'i Demir Köpekler'den geriye kalanları toplaması için göndermişti ve doğrusu Stoyan'ı da onunla birlikte göndermeliydi ama bu, yol boyunca Bale ve Lamar'ın didişmelerini dinlemek ve onları kendisinden başka susturacak kimsenin olmaması anlamına gelirdi. Katlanabileceğı çok şey vardı.

Hugh atını kapının önünde durdurdu. Stoyan'ın bir yerlerde bulduğı ödünç kısarak, özellikle de Nez'in yanında işe yaramazdı. Güçlü görünmeleri gerekiyordu. Hugh

bir ata ihtiyacı vardı, bir savaş aygırına. Sorun şuydu ki, hiç parası yoktu.

Birkaç ay öncesine kadar para soyut bir kavramdı. Fiyatları anlıyordu, zaman zaman pazarlık yapıyordu ama nereden geldiğini hiç merak etmiyordu. Para, mal ve hizmetler karşılığında takas ettiği bir şeydi ve daha fazlasına ihtiyaç duyduğunda basitçe isterdi ve birkaç gün içinde uygun hesapta ya da elinde olurdu. Şimdi ise tüm hesapları kesilmişti. Adına kayıtlı tek kuruşu bile yoktu. Sarhoş kalabilmek için bir şekilde para kazanmış olmalıydı ve hayal meyal dövüştüğünü hatırlıyordu ama sürgüne gönderilmesiyle Rene'nin kafası arasındaki ayların çoğu alkolik bir sisin karanlığında kaybolup gitmişti.

Çiftlik evinin kapısı açıldı. Matthew Ryan dışarı fırladı, tıknazdı, saçları dökülmüştü, geniş yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Geçmiş Hugh'yu bıçakladı. Sen bir şeydin. Şimdi hiçbir şeysin.

"İçeri gel, içeri gel." Ryan kapıyı açtı. "Maria masayı hazırladı. İçeri gelin!"

Eve kadar at sürdüler, attan indiler ve içeri girdiler.

Akşam yemeği, anılarının bir bileşimi üzerine bindirilmiş bir bulanıklıktı. Bu çiftliğe daha önce üç kez gelmişti. Her seferinde akşam yemeği ikram edilmiş ve bir atla ayrılmıştı. Orada oturmuş, halkının aç kurtlar gibi patates püresine saldırmasını izliyor ve gerçekliği kavramaya çalışıyordu. Parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Akşam yemeğinden sonra Ryan'la birlikte evin arka verandasında oturmuş, ellerinde biralar, otlakta koşan Friesian'ları seyrediyorlardı. Friesian'lar onun cinsiydi: simsiyah, hafif yük atları gibi yapıydılar ama hızlı, çevik ve canlıydılar. Son üç aygırını bu ahırlardan almıştı. Onlar için de iyi para ödemişti. Onlar onun işaretiydi - akan yeleleri olan vahşi siyah atlar.

En sağda bir aygır otlağının etrafında tembel bir daire çiziyordu, siyah yelesi dalgalanıyordu, postu cilalanmış gibi parlıyordu.

İpek, yüksek adımlı yürüyüş... Hareket halindeki kara ateş. Evet, bu olur.

"Bir ata ihtiyacım var," dedi

Hugh. Ryan başıyla onayladı.

İşte nefret ettiği kısım gelmişti. "Sana şimdi ödeme yapamam." Kelimeler ağzında iğrenç bir tat bırakıyordu. "Ama bunun için iyi olduğumu biliyorsun."

"Duyduk. Korkunç bir iş," dedi Ryan. "Adam için yıllarca çalış ve karşılığında hiçbir şey alma. Utanç, işte bu. Lanet bir utanç." Asılı kalmasına izin verdi.

Hugh birasını içti. Yalvarmadı ve Ryan onu zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Sessizlik uzadı.

"Şu anda hiç aygırım yok. Damızlıklardan başka bir şey yok. Piyasa durgun."

Saçmalık. Ryan savaş atları yetiştirirdi, büyük ve acımasız. Teknoloji ve büyü'nün yer değiştirdiği Değişim sonrası dünyada, iyi bir at bir arabadan daha değerliydi. Her zaman işe yarardı. Ryan'a at için gelen insanlar iğdiş istemezdi ve talep her zaman iyiydi.

Ryan ona baktı ve kendini yakalamadan önce geri çekildi. Şakağında küçük bir ter damlası oluştu.

Bu doğru. Kiminle konuştuğunu unutma.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Ryan döndü ve evin içine doğru bağırdı. "Charlie, Bucky'yi dışarı çıkar. Sam'e de buraya gelmesini söyle."

Hugh birasından bir yudum daha aldı.

Ryan'ın en büyük oğlu, tıknaz, ıslak çamurdan kürekle oyulmuş aynı küt yüz hatlarına sahip, sol taraftaki ahıra doğru koştu.

Verandaya bir çocuk çıktı. Zayıf, sarışın. Genç, on sekiz yaşlarında. Omuzlarının genişliğinde Ryan'dan bir şeyler vardı ama fazla değil. Ailenin anne tarafına geçmiş olmalı.

Ahırın kapıları açıldı ve bir aygır küçük otlığa doğru yürüdü.

"Bu da ne böyle?" Hugh birasını yere bıraktı.

"Bu Bucky. Bucephalus."

Bucky döndü, öğleden sonra güneşi paltosuna vuruyordu. Grisi saf beyaza dönüşmüştü. Neredeyse parlıyordu. Lanet bir tek boynuzlu at gibi.

"O bir Friesian değil," diye mırıldandı Hugh.

"İspanyol Norman atı," dedi Ryan. "Bir Percheron ve Endülüs melezi. Açık artırmadan aldım. Tam senin sevdiğin gibi iri bir at. On yedi el."

Hugh döndü ve ona baktı. Ryan oturduğu yerde kıpırdandı.

"Bana soğukkanlı bir at mı vermeye çalışıyorsun?" Hugh sordu, sesi sessiz ve rahattı.

"O sıcakkanlı." Ryan ellerini kaldırdı. "Yürüyüşüne bak. Çizgilerine bakın. Endülüs çizgileri var burada. Boynu uzun ve bacakları..."

Endülüs atını gördü, tamam, ama cüssesi ve büyük göğsüyle Percheron'u da gördü. Percheronlar eyer altında dövüşmek için fazla soğukkanlı koşarlardı; tüm o hantal, yavaş kasılan kaslar tepki sürelerini kısaltırdı. Öfkelenmeleri zor, hücum etmeleri yavaş ve ayakları ağırdı. İstemediği her şey.

Hugh Ryan'a baktı.

Ryan yutkundu. "Eyerin altında rahat. Bu konuda bana güvenin. Bir Friesian'dan sonra kıcınız size teşekkür edecek. Tüyleri yok, bu yüzden daha az tımarlanıyor. Thoroughbred gibi zıplıyor. Kafa hatlarına bakın. Çok güzel bir kafa."

"O beyaz."

Ryan, "Kimse mükemmel değildir," dedi.

Zihninde, Hugh uzanıp Ryan'ın boynunu çiftlik sahibinin yüzü kızarana ve kafası patlayana kadar sıktı.

Ryan'ın karısı Maria kapıya geldi ve donakaldı. Genç çocuk hiç kıpırdamadan durmuş, Hugh'nun yüzünü izliyordu.

"Onu yetiřtirmek için aldım. eřitlendirebileceęimi dūřındım, anlıyor musun?" Ryan řimdi gevezelik ediyordu. "Aklımda belirli bir kısrak vardı ama o anlařma suya dūřtı. O iyi bir aygır. Gūlū ve hızlı. Kōtū huylu. Beni ve seyisleri fena ısırdı."

Hugh ona baktı.

Ryan'ın alnından ter boşandı. Elleri titriyor, kelimeleri çok hızlı dōkūlūyordu.

"Siz ikiniz iyi anlaşacaksınız. O da senin gibi." "Nasıl yani?"

"Kimsenin istemedięi būyūk, kōtū bir sonovabitch." Ryan aęzından kaçırdıęı řeyi fark etti. Yūzū bembeyaz kesildi.

Verandayı şaşkın bir sessizlik kapladı. "ōyle demek istemedim..."

Ryan sōyledi.

Hugh'nun ūzerine sōęuk bir farkındalık ōktū ve tūm ōfkesini bastırdı. Bu atı alacaktı. Bařka seçeneęi yoktu.

Başka seçeneği yoktu.

Sanki yūksekk bir yerden dūřmūř ve yūzū tař zemine çarpmıř gibi hissediyordu. Bir yıl ōnce Ryan būtūn aygırlarını onun ōnūne dizerdi ve o da istedięini seçerdi.

Hugh yavařça ayaęa kalktı, merdivenlerden otların arasına doęru yūrūdū, otlaęa yaklařtı ve çitin ūzerinden atladı. Bucky olduęu yerde dōndū ve Hugh'ya baktı. Atın beyaz kafasında bir yara izi vardı. Birisi ona bir çeřit bıçak saplamıřtı.

Bucky burun deliklerindeki havayı ūfledi, kehribar rengi gōzleri Hugh'ya sabitlenmiřti. Baskın bir duruř. Gūzel.

Hugh gōzlerini dikip baktı.

Aygır dişlerini gōsterdi.

Hugh dişlerini gōsterdi ve havayı ısırdı.

Bucky tereddūt etti, emin deęildi.

Bir at ısırmaya karar verdiğinde, onu durdurmak mūmkūn değildi. Er ya da geç ısırılırdınız, ōzellikle de at ısırmayı alışkanlık haline getirmişse. Bazıları kıskandıkları için ısıırırdı; bazıları ise hoşnutsuzluklarını gōstermek ya da dikkat çekmek için. Atlar, tıpkı

köpekler ve çocuklar, olumsuz bile olsa her türlü ilginin yine de ilgi olduğu ve bu nedenle çabaya değer olduğu ilkesini izledi.

Bir savaş aygırı hükmetmek için ısırır.

Kendisine hükmedilmeyeceğini göstermesi gerekiyordu. Isırma bir kez başladığında, durdurmak zordu. Bağırmanın, ata vurmanın ya da hatırladığı bir adamın yaptığı gibi onu ısırmanın hiçbir etkisi olmuyordu. Önemli olan ilk etapta ısırılmamaktı. Bir savaş aygırına saygılı davranır ve ona eşitler arasında birinciymişsiniz gibi yaklaşırdınız.

Bucky ona baktı.

"Haydi," dedi Hugh, sesi sakın ve güven vericiydi. Kelimeler önemli değildi ama sesinin tınısı önemliydi. Söz konusu insanlar olduğunda, atlar görme duyularından çok işitme duyularına güvenirlerdi.

Bucky yeri eşeledi.

"Şu anda sadece zaman kaybediyorsun. Gel hadi."

Aygır ona tekrar baktı. Hugh yaşadığı yıllar boyunca her türden at görmüştü. Bir insanın ayağına basmaktansa ölmeyi tercih eden Arap atları; Rus bozkırlarından gelen, her şeylerini veren ama hiçbir şeyi affetmeyen katı, huysuz atlar; bir adamın içinden geçip etrafından dolaşan Alman Hanoverianları... Böyle bir haçla ne halt yiyeceğini bilemiyordu ama on yaşından beri ata biniyordu, on yıllar önce.

Bakışları kilitlendi. Atın içinde bir ateş vardı ve gözlerinde parlıyordu. Kimsenin istemediği adi bir orospu çocuğu. İşe yarayacaksın. Sen bana aitsin.

"Buraya gel. Bütün gün bekleyemem."

Bucky içini çekti, kulaklarını kaldırdı ve ona doğru yürüdü. Hugh sıcak boynunu okşadı, altındaki sıkı kas kordonlarını hissetti, Ryan'ın mutfağından çaldığı küp şekeri cebinden çıkardı ve sıcak dudakların avucundan kaydırmasına izin verdi. Bucky şekeri çtırdattı.

"Biliyordum," dedi Ryan çitin arkasından. Arkasındaki çocuk gözlerini devirdi.

Bucky başını çevirdi ve Ryan'a dişlerini gösterdi.

Hugh aygırın boynunu okşadı. "Onun için ne kadar istiyorsun?"

"Bir iyilik," dedi Ryan.

Adam itmeyi ne zaman bırakacağını gerçekten bilmiyordu. "Ne istiyorsun?"

Ryan en küçük oğluna başıyla onay verdi. "Sam'i de yanına al."

Ne oluyor lan? "Sana at için ödeme yapamayacağımı söyledim ve sen oğlunu da yanımda götürmemi istiyorsun. Kim olduğumu biliyorsun. Ne iş yaptığımı biliyorsun. Bir ay içinde ölmüş olacak."

"Onu tutamam." Acı Ryan'ın yüzünü buruşturdu. "Aklı başında değil."

Hugh bir an için gözlerini kapadı. Ya öyle yapacaktı ya da adamı gerçekten boğacaktı. Gözlerini açtı ve çocuğa baktı.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On yedi," dedi çocuk, yüzü dümdüzdü. Gözleri donuktu. En iyi ihtimalle bir sorumluluk, en kötü ihtimalle de bir baş belasıydı.

"Senin adın ne?"

"Sam."

"Yavaş mısın?"

"Hayır."

"Öyle demek istemedim." Ryan yüzünü buruşturdu. "Normal insanlar gibi davranamıyor. Ne zaman duracağını bilmiyor. Geçen ay bir at hırsız yakaladı. Bir at hırsız yakalarsan, onu eşek sudan gelinceye kadar döversin. Herkes bunu anlar. Bu işler böyle yapılır. Bir ip alıp adamı asmaya çalışmazsın. Onu bulmuş olsaydım, bu bir şey olurdu. Şerif onu hırsız asmaya hazırlanırken görmüş."

Hugh çocuğa kaşlarını kaldırdı.

"Bizden çaldı," dedi Sam, sesi düzdü.

"Ağacın üzerindeki ipi yolun kenarında hazır tutuyordu. Neden onu yolun kenarına astı, sorarım size?"

Hugh, "Bir uyarı ancak insanlar onu görürse işe yarar," dedi.

Sam başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık parladı ve tekrar aşağıya baktı. Çocuk görüldüğü kadar aptal değildi.

"O hep böyleydi. Kavga eder ve ne zaman duracağını bilmez. Şerif bana bunun peşini bırakacağını söyledi ama bu salak yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor."

"Bizden çaldı." Sam'in sesine sert bir ton karıştı. "Eğer bir kişi çalarsa ve biz bir şey yapmazsak, çalmaya devam edecektir."

"Gördün mü?" Ryan uzandı ve çocuğun kafasına bir şaplak attı. Sam'in başı darbeden dolayı sarsıldı. Kendini düzeltti.

"Şerif bir daha denerse hayatının geri kalanını bir kafeste geçireceğini ya da onu asıp herkesi zahmetten kurtaracaklarını söylüyor. Çiftlik hayatı için yaratılmamış. Bu ona göre değil. En azından bu şekilde bir şansı var. Onu ve Bucky'yi alırsan, ödeşmiş oluruz."

Hugh çocuğa baktı. "Hızlı ölmek mi istiyorsun?" Sam omuz silkti. "Herkes ölür."

Boşluk Hugh'nun ruhunu keskin dişlerle oydu.

"Eşyalarını topla," dedi Hugh. "Biz gidiyoruz."

BÜYÜ HALA ÇALIŞMIYORDU.

Bir zamanlar Charlotte'un şehir merkezini gururla işaretleyen yüksek, pırıl pırıl ofis kuleleri uzun zaman önce yıkılmış, sihirle moloz yığınlarına dönüşmüştü. Dalgalar, geriye hiçbir şey kalmayana kadar çöpleri öğüterek toz haline getirmeye devam ediyordu. Büyü tüm teknolojilerle savaşırdı ama en çok büyük yapılardan nefret eder, sanki teknolojik uygarlığın ayak izlerini gezegenden silmeye çalışırcasına onları teker teker yıkardı.

İş makinelerinin zamanın ancak yarısında çalıştığı ve benzin kaynaklarının sınırlı ve pahalı olduğu bir ortamda binlerce ton molozu temizlemek imkansız bir işti ve Charlotte aynı durumdaki çoğu şehrin yapmaya karar verdiği şeyi yaptı: yerleşti. Kabaca eski Tryon caddesini takip eden, beton tepeler ve bükülmüş çelik kirişlerin bir kanyonun duvarları gibi çevrelediği bir yol açtı ve buna bir gün dedi. Yolun genişlediği yerlerde kümelenen tezgâhlar, Değişim sonrası dünyanın sunduğu tüm lüks ürünleri satıyordu: Fare eti gibi kokan "sığır eti", ilk atışta tutukluk yapan eski silahlar ve doksan dokuz ölçü musluk suyuna bir ölçü gıda boyasından oluşan denenmiş ve doğrulanmış eski tarifi takip eden büyümlü iksirler. Sabahın bu erken saatinde, gün doğumunu sadece yarım saat geçmişti, satıcıların çoğu hâlâ yerlerini alıyorlardı. Yarım saat sonra ciyak ciyak bağırmaya ve mallarını pazarlamak için yolculara saldırmaya başlayacaklardı ama şimdilik yol son derece sessizdi.

Önemli değildi, çünkü Hugh ilk kez akşamdan kalma değildi. Dün Kara Ateş'i geride bıraktıktan sonra geceyi açık havada, eski bir kamp alanında geçirmişlerdi. Kendini sersemletene kadar içmek istemişti ama o zaman ertesi gün bir işe yaramayacaktı, bu yüzden ayık kalmıştı. Ruh hali gece boyunca bozulmuştu ve sabah Sam'i diğerleriyle birlikte beklerken bulduğunda kızgınlığı nefretle kaynadı.

Charlotte'tan nefret ediyordu. Görünüşünden, kokusundan, molozlardan, şehrin işkence görmüş silüetinden, altındaki beyaz aygırdan ve farkındalık sınırının hemen ötesinde onu yutmaya hazır bekleyen boşluktan nefret ediyordu. Bu lanet olası attan inmeyi, molozların arasında bir delik bulup uzanmayı ve hiçbir şey kalmayana kadar ruhunu kemirmesine izin vermeyi düşündü. Ama arkasından gelen dört adamın onu çekip çıkaracaklarını, tekrar ata bindireceklerini ve yola devam etmeye zorlayacaklarını hissediyordu. Kendi nefretinde boğulmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Arkadaşlar." Bale sırttı ve baltasını okşadı.

Hugh yukarı baktı. Bir deri bir kemik kalmış bir figür, en soldaki moloz kanyonun duvarının tepesine çömelmişti. Zayıf, kaslarla kaplı bir iskelet olan yaratık, sanki hiç dik yürümemiş gibi dört ayak üzerine çökmüş, tüysüz derisi ölümsüzlük yüzünden hastalıklı mavimsi bir griye dönmüştü. Yüzünü görmek için çok uzaktaydı ama Hugh gözlerini gördü, kırmızı ve her şeyi tüketen bir açlıkla parlıyordu. Düşünce yok, farkındalık yok, kan tutkusundan başka bir şey yok, midesini bulandıran bir büyüyle sarılmış. Bir vampir.

Gevşek olanlardan değil. Gevşek kan emiciler nabızı atan her şeyi katleder, canlı bir şey kalmayana kadar beslenirlerdi. Hayır, bu bir navigatör tarafından kullanılıyordu. Bir yerlerde, Landon Nez'in üssünün güvenli odalarında bir büyücü oturmuş, muhtemelen sabah kahvesini yudumluyor ve telepatik olarak ölümsüzün zihni olan boş levhayı kavırıyordu. Vampir hareket ettiğinde, bunun nedeni navigatörün bunu istemesiydi. Konuştuğunda, navigatörün sesi ağzından çıkıyordu. Bu türden hiç hoşlanmamıştı, hem ölümsüzlerden hem de navigatörlerden.

"Bir karşılama komitesi," dedi Stoyan.

"Tanınmak güzel," diye espri yaptı Lamar. "Bir üs bulabildiniz mi?" Hugh sordu.

"Birkaç tane buldum," dedi Lamar. "Hiçbiri bize sahip olamazdı."

"Sorun nedir?" Bale talep etti.

"Sorun biziz," dedi Lamar. "Zengin ve çeşitli bir tarihin yanı sıra yükümüz de var."

"Ne demek istiyorsun?" Bale sordu.

Stoyan ona, "Daha önce de insanları kazıkladığınızı kastediyor," dedi. "Kimse Nez'i düşman olarak görmek istemiyor ve kimse onları sırtlarından bıçaklamamızı göze almak istemiyor."

Lamar, "Çaresiz ve geçmiş günahlarımızı görmezden gelmeye istekli birini bulmamız gerekiyor," dedi. "Bu da zaman alır."

Hugh bir şeyler olmasını diledi. Biraz r a h a t l a m a .
Öldürecek birini.

Bucky kuyruğunu kaldırdı ve yola sıçtı.

"Şunu temizleyecek misin?" diye meydan okudu bir erkek sesi.

Teşekkür ederim. Gönüllü olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Hugh dizginlere dokundu. Bucky döndü.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam yolun kenarında duruyordu. Formda. Hareket edebilecek kadar bol giysiler, ama kapmak için değil, hafif bir duruş, sade bir kılıç, gösterişsiz. Düz gözler. Sesinde duygu vardı ama gözlerinde yoktu. Kızgın ya da öfkeli değildi.

Arkasında başka bir adam ve bir kadın bekliyordu; adam daha kısa ve tıknazdı, elinde hafif bir gürz vardı, kadın ise başka bir sade kılıçla silahlanmıştı. Uzun sarı saçlı.

Profesyoneller.

Bu bir testti. Nez aylarca içmenin zarar verip vermediğini görmek istiyordu. Hayal kırıklığı Hugh'nun içini parçaladı. Acele edemezdi. Bunu hızlıca yapmak zorundaydı.

Hugh atından indi ve elini uzattı. Stoyan kılıcını çıkardı ve Hugh'un avucuna koydu. Hugh üç savaşçıya doğru ilerlemeye başladı.

"Yapmalı mıyız--" Sam başladı. Bale ona, "Kapa çeneni," dedi.

Öndeki dövüşçü bir adım öne çıktı. Adam iyi hareket ediyordu, cüssesine rağmen ayakları üzerinde hafifti. Hugh kılıcını tembel bir daire çizerek savurdu ve bileğini ısıttı.

Kısa boylu adam sağına doğru ilerledi; kadın ise kedi gibi bir zarafetle soluna geçti.

Onlar yerlerini alana kadar bekledi. "Her şey hazır mı?"

Lider saldırdı, kılıcı o kadar hızlı vuruyordu ki bir bulanıklıktı. Hugh hareket etti, kılıcın yanağından yarım santim ötede havayı yarmasına izin verdi ve darbeye doğru dönerek kesti. Stoyan'ın kılıcının ağzı paralı askerin boynuyla buluştu ve çapraz bir kesikle tam ortasından kesti. Adamın başı omuzlarından yuvarlandı ama Hugh çoktan dönmeye başlamıştı. Kadının kılıcını kenara savurdu, topuzdan kurtuldu ve kılıcı yıkıcı bir kesikle

indirdi.

Bıçak omzuna saplandı ve bir göğsünü yardı. Kadın tökezleyerek geri çekildi, kolları yanında sallanıyordu. Hugh kılıcı kadının sol tarafındaki 5. ve 6. kaburgalarının arasından geçirerek sapladı, geri çekti ve döndü. Gürzü kullanan kişi savurmaya başlamıştı bile. Hugh yoldan çekildi, topuzun kabzasını yukarı doğru savururken yakaladı, gücünü ve ağırlığını adama doğru savurdu ve kılıcını saldırganın karaciğerinden kalbine sapladı. Topuzun sahibi başına gelecekleri fark eden tek kişiydi. Kılıç karnını delip geçerken gözleri irileşti. Işıklar söndü. Hugh onu geri itti, keskin bir çekişle kılıcı serbest bıraktı ve döndü.

Kadın hâlâ hayattaydı ama zar zor. Otuz saniye kadar sonra kan kaybından ölecekti. Kan kaybından ölüm nispeten acısızdı. Gözlerini kapatıp uyuyacaktı.

Hugh onun yanına çömeldi. Nefesi sık ve hızlı yudumlarla geliyordu. Kılıcı Sam'in güzel sarı saçlarıyla sildi, ayağa kalktı ve bıçağı Stoyan'a geri verdi. Sam ona baktı, yüzü gevşemişti.

Hugh ata bindi.

Bale, "Bence bir üs için yeterince dikkatli bakmadınız," dedi.

Lamar, "Yerinde olsam bu kadar çok şey yapmazdım," dedi.

Hugh, Bucky'yi dürttü ve beyaz aygır yola koyuldu.

"Ne yapmak?"

"Düşünmek. Bu senin güçlü yönün değil." "Bir gün, Lamar," diye homurdandı Bale.

Boşluk Hugh'yu yiyip bitirdi. Gözlerini uzunca bir süre kapattı, onu susturmaya çalıştı. Gözlerini açtığında hâlâ Charlotte'un içindeydi, hâlâ ata biniyordu ve etrafındaki hava kan gibi kokuyordu.

ENKAZ KANYONU GENİŞLEDİ. Dükkânlar ve lokantalar, şehrin molozlara karşı verdiği mücadelenin kanıtı olarak orada burada ortaya çıktı. Hepsi Vardiya sonrası, yeni inşa edilmişti: kalın duvarlar, basit şekiller ve pencerelerde parmaklıklar.

"O vampir Halk'tan mıydı?" Sam sordu. "Altın Lejyon," dedi Stoyan.

"İnsanlar gibi mi?"

"Roland için çalışan büyücüler kendilerine Halk diyorlar," diye açıkladı Stoyan.

"Kendilerini böyle adlandırıyorlar çünkü tek insan olduklarını düşünüyorlar. Geri kalanımız daha az ölümlüyüz" dedi Lamar.

"İnsanların rütbeleri vardır," dedi Stoyan. "Çırak olarak başlarlar, sonra kalfa olurlar, en sonunda da Ölülerin Ustası olurlar. En iyi yüz Usta Altın Lejyon'u oluşturur. Lejyon Legatus tarafından yönetilir, hani şu tanışmaya gittiğimiz hıyar. Lejyondaki her Ölülerin Efendisi birden fazla vampire pilotluk yapabilir. Bir Ölülerin Efendisi tek bir ölümsüzle bir Amerikan Ordusu müfrezesini yok edebilir."

"Müfrezenin büyüklüğüne bağlı olarak değişir," dedi Lamar. "Bir müfrezenin normal büyüklüğü on altı ile kırk asker arasındadır. Bir kan emici için kırk kişi biraz zorlama olur. Müfreze iyi eğitilmişse Lejyon'un en az iki, belki de üç askere ihtiyacı olacaktır."

"Mesele şu ki," dedi Bale, "Legatus'la karşılaştığımızda sağır ve dilsiz olacaksın Sam, anladın mı? Senden tek bir ciyıklama duyarsam, çiftliğe dönüp babanın çok korktuğu o şerif tarafından ipe çekilmeyi dileyeceksin."

"Onun Legatus olup olmadığını nasıl anlayacağım?" Sam sordu.

Hugh onu susturmak için arkasını dönüp atından düşürmeyi düşündü ama bu çok fazla çaba gerektirecekti.

"Çünkü o da diğer insanlar gibi görünecek," dedi Stoyan. "Yatırım bankacısı kıyafeti giymiş bir sık kafalı gibi."

"Bu gereksiz," diye belirtti Lamar. "Roland kim?" Sam sordu.

"Uzak durmanız gereken biri," dedi Stoyan.

Lamar, "Dünyayı yönetmek isteyen megaloman kompleksli ölümsüz bir büyücü," dedi.

"Neden ölmemizi istiyor?" Sam sordu.

"Bilmen gereken tek şey onun bildiği," diye hırladı Bale. "Şimdi kapa çenenin, yoksa yumruğumla dişlerini sayarım ve sonra onları topraktan toplamakla meşgul olursun."

Yol döndü. İleride, solda, köşede bir Viking içki salonu duruyordu. Kalın kerestelerden inşa edilmiş, çatısı ahşap kiremitlerle kaplı olan içki salonu, ters çevrilmiş bir sandalı andırıyordu. Yan tarafındaki bir tabelada "Valhalla'ya hoş geldiniz" yazıyordu.

Yan tarafta, alçak bir güvertede, kısa banklarla çevrili birkaç ahşap masa bulunuyordu. Landon Nez köşedeki masada, caddeyi görecektir şekilde oturuyordu.

İşte buradasın.

Nez son birkaç aydır hiç değişmemişti. Hâlâ zayıftı, sanki çelik telden bükülmüş gibiydi. Aynı keskin gözler. Koyu renk saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Özel dikim kömür rengi bir takım elbise giymişti. Kumaşı iyiydi, omuzlarında dolgu yoktu, belden oturuyordu, İngiliz kesimiydi. Yaklaşık üç bin dolar, diye karar verdi Hugh.

Altın Lejyon'un Legatus'u. Roland'ın kendisi ve kızı dışında bulabileceği en güçlü Ölülerin Efendisi.

Nez ona başını salladı. Hugh da başını salladı. Son on yılın büyük bölümünde birbirlerini öldürmeye çalışmışlardı. Stoyan'ın kılıcını ödünç alıp Landon'ı yere serme dürtüsü neredeyse çok fazlaydı.

"Yerli mi?" Sam sessizce sordu.

"Navajo," dedi Stoyan nefesinin altında. "Vampirlere pilotluk yaptığı için onu kovdular."

Hugh rotasını değiştirdi, Landon'a nişan aldı. Bucky mecbur kaldı. "Bana katılır mısın?" Nez bir fincan kahve kaldırdı.

"Neden olmasın?" Hugh eyerinden indi, dizginleri parmaklıktaki kancaya attı, iki kısa basamağı çıktı ve Nez'in karşısındaki banka oturdu.

Göz ucuyla Stoyan'ı ve adamlarının geri kalanının dönüp caddenin karşısındaki bir kahvaltı taco dükkanına park ettiklerini gördü.

"Kahve?" Nez sordu.

"Hayır. Bırakmaya çalışıyorum."

"Benim bölgemde ne işin var?"

"Sana halktan biri gibi görünme konusunda berbat olduğunu söylemiş miydim?"

Halktan biri olmak Nez'e doğal gelmiyordu ve bunu kendi iradesi dışında gösteri yapmaya zorlanan bir sirk hayvanı gibi eğitimli bir ayı tarzında yapıyordu. Eğer bu yola girmeye karar verdiyseniz, ciddi olmanız ve samimi görünmeniz gerekirdi. Landon Nez, Navajo Ulusundan hiçbir şeyi olmadan çıkmış ve Harvard'da doktora yapıp Halkın besin zincirinin tepesine tırmanmıştı. Sıradan bir ayaktakımıyla karıştırmaktansa kendini gözünden bıçaklayabilirdi.

Nez kaşlarını kaldırdı.

"Sadece biz varız." Hugh ona geniş bir sırıtışla vurdu. "Devam et ve olduğun gibi züppe bir pislik ol."

"Neden buradasın, d'Ambray?"

"Bir at için bir adamı görmeye geldim."

Nez Bucky'ye baktı. "Atlarınız gittikçe büyüyor gibi görünüyor. Ama beyaz mı? Sence de biraz burun üstü değil mi?"

"Bir değişiklik yapmanın zamanı geldiğini hissettim. Hayat sana nasıl davranıyor?"

Nez tek omuz silkti. "Her zamanki gibi. Araştırma. Yönetim. Ölümsüzlük zorlu bir metres."

Sadece bir saniye sürerdi. Karşıya uzanır, boynunu kırar. Tüm dünyevi yüklerine son ver.

Hugh başaramaz. Nez buraya asla korumasız gelmez.

"Ne hakkında Sen?" Landon sordu.
"Planlama yeni kampanyalar?"
İşte buradaydı, zayıflıklarını araştırıyordu.
"Yerleşiyorum," dedi Hugh.
"Sen mi?"
"Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır." Hugh arkasına yaslandı. "Güzel bir yer seçtim. İyi kaynak, iyi savunma. Ağaçlar."
"Ağaçlar mı?" Nez gözlerini kırıştırdı.

HUGH NODDED. "Sonunda bir adam kök salmak zorunda. Verandamda oturup soğuk bir bira içmek için sabırsızlanıyorum."

Nez ona bir saniye fazla baktı. Yakaladım seni.
Legatus kahvesini içti. "Kuzeyden garip haberler duydun mu?"

Tuhaf. "Kuzeyden her zaman tuhaf haberler gelir."
Nez'in gözlerinde bir alarm gölgesi titreşti. Legatus yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Gerçek bu."

Sessizce birbirlerine baktılar. "Onu özlüyor musun?" Nez sessizce sordu.
Boşluk yüzüne doğru esnedi. Özledin mi? Sadece anılar bile Hugh'yu parçalara ayırıyordu. Amacın netliği, onayın sıcak parıltısı, aralarındaki sihir akışı... Kesinlik.

"Hayatta tasmalı bir köpek olmaktan daha fazlası var."
Hugh ayağa kalktı. "Artık seni bırakmalıyım. Gidilecek yerler, öldürülecek insanlar var."

"Her zaman bir zevktir, Başöğretmen."
Hugh dizginleri kaptı, tahta parmaklığın üzerinden atladı, atına bindi ve caddeden aşağı inmeye başladı. Birkaç dakika sonra adamları ona yetişti. On dakika daha sessizlik içinde at sürdüler.

"Nasıl geçti?" Lamar sordu.

"Eline geçen ilk fırsatta bize saldıracak," dedi Hugh. "Bunu çoktan yapardı ama Kuzey'deki bir Őey onu endiŐelendiriyor. Rakibinin elindeki her kartı bilmek isteyen dikkatli bir pislik. Kafasına bir Őüphe soktum. Őu anda kalıcı bir pozisyonumuz olup olmadığından emin değil, bu yüzden bekleyebileceğimizi dűŐünüyor. Bizi bulmak kolay ve hiçbir yere gitmiyoruz."

Felix'e geri döndüklerinde kuzeye birkaç gözcü göndermesini ve Nez'i duraksatacak garip bir Şey olup olmadığına bakmasını söylemesi gerekecekti.

Baş ağrısı geri dönüyor, kafatasını yarmakla tehdit ediyordu. İki içerek geçirdiği haftaların bir hatırlatıcısıydı. Hugh dişlerini sıktı. "Bana bir üs bul, Lamar. Bir yerlerde birilerinin bir Şeylerin korunmasına ya da öldürölmesine ihtiyacı var."

Lamar, "Her Şey ödemeye razı olacağımız bedele bağlı," dedi.

"Fiyat umurumda değil. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ya bir üs kurarız ya da Lejyon kış geldiğinde bizi domuzlar gibi katleder."

THE MUTTER CAME sütunun ortasından. "Kaçmaktan bıktım."

Hugh durdu ve döndü.

"Century, dur!" Lamar kükredi.

Hugh'nun yanında Demir Köpekler'in uzun sütunu durdu, oflayıp pufluyorlardı, seksen asker iki sıra halinde dizilmişti. Felix'in kalan Demir Köpekleri bir araya getirdiği Split Rock'a vardığında, eskiden asker olan üç yüz otuz üç kişi bulmuştu. Yırtık pırtık, yorgun, aç ve moralleri berbattı. Tüm askerler kabileciydi, onunki de dahil. Bireyler için Demir Köpek, kohort onların kabilesiydi, yüzyıl içinde

Kohort onların köyüydü ve yüzyıl içindeki ekip onların ailesiydi. Bir savaşta Demir Köpekler tek vücut olurdu. Bu, insan doğasının temel taşına geri dönüyordu: Aileme saldıran ölmelidir.

Eskiden mangalar, yüzbaşılar ve kohortlar arasında iyi huylu bir rekabet vardı ve Hugh bunu askerleri birbirine daha da yakınlaştırdığı için teşvik ediyordu. Ama şimdi, elindeki kohort parçalarıyla, onları yeni bir birim haline getirmek zorundaydı. Bir adama savaşmayı öğretirsen onu savaşçı yaparsın. Savaşçılara ihtiyacı yoktu. Askerlere ihtiyacı vardı. Bir asker yaratmak için onu diğer asker adaylarıyla bir araya getirmeli ve birbirlerine güvenerek birlikte cehennemi yaşayıp geri dönmelerini sağlamalıydınız.

Hepsinin eski takım arkadaşlarıyla kan ve ateş içinde yürüdükleri anıları vardı. Bu anıların yerine yenilerini koymasına gerekiyordu ve bu yüzden onları temizlemek için yapabileceği tek şeyi yaptı. Felix'in keşif ekibini ayırdı ve gücünün geri kalanını, üç yüz on dokuz askeri, ilk üçünde seksen ve sonuncusunda yetmiş dokuz kişi olmak üzere dört yüzyıla böldüğü tek bir kohort haline getirdi. Stoyan, Lamar, Bale ve Felix'in her biri bir yüzyıl aldı. Sonra onları yorgunluktan ve açlıktan bitap düşene kadar koşturdu. Kolları artık ağırlıklarını taşıyamaz hale gelene kadar onları tüttürdü. Uyumalarını engelledi. Her gün farklı bir yüzyıl seçerek hepsini onlarla birlikte yaptı. Saygı kazanılmalıydı.

Hava ona komplo kurmuştu. Hava yine cehennem gibi sıcaktı. Felix'in adamlarının "satın almayı" başardığı çadırlar - ayrıntıları sormadı - böcekleri dışarıda tutmak için en azını yaptı.

Eğitimlerinin üçüncü haftasındaydılar. Şimdi ikinci yüzyılın öfke dolu gözlerine bakan Hugh, onların kendisinden nefret ettiğinden oldukça emindi, bu da işlerin planlandığı gibi ilerlediği anlamına geliyordu.

"O da neydi Barkowsky?" Lamar, kafası yeni kesilmiş, uzun boylu, iri yarı bir köpeğe yaklaşarak tersledi.

"Koşmaktan bıktım dedim." Barkowsky'nin Lamar'a göre bir santim kadar boyu vardı ve bunu en iyi şekilde kullandı ama Lamar daha sertti ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bana ne dedin sen?" Lamar başladı. "İşin bitti mi?" Hugh sordu.

"Evet." Barkowsky çenesini havaya kaldırdı. Adam son üç gündür kavga etmek için sabırsızlanıyordu.

"O zaman git." Hugh arkasını döndü.

"Ne?" Barkowsky sesi titreyerek sordu. "Bir duvar görüyor musun, Köpek?" Lamar kükredi.

Eski alışkanlık Barkowsky'nin aklını başından aldı ve dikkat kesildi. "Hayır, Centurion!"

"Nöbetçi görüyor musun?"

"Hayır, Centurion!"

"Ne zaman ayrılmaya karar verirsen, ayrılabilirsin, öyle değil mi Dog?"

"Evet, Centurion!"

"Burası SEAL değil. İşten ayrıldığınızı duyurmak için çalacak bir zil yok," dedi Hugh. "Çok zorlaştığında ve pes etmek istediğinde, sadece bırak. Teçhizatınızı alın ve yürüyüp gidin. Benim askerlere ihtiyacım var, pes edenlere değil."

Lamar, her yerdeki talim çavuşlarının zaman içinde kanıtlanmış temposuyla, "İleri," dedi. "Çift zamanlı, marş!"

Hugh tekrar koşmaya başladı. İkinci yüzyılın iki çizgisi onunla birlikte hareket etti. En azından adım adım ilerliyorlar, dedi kendi kendine. Göz ucuyla Barkowsky'nin onun yerine geçtiğini ve ona ayak uydurduğunu gördü.

Mükemmel bir dünyada olsa, bunu üç hafta daha yapardı. Acemi askerlerle değil, tecrübeli askerlerle çalışıyordu. Altı hafta, en fazla sekiz hafta sonra birleşik bir savaş gücüne sahip olacaktı. Üç haftası daha yoktu. Felix'in gözcülerinin getirdiği av hayvanları ve kalan paralarıyla satın almayı başardıkları az miktardaki yiyecek tek kaynaklarıydı. İnsanlarını beslemeden onları potadan geçiremezdi. Köpekler yiyecek kaynaklarını

kuru çalılar arasında orman yangını. Tahıl ve patates bittiğinde, geyik eti ve tavşandan başka bir şeyleri kalmayacaktı. Hayatta kalmak için bundan daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

Orman sona erdi. Tarlaya doğru koştular ve tarlanın ortasındaki uzun, ahşap surlara doğru ilerlediler. Basit surların üzerinde gün batımı başlıyor, gökyüzünü kırmızı ve sarıya boyuyordu.

Üç dakika sonra kapılardan geçtiler. "Century, dur," diye bağırdı Lamar.

İkinci yüzyılın ikiz çizgileri durdu. "Yüzünü dön."

Terli ve bitkin Köpekler Hugh'ya döndüler. Lamar hiç de kötü görünmüyordu.

"Müdürünüze güzel kırlarda yaptığınız bu güzel gezinti için 'Teşekkür ederim' deyin."

"Teşekkür ederim, Başöğretmen," diye kükredi ikinci yüzyıl.

Üzerlerinden bir büyü dalgası geçti. Hugh tanıdık güce uzandı ve konsantre oldu.

"Yüzyıl, dağılabilirsiniz."

Köpekler onun yanından geçip çadırlarına doğru ilerlerken ikiz hatlar kırıldı. Ondan soluk mavi bir parıltı yayıldı ve her bir askeri sırayla kenetledi. Su toplamalarını, kesiklerini ve çürüklerini bir saniye içinde iyileştirdi. Teşekkürlerini mırıldanarak yanından geçip gittiler.

"Teşekkür ederim,
Müdür Bey." "Teşekkür
ederim, Müdür Bey."
"Teşekkür ederim,
Müdür Bey."

Son Köpek çadırına yöneldi.

Hugh'nun midesi inliyordu. Her gün onları iyileştiriyordu ve aldığı tayınlar onu hayatta tutmaya ancak yetiyordu. Yakında vücudunun telafi edecek rezervlerinin tükendiği sınırı geçecekti.

Lamar onun önünde durdu. Bakışları Hugh'nun yanından geçti. "Ne?" Hugh sordu.

"Yine yapıyor."

Hugh döndü. Çadırının önündeki küçük ağılda Bucky parlıyordu. Aygırın kanatlarından gümüş bir ışık yayılıyordu, sanki kürkündeki her bir tüy sıvı ay ışığıyla kaplanmıştı.

Hugh dişlerini sıktı. Ryan'ı bir daha gördüğünde onu öldürecekti.

Bucky ağılda zıpladı.

"Korna hariç her şey," dedi Lamar, sesi sahte bir huşu ile doluydu.

"Rapor edecek bir şeyiniz mi var, yoksa zincirime vurmaya mı geldiniz?"

"İyi haber mi, kötü haber mi?" "Kötü haber," dedi

Hugh.

"Beş günlük yiyeceğimiz var."

Beş gün içinde işleri bitmişti. Askerlerin etten daha fazlasına ihtiyacı vardı; bunun için çok fazla enerji yakıyorlardı. Nişastaya ihtiyaçları vardı. Mısır, tahıl, pirinç. Ama hiç yoktu. Paraları tükenmişti ve eğer soyguna başvurmazlarsa, ki bu da başlarına kanun yaptırımını getirecekti, işleri bitmişti.

Stoyan birinci yüzyılın çadırından çıktı ve aylaklık ediyormuş gibi yaptı. Bale de ona katıldı. Diğer taraftan Felix geldi ve hâlâ fırtına gibi parlayan Bucky ile yakından ilgilenmeye karar verdi. Bir şeylerin peşindeydiler.

"İyi haber mi?" Hugh sordu.

"Bir üs buldum."

"Nerede?"

"Berry Hill, Kentucky, Knobs'da, Bluegrass'ın hemen yanında."

Berry Hill. Kulağa çocuk çizgi filmlerinden fırlamış gibi geliyordu. Hugh Kentucky hakkında bildiklerini hatırlamaya çalışarak beynini yokladı. Eyaletin doğu kısmı, Doğu Kömür Sahaları, çoğunlukla dar vadilerle ikiye bölünmüş ormanlık tepelerden oluşuyordu. Eyaletin kuzey ve orta kesiminde, hafif inişli çıkışlı tepelerin mükemmel bir at ülkesi sunduğu Bluegrass bölgesine akıyordu. Bluegrass'ın güneyinde Pennyroyal yayılırdı, büyük bir kireçtaşı ovası

obruklar ve mağaralar. Bluegrass'ın kenarında, Pennyroyal'dan Doğu Kömür Tarlalarına kadar kaba bir yarım daire şeklinde uzanan Knobs, sınırı işaretlemek için koniler gibi yerleştirilmiş yüzlerce dik izole tepe uzanıyordu. Vardiya Sonrası, ormanlar içinde boğuluyorlardı.

"Doğu mu Batı mı?"

"Batı," dedi Lamar. "En yakın şehir Sanderville, nüfusu aşağı yukarı on bin civarında. Berry Hill güzel bir yerleşim yeri, yaklaşık dört bin kişi, çoğu çocuklu aileler. Mükemmel bir tarım arazisi, erzak açısından zengin. Köy bir gölün kenarına kurulmuş."

"Mhm." Neden bir 'ama' geleceğini hissediyordu. "Milis var mı?"

"Onları korumak için yeterli değil. Çoğunlukla doğa büyüğü yapan tipler. Bazı cadılar, birkaç başıboş druid."

Bu his daha da güçlendi. "Neden korunmaya ihtiyaçları var?"

"Landon Nez onların topraklarının peşinde. Roland'ın istediği sihirli bir şekilde doymuş bir yer var. Landon doğrudan onların peşine düşemez çünkü Federaller tarafından arazi gaspına müsamaha gösterilmeyeceği konusunda uyarıldı, bu yüzden Sanderville'den bazı pislik politikacıları arazilerini kasabaya satmaları için onları taciz etmeleri için işe aldı. Sanderville baskıyı arttırıyor ve topyekûn bir çatışma istemiyorlar."

Bucky tırısyla yanına geldi. Hugh uzanıp aygırın yanağını okşadı.

"Neden olmasın?"

Lamar, "Çünkü liderleri sıradan insanları panikletecek türden bir sihir yapıyor," dedi. "Kök salmaya çalışıyorlar. İnsanların ellerinde yabalar ve meşalelerle üzerlerine gelmesini istemiyorlar. Çaresizler."

"Ve yerleşim yerlerine üç yüz eğitimli asker eklemenin yeterli bir caydırıcılık olacağını düşünüyorlar."

"Özetle."

Kulağa mükemmel geliyordu. Yerleşimin zaten Nez ile bir sorunu vardı. Konuşacak bir milisleri yoktu, bu da

çok az çatışma olacaktı. Halkını besleyecek erzakları vardı.

Stoyan ve Bale konuşulanları duyabilecek kadar yaklaşmışlardı ve onu süzüyorlardı.

"Bunda ne var?" Hugh sordu.

"Bize güvenmiyorlar," dedi Lamar. "Patterson'dan uzaklaştık. Ve Willis'ten. İkisi de bize en çok ihtiyaç duydukları anda. Onlara ihanet etmemizi bekliyorlar."

"Emirlere uyduk," dedi Hugh.

"Yine de bu bir ihanetti."

Bunun üzerinde düşündü. Roland onların bu çatışmaların dışında kalmasını istemişti, bu yüzden adamlarını dışarı çıkarmıştı. Buna karşı çıkıp çıkmadığını hatırlamaya çalıştı. Karşı çıktığını düşünmek istiyordu ama hatırladıkları bulanıktı. Olayların kesin hafızası, sanki avucuna su almaya çalışıyormuş gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Askerlerini geri çekti ve eski müttefikleri öldü. Anılarının derinliklerinden bir suçluluk yankısı yükseldi ve onu itti.

Buna karşı çıktım mı?

Evet. Söyledi. Roland ona Willis'i terk etmesini söylediğinde bir telefon görüşmesi oldu. Hugh bundan emindi.

O zamanlar her şey çok daha basitti. Doğru olup olmadığını merak etmesine gerek yoktu. Roland istemişti; bu yüzden doğrudu. O basitliği özlüyordu ve aynı zamanda beyinde sıcak, öfkeli bir düşünce belirdi. Sözünden dönmüştü. Sözünün hiçbir değeri yoktu. "Yapacağım" diyebilmeliydi ve bu bir ittifakı garantilemek için yeterli bir güvence olmalıydı.

Lamar, "Onların sicili de pek parlak değil," dedi. "Batı Virginia'da bir kasaba ile anlaşmaları vardı ve üç yıl önce onları terk ettiler. Ondan önce de kasabadan kasabaya dolaşmışlar, ya beğenmedikleri için ayrılmışlar ya da yerel halk tarafından kovulmuşlar. Bilgiler çelişkili."

"Neden kaçıp duruyorlar?"

"Uyguladıkları büyü türü hakkında bazı kötü söylentiler var." Lamar tereddüt etti.

"Tükür onu."

"Hikaye şu ki, barışçıl doğa büyüsü kullanıcılarımız Louisiana'daki birkaç coven ile bazı anlaşmazlıklar yaşadı. Kovanlar onları yok etmeye karar verdi ve parlama sırasında bir araya geldiler. Sonuncusu ya da ondan öncekinde değil. İki parlama öncesiydi."

Flare, steroidler üzerinde sihirli bir dalgaydı. Her yedi yılda bir gelirdi. Bir parlama sırasında büyü birkaç gün boyunca hüküm sürerdi. Tuhaf şeyler saklandıkları yerlerden çıkar, tanrılar yeryüzünde yürür ve imkansız şeyler mümkün hale gelirdi.

O işaret fişeği sırasında Roland Omaha'yı yok etmişti.

"Louisiana covens'i kendilerine Arcane Covenant diyordu. İşaret fişeği geldiğinde bir şey çağırdılar, korkunç kurtlar ya da iblisler sürüsü, kimse tam olarak bilmiyor," diye devam etti Lamar. "Doğa adamlarımızı yeryüzünden silmeleri gerekirdi, ama burada onlar yaşıyor ve gelişiyor, Arcane Covenant ise bir kapı kolu kadar ölü. Söylentilere göre işin içinde insan kurban etme de varmış."

"Müthiş." Berbat büyüler arasında insan kurban etmek Roland'ın bile geçemeyeceği tek eşikti. Kimsenin diriltmek istemediği eski ilkel güçlere kapı açıyordu.

Lamar, "Kimsenin elinde bunların olduğuna dair kanıt yok," dedi. "Ama bu her türlü ittifakın sallantılı görünmesine neden olur. İkimiz de çaresiz durumdayız ve Nez işler sarpa sardığı anda kaçıp gitmemizi bekleyecektir."

Hugh ağılın çitine yaslandı. Bu bir sorundu. Nez'i oyalamanın tek yolu güç gösterisi yapmaktı. İttifak parçalanamaz görünmeliydi, aksi takdirde Nez her halükârda parçalanmalarını ve saldırmalarını beklerdi. Lamar haklıydı. Bu yükün üstesinden gelmek zorundaydılar. Tamamen birleşmiş görünmeleri gerekiyordu.

Lamar dikkatle, "Bir ittifakı güvenli göstermenin denenmiş ve doğrulanmış bir yöntemi vardır," dedi.

Hugh ona baktı.

"Bir sendika," dedi Lamar, sanki bu kelimenin ağzını keseceğinden endişeleniyormuş gibi.

"Ne birliği?"

"Sivil bir birliktelik, Başöğretmen."

"Sen neden bahsediyorsun?" Lamar derin bir nefes aldı.

"Evlilik!" Bale bağırdı.

Hugh, Lamar'a baktı. "Evlilik mi?"

"Evet."

Akıllarını kaçırmış olmalılar. "Kim evlenecek?"

"Sen."

Farkına vardığı şey bir ton tuğla gibi yüzüne çarptı ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Benimle kim evlenir ki?"

"Yakışıklısın, büyük, heybetli bir erkek figürüsün ve şey..." Lamar birkaç kelime bulmaya çalıştı. "Ve çaresizler."

"Ne halt içiyordun sen? Beş parasızım, sürgün edildim, hiçbir şeyim yok..." O kırık bıraktı.

"Ve iyileşmekte olan bir alkolik." Lamar başını salladı. "Evet, ama yine de çaresizler. Ve yiyeceklerimiz tükeniyor."

Hugh uzun bir süre gözlerini kapadı. Dünya yana doğru kayıyordu ve gerçekten kendini toparlaması gerekiyordu.

"Kiminle evleneceğim?"

"Beyaz Büyücü."

Hugh'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir erkekle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" Lamar başını şiddetle salladı. "O bir kadın. Bir kadın. Bir erkek değil."

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. Alaycılığını sesinden uzak tutamadı. "İşin o noktaya gelmemesi beni rahatlattı."

"Bu her şeyden önce bir iş anlaşması," dedi Lamar hemen. "Ama eğer evlenirseniz, bu çimentoyu

İttifak. Nez'e yuva kurmaya hazır olduğunuzu kendiniz söylediniz. Evliliğe inanacaktır."

"Bir kaleleri var," dedi Stoyan. "Görünüşe göre, zengin bir adam Vardiya'dan önce İngiltere'de eski bir kale satın almış, söktürmüş ve Kentucky'ye getirmiş."

"Şatoları seviyorsun," dedi Bale.

"Bu savunulabilir bir pozisyon," dedi Felix.

"En azından kadınla tanış," dedi Lamar.

"Kapa çeneni," dedi Hugh.

Sessizliğe gömüldüler.

"Bu aptalca fikri sen mi buldun?" Hugh talep etti.

Lamar, "Bu, ben ve diğer taraftaki eşim arasında ortak bir çabaydı," dedi. "Eğer yardımı olacaksa, müstakbel eşinizin de evliliğe ikna edilmesi gerekiyor."

"Mükemmel. Sadece mükemmel."

Seçeneklerini gözden geçirdi. Hiçbir seçeneği yoktu. Bir kadınla evlenip askerlerini besleyebilir ya da katledilmelerine izin verebilirdi. Her neyse, hayatında daha kötülerini de yapmıştı.

"Onu göreceğim," dedi.

"Tek istediğimiz bu," dedi Lamar.

T Rüzgâr kesildi. Ağaç sırası hareketsizdi, çınarların geniş yaprakları ve ve fırfırlı yeşillik . Meşeler akşamın erken saatlerinin solan sıcağında hareketsiz asılı duruyordu. Hiçbir şey Taşındı.

Elara korkuluğun ağır gri taşlarına yaslandı ve büyüsünü ileri doğru gönderdi. Ormanın sakinleştirici yüzünde, kristal berraklığındaki bir gölün yüzeyindeki petrol sızıntısı gibi yağlı ve iğrenç bir leke olan hastalıklı bir his ona geri aktı. İşte buradasın.

Rook küçük not defterine uzandı, bir mesaj yazdı ve ona uzattı.

Görüyor musun?

"Evet. Yalnız."

Sarışın casus başını salladı, yanık tenli yaralı yüzünde vurdumduymaz bir ifade vardı. Mantık, duyguları olması gerektiğini söylüyordu ama eğer öyleyse, o kadar derine gömülmüşlerdi ki hiçbir ipucu yüzeye çıkmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Elara.

Defter yumuşak deri ceketinin gizli bir cebinde kayboldu. Surları geçerek mazgalların iç kenarına geldi, bir akrobatın kolay zarafetiyle korkulukların üzerine zıpladı, aşağı atladı ve gözden kayboldu.

Vampir olduğu yerde kaldı, bir çınarın gölgesinde, duvardan görünmüyordu. Ama artık orada olduğunu biliyordu. Kaçış yoktu.

Burada, kaleden ve diğer taraftaki yerleşimden sadece birkaç düzine metre uzakta bir lmsz. Bir llerin Efendisi tarafından yönetilen ve yerleşim yerlerini oyarak geçebilen bir yaratık.

Yanındaki Dugas kıpırdandı ve gri saçlarındaki inatçı bir böceği fırladı. Yaşlı adam çok uzun boyluydu ve neredeyse sıırım gibi olacak kadar zayıftı. Yüzünü boydan boya geçen bir yara izi alnını, süt rengi sol gözünü ve kısa sakalının içinde kaybolana kadar yanağını oyuyordu. Hem sakalı hem de saçları uzun zaman önce beyazlamıştı ama kaşlarında yaşlanmayı inatla reddeden birkaç siyah kıl kalmıştı. Bugün beyaz cübbesini giyyordu. Bu ona her zamanki bermuda şort ve tişrtten çok daha yakışıyordu.

Druid sakalını sıvazladı. "Gün geçtikçe daha da cesaretleniyorlar."

"yle görünüyor." Kaleye bu kadar yakın bir ölümsüz, uzun menzilli bir navigatör anlamına geliyordu. Muhtemelen Nez'in Altın Lejyon llerin Efendileri'nden biri.

Dugas, "Ben avcıları getireyim," diye teklif etti. "Hayır. Ben hallederim."

"Her an gelebilirler."

"Kendim halletmek için bir neden daha." Ona gülümsedi. "Ben avcılardan daha hızlıyım. Yaşayan llerin narin misafirlerimizi korkutmasını istemeyiz."

Druid sakalına doğru gülümsedi. "Bu misafirin kolay kolay korkmayacağına dair bir his var içimde."

"Umarım haklısındır. Merak etmeyin. Zamanında dneeğim."

Büyüsünü serbest bıraktı. Görünmez bir kamçı gibi fırladı ve bir ak meşenin gövdesine çarptı. Nefes aldı, apaya doğru tek bir adım attı ve havayı dışarı verdi.

Dünya hareket etti.

Şimdi ormanın içinde duruyordu. Kalenin duvarları elli metre arkasında uzanıyordu. Devasa ağaçlar dallarını başının üzerine yayıyordu. Büyü dalgaları teknolojiyi yok ediyordu ama vahşi doğayı besliyordu. Etrafındaki orman yarım milenyum yaşımda görünüyordu. Birkaç metre sola gittiğinde, tamamen yeşilliğin içine gömülmüş yıkık ev kalıntılarıyla karşılaşacaktı.

Vampir koştu.

Onu hâlâ göremiyordu ama çalıların arasından koşarak uzaklaştığını hissetti.

Hayır, yapamazsın.

Elara onun peşinden aceleyle koştu, sabitlendi ve ilerledi, her adımı on beş metreyi yutuyordu. Daha hızlı hareket edebilirdi ama büyü kullanmanın bir bedeli vardı. Yerine yenisini koyması gerekecekti. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

"Misafirlerini" düşünmek de midesini bulandırıyor. Vampiri avcılarının halletmesine izin vermeliydi ama içindeki gerilim yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu. Düdüklü tencereden biraz buhar çıkarması gerekiyordu, yoksa toplantı boyunca oturamayacaktı.

Hortlak can havliyle koşuyor, ağaç gövdelerinden sekiyordu. İçindeki açlık uyandı. Elara kendini hızına kaptırarak onu kovaladı. Vampir devrilmiş devasa bir ağacın üzerinden atladı ve sonunda bir zamanlar insan derisi olan, şimdi ise kalın, solgun bir deriye bürünmüş olan sırtının görüntüsünü yakaladı.

Av.

Ağaç gövdelerine bağlanmış parlak kırmızı kurdeleler arazilerinin sonuna geldiklerini haber veriyordu. Dört mil koşmuştu.

Hortlak, iki ağaç arasındaki boşluğu hedefleyerek şeritlerin güvenliğine doğru fırladı.

Büyüsünü soğuk bir telaşla serbest bıraktı, vampirin önüne geçti ve iğrenç yarattığı omuzlarından yakaladı. Gücü onu kavradı. Açlık onu içten içe pençeledi. Dişlerini gösterdi.

Hortlağın kırmızı gözleri yeni ve daha parlak bir ateşle parladı - vampiri kontrol eden navigatör kaçmıştı. Vampiri

kontrol eden

Bir zombinin ani ölümü, navigatörü bitkisel hayata sokabilir. Usta rütbesine ulaşanlar ne zaman bırakacaklarını bilirlerdi.

Hortlak çırpındı ama artık çok geçti. Elara içindeki küçük, sıcak büyü kıvılcımını buldu ve onu yuttu. Sanki lezzetli bir lokmaymış gibi dilinin üzerinde tadına baktığını hayal edebiliyordu ve uzun bir an boyunca bunun tadını çıkardı.

Vampir gevşedi. Elara kollarını açtı ve bir zamanlar insan bedeni olan, sonra bir ölümsüz olan ve şimdi ikisi de olmayan kurumuş et ve kemik çuvalı ormanın zeminine yığıldı.

Çok azdı, açlık içinde uğulduyordu. Daha fazla. Daha fazla!

Acımasız bir irade çabasıyla onu tekrar zincirledi ve sakladığı karanlık yere geri götürdü.

Atlar.

Elara döndü. Ormanın içinden geçen yolun dar şeridinden sadece birkaç metre uzaktaydı. Kaçmak mı yoksa gizlice bakmak mı? Başka bir seçenek var mıydı ki?

Bir düzine metre geri çekildi, geniş ve yaşlı bir meşenin arkasına geçti, alçak dallara tırmandı ve sanki onlarla bir bütünmüş gibi yaprakların arasındaki gölgelerin içinde eriyerek yere yerleşti.

Atlılar yaklaştı.

Başroldeki adam uzun boylu ve siyah saçlıydı. Bu Dugas'ın tarifine uyuyordu.

Büyüsü yayıldı ve onu maskeleydi.

Beni görmeyin.

Adam büyük beyaz atını durdurdu ve ona doğru döndü.

Bu mesafeden onun yüzünü göremiyordu. Büyüsünü de hissedemiyordu ama büyü yaptığından emindi.

Beni görmeyin.

Elara onun gözlerini göremiyordu ama tüm duyuları onun doğrudan kendisine baktığını söylüyordu. Omurgasından aşağı heyecanlı bir ürperti aktı.

Tam bir aptal olduğuna karar verdi. Burada oturmuş, yakalanmaktan korkan bir ocuk gibi saklanıyordu. En azından kendinin farkında olmak iyi bir şey.

Ormana bir kez daha uzun uzun baktı ve yoluna devam etti.

Elara ağaçtan kaydı ve hızla kaleye geri döndü.

Birkaç dakika sonra kapıların önünden geçti, uzun yeşil elbisesini düzelitti ve saçlarını kontrol etti. Parmaklarının altından bir şey kaydı. Elara onu boynuna dolanmış uzun örgüden kopardı. Bir örümcek. Kapıdan çıktı ve onu yavaşça çimlerin üzerine bıraktı.

Örümcek kaçtı. O da kaçabilmeyi diledi. Endişe onu sardı. Sadece sinir, dedi kendi kendine.

Elara merdivenlerden duvara doğru yürüdü ve druidin omzuna dokundu. Döndü, kahverengi gözleri kasvetliydi.

"Sana başaracağımı söylemiştim."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum..." "Bilmiyorum. Ama bunu halkım için yapacağım."

Onun insanları. Her birini tanıyordu. Ülkenin dört bir yanına gidip gelmelerinin, umutsuzca ev diyebilecekleri bir yer bulmaya çalışmalarının ve tekrar tekrar kaçıp gitmelerinin sebebi oydu. Bir evi hak ediyorlardı. Burası onların topraklarıydı ve onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Belki de d'Ambray çok fazla sorun çıkarmayacaktır.

"Yapabiliriz..."

"Tekrar alıp gidecek misin? Hayır." Başını iki yana salladı. "Kendin söyledin, çok uzun zamandır buradayız. Burası artık evimiz. Bizi tekrar kökünden söküp atmayacağım. Bunun için olmaz."

Kaçmayı bırakmışlardı. Nez'in kazanmasına izin vermeyecekti.

Bir grup atlı gölgelikten kurtuldu ve kapılara doğru giden yolda hızla ilerledi. Ellerini birbirine kenetledi. Bu çok saçmaydı. Gergin olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Fişi istediği zaman çekebilirdi.

Atlılar yaklaştı.

Elara beyaz atın üzerindeki lidere başıyla işaret etti. "Bu o mu?"

"Evet."

Hugh d'Ambray çok iriydi. Altındaki aygır da iriydi ama adam ata uyuyordu. Boyu 1.80'den fazla olmalıydı. Geniş omuzlar. Uzun uzuvlar. Çok zayıftı. Sanki otuz kilo kadar daha ağır olmalıydı. Dugas açlıktan öldüklerini söylemişti.

Aç olsun ya da olmasın, bir kalenin asma köprüsünü tek başına tutabilecek gibi görünüyordu.

Birden çok gerçek oldu. Bunu yapmak istemiyorum.

"Barbar Conan'la evlenmemi mi istiyorsun?" Ses tonuna bir damla asit karıştı.

Dugas, "Çekici bir barbar," diye işaret etti.

"Sanırım öyle, eğer olaya tamamen hayvani bir bakış açısıyla bakıyorsanız."

Dugas kıkırdadı.

"Atı parlıyor mu?" Gözlerini kısarak aygıra baktı. Eğer doğru bakarsanız, alnından sıcak hava pırlıltısı gibi bir şey çıkıyordu.

"Öyle görünüyor."

Çarpıcı bir görüntü oluşturdıklarını kabul etti. Gümüş rengiyle parlayan at ve siyah saçları omuzlarına dökülen siyahlar içindeki binici. Ama o çarpıcı görüntülerle ilgilenmiyordu.

"İki dakikadır burada ve şimdiden gördüğü her şeye sahipmiş gibi at sürüyor."

"Büyük olasılıkla her zaman bu şekilde sürüyor. Onun gibi adamlar güven yansıtır. Diğerlerinin onları savaşta takip etmesini sağlayan şey budur."

"Şiddet uygulayan diğerleri."

Dugas, "Geniş sırtlı, yetenekli ve şiddet yanlısı askerlere ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikiriz," dedi. "Onun sırtı yeterince geniş."

D'Ambray'in sırtının genişliği sorun değildi.

Adamları için birkaç dakika ayırdı. Hemen arkasında iki adam at sürüyordu, biri uzun boylu, siyah, gözlüklü

Biri burnuna tünemiş, diğeri ise atletik yapılı, beyaz, kısa kahverengi saçlı ve çekici, zeki bir yüze sahipti. Arkalarındaki binici ise sarışın ve bronz tenli bir çocuktur. Neden bir çocuk getirmişlerdi?

Kurtlar kapısına geliyor.

Atlılar kapıya vardılar. D'Ambray başını kaldırdı ve yukarı baktı.

Gözleri koyu lacivertti ve kızın içine bakıyordu. Kız onun bakışlarını tuttu.

Çoğu kadın onu yakışıklı bulurdu. Güçlü bir yüzü vardı, kadının beklediği gibi vahşice bir kalınlıktan eser yoktu. Çenesi kare şeklinde ve güçlüydü, yüzünün hatları belirgin ama keskin ya da kırılğan değildi ve kalın siyah kaşlarının altındaki gözleri rahat edemeyeceği kadar kurnaz ve soğuktu. Gözleri onu buz gibi bir hesaplama ile değerlendiriyordu.

Halkı üzerindeki gücünü bu adamla paylaşmak üzereydi. İçini bir endişe kapladı. Bu kötü bir fikirdi. Korkunç bir fikir.

D'Ambray kapıdan geçip onun görüş alanından çıktı.

"Bunu yapmamalıyım," diye fısıldadı Elara kendi kendine.

"Onları göndermemi ister misin?" Dugas sessizce sordu.

Eğer evet derse, yapacaktı.

Kendini toparlaması gerekiyordu. D'Ambray'e kim olduğunu öğretmeliydi. Beyaz Büyücü. Kirli. Lanetli. Bir iğrençlik. Bu toplantı masasına eşitler olarak geleceklerdi ve eğer bir ittifak seçerlerse, eşitler olarak ayrıldıklarından emin olmalıydı.

Büyü bir fısıltı bile olmadan dünyadan kaçtı ve onun gücünü çaldı. Bu iyiydi. Hugh d'Ambray'in nerede durduklarını anlamasını sağlamak için büyüye ihtiyacı yoktu.

"Şartlarımıza karşı çıkana kadar onu dışarı atmayı bekleyelim." Druid, "Onları büyük salonda mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Gözlerini kısmıştı. "Onları yeşil odaya koyun. Mutfakların yanına."

HAVA, fırından yeni çıkmış, gevrek altın kabuklu taze ekmek gibi kokuyordu. Midesi yalvarırken Hugh'nun ağzı sulandı. Zeki kız.

Bir keresinde bir kadını ölümün eşiğine kadar aç bırakmış, onu kırmaya çalışmıştı. Şiirsel adalet, diye düşündü.

Stoyan arkasından usulca, "Kale iyi durumda," dedi.

Kale mükemmel durumdaydı. Soluk grimsi kahverengi taştan inşa edilmişti. Kırk ayak yüksekliğindeki perde duvarı ve girişi koruyan devasa barbican, köşelerdeki iki burç kulesi ve iki yan kule gibi sağlamdı. Surların içindeki açık alan olan bailey temiz ve bakımlıydı. Bir kuyu görmemişti ama bir tane olmalı. İç yapı, yüz ayak yüksekliğinde kare bir kule olan ana kaleyi saran bir dizi binadan oluşuyordu. Doğu duvarına bitişik ahırlara ve motor havuzuna bir an göz attı. Elektrik lambaları çalışan bir jeneratörleri olduğunu gösteriyordu.

Burası çok büyüktü. Bir hendeğe ihtiyacı vardı. Bunu halletmesi gerekecekti.

İri bir molosser köpeği, tüylü beyaz kuyruğunu sallayarak açık kapıdan içeri girdi. Her biri yüz yirmi kilonun üzerinde olan bu köpeklerden şimdiye kadar üç tane görmüştü. Ona Balkanlar'da karşılaştığı Karakaçan tazılarını hatırlatıyorlardı. Köpek ona doğru yaklaştı ve Hugh onun tüylü başını okşadı. Karakaçanlar kurt katilleriydi. Lamar hayvan sürülerinin büyüklüğü konusunda haklıysa, köpekler mantıklı geliyordu. Kale ve kasaba nehrin kıyısına bitişikti.

göl sık bir ormanla sarılmıştı. Orada kurtlar olabilir.

Kalenin içi de dışı kadar iyi bakılmıştı. Şu anda büyük, rustik bir masada oturduğu oda basitti, taş duvarlarda herhangi bir süsleme yoktu ama temizdi, sandalyesi rahattı ve içerideki sıcaklık en az on derece daha serindi. Güzel kalın duvarlar.

Hugh'nun şimdi yapması gereken tek şey şatonun sahibini burayı paylaşmasına izin vermesi için ikna etmektir. Atıyla gelirken onu bir an için görmüştü. Saçları tamamen beyazdı. Soluk sarı ya da ağartılmış platin değil, bembeyazdı. Ela gözleri keskindi ve ona kapısında bir kurt görmüş gibi bakıyordu. O bir kurt değildi. Çok daha kötü bir şeydi ama onun savunulabilir kalesine ve lezzetli ekmeğine ihtiyacı vardı.

Hugh onun yaşını tespit etmeye çalışmıştı ama beyaz saçları onu yanıltmıştı. Yüzü genç görünüyordu ama bir anlık bir bakıştan ötesini görememişti.

Hugh arkasına yaslandı. Onu bekletiyordu. Bu iyiydi. Sabırlı olabilirdi.

Arkasında birinin midesi guruldadı.

Buraya gelirken ormanda bir şey hissetmişti. Ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şey. Üç kıtada güçlerle mücadele etmişti ve ormandaki her neyse tüm alarmlarını tetiklemişti. Sonra o şey kaleye doğru hareket etti ve Bucky'yi iterek onu takip etmeye çalıştı.

Bakışları yan kapının üzerindeki, ortada Gümüş Nehir Gölü'nün kenarındaki Berry Tepesi'ni ve komşu tepedeki kaleyi gösteren, elle boyanmış büyük bir haritada durdu. Sağda ve biraz yukarıda, kuzeydoğuda, bir ley noktasının yanında, Değişim sonrası bir başka küçük yerleşim yeri olan Aberdine uzanıyordu. Daha yükseklerde, ormanın ötesinde, doğrudan kuzeyde Sanderville uzanıyordu. Onun yukarısında, uzakta, solda Lexington vardı.

Hugh, Aberdine'e baktı. Post-Shift, büyü akıntıları, ley hatları halinde dünyaya akıyor, hızlı bir yol sunuyordu

seyahat ve nakliye. Akıntıya doğru yürümek bacaklarınızın kesilmesine neden olur, bu yüzden büyü ile kendiniz arasına bir engel koymanız gerekirdi, bir araba, tahta bir palet, herhangi bir şey işe yarayabilirdi. Bir kez içine girildiğinde, ley hattı bir ley noktasına ulaşana kadar binicisini sürükler, burada büyü yanıp söner, kesilir ve akıntı binicilerini gerçek dünyaya fırlatırdı. Kale ile o ley noktasını birbirine bağlayan tek bir yol vardı ve o da Aberdine'den geçiyordu. O yerleşim birimiyle iyi geçinmek zorundaydılar.

Ağır ahşap kapı açıldı ve içeri girdi, onu beyaz bornozlu tek gözlü yaşlı bir adam, kırklı yaşlarının sonunda pantolonlu siyah bir kadın ve minyon bir sarışın izledi.

Hugh başını eğdi ve müstakbel gelinine baktı.

Yirmi beş ile otuz arasında bir yerde. Bol yeşil elbisesi neredeyse yere kadar iniyor ve vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu. Güzel dolgun göğüsler. Uzun bacaklar. Güzel yüz hatları, iri gözler, küçük ağız, kaşları saçlarından daha koyu, soluk kahverengi - muhtemelen çizilmiş veya boyanmış. Bronz tenli, neredeyse altın rengi. İlginç bir yüz. Tam olarak güzel değil ama kadınsı ve hoş.

Yüzünde soğuk bir ifade, bir parça kibir, biraz gurur ve çokça güven vardı. Onda muhteşem bir şey vardı. Kalenin kraliçesi.

Tam bir baş belası olurdu.

Sadece atlat.

Hugh ayağa kalktı. Elini uzattı.

"Elara Harper." Onun ses eşleşti Onu, soğukve kesin.

Parmaklarını kendi parmaklarının arasında kavradı ve elini sıktı. "Hugh d'Ambray."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Danışmanları arkasına dizildi.

"Dugas'ı zaten tanıyorsun," dedi.

O yapmadım, ama Lamar söyledi onu ve druid oldu "mantığın sesi." Birisi

yaşlı adamın yüzüne baktı. Hugh onun bakışlarını karşıladı. Dugas onun bakışlarını tuttu ve gülümsedi. Kırılması zor bir ceviz.

"Bu Savannah LeBlanc."

Siyah kadın ona başıyla selam verdi. Pahalı giysiler, profesyonel, iyi toplanmış, koyu renk doğal saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve zarif bir topuz haline getirilmişti. Bir avukata benziyordu. Hugh onun bakışlarıyla karşılaştı. Bir cadı, güçlü bir cadı. Teknolojiyi kullanırken büyüsunü hissedemiyordu ama bu özelliği tanıyacak kadar çok cadıyla etkileşime girmişti. Kötü haber.

"O bizim kovanlarımızın baş cadısı," diye devam etti Elara. Kovenler. Çoğul. İlginç.

"Bu Johanna Kerry."

Sarışın ona gülümsedi. Yirmili yaşlarında olmalıydı ama ona çok genç, neredeyse bir ergen gibi görünüyordu. Bir buçuk metre boyunda, ince yapılı, gözlüklü. Minyon, zeki sarışınlar Stoyan'ın kriptonitiydi.

Elini alnına götürdü, başparmağını avucuna bastırarak bir tür selam verdi. "Merhaba."

Sağır ya da dilsizdi. Muhtemelen ikisi de. Amerikan İşaret Dili bilgisi paslanmıştı. ASL'nin kendine has kuralları ve grameri vardı ama temel bilgileri hatırlıyordu.

Ellerini kaldırdı ve imzaladı. "Güzel bir gün."

Johanna'nın kaşları kalktı. "İlginç."

İlginç doğru kelimeydi. Jestleri üzerinde çalışması gerekecekti.

Hugh adamlarını tanıttı. "Stoyan, Birinci Yüzyılın Centurion'u. Lamar, İkinci Yüzyılın Yüzbaşı. Ve Sam. Atları değerlendirmek için burada."

Savannah, Johanna'nın ikisini de görebilmesi için yana çekildi ve o konuşurken imzasını attı. Elleri hızlı hareket ediyordu. Belli ki pratik yapmaya ihtiyacı yoktu.

Kot pantolon ve tişört giymiş sarışın bir kadın daha yan kapıdan odaya girdi. Genç ve güzeldi ve adama bir an için çok uzun süre baktı.

"Size bir şey getireyim mi?"

"Buzlu ay lütfen, Caitlyn," dedi Elara.

"Peki efendim."

Kadın kapı aralığına doğru eğildi.

"Bir orduya ihtiyaınız var," dedi Hugh. "Bir üsse ihtiyaımız var." Kadın başını salladı. "Sizin bir ordunuz, benim de bir ssm var." şimdiye kadar aynı fikirdeydiler.

"şartları konuşalım mı?" diye sordu. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Adamlarımın barakalara, erzağa ve teçhizata ihtiyaı olacak," dedi.

"Bu makul," dedi.

"Onlar ifti değil. Tarlalara bakmayacak ya da ineklerinizi sağmayacaklar. Acil bir durum olmadığı sürece çalışanlarınıza günlük içlerinde yardımcı olmayacaklar."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki bütün gün ne yapacaklar?"

"Bölgede devriye gezecekler. Tatbikat yapacaklar, PT gerçekleştirecekler, kaleyi onaracak ve glendirecekler ve karşılaşacağımız dış tehditlerle ilgilenecekler."

"Biz" kelimesini araya sıkıştırdı. Onları ne kadar çabuk mtfevik olarak görürse, halkını o kadar çabuk doyuracaktı.

"PT?" diye sordu.

"Fiziksel eğitim. Bizi belirli işleri olan çalışanlar olarak işe alıyorsunuz. Bu işleri yapmakta zgr olmalıyız."

Elara, " yüz kişinin bütün gün yattığını, yemeğimi yediğini ve biramı içtiğini hayal ediyorum," dedi.

"Sadece görevde olmadıkları zaman. Kalede ve dış çevrede vardiyalı olarak devriye gezecekler ve mesai saatleri dışında bira içmeyi tercih ederlerse bunun bedelini ödeyecekler. Bu da beni başka bir noktaya getiriyor. Onlara deme yapılması gerekecek."

Elara arkasına yaslandı. "Onları beslememi, giydirmemi, donatmamı ve paralarını dememi mi bekliyorsun?"

"Evet. Kendilerini sizinle tehlike arasına koymalarını bekliyorum."

"alışanlarınızın her birine ayda 500 dolar desek, fatura ayda 150.000 dolara gelir. Eğer bu kadar paramız olsaydı

paralı askerler tutardım. Bu saçma evliliğe tenezzül etmek zorunda kalmazdım."

Kambur mu? Gerçekten mi? "Nez halkınızı sığır gibi katlettiğinde ve siz cesetlerinin arasında kanlarını soluyarak yürüdüğünüzde, bunu onlara söylemelisiniz."

Elara geri çekildi. "Şimdiye kadar halkıma ben baktım. Nez'e sensiz de bakarım."

"Bu kaleyi yirmi kişiyle alabilirim," dedi Hugh. "Yakıp kül edebilirim ya da hepinizi öldürüp kaleyi alabilirim."

Öne doğru eğildi, gözleri öfkeyle buz tutmuş bir şekilde ona dikilmişti. "Dene bakalım."

Ona doğru eğildi. "Bunu yapabilirim çünkü benim adamlarım profesyonel askerlerdir. Onlara asker gibi davranacaksın."

"Sana ihtiyacımız yok."

"Evet, biliyorsun. Nez'i bir ay önce gördüm. O da geliyor."

Sarışın Caitlyn kapı aralığında belirdi. Savannah sürahiye onun elinden alıp el salladı ve çayı masaya koydu.

Elara'nın gözleri kısıldı. "Ve bunun için senin sözüne inanmalı mıyım?"

"Evet."

"Arkadaşlarına ihanet eden bir adamın sözü mü?"

"Tüm yükünle birlikte seninle evlenmek isteyen bir adamın sözü. Bu kapının önünde bir talipler kuyruğu görmüyorum, ya siz?"

Kadın geri çekildi. "Nez için çalışmadığını nereden bileyim?"

"O Demir Köpeklerin Başöğretmeni!" Stoyan arkasından hırladı.

Hugh elini kaldırdı. Stoyan ağzını kapattı.

"Nez hile yapmakla uğraşmaz," dedi Hugh. "Zahmete değmezsin. Sen kolay avsın."

Ağzını açtı.

"Adamlarınızdan kaç bir vampiri teke tek öldürebilir?"

Cevap vermedi.

"Benimkilerin her biri yapabilir. Onları öldürmek için eğitildiler çünkü Nez ve ben on yıl boyunca birbirimizi öldürmeye çalıştık. Bana çocukluk arkadaşımın kafasını gönderdi ve bir hafta sonra Charlotte'ta kahve içtik. İşte Nez böyle bir adam. İstedğin kadar hırla prenses. Ama benimle evleneceksin, çünkü başka seçeneğin yok. Bu savaşı çiftçilerle kazanamazsın. Benim gibi soğuk ve acımasız bir piç kurusuna ihtiyacın var ve burada sadece ben varım."

Sessizce birbirlerine baktılar.

"Şimdilik yiyecek, ekipman ve pansiyon olmalı" dedi. "Al ya da bırak."

"Onu alacağım. Karşılığında, burada uygun gördüğüm değişiklikleri ve onarımları yapmama izin vereceksiniz. Gerekirse finanse edeceksiniz."

"Her bir değişikliği ayrı ayrı görüşeceğiz" dedi.

"Hayır."

"Param olmayabilir."

"Tamam. Malzeme ve işçilik taleplerime öncelik verileceği anlayışıyla her bir tadilat için bütçeyi görüşeceğiz."

"İyi," diye bağırdı. "Burada suçlara müsamaha göstermeyiz. Halkınız burada olduğu sürece yasalara uyacaklar. Eğer onlardan biri benim halkımdan birini öldürür ya da tecavüz ederse, o askeri öldüreceksiniz. Eğer yapmazsanız, ben yaparım ve inanın bana, bunu sizin yapmış olmanızı dileycekler."

Yükseltmeler konusunda pes etmişti. Hugh ona bir şeyler vermek zorundaydı. "Anlaştık. On beş ata ihtiyacım olacak." On yedi binek eksikleri vardı ve atlar çok pahalıydı.

"Tamamdır."

Kahretsin. Yirmi tane istemeliydim.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi Elara. "Bu evliliğin sadece adı var."

"Tatlım, bana yeterince ödeme yapamazsın."

Pembe, bronz yanaklarına dokundu. "Eğer bize ihanet edersen, sana acı çektiririm."

"Daha evlenmedik bile ama şimdiden acı çekiyorum."

"Ortak bir noktamız var," diye tersledi.

İkisi de aynı anda arkalarına yaslandılar. Bir buz harpisiyle evleniyordu. Fantastik. Sadece fantastik.

Dugas öne çıktı, eğildi ve Elara'nın kulağına konuştu.

"Birliklerinizi teftiş etmem gerekecek," dedi Elara, sesi kesindi. "Yiyeceklerimizle tam olarak ne satın aldığımızı bilmemiz gerekiyor."

"Peki." Ona tembel bir gülümseme verdi. "Adamlarımın atlarınızı ve kaledeki odalarımızı incelemesi gerekecek."

"Önce birliklerinizi bize hazırlayın."

Hugh kendine bir bardak çay doldurdu ve kapıya doğru başını salladı. "Duvarlarınızın dışına bakın."

O ADAMI BOĞARDI. Hayır, daha kötüsünü yapardı.

Elara kapıdan çıkıp kalenin bulunduğu tepeye doğru yürüdü. Askerler üçer üçer koşarak ormandan çıktılar. Siyah üniformalar giymişlerdi, bazıları zırhlı, bazıları zırhsızdı. Her biri büyük bir sırt çantası, bir yatak takımı ve silah taşıyordu. Birlikte hareket ediyorlardı, ayakları aynı anda yere vuruyordu.

Onları ormanda fark etmemiştii, bu da çok geride kalmış olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Askerler bir sıra halinde sekiz askerden oluşan bir blok oluşturmaya başladı. Tüm bu teçhizat en az yirmi kilo ağırlığında olmalıydı. Muhtemelen çok daha fazla.

"Ne zamandır çalışıyorlar?" diye sordu ve sormamış olmayı diledi. Her ilgi gösterisi bir açılıştı,

d'Ambray de koca aptal omzunu araya sıkıştırıp kapıyı açık tutardı.

D'Ambray omuz silkti, yanında kocaman bir adam a benzeyen bir karanlık b e l i r m i ş t i . "Aberdine'den."

"On mil mi?"

"Evet." Adam ona döndü, lacivert gözleri sakindi. "Tekrar buraya gelmelerini ister misin?"

Adamın tamamen ciddi olduğunu fark etti.

"Hayır."

Askerlerle yüzleşmek için döndü. Her biri sekiz asker genişliğinde, on sıra derinliğinde dört ayrı blok oluşturdular ve çimenliğin yeşil çimenlerine karşı karanlık heykeller gibi dondular.

"Dinlenmelerini mi istiyorsun?" diye sordu.

"Yoruldu mu?" diye kükredi d'Ambray, sesi tarlada yankılanıyordu. Kadın neredeyse sıçırıyordu.

Üç yüz yirmi kişi tek bir sesle kükredi. "Hayır, Müdür Bey!"

"İncelemeniz için hazırlar," dedi Hugh.

Elara etkileyici göründüklerini kabul etmek zorundaydı. Suçluluk duygusu onu kısırdı. Kendine bunun d'Ambray'ın halkıyla ilgili olmadığını hatırlattı. Bu halkını güvende tutmakla ilgiliydi. Eğer d'Ambray askerlerini tehlikeye atarsa, bu onun suçuydu.

Arkalarından bir arabanın gıcırtısı geldi. George, Saladin ve Cornwall yavaşça, dikkatle arabayı ileri doğru çeken iri bir Clydesdale olan Dakota'ya önderlik ederek göründüler. Kahverengi bir muşamba içindekileri saklıyordu. Arabanın içinde ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Elara arabanın geçmesine izin vermek için kenara çekildi. D'Ambray endişeli görünmüyordu.

Üç adam arabayı sanki camdan yapılmış gibi yavaşça tepeden aşağı indirdiler. Dugas arkalarından sessizce yürüdü. Adamların her biri bir tüfek taşıyordu.

Araba durdu. Selahaddin Dakota'yı arabadan indirdi ve üç adam kaleye doğru uzaklaştı.

Elara başını kaldırdı. "Halkınızın her birinin bir vampir alabileceğini söylemişsiniz."

Dugas muşambayı vagonun üzerinden çekti. Metal bir kafesin içinde bir zombi oturuyordu. Muşamba çıkar çıkmaz metal parmaklıklara saldırdı, gözleri delice bir kana susamışlıkla parlıyordu.

"Kanıtla," dedi Elara.

D'Ambray askerlerine başını salladı. "Seçin."

Elara sıra sıra dizilmiş askerlere baktı. İçlerinden birini ölüme mahkûm etmek üzereydi. Bir insanın, yetenekli bir insan bile olsa, bir ölümsüz karşısında çok az şansı vardı.

İşini yapmak zorundaydı. En güçlü adamlarını öne ve arkaya koyardı, bu yüzden ortadan seçmesi gerekiyordu. "Solumda dördüncü sıra," dedi. "Üçüncü asker."

"Arend Garcia," diye emretti d'Ambray, sesi yuvarlanarak. "Öne çık."

Dördüncü sıradaki üçüncü adam bir adım geri çekildi, döndü ve sıranın kenarına doğru yürüdü, döndü, onlara doğru yürüdü, tekrar döndü... Yürüyen ölü adam. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı, siyah saçları kısa kesilmişti, açık renk gözleri vardı. Hepsi gibi zayıftı, neredeyse az beslenmişti. Burnunun sağ tarafında yüzünü kesen bir yara izi vardı, yana doğru eğilmişti ve ağzını zar zor kaçıırıyordu.

Ölmek üzereydi. Eğer birazcık özen gösterseydi, d'Ambray bunu bu testten kurtulmak için kullanacaktı.

Arend Garcia durdu.

D'Ambray'in yüzünü kontrol etti. Bir kayadan da kesilmiş olabilirdi.

"Yaşayan ölüleri öldürün," diye emretti d'Ambray, sesi sakindi.

Garcia yatağını ve sırt çantasını bıraktı, kafese bakarak öne çıktı, arkasına uzandı ve vahşi görünümlü bir bıçak çıkardı. Palanın daha ince bir versiyonuna benziyordu, bıçağı siyahtı.

Dugas kafesteki kapağın açılmasını sağlayan ağır metal çubuğa bağlı zinciri aldı ve geri çekildi. Garcia kayıtsızca izledi. Hortlak kendini parmaklıklara vurdu.

Lanet olsun. "Adamının bıçaklı bir ölümsüzle yüzleşmesine izin mi vereceksin?"

D'Ambray ona baktı. "Onu çıplak elleriyle öldürmesini mi istediniz?"

"Hayır." Adamı çok az tanıyordu ve şimdiden ondan nefret ediyordu. "En azından ona bir kılıç verin."

"Kılıca ihtiyacı yok."

Dugas zinciri çekti. Sürgü serbest kaldı.

Hortlak yıldırım hızıyla kafesten çıktı ve Garcia'ya saldırdı.

Son anda, ince yapılı adam bir matador gibi zarifçe kenara çekildi ve palasını indirdi. Bıçak zombinin boynunu parçaladı. Kafası çimlerin üzerine yuvarlandı. Ceset on adım daha koştu ve öne doğru devrildi, boynunun kütüğü çimenlere saplandı.

Elara nefesini tuttuğunu fark etti ve bıraktı. Garcia derisinin cebinden bir bez çıkardı, Bıçağı sildi, kılıfına geri soktu ve geçit töreninde durdu.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu d'Ambray.

"Evet." Bu kelimenin tadı ağzında acıydı. Mutlu olmalıydı. Çatlak birlikler istiyordu ve onları elde etmişti. Elara yüzünü bir maske gibi sakın bir ifadeye zorladı. "Teşekkür ederim, Başöğretmen."

Gülümsedi. Bunun her saniyesinden zevk aldığı belliydi. "Nişanlım için her şeyi yaparım."

Neredeyse onu yumruklayacaktı.

D'Ambray Garcia'ya başıyla onay verdi. Adam kemerindeki kılıftan küçük bir bıçak çıkardı. Bir kadın safları yararak ona doğru koştu. Birlikte ölmüş zombinin yanına diz çöktüler.

"Ne yapıyorlar?"

"Kanı topluyorum. Uygun şekilde saklandığında bir süre daha canlı kalabiliyor. Şimdi şu barakaları göreceğim."

"Bu taraftan." Elara döndü ve onu kalenin içine götürdü.

"Bu evlilik hakkında," dedi.

"Söylediklerimde ciddiymdim."

"Güzel, çünkü bize çay getiren sarışından hoşlandım."

Sinir. "Benim halkım köle değildir, Başrahip. Caitlyn üzerine çıkmanıza izin vermek istiyorsa, bu onun bileceği iş."

"Mükemmel. Bir yatak odası mı alacağım, yoksa bir rotasyon programı mı hazırlayalım?"

Onu yemliyordu. Öyle olmak zorundaydı.

"Kendi yatak odanız olacak, Başöğretmen."

"Muhteşem."

Onu öldüremezdi. Askerlerine ihtiyacı vardı. Ama gerçekten istiyordu.

"Son bir şey daha. Kalenin bir adı var mı?"

"Baile." Doğru şekilde telaffuz etti, İrlanda Galcesi'nde Balyeh.

Hugh gülümsedi. "Eve. Sanırım burayı seveceğim." "Hoş karşılanmanız için elimizden geleni yapacağız, Müdür Bey."

TBoşluk sonunda onu yakalamıştı. İğne dişleriyle onu delip geçerken Hugh pencerede durdu ve Her seferinde ince bir tabakayı yüzerek onu parçaladı. Daha önce de acı çekmişti. Vurulmuş, kesilmiş, yanmış, kırılmış, işkence görmüştü ama bu farklıydı. Bu, Roland onu sürgüne gönderdiğinde hissettiği acının aynısıydı.

Kalenin beşinci katındaydı. Öğleden sonraydı, üç ya da dört, emin değildi. Gökyüzü maviydi, tek bir bulut parçası bile yoktu. Rüzgâr tenini serinletiyordu. Güneş ışığı taş duvarlarda oynayıyordu. Altındaki dik bir damla, taş bailey'e hızlı bir yolculuk vaat ediyordu. Şimdi atlarsa, birkaç saniye yaşasa ve çaresizlik içinde büyüüne ulaşsa bile, bu onu kurtaramazdı. Ayrıca, teknoloji yükselmişti. İyileşme yeteneği neredeyse hiç yoktu.

Bu onun tüm sorunlarını çözecekti. Kısa bir anlık acı, şu anda hissettiklerine kıyasla neredeyse sonradan gelen bir düşünce ve her şey bitecekti.

Hugh dönüp güçlendirilmiş ahşap ve çelik kapıyı açsa ve uzun koridorda ilerlese, gelininin yatak odasına varacaktı. Gelin içeride hazırlanıyordu. Bugün evleneceklerdi. İkisi de gecikmek istememişti. Geçen hafta boyunca birbirlerinin boğazına sarılmışlardı ama ikisinin de hemfikir olduğu bir şey vardı: evlenmek zorundaydılar.

Hızlı bir şekilde evlenmeliydiler ve gerçek bir düğün olmalıydı; pastası, çiçekleri, gelinlikleri ve sonrasında bir resepsiyonu olmalıydı. Bir düğün fotoğrafçısı ve bir kameraman tuttular, çünkü resimleri mümkün olan her yere yapıştırmayı planlıyorlardı. Bu yüzden düğünün bugün yapılması gerekiyordu. Evlilik gerçek görünmeliydi, çünkü bu olmadan ittifakları, danışmanları tam şartları üzerinde pazarlıklarını bitirdikten sonra imzaladıkları kırk kağıda değmezdi.

Hugh pencere kenarına yaslandı. Evlenmeyi hiç beklemiyordu. Bu düşünce aklına bile gelmemiştir. Evlilik ihtiyacı, bir erkek yaşlandığını fark edip bir aile kurmak istediğinde ya da bir kadına bağlılığını kanıtlamak veya ondan bir bağlılık almak istediğinde ortaya çıkardı. Savaş Lordu olarak geçirdiği on yıllar boyunca Roland'ın büyüğü Onu. O yapmadı yaş. Geri O zaman, Hugh önünde yüzyıllar vardı. Hugh zirvede kalacaktı ve eğer bir kadın istiyorsa, bir tane elde edecekti. İlk başta direnen birkaç kadın olmuştu ama sabırlı ve deneyimliydi, nasıl dinleyeceğini ve ne zaman ne söyleyeceğini biliyordu ve güç müthiş bir afrodisyaktı. O Roland'ın Savaş Lordu, ve Ön Danışman ve Demir Köpekler. Sonunda onları kazandı ve yatağına girdiler.

Seksin yaşlanacağını düşünmüştü ama hiç yaşlanmadı. Yeni bir gün, yeni bir ilginç kadın. Sonunda, deneyecek yeni şeyler tükendi ve iyi seks ile harika seks arasındaki farkın tutku olduğunu fark etti. Harika seks daha az sıklıkta idi ama iyi sekse razı olmak gibi bir sorunu yoktu.

Evlilik onun sözlüğünde bile yoktu.

Yine de, eğer Hugh evlenirse, kadının istekli olmasını beklerdi. Hatta heyecanlı.

Koridorun diğer ucundaki harpy, sanki nemli bir kayanın altından çıkan iğrenç bir yaratıkmış gibi davranıyordu. Kadın onu çıldırtıyordu. Hugh onu boğmak istemekle, onun sözlü saldırılarını savuştururken gülmemeye çalışmak arasında gidip geliyordu. Onu hırlatmak

Durumu katlanılabılır kılan tek şey hayal kırıklığıydı.

O artık ölümlüydü. Eninde sonunda yaşanacaktı. Ölecekti. Bu düşünce Hugh'nun kanını buza çevirdi. Kaç yaşında olduğunu bile hatırlayamıyordu. Ölecekti, hem de yakında. Büyüsü onu bir süre daha hayatta tutabilirdi ama seksen yıldan fazla dayanamazdı. Belki yüz yıl.

Voron'un hayaleti anılarında birleşti. Hugh çocukken, Voron hayattan daha büyüktü. Uzun boylu, güçlü, durdurulamaz. Şimdi ona farklı bir adam bakıyordu, yaşlı, gri, bir şekilde daha az, sanki yaş saçlarından ve cildinden rengi süzmüş gibi. Hayalet kılıcını kaldırdı.

Git buradan, ihtiyar.

Hugh anıyı bir kenara itti. Bu saman yolculuğunun kesin bir sonu vardı. Artık sonsuza kadar zamanı yoktu.

Bailey'nin taşları daha da davetkâr hale geldi. Yetersiz ömrüyle ne yapacağını düşünmek yerine, hem hayatını hem de düşüncesini durdurabilirdi.

"Mmm," diye alçak bir kadın sesi geldi yataktan.

Döndü. Mutfaktaki Caitlyn "Beyaz Leydi"nin ne düşüneceği konusunda çok endişeliydi, bu yüzden Vanessa'ya geçti. Esmer, iri göğüslü, uzun bacaklı, küçük kalçalı ve çok hevesli olan Vanessa şatoda avukat yardımcısı olarak çalışıyordu. Ayrıca az bakımlıydı.

Vanessa yan döndü ve başını bükülmüş dirseğine dayadı, ona daha iyi bir görüş sağlamak için göğsünü açtı. Başından beri temel kuralları belirlemişti ama Vanessa'nın bunlara sadık kalacağından kuşkuluydu. O bir fırsatçıydı.

Bakışlarıyla onu ölçtü ve çıplak kasıklarında durakladı. "Sen evlendikten sonra da bunu yapmaya devam edecek miyiz?"

"Elara'dan korkuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Eğer Leydi beni burada istemeseydi, bana söylerdi. Leydi her şeyi bilir. Şu anda ne söylediğimi biliyor."

İlginç. Hugh yalın karşı ve pencere pervazı, onu inceliyor. "Nasıl?"

Vanessa parmaklarını ona doğru salladı.

"Sihir." "Teknoloji yükseldi."

"Önemli değil. O biliyor."

"Neden ona Leydi diyorsun?"

Vanessa bir omzunu silkti. "O böyle biri. O bizim gibi değil." "Onu özel yapan nedir?"

"Eğer yeterince beklersen, sana gösterecektir." "Bu bir cevap değil."

"O bizi koruyor," dedi Vanessa.

"Kimden koruyor?"

"Herkesten. Yaşayan ölülerden. Kalanlar." Öne doğru eğildi. "Kalanlar kim?"

"Birlikte başladık, sonra ayrıldık," dedi Vanessa. "Biz geride kalanlara Kalanlar diyoruz. Onlar bize Ayrılanlar diyor."

"Neden ayrıldınız?"

Vanessa esnedi. "Uzun ve karmaşık."

"Elara'dan korkuyorsun."

"Hayır, ben aptal değilim."

Hugh yatağa doğru ilerledi, onun üzerine eğildi ve bakışlarıyla onu sabitledi. Kadın geri çekildi. Gözlerinde alarm parladı.

Önce kapıya, sonra tekrar ona baktı. Yataktan kaydı, giysilerini aldı, elbisesini çekti ve neredeyse koşar adım dışarı fırladı, iç çamaşırı elindeydi.

Geri dönecekti. Ona sahipti.

Vanessa doğuştan uşaktı. Elara'dan korkuyordu ama aynı zamanda müstakbel gelinini de küçümsüyordu, yoksa tasmaını test etmek için onun yatağına tırmanmazdı. Elara ona iyi davranmış olmalı. Bu bir hataydı.

Vanessa'nın tipini yıllar boyunca hemen tanıyacak kadar görmüştü. Onun gibiler güçten ve açık güç gösterilerinden anlarlardı. Yüksek sesle ilan ettiler

Aşırı hevesli polislerle, yerel zorbalara ve kaba güç göstermeye istekli herkese destek veriyorlardı. Vanessa kendisini korkutan otoriteye saygı duyardı. Onu korkuttuğu sürece, ona itaat eder ve memnun etmeye çalışırdı, ama ona asla güvenilemezdi. Eğer Elara onu yeterince korkutursa, Vanessa onun sırlarını ortaya dökenekti. Eğer gerçek gücün tadına varırsa, adi ve zalim olurdu.

Hugh pencereye döndü. Gün huzurlu ve sessizdi. Duş alıp giyinmesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa evleniyordu. Ve evliliğiyle Köpekler için yiyecek ve güvenlik satın alacaktı. Çeyiz olarak da bir kale alacaktı. Hendek tamamlandığında...

Hendek. Teknisyen ayaktaaydı, öğleden sonraydı ve inşaatın bu sabah başlamasını emretmişti. Lanet buldozerler neredeydi?

"ÇOK GÜZEL BİR ELBİSE," dedi Nadia.

"Çok güzel," diye onayladı Beth saçlarını tararken.

Elara iç çekişini gizledi. Onu daha iyi hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Düğün gününü böyle hayal etmemiştir. Bu onun cehennem gibi bir karikatürüydü.

Bunu doğru sebepler için yapıyordu. Halkını koruyacağına söz vermişti ve d'Ambray'in askerleri de onları koruyacaktı. Demir Köpekler zar zor insan gibi görünüyorlardı ama bir haftadır surların içindeydiler ve onları suçlayamazdı. Devriyeleri devralmışlardı. Koşuyor ve sonsuz miktarda sınav çekiyorlardı. Halkına karşı hiç şaşmayan bir kibarlıkları vardı. Kale barakalarıyla birlikte gelmişti ama binada hepsine yetecek kadar yer yoktu, bu yüzden sol kanat yenilenirken onları bailey'deki çadırlara yerleştirmek zorunda kaldı. Tek bir şikayet fısıltısı bile yoktu.

Taşıyabildikleri ve üstü kapalı bir araba dışında neredeyse hiç erzakları yoktu. Arabayı getirdiler ve

iki düzine mühürlü plastik varil indirdi ve bunları içeri sürükleyerek kışladaki bir odaya kilitledi. Adamlarının yaptığı casusluk ve büyücülük faaliyetlerinin hiçbir varillerin içinde ne olduğuna ışık tutamamıştı. Para değildi. D'Ambray beş parasızdı, o kadar beş parasızdı ki imzaladıkları sözleşmede her Demir Köpek için bir haftalık kıyafet öngörölmüştü. Yedek iç çamaşırları bile yoktu.

Bu gece o çekilmez kışla evlenmek zorunda kalacaktı.

Bazı kızlar evlenmeyi hayal eder ve düğünlerini planlardı. Elara hiç evlenmedi. Ama ara sıra düşündüğünde, her zaman onu seven biriyle evlenmeyi hayal ederdi.

"Saç konusunda ne yapacağınıza karar verdiniz mi leydim?" Eve arkadan sordu.

Kendisine bu şekilde hitap etmelerini engellemeye çalışmaktan vazgeçmişti. En azından onu duyduklarında, ondan Beyaz Leydi diye bahsetmeyi bırakmışlardı. Elara, insanların ona bir ortaçağ kraliçesiymiş gibi davranmasının gerçek tapınmadan daha iyi olduğunu kendine hatırlattı. Tapınmadan ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıydı.

"Bilmiyorum."

Lanetinin izi olan saçları, bütün gün ensesinde büküldükten sonra yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafına dökölüyordu. Eğer düzleştirirse, uzun beyaz teller poposuna kadar uzanıyordu. Saçlar tam bir eziyetti. Elara yıllardır kestirmek istiyordu ama bu onun sihrinin bir sembolü haline gelmişti ve sembollerin önemli olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Beth, "Tam bir kabarıklık yapabiliriz," diye önerdi. "Çiçekli bir şey. Çok gevşek bir örgü yapabiliriz."

"Ya da bir şelale örgüsü," dedi Nadia.

Elara bir kez daha iç çekti. Neredeyse onlara umursamadığını söyleyecekti ama bu onların duygularını incitebilirdi.

"Bırakabiliriz," diye önerdi Eve. "Neredeyse hiç takmıyorsun."

Saçlarını kısaltmıyordu, çünkü bundan nefret ediyordu. Hala gerçek saçlarını hatırlıyordu, koyu, çikolata kahvesi buklelerini. Üç yıl önce, Batı Virginia'dan ayrıldıktan hemen sonra, iki şişe saç boyası almış ve beyaz saç tellerini boyaya batırmıştı. Kafa derisi kaşınmaya başlayana kadar saçını boyamış. Duştan çıktığında saçları hala bembeyazdı. Tek bir tel bile boyayı almamıştı.

"Bunu bir düşüneyim."

"Sadece iki saat kaldı," diye mırıldandı Eve. "Bensiz düğün yapacak halleri yok ya." Odanın içinde yumuşak bir kapı sesi yankılandı. Rook.

Eve kapıyı açtı. "O meşgul." "Onu içeri alın."

Elara, altına giydiği yarı saydam beyaz kaşkolü gizlemek için ince beyaz bornozunu üzerine çekti.

Kapı açıldı. Casus içeri girdi, saçlarını her zaman giydiği kapüşonlu tişörtüyle gizlemişti. Kadın bir rapor bekledi ama adam orada öylece duruyordu. Ona özel bir şey getirmişti.

"Bize bir dakika verin," dedi. "Hazır olduğumda sizi arayacağım."

Üç kadın odadan çıktı, Beth kapıyı arkasından kapattı. Rook yaklaştı ve bir kâğıt parçası uzattı.

Vanessa ve Hugh:

V: Sen evlendikten sonra da bunu yapmaya devam edecek miyiz? H: Elara'dan korkuyor musun?

V: Eğer Hanımefendi beni burada istemeseydi, bana söylerdi.

Elara konuşmanın geri kalanını okudu. Hiç de şaşırtıcı değildi. Vanessa'yla ilgili dişlerini her zaman diken diken eden tek şey buydu. Kadının içinde zerre kadar sadakat yoktu. Yine de onun halkından biriydi.

"O şimdi nerede?"

O çekildi üzerinde onun Pantolon ve ran Dışarıda için inşaat ekibi.

Bu, bir dakika içinde kapısında olacağı anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim."

Rook başıyla onayladı ve kapıdan dışarı çıktı. Elara kapıyı kapattı ve makyaj masasına oturdu. Saçıyla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Nasıl görüldüğü umurunda bile değildi ama düğünün gerçek görünmesi gerekiyordu. Görünüşünü korumak zorundaydı. Halkının iyiliği için ışıltıyı üretecekti.

Birisi kapısını yumruklamış.

"Git başımdan." Elara parmaklarını küçük bir losyon küvetine daldırdı.

"Kapıyı aç."

Sesinde insanların itaat etmesini sağlayan bir şey vardı. Belli belirsiz bir nitelik. Muhtemelen savaşın ortasında çok kullanışlıydı.

"Git başımdan. Giyinmedim ve düğünden önce beni göremezsin."

"Kapıyı aç."

"Hayır." Losyonu yüzüne ve boynunun çukuruna sürdü ve cildine yedirdi.

Kapı sert bir gümbürtüyle çarptı. Çelikle güçlendirilmiş ağır bir ahşap kapıydı ama d'Ambray'le geçirdiği birkaç gün, onun son derece tek fikirli olabileceğine onu ikna etmişti.

"Eğer kırarsanız, yenisini almak için gereken para sizin ihtiyari bütçenizden çıkacaktır."

Elara saçlarını kabarık bir şekilde yukarı kaldırdı. Ahh.

"Bunu gerçekten kapıdan mı yapmak istiyorsun?"

"Bunu hiç yapmak istemiyorum."

"Buldozerlerimin gazını kestir." "Evet, kestir."

"Neden?"

"Çünkü pahalı."

Öfkeli bir sessizlik çöktü. Onu kapının diğer tarafında buğulanırken hayal etti ve gülümsedi.

"İhtiyacım var. Benzine ihtiyacım var." "Hepimizin bir şeylere ihtiyacı var."

"Elara! Hayatta kalmamız gerek. Hendek bizi hayatta tutacak."

Hendek, hendek, hendek... Hendek mi? Hendek. Hendek! Ugh.

"On metre derinliğinde ve yetmiş beş metre genişliğinde bir hendek kazmak istiyorsunuz. Bu gülünç derecede büyük."

"İşleyebilmesi için bu kadar büyük olması gerekiyor."

Elara içini çekti ve göz farını aldı. Pembe altın olabilir mi?

"Nasıl doldurmayı planlıyorsun?"

"Gölden gelen suyla."

"Suyu tepeye doğru akıtmayı mı planlıyorsun?" "Hayır, pompalayacağım."

Göz farını yere bıraktı. "Suyu o devasa çukura pompalamak mı istiyorsun? Bunun ne kadar yakıt gerektireceği hakkında bir fikrin var mı? Yani benzin parasını da biz mi ödeyeceğiz?"

"Bu gerekli."

"Su toprağa sızmayacak mı?" "Altını betonla kaplayacağız."

"Böylece sihir onu kırabilir."

"Hayır, sihir onu kırmayacak, çünkü elle karıştırılmış Roma betonu kullanacağız."

Pembe altın iyi işliyordu. "Roma betonu için volkanik küle ihtiyacınız yok mu?"

Bir sessizlik daha. Benzinlerini almadan önce ustabaşı olarak atadığı Köpek'le ayrıntılı bir görüşme yapmıştı. Bu onun ilk inşaat projesi değildi.

"Volkanik külü nereden bulacaksın?" diye sordu.

"Asheville'den getirmeceğim."

"Asheville'de aniden yanardağların filizlendiğini bilmiyordum." Göz farının daha koyu bir tonunu gözlerinin kıvrımına karıştırdı.

"Asheville'de beş yıl önce bir Cherufe tezahürü oldu. Ellerinde koca bir volkanik kül dağı var ve biz bunu çok ucuza satın alabiliriz."

"Daha fazla para."

"Elara," diye hırladı.

"Bir para çukuru inşa ediyorsunuz ama bu bir çukur değil, bir hendek. Neden sadece parayla kaplayıp vampirler geldiğinde ateşe vermiyorsun?"

"Yeterince uzun yanmaz. Bana bu hendeği vereceksin. Seni ve buradaki herkesi hayatta tutmaya çalışıyorum. Halkının güvenliği için bir fiyat biçebilir misin?"

"Evet, yapabilirim. Tek bir buldozerin toplam işletme maliyeti saat başına iki yüz otuz yedi dolar. En az on yıldır bozulmamış toprakta yoğun kullanımı; benzini; yağlayıcıyı; darbe, aşındırıcılık vb. için alt takım ayarını; onarım rezervini, parçaları ve işçiliği; ve insanlar bedava çalışmadığı için operatör maliyetini hesaba katmalıyız. Şimdi çıkarmamız ve başka bir yere taşımamız gereken metre küp toprağın sayısını hesaplamamız gerekiyor. Açtığınız çukurun boyutlarına göre-"

"Bana hendeği ver yoksa düğün iptal olur."

Bir an için kelimenin tam anlamıyla kırmızı gördü. Elara ayağa fırladı ve kapıyı sarsarak açtı. Adam diğer tarafta duruyordu, üzerinde kot pantolon ve botlardan başka bir şey yoktu.

"Sana inanamıyorum! Aptal hendeğin için bu düğünü tehlikeye mi atacaksın?"

Hugh onun üzerinde yükseliyordu, mavi gözleri karanlıktı. "İşte size biraz matematik. Yerleşim yerinizde dört bin kırk yedi kişi yaşıyor ve bunların beş yüz üçü on sekiz yaşın altındaki çocuklardan oluşuyor. Nez geldiğinde, ki gelecek, üç seçeneğiniz olacak. Tahliye edebilirsiniz, bu da Nez'in bizi kovalayıp herkesi katledeceği anlamına gelir. Yetişkinlerle birlikte kaleye saklanıp çocukları göndererek Nez'e gümüş tepside bir rehine sürüsü sunabilirsiniz. Ya da herkesi kalede saklayabilirsiniz ki bu da elinizdeki tek gerçek seçenektir."

Daha yakına eğildi, yüzü hırçınlaşmıştı. "Burası üç yüz kişilik bir personel için tasarlandı. Sıkıştığında rahatlıkla beş yüz kişi alabilir. Yarıyı ebeveyn olmak üzere dört bin korkmuş insanı

çocuklar, burada sardalye gibi. Önce temizlik işleri gidecek. Kanalizasyon geri akmaya başlayacak. Sırada su var. Kuyunuz kuruyacak. Nez, veba yayıcılarının hastalık bulaştırdığı ceset parçalarını duvarınızdan aşağı atarken siz suyu muhafaza etmeye çalışacaksınız ama bunun bir önemi olmayacak. Kuyu zaten birkaç hafta içinde kuruyacak. Halkınız ölmeye başlayacak. Çocuklar ve güçsüzler sıranın en önünde olacak. Onların teker teker gidişini izleyeceksiniz."

Gözlerini kırptırdı.

"Kuşatmaya dayanamayız. Nez'i ilk hücumunda o kadar sert ve hızlı vurmaliyiz ki bizi kuşatmanın çok pahalı olduğuna karar versin. Bunu yapmak için, ölümsüzlere karşı işe yarayan savunmalara ihtiyacımız var. Hendek böyle bir savunma. O olmadan, burası bir ölüm tuzağı. Anlamadığının farkındayım ama savunmamızdan sen sorumlu değilsin. Ben sorumluyum."

Elara'nın içinde beyaz buzlar patladı. "Bu ne cüret!" diye hırladı. "Senin hendeğin benim bütçemi üçte bir oranında azaltacak!"

"Bütçemiz."

"Henüz değil, değil! Bu yıl için okulu finanse etmek zorundayım. Hiç para kazanmayan fazladan üç yüz kişiyi beslemek zorundayım. Para ağaçta yetişmiyor. Roland sana harçlığını dağıtırken para kavramını açıklamadı mı?"

Hugh'nun gözleri kısıldı. "Bunu göremeyecek kadar kalın kafalı mısın yoksa güç sarhoşluğunda mısın bilmiyorum, o yüzden senin için çok basitleştireceğim: Bana hendeği ver yoksa halkımı alıp gideceğim. Sen bir aptalsın diye burada ölmeyeceğim."

"Kibirli sik kafalı!" "Cırtlak cadaloz." "Pislik."

"Kaltak."

Açlık onu içten içe pençeliyordu. Onu parçalamamak için iradesinin her damlasını kullandı. Aslında öfkeden titriyordu.

"Gitmek mi istiyorsun? Git o zaman."

"Ne dilediğine dikkat et," diye uyardı.

"Adamlarını al ve git."

Bir ayak sesi koridora doğru dönmelerini sağladı.

Johanna E harfini eliyle şekillendirdi ve saçından aşağı doğru hareket ettirerek uzunluğunu gösterdi. "Elara."

Johanna onun için icat ettiği isim işaretini sık sık kullanmıyordu ve normalde bu Elara'yı durdururdu ama o çok sinirlenmişti.

"Ne?" diye hırladı.

"Önemli bir savaş anı," dedi Johanna. "Ama Lexington Kızıl Muhafızları ve Louisville Büyücü Koleji'nin başkanları alt katta." Zemini işaret etti.

Hugh ona döndü. "Neden?"

Johanna sarı saçlarını geriye doğru taradı. "İyi ilişkiler kurmak ve şahitlerimiz olsun diye onları düğüne davet ettik. Aptal olma."

Parmaklarını hareket ettirdi, hareketleri canlıydı.

"Tanıklara ihtiyacımız var. Çok, çok fazla tanık. Toparlayın. Gerekirse birbirinizi tokatlayın. Giyinin. Bana aldırmayın." Bir adım geri çekildi. "Bekleyeceğim. Beş dakika."

Hugh ona bakıyordu. Elara bornozunun açık olduğunu, göğüslerinin çoğunu çıplak bırakan ve poposunun yarısını zar zor örten ince beyaz kaşkolu gösterdiğini fark etti. Birden adamın yarı çıplak olduğunun ve çok yakınında durduğunun keskin bir şekilde farkına vardı. Elara bornozu çekip kapattı ve ona ters ters baktı.

Artık öfke solumuyordu. Belli ki stratejisini değiştirmişti.

"Uzlaşma" dedi. "Uzlaşma olarak en büyük ihtiyacınız nedir?"

"Metal," dedi. "Demir ve çeliğe ihtiyacımız var."

"Buralarda ormanda kaybolmuş birkaç küçük kasaba var. Orada metal var. Kullanılmış arabalar, Brownsville'de bir fabrika vs."

"Orası dost canlısı bir orman değil. O yerlerin çoğu sihirli yaratıkların istilasına uğramış durumda. Çok tehlikeli."

"Halkım için değil. Kurtarma çalışmalarına başlayacağım. Hendek için gaza izin vereceksin."

Elara gözlerini kapattı. "İyi. Üç gün yetecek kadar benzin alacaksın. İlk hurda yükünü getirdiğinde ve demircilerimiz bunu onayladığında daha fazla."

"Senin için hâlâ umut olabilir."

"Cehennemde çürü, d'Ambray."

"Ben de seni seviyorum, sevgilim."

Elara Johanna'ya döndü ve imzaladı. "Biz iyiyiz."

Johanna ikisine de parlak bir gülümseme verdi. "İyi iş çıkardınız." Döndü ve merdiven boşluğundan aşağı indi.

Elara kapıyı çarpmadı. Kapıyı çok dikkatli bir şekilde kapattı, makyaj masasına doğru yürüdü, oturdu ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak gözlerini kapattı. Ve işte oradaydı, karanlığın içinden çıkıyordu. Vanessa'nın neden onun yatağına girdiğini çok iyi biliyordu. Yakından bakınca, Hugh eziciydi. Cüssesi, omuzlarının genişliği, kasları, sert karnı. Güç. Çok fazla erkek, vahşi güç ve kuvvet. Ve onun her santiminden nefret ediyordu. Onu koridorun penceresinden aşağı itebilseydi, iterdi. Adam aşağıdaki taşlara sıçrayacaktı ve o sıçradığında kadın gülümseyecekti.

Bu yanlış bir düşünceydi. Kendini kontrol etti.

Tereddütlü bir kapı çalındı.

"İçeri gel," dedi dönmeden. "Saçıma ne yapacağıma karar verdim."

"Evet, leydim?" Beth sordu.

"Onu aşağıda bırakacağız," dedi Elara.

HUGH sunakta, beyaz akasma çiçekleriyle bezenmiş kemerli bir kafesin altında duruyordu. Hafif bir koku havayı renklendiriyordu. Kale arkasında ve hafifçe sola doğru yükseliyordu. Tepe burada düzleşiyor ve Kentucky'nin güzel kırları önüne yayılıyordu: mavi-yeşil

Tepeler ve otlaklar, yükselen bir gelgitin dalgaları gibi üzerlerine gelen sık ormanlar ve uzakta, her biri bir diğerinden daha hafif olan daha fazla tepe, cehennem gibi bir gün batımı vaat eden şeyin başlangıcına doğru kayboluyor.

Hafifçe döndü. Sunağın önünde, aralarında bir yol bulunan banklar kurulmuştu ve hepsi doluydu. Elara'nın tarafında pastel giysiler içinde kadınlar ve takım elbiseli ya da kot pantolonlu erkekler vardı. Onun tarafı siyahtı. Köpekler üniformalarını giymişlerdi, tıpkı onun da Önsöz'ün siyahını giydiği gibi. Sahip oldukları tek resmi kıyafet buydu. Silahlarını koltuklarının altına yerleştirmişlerdi, asık suratlı ve sessizdiler. Nez'in düğünü basma riskini göze alamazdı.

Hugh, Demir Köpek saflarını inceledi. İhtiyacı olan tüm aileye sahipti.

"Nerede o?" Bale onun yanında homurdandı. "Burada olacak," dedi Lamar sessizce.

"Daha iyi," dedi Bale.

Kasaba halkı oturacak yer bulamadı ve bankların bir kenarında ayakta duran gevşek bir grup oluşturdu. Mırıldanarak ve yer değiştirerek beklediler. Çocuklar birbirlerini kovaladı. Her yerde çiçekler vardı. Orta koridora baktığında, sağ tarafta Elara'nın saklandığı büyük beyaz çadırı görebiliyordu, muhtemelen kadınları etrafını sarmış, saçının ve elbisesinin her santimetresiyle uğraşıyorlardı. Çadırın arkasında, ortasında üç katlı siyah-beyaz bir pastanın yükseldiği masalar kurulmuştu.

Stoyan kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. Boynunda yeni, dar bir yara izi vardı.

"Şeytana bak," diye mırıldandı Lamar.

Stoyan koridorda koşarak yanlarına geldi, elini cebine attı ve Hugh'ya küçük siyah bir kutu uzattı.

"Bir sorun mu var?" Lamar sordu. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Hugh kutuyu açtı. İçinde beyaz altından bir yüzük,

parıldayan soluk mavi akuamarinlerden oluşan yarı sonsuz bir bant vardı.

iki sıra küçük elmas arasında. Stoyan'a aşığı yukarı böyle tarif etmişti. Lexington'daki bir kuyumcunun ona yirmi yılı aşkın bir süredir iyilik borcu vardı. Bunu üç gün önce, halkını yerleştirmeye çalışmak, Elara'yla savaşmak ve boşluğu uzak tutmak için Vanessa'yı becermek arasındaki berraklık anlarından birinde hatırlamıştı.

Bir yıl önce bir evlilik yüzüğü seçseydi, bu yüzük elmaslarla parlayan, sihirle dolu ve bir servete mal olan bir sanat eseri olurdu. Bunun değeri üç binden fazla olamazdı ama metal saçları gibi beyazdı ve akuamarin ve elmasların saf ateşiyile ilgili bir şey ona onu hatırlatıyordu. Kadınların değer verdiği bir düşünceyi gösteriyordu. Bir zeytin dalı.

Birbirlerinden nefret ediyorlardı ama en azından tehdit geçene kadar bir arada yaşamamaları için hiçbir neden yoktu. Hugh'nun her küçük şey için onunla ölümüne savaşmaya niyeti yoktu. Elara da sonuna kadar savaşacaktı. Yine de onunla yarı çıplak dövüşmekte ısrar ederse, buna birkaç dakika tahammül edebileceğinden emindi. Şatodaki en kötü görünümlü kadın o değildi ve kısa bir an için gösteriden keyif almıştı.

Ayrıca düğün hazırlıklarından bahsederken şüphelendiğı bir şeyi de doğrulamıştı. Elara onun kendisini gelinlikle görmesini istemiyordu. Aptalca bir gelenektir ama buna sıkı sıkıya sarılmıştı. Hugh bunun onun ilk düğünü olduğundan emindi ve çoğı kadın gibi o da muhtemelen çocukluğundan beri bunu planlamıştı.

Boşluk onu ısırđı. Onu engelledi.

Kale harpisi özel bir an istiyordu. Yüzük onun bu işi ciddiye aldığını gösterecekti. Tek bildiğı, yüzüğü onun suratına fırlatacağı. Bakışları kalabalığı çeken kameramana takıldı. Belki kameraların önünde değil.

Stoyan onun sağındaki yerini aldı. Bale ona Hugh'un kılıcını uzattı ve Stoyan kılıcı önünde tuttu.

Aşağı. Demir Köpekler arasında uzun süredir devam eden bir gelenektir ve Roland'ın önceki Savaş Lordu Voron tarafından başlatılmıştı. Başka bir boşluk ısırtığı. Onu yetiştiren Voron.

Hayalet anılarından ona baktı.

Seni öldürdüm çünkü Roland öyle istedi.

Hugh anılarını bastırdı ve onları uzak tutmak için silaha odaklandı. Eski kılıcını özlemişti ama Stoyan'ın şu anda onun için tuttuğu kılıç hiç de fena değildi. Otuz üç buçuk santim uzunluğunda, basit bir çapraz siperi ve kordonla sarılmış dört buçuk santimlik bir kabzası olan bir kılıçtı. İki buçuk kilo ağırlığıyla at sırtında kullanılmak için tasarlanmıştı ama daha iyi bir şey bulana kadar ona yetecek kadar canlıydı.

Elara'nın yanına bir göz attı. Johanna pastel pembe bir elbise giymiş, elinde beyaz çiçeklerden oluşan bir buket tutarak baş nedime yerinde duruyordu. Ona gülümsedi ve boştaki eliyle küçük bir el salladı.

Omuz silkti.

Johanna buketi kolunun altına sıkıştırdı. Parmakları hareket etti. "Korktun mu?"

Gülme taklidi yaptı.

Çadırın kapakları açıldı. Hoparlörlerden müzik sesi geldi. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama beklediği düğün marşı değildi. Hugh kaşlarını çattı. Bunu daha önce de duymuştu...

Depeche Mode'dan Walking in My Shoes. Lamar gülümsedi.

"Senin fikrin mi?" Hugh sordu.

"Bu Dugas ve benim ortak çabamızdı. Uygun bir şey seçmemi söylemişsiniz."

Elara dışarı çıktı.

Belini saran ve geniş bir eteğe dönüşmeden önce göğüslerini kavrayan sade beyaz bir elbise giymişti. Beyaz saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Başında parlak taşlarla süslü gümüş bir halka vardı.

Onun yüzünü
gördü. Vay
canına.

Elara koridorda süzüldü, kadınsı ve zarıftı. Asil. Yalnız yürüyordu ve adam bunun önemini fark etti. Kendi özgür iradesiyle kendini teslim ediyordu. Babası yoktu. Kimsenin onu koridorda yürütmeye hakkı yoktu.

Bütün bakışlar onu takip etti. Onun halkı ile kendi halkı arasında ilerlerken Köpekler'deki tedirginlik kayboldu. Onu bir gece fırtınasından sonra doğan berrak bir güneşi izler gibi izlediler. Elara onlara gülümsedi ve onlar da ona gülümsediler.

Hugh, halkının onu bu yüzden takip ettiğini fark etti. İşte burasıydı, tam burası.

Sunağa doğru yürüdü, bir hayal gibi güzeldi. Bir peri masalındaki kraliçeyle evleniyordu.

Hugh ona elini uzattı. Kadın parmaklarını onunkilere geçirdi ve birlikte mihraba doğru üç basamak çıktılar. Kadın adama gülümsedi ve adamın göğsünde bir şey kıpırdadı.

Bu illüzyonu kırmak zorundaydı, bu yüzden ağzını çalıştırdı. "Koridorda seninle yürüyecek kimse yok mu?"

Elara ona bakmadı, gözleri papazın üzerinde sabitlenmişti. "Kimsenin beni ele vermesine ihtiyacım yok."

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Hâlâ çok güzeldi, çok muhteşemdi, çok fazlaydı.

"Etrafta koşuşturup çiçek atan küçük çocuklar olması gerekmiyor muydu? Yoksa onları yolda mı kurban ettiniz?"

Yüzü sarsıldı. "Evet, yaptım. Ve ruhlarını yuttum."

İşte oradaydı. "Bildiğim iyi oldu. Fotoğrafçı fotoğraf çekiyor. Peynir de, aşkım."

Elara ona parlak ve mutlu bir gülümseme verdi. "Peynir, sik kafalı."

Bu yaratıkla gerçekten evleniyor olsaydı ve bu gece onu o elbiseden çıkarmayı hayal etseydi, bir damat gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Kuduz harpy."

"Piç kurusu."

Otuzlu yaşlarında, siyah saçlı v e gözlüklü bir adam olan papaz, ağzı bir karış açık, onlara bakıyordu.

Hugh sesine biraz tehdit katarak ona, "Töreni başlat," dedi.

"Birbirimizi öldürmeden önce," dedi Elara.

Papaz boğazını temizledi. "Sevgili dostlarım..."

Elara Hugh'ya döndü, yüzü mutlulukla parlıyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun gerçek olduğunu

düşünebilirdi. "...onurlu bir evlilikle..."

Hugh derinlere uzandı, aynı şefkatle ona baktı ve gözlerinde bir şüphe titreşimi gördü. Ha.

"...bu iki insan hayatlarını bir bütün olarak yaşamaya karar verdi."

Aklından bile geçirme, diye mırıldandı.

Kapa çeneni, diye aynı göz kamaştırıcı gülümsemeye karşılık verdi.

"Bu ikisinin bir araya gelmemesi için haklı bir neden bilen varsa ya şimdi söylesin ya da sonsuza dek sussun."

Sessizlik. Güzel. Belki de bunu kimseyi öldürmeden atlatabilirdi.

"Hugh d'Ambray, arkadaşlarınız ve ailenizin şahitliğinde, kendi isteğinizle ve kendi rızanızla evlenmek üzere kendinizi takdim ediyor musunuz?"

"İstiyorum."

"Elara Harper, arkadaşlarınız ve ailenizin şahitliğinde, kendi isteğinizle ve kendi rızanızla evlenmek üzere kendinizi takdim ediyor musunuz?"

Ufacık bir duraksama oldu, sonra "İstiyorum" dedi.

"Hugh, benden sonra tekrar et. Ben, Hugh d'Ambray, seni alıyorum,

Elara, benim yasal karım ol. Hastalıkta ve sağlıkta, sevinçte ve kederde senin yanında olacağıma söz veriyorum. Seni seveceğime, seni teselli edeceğime ve seni her şeyden üstün tutacağıma söz veriyorum."

Kelimeleri tekrarlardı, insanları en iyi yargılarına rağmen kendisine güvenmeleri için tekrar tekrar ikna etmesini sağlayan aynı samimiyetle aşıladı.

"Bu yüzükle sana kalbimi veriyorum. Bugünden itibaren artık yalnız yürümeyeceksin. Hayatın fırtınasında senin sığınağın olacağım."

Elini uzattı ve adam yüzüğü parmağına taktı. Kızın gözleri büyüdü. Bu doğru. Sürpriz iyiydi. Artık dengesi bozulmuştu.

"Elara, benden sonra tekrar et..."

Kadının onu sevdiğine dair yemin ettiğini duydu. Sonra elini uzattı ve parmağına bir yüzük taktı; beyaz bir yüzüktü bu, üzerinde siyah ve gümüş bir örgü vardı. Ona yakışmıştı. Onu da düşünmüştü. Garip bir nedenden ötürü bu hoşuna gitmişti.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Öpüşebilirsiniz."

Hugh ona doğru bir adım attı. "Bunu iyi göstermeye çalış." "Ağızına kusmamak için elimden geleni yapacağım."

Öyle mi? Tamam. Elini başının arkasına doladı, saçlarının ipeksi tellerinin parmaklarının arasından kaydığını hissetti, öne eğildi ve onu öptü. Kız ağzının içinde biraz soluklandı ve adam onu baştan çıkarmaya çalıştığı bir kadını öptüğü gibi öptü, baştan çıkardı, vaat etti, sahiplendi. Tadı taze ve tatlıydı. Sen ne bilirsin ki? Zehir ve kül bekliyordu.

İnsanlar alkışladı. Elara tırnaklarını onun koluna geçirdi. Çıkarken onun dudağını ısırды ve gitmesine izin verdi.

Onu kanlı bir şekilde pençeleyecekmiş gibi görünüyordu.

Kalabalığa doğru döndü, elini onun elinin içine koydu, sırtı ve el salladı. O da onunla birlikte döndü, sanki bugün hayatının en mutlu günüymüş gibi gülümsedi ve el salladı. Bunu ona vermek zorundaydı. Kadın kendini kontrol edebiliyordu.

Bir sihir dalgası vurduğunda sihir onları sular altında bıraktı. Nefesi boğazında düğümlendi, sonra güç akmaya başladı.

Gözüne bir kadın takıldı. Resepsiyon alanının ortasında, kalabalıktan uzakta kıpırdamadan duruyordu. Orta yaşlı, bulaşık suyu sarısı saçlı.

Elara'nın keskin nefes alışını duydu.

Kadın iki eliyle bir bıçak kaldırdı ve bıçağı kendi karnına gömdü, bıçağı döndürdü. Resepsiyon alanının ortasında büyü patladı. Hugh göremedi ama patlamayı hissetti. Kılıcını Stoyan'ın elinden kaptı. Sihir patlaması alevlenerek karanlığın çalkantılı bir düğümüne dönüştüğünde Hugh çoktan hareket etmişti.

Kalabalık ters yöne doğru akın etti. Elara'nın adamları çocukları kapıp arkaya, sunağa doğru kaçtı. Arkasında Köpeklerin hücumu geçtiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Karanlık yarıldı. Bir canavar ortaya çıktı. Resepsiyonun üzerinde yükseliyordu, otuz fit uzunluğunda, uzun keçeleşmiş kürk, deri ve kemikten oluşan kıllı bir şeydi. Dört ayak üzerinde kambur duruyordu, uzuvları orantısız ve uzundu, çömelirken neredeyse başıyla aynı hizadaydı. Uzun kafatası, çarpık dişlerden oluşan bir ormanı tutan at benzeri çenelerle son buluyordu. Dişlerin üzerinde iki küçük siyah göz dünyaya bakıyor, onların da üzerinde kürkü iki antilop boynuzu arasında koyu bir yeleye dönüşüyordu. Pis koku Hugh'un üzerine çöktü, çürüyen gübrenin ekşi ve asidik kokusu. Bir tikbalang. Modern şekil değiştiren versiyonu değil, Filipin kabuslarındaki ilkel antik yaratık.

Tikbalang'ın büyüğü Hugh'yu sırlıslam etti. Bu onun kendi büyüğü değildi. ya da Roland'ın düzenli manipülasyonu. Bu iğrenç ve vahşiydi, kertenkele beynine indirilmiş bir yumruktu. Cadı büyüğü bozulmuştu.

Tikbalang çığlık attı. Canavarın her biri küçük bir sedan büyüklüğünde olan sekiz küçük versiyonu etrafında belirdi. Kaçan kalabalığı gördüler ve kovalamaya başladılar.

İlki masanın üzerinden Hugh'ya doğru sıçradı. Düğün pastası patladı ve karanlık beden ona doğru savruldu. Hugh yana savruldu ve kılıcını savurdu, momentumunun ve ağırlığının tüm gücünü savurmasına verdi. Kılıç tikbalang'ın boynunu yardı. Canavarın kafası yuvarlandı. Koyu kırmızı kan, sanki yaratık kanla dolu bir mataraymış gibi, kütükten sel gibi fişkırdı. Pis koku midesini bulandırdı.

Hugh masanın üzerinden atladı. Başka bir yaratık yandan ona doğru koştu. Yaratık yanından geçerken yanından sıyrıldı ve omzunda bir yara açtı.

Köpekler onun yanından geçerek daha büyük olan canavara nişan aldılar.

Daha küçük olan tikbalang dönüp ona saldırdı. Hugh kaçtı ve sağ bacağında bir kesik açarak tendonları kopardı.

Devasa canavar tekrar çılgılık attı ve siyahlar içindeki bir bedeni tokatladı. Bir kadın Hugh'un yanından uçarak geçti. Gina. Sihrini konuşturdu, kadın yere düşmeden kırık kaburgalarını iyileştirdi, tekrar kaçtı, döndü ve kılıcını canavarın kaburgalarının arasına gömdü. Kılıç yaratığın kalbinin sert kasına girerken kısa bir direnç hissetti, sonra kas serbest kaldı ve kılıcını çekerek kurtardı. Üzerine kan sıçradı. Tikbalang bir iniltiyle ayaklarının dibine düştü.

Hugh'nun etrafında savaş şiddetlendi. Eğitim her zaman yaptığı gibi devreye girdi ve savaş alanı berraklaştı. Hepsini gördü, zihni adamlarının her birinin sahada nerede olduğunu katalogluyordu.

Köpekler takımlara ayrılmış, kalan altı canavarı korumaya almışlardı. En sağda Bale topuzuyla bir yaratığı yere sererken, ekibi de onu bıçaklıyordu. Sol tarafta Barkowsky ellerini birbirine vurup başka bir yaratığa yıldırım fırlatırken, Elara'nın kadınlarından Beth elinde kanlı bir katana ile yaratığın etrafında dönüyordu. Savannah kenarda durmuş, ellerini kaldırmış, nefesinin altında bir şeyler söylüyordu. Ayaklarının altındaki topraktan kalın sarmaşıklar fışkırmış ve en yakındaki canavarın etrafına dolanarak, Köpekleri onu keserken hareketsiz kalmasını sağlamıştı. Stoyan ve otuz kadar Demir Köpek en büyük yaratığa saldırıyordu. Yaratık kan kaybediyor, çimenleri ıslatıyor ama yavaşlamıyordu. Çok büyüktü ve kolay kolay paniğe kapılmıyordu. Onu tek bir darbeye alt edemezlerdi, bu yüzden kan kaybından ölene kadar metodik ve dikkatli bir şekilde parçalara ayıracaklardı.

Hugh deve doğru koştu ve en yakınındakileri iyileştirmek için alanın etrafında büyü yaptı.

Köpekler kesip eğilerek canavara yaklaşıp bacaklarına ve kollarına darbeler indirdi ve kaçmaya başladı. Tikbalang pençeleriyle yeri tırmalayarak onları yakalamaya çalıştı.

Hugh tam da devasa canavar bir pas daha atmak üzereyken oraya vardı. Köpekler yoldan dağıldı. Solunda, Sam kanın üzerinde kaydı. Pençeli parmaklar üzerine kapandı. Bu hassasiyet gerektiriyordu. Hugh ele doğru hamle yaptı ve tüylü ön kolun sert etini kesti. El açıldı, pençeli parmaklar gevşedi. Fleksörleri koparmıştı.

Tikbalang çığlık attı.

Sam yere düştü. Hugh onu omzundan yakaladı ve geriye doğru iterek yoldan çekti.

Tikbalang ona elinin tersiyle vurdu. Hugh uçtu, kendini bir topun içine soktu ve çimlere çarptı. Çarpmanın etkisiyle kaburgaları sarsıldı. Çimlerin üzerindeki su birikintisinden yüzüne kan sıçradı. Hugh yuvarlanarak ayağa kalktı.

Kalan altı yaratıktan dördü ölmüştü. Resepsiyonun bahçesi kan ve cesetlerden oluşan cehennem gibi bir karmaşaydı ve beyaz elbiseli figürü gördüğünde neredeyse fark etmemişti. Elara tikbalang'a doğru yürüyordu. Parlak, ürkütücü bir kızılıktaki kan gelinliğinin eteklerini ıslatıyor, ıslandıkça beyaz kumaştan yukarı tırmanıyordu.

Hugh ona doğru koştu.

İnsanların arasından yürüdü ve devasa canavarın önünde durdu.

Tikbalang çenesi açık bir şekilde ona doğru atladı.

Büyü Elara'dan fırlayarak Hugh'nun duyularını ele geçirdi, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen odaklanmış bir seldi.

Canavar saldırısını durdurmaya çalıştı ama artık çok geçti. Gücü ona değdi. Devasa yaratık sanki darbe almış gibi şaha kalktı, sallandı ve hareketsiz bir şekilde yan yattı. Kalan iki tikbalang da yere düşüp öldü.

Hugh onun önünde durdu. Elara döndü, yüzü okunmuyordu, sağ eliyle kana bulanmış eteğini kaldırdı

ve savaş alanından çıkıp çadırına doğru kanlar içinde yürüdü.

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Elara çadırına doğru eğildi. Etraflarında Elara'nın halkı katliama bakıyordu. Bazı yüzlerde acı, korku ve üzüntü gördü. Şaşkınlık görmedi.

"Temizliğe başlayın," diye emretti Hugh. "Canavardan toplayabildiğimiz her şeyi saklayın, kan ve doku örnekleri alın, katı kalıntıları yakın, kanı tuzlayın ve bu pisliği hortumla yıkayın. Ve bize bir pasta daha getirin. Resepsiyonu kalede vereceğiz."

Sesi onları hareketsizliklerinden kurtardı ve çadıra ulaştığında herkes hareketlenmişti.

Hugh içeri girdi. Çadır boş duruyordu. Yerde kırmızı lekeli bir elbise duruyordu. Sağ tarafındaki paravanın arkasında bir hareket sezdi ve paravana doğru ilerledi.

"Halkınız yaralandı mı?" Elara ekranın arkasından sordu.

"Düzeltilmeyecek bir şey değil. Bana bunu anlatmak ister misin?" "Ne bilmek istiyorsun?" Sesi yorgun geliyordu.

"Bunu kim yaptı, neden yaptı ve bir daha olacak mı?"

"Kalanlar. Bunun gerçek bir evlilik olduğunu düşünüyorlar." "Ve?"

"Çocuğum olmasından korkuyorlar." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Bunu durdurmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Yani, evet, yine olacak ve olduğunda, ben halledeceğim. İkimizin de yükü var. Senin Nez'in var, benim de onlar."

Elara sessizliğe gömüldü. Hugh ekranın yanında durmuş, tam olarak tanımlayamadığı bir şey hissediyordu. Onu çeken yeni ve sıkıntılı bir duygu. Bir şeyleri bir şekilde düzeltmek için bir dürtü hissediyordu ve bunu yapamamak onu rahatsız ediyordu. Kadının kanlı elbisesine baktı ve bu onu daha da rahatsız etti.

Birkaç yıl önce olsa kavgadan zevk alırdı. Sıkıcı bir töreni böylecek eğlenceli bir şey. Şu anda, ilk içkisini yarılarmış bir şekilde galibiyetini kutluyor olurdu.

kucağında bir kızla. Onun yerine burada durmuş, ne hissediyorsa onu hissediyordu.

Boşluk kemiklerinde bir yol açtı. "Güzel bir düşündü."

"Öyle miydi?" diye sordu sessizce. "Öyleydi."

Çadırdan dışarı çıktı. Lanet olası bir zamparaydı ama nefret ettiği bir adamla evlenmişti ve resepsiyonda pasta kesmek yerine kan ve ölümün içinden geçmek zorunda kalmıştı. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve o da bunu ona sağlayacaktı. O bile o kadar piç değildi.

S Hugh, ormanda bir sorun olduğuna karar verdi. Büyü ağaçların büyümesini hızlandırıyordu. Bu kabul edilmiş bir gerçektir. Beş yaşında büyüyen ağaçlar yirmi yaşında gibi görünüyordu. Orman terk edilmiş her türlü mülkü yutuyordu ve orman kasabalarındaki insanlar zamanlarının büyük bir kısmını vahşî doğanın tecavüzünü engellemeye çalışarak geçiriyordu. Ama burası başka bir şeydi.

Eski bir orman, patikanın her iki tarafına yayılmıştı. Gövdeleri üç kişinin çevrelemesine yetecek kadar büyük ak meşeler. Ormanın zemininden yüz otuz metre yüksekte yükselen baldıran ağaçları. Ormangülü ve dağ defnesi o kadar sıktı ki, geçebilmek için onları kesmesi gerekecekti. Bu orman, büyüünün derin akıntılarıyla ıslanmış, yaşlı ve engebeli görünüyordu.

Yaşam dalların arasında gelişiyordu. Sincaplar gölgelikte koşuşturuyor, kuşlar ötüyor ve hızlı vahşî kediler çalıların arasından süzölüyordu. Bir zamanlar iki şeritli bir köy yolu olan ve şimdi sadece atların ve kamyonun geçebileceği genişlikte birkaç metrelik bir asfalttan ibaret olan yolda ilerlerken gölgelerin arasından bir çift parlayan göz onlara göz kırptıyordu.

Çift motorlu kamyon teknoloji sırasında benzin, büyü sırasında ise büyülü su yakıyordu. Tüm büyülü motorlar gibi,

Ölüleri uyandıracak kadar gürültü çıkarıyordu ve en yüksek hızları saatte yaklaşık kırk beş mil olacaktı, ancak hurdayı elle sürüklemekle karşı karşıya kalan Hugh, hediye bir kamyonun ağzına bakmamaya karar vermişti. Hantal araç, grubun ana gövdesiyle birlikte iki yüz metre kadar arkalarında kalmıştı ama uzaktan gelen kükremesi fazla uzağa gitmiyordu. Orman sanki gürültüden rahatsız olmuş gibi onu boğuyordu.

Bucky ormanı severdi. Aygır zıplamaya ve kuyruğunu havaya dikerek hoplayıp zıplamaya çalışıyordu. Hugh onu kontrol altında tuttu. Zıplamak istemiyordu.

Dün, düğünden sonra, sarhoş olup kutlama yapmak yerine, Elara'nın adamlarının kale duvarlarının içinde hızla kurdukları ikinci resepsiyon alanında dolaşmış, güven vermiş, ihtiyacı olanları iyileştirmiş ve başka bir saldırı beklemişti. Elara temiz bir elbise giymiş ve saçları hiçbir şey olmamış gibi hâlâ mükemmel bir şekilde ortaya çıkmıştı ve aynı şeyi yaptı, resepsiyon alanında ilerledi, gülümsedi ve insanlara çocuklarını sordu. Gecenin içindeki iki gemi gibi birbirlerinin yanından geçtiler ve birincisinin karbon kopyası olan ikinci pastayı kesmek için kısa bir süreliğine birleştiler, bu da zaten şüphelendiği şeyi doğruladı. Köstebek sorun çıkmasını bekliyordu.

Boşluk akşamla birlikte daha da yakınlaştı ve bastırılmış kutlama nihayet sona erdiğinde ve Bale onu sarhoş olup kutlama yapmak isterken bulduğunda, keskin buzlu dişleriyle onu kemiriyordu. Hugh içkinin dudaklarına değdiği, ateşin ve gecenin boğazından aşağı yuvarlandığını hissettiği anda durmayacağını biliyordu. Boşluğun uzak bir anı olduğu uyuşuk bir sersemliğin cazibesi çok güçlüydü. Ama Hugh zinde kalmak zorundaydı, bu yüzden Bale'e hayır dedi. Yatağa yalnız gitti. Vanessa hâlâ somurtuyordu ve onu arayacak kadar umursamıyordu. Yedi saat sonra, gün doğarken atına binmiş ve kapıdan çıkmıştı. Kurtarma olmadan hendek olmazdı.

İleride, Elara'nın onunla birlikte gönderdiği iki rehber atlarını durdurdu. Hugh atını sürdü, Sam de peşindeydi. O da

Sadece bir rehberi tercih etmişti, Darin, henüz yirmili yaşlarında olan ve yirmi köpeği vahşi doğaya götürmek üzere davet edildiği için şaşkın olduğu her halinden belli olan rehber. Darin'i Elara'nın sırlarını anlatmaya ikna etmek için fazla bir şey gerekmezdi, muhtemelen bu yüzden sevgili karısı onu ellili yaşlarında olan ve çiftçilerle yaşlı tüccarların yaşlandıkça kazandığı o soğukkanlı özelliğe sahip Conrad'ın yanına vermişti. O, kırılması daha zor bir ceviz olacaktı.

"Onu gördün mü?" Conrad sessizce sordu.

Hugh ormanı taradı. Birkaç metre ötede, devrilmiş bir kestanenin yanından büyük, tüylü bir kurt ona bakıyordu. Bir midilli büyüklüğündeydi, gri renkteydi, ışığı yakalayan altın rengi gözleri sihirle yumuşakça parlıyordu. Korkunç bir kurt.

Kurt arkasını döndü ve yeşil gölgeler arasında eriyerek ormana doğru uzaklaştı.

"Güzel çocuk," diye mırıldandı Conrad.

"Kaleye yaklaşıyorlar mı?" Hugh sordu.

Darin kara başını salladı. "Orman onlarla dolu. Son sayıma göre üç sürü var."

Üç korkunç kurt sürüsü, avlanmaları için bol miktarda av olduğu anlamına geliyordu. "Başka yırtıcı hayvan ya da av var mı?"

Conrad, "Ormanda her türden hayvan var," dedi. "Ayılar, pumalar. Şeyler."

"Geyiklerimiz var," diye söze girdi Darin. "Yedi ayak boyunda, gerçekten büyük boynuzları var. Kafalarında koca bir ağaç varmış gibi görünüyor. Ve hipogrifler. Hipogriflerimiz var."

Daha iyi ve daha iyi. Hipogrifler sadece yaşlı ormanlarda avlanır.

"Artık gitmeliyiz," dedi Conrad. "Artık çok uzak değil."

Hugh ağırlığını kaydırıp ve Bucky ileri doğru dans etti. Hugh onun birkaç adım zıplamasına izin verdi ve sonra onu dizginledi.

"Bana gideceğimiz yeri anlat," dedi.

"Eski Pazar," diye yanıtladı Conrad. "Vardiyadan önce orada yaklaşık beş yüz kişi yaşıyordu. Fazla bir şey yok: bir

bakkal, bir postane, bir benzin istasyonu. Tipik tek sokak ıııklı, tek kiliseli bir kasaba. Burası bir nevi Şehir merkeziydi.

Bölgede kırsal kesimden insanlar yaşıyor, bu yüzden iyi bir hırdavatçı ve ilçe mağazası var, biz de oraya gidiyoruz. Orada iyi bir hurdalık olmalı."

"Ne zaman karardı?" Hugh sordu.

"Yaklaşık on beş yıl önce." Conrad yüzünü buruşturdu. "İşaret fişegi geldi ve orman havaya uçtu. İçlerinden daha önce kimsenin görmediği şeyler çıktı. O zaman buradaki pek çok küçük kasaba öldü. İnsanlar şehirleri terk etti. Sayıların güvenliği falan."

"Peki ya kale?" Sam sordu. "O ne zaman inşa edildi?"

"Bu Shift'ten önceydi. Mitch Bradford adında bir adam karısı Becky Bradford için inşa etti. İkinci karısı." Conrad dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Bradford servetini burbon işinden kazandı ve sonra uluslararası ticarete atıldı. Becky'ye prensesim diyordu ve Becky de kaleleri seviyordu, o da gidip Eski Ülke'de bir yerden onun için bir tane aldı. Vardiyadan sonra şirketi pek iyi gitmedi. Sonra bazı doğal felaketler oldu. Sol kanatta yangın, kötü su tesisatı, bu tür şeyler. Üç yıl önce buraya geldiğimizde, oğlu neredeyse tanıdığı herkese kaleyi elinden alması için yalvarıyordu. Bir sürü tamirat gerekiyordu ama eski, cereyanlı şeyi onardık. Artık evimiz oldu."

"Bundan önce ev neredeydi?"

Darin, "Oh, her türlü yerde yaşadık," dedi.

"Buraya gelmek için neden ayrıldın?" Hugh, Darin'e bakarak sordu.

"Kalanlar yüzünden," dedi Darin. "Onlar-" "Darin, neden gidip ileride keşif yapmıyorsun," dedi Conrad dedi. "Bir şeyle karşılaşmayacağımızdan emin ol." Darin ağzını kapattı ve yoluna devam etti.

Conrad Hugh'ya döndü. "Ne yaptığınızı biliyorum. Leydi bilmeni isteseydi sana söylerdi. Çocuğu rahat bırak."

Hugh, Conrad'ı ayak bileklerinden asmayı düşündü. Bir saat kadar sonra kan kafasına hücum etti ve yaşlı adam

izci tüm sırlarıyla dolu güzel bir şarkı söyleyecekti. Darin virajdan geri döndüğünde Hugh hâlâ bunu yapıp yapmayacağına karar veriyordu.

"Bir kale!" diye rapor verdi. "Boş görünüyor."

Hugh Sam'e baktı ve başıyla arkalarındaki sütunu işaret etti. "Şerif'i getirin."

Çocuk atını döndürdü ve geri döndü. Yarım dakika sonra Şerif arkadan atını sürerek geldi. Zayıf, siyah saçlı gözcü arkayı kollamaktaydı. Sam de onu takip etti. Hugh dizginlere dokundu ve yola devam ettiler. Yol döndü. Yolun bir tarafında ahşap bir siper yükseliyordu, sivriltilmiş ağaç gövdelerinden oluşan bir halka on ayak yüksekliğindeydi. Sağ tarafta, s u r l a r ı n hemen içinde, yola bakan kaba bir nöbetçi kulesi duruyordu. Tavanından bir çan sarkıyordu. Surun kapısı ardına kadar açık duruyordu. Yol sola doğru kıvrılıyor ve eskiden Ana Cadde olan yere doğru genişliyordu. Bir tarafta eski, iki katlı bir ev, diğer tarafta ise her ikisi de orman tarafından yenmiş bir karavan duruyordu. Uzakta bir kilise çan kulesinin sivri ucunu seçebiliyordu.

yeni ağaçlar arasında.

Surlar sessizdi. Nöbetçi yok. Hareket yoktu. Hugh, Conrad'a baktı.

"Bu yeni," dedi yaşlı izci. "Dokuz ay önce burada değildi."

Şerif attan indi. Koyu renk gözbebeklerinin üzerinde ışık yuvarlandı ve yeşil renkte parladı. Derin bir nefes aldı, çömeldi ve yolu kokladı.

"Evde kimse yok," dedi sessizce.

Hugh atından indi ve Conrad'ı bakışlarıyla sabitledi. "Burada çocukla kal."

Eğer o iki salağa bir şey olsaydı, Elara günlerce ona bağırırdı.

Hugh kapıdan içeri girdi. İçeride ikisi solda, biri sağda olmak üzere üç büyük kütük ev bekliyordu. Arka tarafta bir hayvan ağılı boş duruyordu. Rüzgâr leş kokusu getiriyordu.

"Yol tuhaf kokuyor," dedi Şerif sessizce. "İnsan mı, hayvan mı?"

"Tuhaf. Daha önce kokladığım bir şey değil." Kolunu uzattı.

Üzerindeki tüyler diken diken oldu. "Bundan hoşlanmadım."

Şekil değiştirenlerin acayip derecede güçlü bir koku hafızaları vardı ve tüm şekil değiştirenler arasında kurtadamlar en iyileriydi. İki yıl önce bir içkiyi paylaştıkları bir adamı tanımak için bir kan kokusu almakta ve birkaç bin koku imzasını sıralamakta sorun yaşamıyorlardı. Sharif beş yıldır onunla birlikteydi. Eğer daha önce kokusunu almadıysa, bu çok nadir bir yaratık ya da yeni bir şey olmalıydı.

Yeni. Hugh gülümsedi. "Bu çok ilginç, değil mi?"

Şerif, yüz hatlarını tamamen nötr bir ifadeye dönüştürmeden önce yarım saniye boyunca gözlerini devirdi.

Hugh en yakındaki eve döndü, ahşap merdivenlerden verandaya çıktı ve kapıya dokundu. Parmak uçlarının baskısıyla kapı açıldı. En solda mutfak ve yemek alanı, sağında ise oturma odası bulunan basit bir açık kat planı. Akşam yemeği masanın üzerine serilmişti. Sessiz adımlarla masaya doğru ilerledi. Çürümüş yemek kokusu yüzünü buruşturmasına neden oldu. Terk edilmiş yiyeceklerin üzerinde bulanık mavi küfler oluşmuştu. Yanında patates püresi ve eskiden yeşil olan bir porsiyon sebzeyle birlikte bir çeşit çekilmiş ete benziyordu. En yakın tabağın yanında, uçları küfle kaplanmış bir çatal duruyordu.

Çömeldi ve masanın altına baktı. Kırık bir tabak. Sam yakınlarda geziniyordu. Hugh tabağı işaret etti.

"Düşünceleriniz?"

"Yemeğin ortasında mı oldu?"

Hugh başıyla onayladı. "S u r boyunca inşa edilmiş bir geçit ve bir kule var. Altında ne vardı?"

Sam gözlerini kırptırdı. "Git bak."

Çocuk kaçtı.

Şerif kollarını kavuşturdu. "Bundan hoşlanmadım."

"Seni ilk seferinde duydum."

Sam geri geldi. "Kırık bir tabak." "Bu sana ne anlatıyor?"

"Görevli bir muhafız vardı. Ona yemek getirdiler." "Ve?"

"Bir şey onu o kadar hızlı öldürdü ki alarmı çalıştıramadı." Sam durakladı. "Vurulmuş muydu?"

"Kan sıçraması yok," dedi Şerif. "Ama bu var." Parmağını ahşap çerçevenin üzerinde kaydırdı. Dört uzun kanlı çizik ahşabı oymuştu.

"Ve bu." Çömeldi ve yeri işaret etti. Kanlı bir insan tırnağı.

Sam'in yüzü solgunlaştı. "Bir şey onları buradan sürükledi."

Hugh sağına döndü. Kapının hemen yanındaki duvarda bir sıra silah ve kılıç vardı. Masayla duvar arasındaki mesafeyi kat etmesi bir saniyeden az sürerdi. "Akıllı ve hızlı bir şey."

"Vampirler mi?" Sam sordu.

"Bu mümkün."

"Ölümsüzlerin kokusunu almıyorum," dedi Şerif.

"Ama bir koku alıyorsunuz. Eğer Nez insanları izole edilmiş topluluklardan kaçırmaya başvurduysa, bunu yapmak için normal kan emicileri kullanmaz." Hugh doğruldu.

"Ama neden?" Şerif sordu. "Bu iyi bir soru."

Vampirizm, Vampirus Immortuus Patojeni tarafından enfeksiyon sonucu ortaya çıkmıştır. Patojen insan konağını öldürüyor ve ölümünden sonra yeniden canlandırıyor. Her başıboş vampir pençelerini geçirebildiği her şeyi katlettiğinden, ortalama bir insan için vampir fikri dehşet vericiydi. Ama Roland için yaşayan ölümler etkili bir araçtı. İlkini binlerce yıl önce kazara yapmıştı ve onları son derece yararlı buluyordu. Ölümlerin Efendileri'ni her büyük şehre yerleştirmek istiyordu. Onlar onun casusları ve gizli cephaneliydi.

Roland bu hedefe ulaşmak için Halk'ı kusursuz bir sicile sahip, topluma faydalı bir operasyon olarak konumlandırmak zorundaydı. Kendilerini ölümsüzlüğe odaklanan, kumarhaneler ve diğer benzer mekânlar tarafından finanse edilen bir araştırma kurumu olarak sundular ve değerli bir hizmet sundular. Kendilerine bildirilen tüm ölümsüzleri ücretsiz olarak ortadan kaldırıp etkisiz hale getiriyorlar ve ölmek üzere olanlara ailelerine ödeme yapmayı garanti etme şansı sunuyorlardı. Eğer ölümcül bir hastalığınız varsa ve vücudunuzu Vampirus Immortuus patojeni tarafından gönüllü olarak enfekte edilmek üzere bağışlamayı seçerseniz, İnsanlar seçtiğiniz hesaba yüklü bir meblağ yatırıyordu. İnsanlar akademisyenler gibi davranıyor, yüksek fiyatlı avukatlar gibi giyiniyor ve halka son derece nazik davranıyorlardı ve bu işe yaradı. Halk, tek bir vampirle silahlanmış her bir Ölülerin Efendisi'nin bir saatten kısa bir süre içinde on şehir bloğunu yok edebileceğini mutlulukla unuttu.

Roland'ın en büyük eksilerinden biriydi. Bunu korumak için her yola başvururdu. Eğer halk, Ölülerin Efendileri'nin vampire dönüştürmek için sıcak bedenler yakalamaya başladığından şüphelenirse insanlar paniğe kapılır ve Halk ofislerinin özenle inşa edilmiş tüm ağı çökerdi. Roland öfkeden kudurur ve suçlular günahlarından tövbe etmeye fırsat bulamadan ölmüş olurlardı.

Ama model navigatörlere uyuyordu. Hızlı, gizli bir cerrahi saldırı.

Ne planlıyorsun, Nez? Bu sen misin? Başka biri mi?

Hugh'un daha fazla veriye ihtiyacı vardı. Kapıya doğru yöneldi.

"Düzensiz kan emiciler var mı?" Sam arkasından sordu.

"Hiçbir fikrin yok," dedi Şerif ona.

Diğer iki evde de aynı manzara vardı. Hayvan ağılındaki kemikler ve çürüyen deri ve kürk parçaları bir keçi katliamının hikâyesini anlatıyordu.

"Bir puma," dedi Şerif. "Birden fazla kez geri geldi. Duvarı buradan ve buradan aştım."

İstilacılar hayvanlarla ilgilenmiyorlardı. Sadece insanlarla.

Hugh çitten dışarı çıktı. Konvoyu gelmiş ve yolda beklemeye başlamıştı.

"Williams ve Cordova, evlere gidin. Silahlara ya da değerli eşyalara dokunmayın. Sadece kimlikler. Kopyalayın ve geri koyun."

En iyi sanatçıları olan iki Köpek soyunup çitin içine koştu.

"Enkazımızı alacağız ve buradan gideceğiz. Burada ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi."

Köpekler hareket etti. Hugh Conrad'a döndü. "Şu andan itibaren kimse tek başına dışarı çıkmayacak ve kimse yanında bir refakatçi olmadan ormanda bir milden fazla ilerlemeyecek. Bunu iletin."

Conrad yutkundu ve başını salladı.

Hugh surlara son bir kez daha baktı ve konvoyu Eski Pazar'a kadar takip etti. Bu gerçekten de ilginç bir durumdu.

BAZEN bir adamı öldürmek bir öfke ya da cezalandırma eylemi değildi. Bu bir kamu hizmetiydi. Eyalet Senatörü Victor Skolnik Baile'nin kapısından içeri girerken Elara, bu görevi yerine getirmekten memnuniyet duyacağını düşündü. Zayıf, 1.80'in bir ya da iki santim üzerinde olan Victor Skolnik, işini kişileştirmeye çalışıyordu: ne çok uzun ne de çok kısa olan koyu renk saçları, ofis için çalışıyorum kesimi, temiz çenesi, hafif sarkık gri gözleri ve zoraki, fazla geniş bir gülümsemesi vardı.

Adam hakkında çok fazla şey biliyordu. Kırk sekiz yaşındaydı, evliydi ve iki çocuğu vardı. Parasını emlak işinden kazanıyor, maraton koşmaktan gurur duyuyor ve dindarlığını koluna takıyordu. Ayrıca Landon Nez ile bir anlaşma yapmıştı. Landon Nez'in kim olduğunu bilmiyordu.

Anlaşmanın ayrıntıları, ama onları topraklarından kovmayı içeriyordu, böylece Nez onu alabilirdi.

Skolnik son altı ayını Sanderville ve Aberdine'in en büyük kiliselerinin cemaatlerini kışkırtarak ve tükürükle köpürterek, kamuoyunu onlara karşı döndürmeye ve ticaret anlaşmalarını bozmaya çalışarak geçirmişti. Pek bir ilerleme kaydedemedi. Hem Sanderville hem de Aberdine onların sütüne, peynirine, birasına ve özellikle de ilaçlarına güvenmeye başladı. Ondan ve halkından hoşlanmıyorlardı ama kaleye yabalarla saldırmaya da pek hazır değillerdi.

Engellenen Skolnik, Baile'nin satışının peşine düşerek yasallığına meydan okumaya çalıştı. Kalenin önceki sahibi uzun zaman önce eyaleti terk etmişti ve Skolnik'in planına katılmak için Kaliforniya'dan geri dönmeyi reddetti.

Senatör artık açık açık tacize başvuruyor ve giderek daha da cüretkârlaşarak onu kışkırtmaya çalışıyordu. Elara sihrini kullandığı an, senator korku hikayeleriyle kiliselere koşacak ve kamuoyu onlara karşı dönecekti.

O ortaya çıktığında yan kuleden yeni çıkmıştı. Normalde bir ziyaretçiyi karşılamak için on taş basamaktan aşağı inerdi ama şu anda ondan bir metre daha yüksekteydi ve bu hoşuna gidiyordu.

"İyi günler Senatör," dedi Elara.

Onu gördü ve dudaklarına sahte gülümsemesini yerleştirerek ona doğru döndü. Bulunduğu noktadan tüm avluyu görebiliyordu. Ona doğru yürürken, Hugh'nun adamları etrafına yayılmıştı. Hugh'nun ikinci adamı Stoyan, tam merdivenlere ulaştığında Skolnik'in yoluna çıkacak bir rotada gelişigüzel ilerliyordu.

Avludaki herkes yaptığı işi bıraktı ve içgüdüsel olarak ortak düşmana karşı birleşerek yaklaştı.

Stoyan merdivenlere ilk ulaşan oldu ve çocuksu yüzünde hoş bir gülümsemeyle iki adım ötede durdu. Skolnik ona baktı ve durdu.

"İyi günler," dedi Skolnik. "Sizin için ne yapabilirim Senatör?"

"Evlendiğini duydum. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

Skolnik etrafına bakındı. "Peki, kocan buralarda mı? Adamla tanışmak isterim."

"Dışarıda," dedi Elara. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Teklifimi tekrar gözden geçirebilirsiniz." Skolnik elini kaldırdı

Çene.

"Teşekkür ederim Senatör, ama kale satılık değil."

"Sanırım bu konuyu adamınızla konuşmam gerekecek. Eminim mantıklı düşünecektir."

Evet, size hendeğinden bahsedeyim... "Dediğim gibi, o dışarıda."

Skolnik etrafına bakındı ve sanki hayranlık duyan bir kalabalığın önünde konuşma yapıyormuş gibi sesini alıştırılmış bir tonda yükseltti. "Şato satılırsa hepinizin büyük para kazanacağını farkındasınız değil mi?"

Buraya son geldiğinde de aynı konuşmayı yapmıştı. Alarm onu sıkıştırdı. Bir şeylerin peşindeydi.

"Hayat boyu hazır olmanızı sağlayacak kadar." Evet, tamamen aynı konuşma.

"Her yerde bir yerleşim yeri kurabilirsiniz..."

"Şato satılık değil," dedi Elara, sözlerine buz katarak.

"Liderleriniz anlayamayacak kadar dar görüşlüyse, kafanızı kullanmalı ve kendiniz düşünmelisiniz."

Alarm tam anlamıyla dehşete dönüştü. Kötü bir şey olmak üzereydi. Elara merdivenlerden aşağı bir adım attı. Onu hemen kaleden çıkarması gerekiyordu.

D'Ambray, siyah üniformasının içinde karanlık bir leke gibi duran devasa atının üzerinde kapıdan içeri girdi. Köpeklerden biri ona doğru koştu ve sessizce bir şeyler söyledi.

D'Ambray Bucky'yi ona doğru çevirdi ve kocaman, bulaşıcı bir gülümsemeyle sırttı. O da neredeyse gülümseyerek el sallamak için elini kaldıracaktı.

Ne halt ediyorum ben?

Elara elini geri çekti. Bunu nasıl yapmıştı? Nasıl oluyordu da bu gaddar orospu çocuğu adam böyle gülümseyebiliyor ve dünyanın en iyi umuduymuş gibi görünebiliyordu? Hugh sırttı ve etrafındaki herkes onu mutlu eden kişi olmak istedi.

D'Ambray bir ciğer dolusu hava çekti ve kükredi. "Tatlım, ben geldim!"

Skolnik dönüp baktı. Aygır ona doğru eğildi ve senatör istemsizce bir adım geri attı. D'Ambray attan indi, basamakları koşarak çıktı ve onu kendine doğru çekerek sert göğsüne yasladı. "Bize bir öpücük ver."

Onu öldürebilirdi. Adam onun gitmesine izin vereceğine dair hiçbir işaret göstermedi, bu yüzden Elara elinden geldiğince hızlı bir şekilde dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

D'Ambray ona hayranlıkla bakıyordu. "Beni özledin mi?"

"Sen gittiğinden beri geçen anları saydım." Neşe içinde. Sonsuza dek sürmesini umarak sevinçle saydı onları.

D'Ambray sonunda onu serbest bıraktı ve Skolnik'e döndü. "Misafirimiz kim?"

"Eyalet Senatörü Victor Skolnik," dedi Elara.

D'Ambray Skolnik'e gülümsedi. Yüzü adeta iyi huylu bir "aman be" tavrı yayıyordu. Etkilenmiş görünüyordu. "Eyalet Senatörü mü? Buna ne dersin? Dünyada yükseliyoruz. Tatlım, Senatör'e bir bardak çay ya da başka bir şey getiremez miydin?"

Ne?

Skolnik'in gözleri parladı. "Misafirperverliğinize gölge düşürdüğüm için özür dilerim."

"Lafı bile o l m a z ." D'Ambray merdivenlerden indi. Elara öfkesini yüzünden uzak tutmaya çalışarak onu takip etti.

"Eyalet Senatörü," dedi Hugh, etkilendiği belliydi. "Senato'da kaç kişisiniz, tüm eyaletten yüz kişi falan mı?"

Skolnik gözle görülür bir şekilde gevşedi, gerginliği her kelimeyle birlikte ondan sızıyordu. "Otuz sekiz."

"Vay canına. Otuz sekiz. Vali Willis'le hiç tanıştınız mı?"

"Aslına bakarsanız var." Skolnik başını salladı. "Son oturum sırasında birlikte yemek yedik."

"Peki, buna ne dersin canım?" D'Ambray ona döndü.

"İnanılmaz," dedi.

"Duyduğuma göre çok tatlı bir karısı varmış," dedi d'Ambray.

Skolnik ona sırttı ve daha yakına eğildi. "Yorum yapmam doğru olmaz ama evet, yakışıklı bir kadın, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Hugh güldü ve Skolnik gülümsedi.

D'Ambray bir aptal gibi davranıyor ve bu süreçte onu da aptal gibi gösteriyordu. Elara dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. Büyüsü buz gibi huzursuz bir ateş gibi içinde bir kıvrılıp bir çözülüyordu.

Stoyan onlardan uzaklaşmış, karşı kale duvarına kadar ilerlemişti.

"Sizi buraya hangi rüzgar attı?" diye sordu d'Ambray.

"İş."

"Benim kalbime göre bir adam." D'Ambray elini Skolnik'in omzuna sıkıştırdı. "Bu dünyada sadece iki önemli konuşma vardır. Birincisi size para kazandıran türden, ikincisi ise karışık ortamlarda sözünü etmeyeceğimiz türden."

Yine kocaman bir at sırtışı. Onu yumruklamak için mantıksız bir dürtü duydu.

"Peki, ne tür bir işten bahsediyoruz?" Skolnik ağzını açtı.

"Bir daha düşündüm de," diye elini kaldırdı d'Ambray. "Kabalık etmek istemem ama başlamadan önce halletmem gereken küçük bir mesele var, sakıncası yoksa. Tüm dikkatimi size vermek istiyorum."

"Elbette, elbette." Skolnik ona cömertçe bir el salladı.

"Mükemmel." D'Ambray Stoyan'a baktı. Demir Köpek elini kaldırdı ve buraya gel işareti yaptı.

Dört Demir Köpek, aralarında iki adamı sürükleyerek kalenin etrafından dolandı.

Skolnik bir an için dondu kaldı. İfadesi tekrar nazik bir hale bürünmüştü ama kadın bunu görmüştü ve Skolnik'in telaşının kısa süreli tadı çok lezzetliydi.

Köpekler iki adamı öne doğru sürükledi. Soldaki daha uzun boyluydu, kafası tıraşlı ve sert bakışlıydı, yüzü sinirliydi. Sağdaki ise sıırım gibi ve sarışındı, sanki bu sıradan bir günmüş ve iki sert adam tarafından yarı yarıya taşınmıyormuş gibi umursamaz bir ifade takınmıştı.

Profesyoneller olduğunu fark etti. Bir çeşit paralı asker ya da özel güvenlik.

"Bu ikisini duvardan tırmanmaya çalışırken yakaladım." Stoyan yaklaştı ve d'Ambray'e bir şey uzattı.

D'Ambray onu güneşe doğru tuttu. Plastikle kapatılmış uzun, ince bir cam tüp ve içinde kum benzeri bir toza batırılmış üç parça bez vardı.

D'Ambray gözlerini kısarak tüpe baktı. "İğrenç herif." Tüpü ona doğru uzattı.

Tüpü aldı ve konsantre oldu. Büyüsünün izleri tüpün etrafını sardı. Kumaşın üzerindeki toz tepki olarak yer değiştirdi, kumaş boyunca sürünerek camın üzerinde birikti. İçindeki her neyse canlı ve açtı.

Büyüsü ona dokundu.

Büyüyle güçlendirilmiş canlı bir hastalık, ateş gibi yayılan ve saatler içinde öldüren bir hastalık. Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Kelimeyi tükürdü. "Kolera."

"Mhm," dedi d'Ambray. "Yeni dostlarımız kuyumuza bir hediye bırakmayı planladılar. Ne dersin tatlım, altı saat sonra kaledeki herkes ölmüş olacak ve hastalık vektörü yerleşim yerine, oradan da göle mi sıçrayacak? Yoksa sence sekiz saat mi sürer?"

Cevap veremeyecek kadar odaklanmıştı, büyüsünü şişenin etrafına sararak onu kontrol altına aldı.

İki paralı asker ona baktı; ilki hâlâ kızgın, ikincisi hâlâ sıkılmıştı.

Sihir kozasını bitirdi ve "Emily! Malcom ve Gloria'yı getir!"

Emily koşarak uzaklaştı.

Elara şişeyi yavaşça tuttu. Bu şeyden düzgün bir şekilde, bolca asit ve ateşle kurtulmaları gerekecekti.

Bakışları Skolnik'in üzerine düştü. Bu o olmalıydı. İçeri girdiğinde kaledeki herkesin onun etrafında toplanacağını biliyordu, çünkü o bir tehditti. Onlar onu izlerken, iki paralı asker duvara tırmanacak ve kuyuyu enfekte edecekti.

Serbest elinin parmakları pençe gibi kıvrılmıştı. D'Ambray hâlâ gülümseyerek iki adama baktı.

Adamlardan kısa olanı, "Devam edin," dedi.

"İyi tavır." D'Ambray bir bıçak çıkardı. Ustura keskinliğinde, on üç santim uzunluğunda, sivriltilmiş, hafif kavisli bir bıçaktı. Metal güneşi yakaladı ve Hugh'nun elinde parladı. "Bırakın gitsin ve adama bir bıçak verin, Tanrı aşkına."

İki Köpek paralı askeri serbest bıraktı ve hep birlikte büyük bir adım geri attılar. İçlerinden biri siyah, bir metre uzunluğunda bir bıçak çekti ve fırlattı. Bıçak paralı askerin ayaklarının dibinde yere saplandı. Paralı asker bıçağı kaptı ve sırtarak dövüş pozisyonuna geçti.

D'Ambray hareketsiz durmuş, kısa boylu adamı düşünüyor gibiydi.

Elara yumruğunu sıktı. D'Ambray güçlüydü ama aynı zamanda iriydi ve bıçaklı bir dövüşte gücün önemi yoktu.

ve boyutu bir dezavantajdı. Bıçak dövüşçüleri hızlı ve ufak tefekti ve paralı asker elinde bir bıçakla doğmuş gibi görünüyordu. Eğer d'Ambray kaybederse.

Kaybederse, Skolnik olsun ya da olmasın, meseleyi kendi ellerine alacaktı.

D'Ambray yırtıcı bir zarafetle öne doğru süzüldü. Bıçağı parladı, neredeyse görülemeyecek kadar hızlıydı. Adamın koyu renk gömleğinin önü karardı. Adam göz kırptı. Boşluk genişledi ve kadın kesikten pembe bağırsak kümelerini gördü. O kadar şok ediciydi ki, gerçek gibi görünmüyordu.

D'Ambray tekrar kesti. Paralı asker karşı koymaya çalıştı ama bıçak savunmasını sıyrıp geçti ve uludu. Sol kulağının eskiden olduğu yerden kan akıyordu. D'Ambray durakladı, kaşlarını çatı, tıpkı tuvali inceleyen bir ressam gibi, bıçağı fırça gibi tutuyordu. Paralı asker saldırdı. D'Ambray yan çizdi ve adamın diğer kulağını da kesti. Paralı asker döndü ve her nasılsa d'Ambray oradaydı. O cüssede bir adam o kadar hızlı hareket etmemeliydi ama etti. Bıçak tekrar parladı ve adamın yanaklarında bir yarık açarak ağzını genişletti.

"Ne oluyor lan?" diye haykırdı diğer paralı asker.

D'Ambray öne doğru bir adım attı, hareketleri son derece akıcıydı. Sol eli paralı askerinin bileğini yakaladı. D'Ambray adamın kolunu düz bir şekilde çekti ve bıçağı bükerek dirseğin iç kısmına sapladı. Adamın kolu d'Ambray'in elinde koptu. Kan aktı.

Onu bir tavuk gibi kemiklerinden ayırdı. Bu gerçek olamaz, bu gerçek olamaz, bu gerçek olamayacak kadar korkunç...

D'Ambray ön kolu bir kenara fırlattı.

Paralı asker dizlerinin üzerine çöktü, gözleri irileşti ve yere yığıldı. Bağırsakları bir yığın halinde dışarı düştü.

Dünya bir kâbusa dönüşmüştü ve o, sersemlemiş ve taş kesilmiş bir halde kayarak içinden geçti.

"Şuna bak," dedi d'Ambray. Sesi kadının damarlarındaki kanı dondurdu. "Şoka giriyor. Bu işe yaramaz. Hem de hiç."

D'Ambray elini uzattı. Soluk mavi bir büyü akımı içinden akarak adamı yıkadı.

Paralı asker öksürdü.

"Doğru," dedi d'Ambray. "Geri gel. Henüz işimiz bitmedi."

Kütüğün üzerindeki kan pıhtılaşarak onu mühürledi. Paralı asker ayağa kalkmaya çalıştı.

"Haydi. Neredeyse geldik. Bağırsaklarını tekrar içeri sokalım."

Bağırsaklar adamın midesine geri kaydı. Titreyerek ayağa kalktı ve kalan eliyle bıçağını kavradı.

"Çok güzel," dedi

d'Ambray. Akım kesildi.

Paralı asker saldırdı ve d'Ambray'e bir yumruk atmaya çalıştı. D'Ambray adamın yanından sıyrılıp sırtını kesti ve omurgasının hemen altında durdu. Paralı asker döndü ve karnındaki yarayı yırttı. İç organlar tekrar dışarı çıktı. Bir tür grotesk çelenk gibi adamın üzerinden sarkıyorlardı. Hava kan ve asit kokuyordu.

Elara sonunda etraflarındaki kalabalığın ölüm sessizliğine büründüğünü, halkının dehşete kapıldığını, Demir Köpekler'in ise kayıtsız kaldığını gördü. Skolnik bakakaldı, yüzü tamamen kansızdı. Diğer paralı asker bir yaprak gibi titriyordu, d'Ambray'in adamları tarafından sıkıca kenetlenmişti.

"Sırada burun var," dedi d'Ambray. "Hugh,"

diye seslendi.

Durdu. "Evet, sevgilim?"

"Lütfen dur."

Hugh eskiden bir adam olan, şekli bozulmuş kütüğe baktı. "Karım durmamı istiyor. Bunu kısa kesmek zorundayız."

Paralı asker ona doğru tökezledi. Hugh öne çıktı, adamı kucaklar gibi kavradı ve bıçağı paralı askerin kaburgalarının arasından yumuşak ve hassas bir hamleyle geçirdi. Paralı asker titredi, Hugh'nun gücüyle dik durdu. Gözleri donuklaştı.

Hugh geri adım atarak bıçağını kurtardı, adamın gömleğine sildi ve cesedin düşmesine izin verdi.

Kalabalıktan biri kusmuş. Kimse kımıldamadı.

Hugh diğer paralı askere döndü. Adam gevşedi. Pantolonunun önüne ıslak bir leke yayıldı.

Hugh, "Bana bir çift kelepçe ve büyük bir plastik torba getirin," dedi.

Bir köpek kaçtı.

"Hugh," diye tekrar sordu, sesindeki yalvaran tınıdan nefret ediyordu.

"Karım yufka yüreklidir," dedi Hugh. "Onu bu yüzden seviyorum. Buraya benim güzel ve nazık karımı ve insanlarımızı öldürmeye geldin. Ailelerimizi. Çocukları."

Paralı asker boğuk bir ses çıkardı.

Köpek elinde kelepçeler ve plastik bir torbayla döndü. "Bırakın onu," diye emretti Hugh.

Köpekler paralı askeri serbest bıraktı. Dizlerinin üzerine düştü. Hugh çantayı onun önüne bıraktı. "Arkadaşını al."

Adam yutkundu, kanlı et parçalarını yakaladı ve teker teker torbaya attı.

"Şuradaki kulağı unutma."

Paralı asker elleri ve ayakları üzerinde süründü.

Hugh onun bakışlarını yakaladı ve ona göz kırptı. Kız kıpırdayamadı bile.

Adam çantayı aldı ve doğruldu. Geriye sadece ceset kalmıştı. "Sığmaz," diye mırıldandı titreyen dudaklarıyla.

"Sorun değil. Topladığınız şey yeterince iyi. Kelepçeleysin onu."

İki Köpek paralı askerin kollarını tutarak bileklerini birleştirmeye zorladı. Bir üçüncüsü kelepçeleri taktı. Hugh çantayı paralı askerin elinden aldı ve adamın boynuna astı.

Hugh birkaç adım atarak paralı askerin etrafında yavaşça döndü. Adam karşılık olarak döndü. Skolnik tam arkasındaydı.

şimdi. Hugh paralı askerle yüzleştı ve onun arkasından senatöre baktı.

"Seni işe alan adama geri döneceksin. Ona bu çantayı vereceksin. Eğer onu ya da adamlarından birini bir daha buralarda görürsem, kasabasına gireceğimi söyleyeceksin. Yoluma çıkan herkesi öldüreceğim. Karısını, iki güzel çocuğunu, evcil hayvanlarını öldüreceğiz ve evini ateşe vereceğiz. Onu kollarından en yakın ağaca asacağız ve sonra gideceğiz. Evinin küllerine bakıp yardım için yalvaracak ve kasabanın insanları sanki görünmezmiş gibi yanından geçip gidecekler çünkü ona yardım eden olursa geri döneceğimizi bilecekler. Hepsini anladın mı?"

Paralı asker başını salladı.

"İyi adam. Çek git." Paralı asker hareket etmedi.

"Devam et." Hugh ona el salladı. "Gün ışığını kaybediyorsun." Paralı asker döndü ve kapılara doğru koştu.

"Çöpleri bir yere gömün," dedi Hugh cesedi başıyla işaret ederek. "Ve çimenleri temizleyin. Ateş, tuz, her zamanki şeyler." Skolnik'e döndü. "Senatör? Bir işiniz mi vardı?"

Skolnik ağzını açtı. "Git."

"Pardon?" Hugh başını öne eğdi.

"Gitmek zorundayım. Şimdi." Skolnik kalabalığın arasından geçmeye başladı. İnsanlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. Kapıya doğru neredeyse koşar adımlarla ilerledi.

Hugh o gözden kaybolana kadar onu izledi. Yüzü sertleşti. "Senatör Skolnik'in gelecekte bizi ziyaret edeceğini sanmıyorum. Pekâlâ, gösteri bitti. Boşaltmamız gereken bir kamyon dolusu metal var. Gidelim millet. Çalışmadığımız her saat, hendeksiz geçen bir saat demek."

HUGH YÜKSEK YERLERİ SEVİYORDU ama yüksekliğin bedeli merdivenlerle ölçülüyordu ve bugün hiç de merdiven çıkmak istemiyordu. Yapacak bir şey yoktu, o da yaptı. Tüm metaller boşaltılıp demirciler tarafından değerlendirildiğinde yorgunluk iliklerine kadar işlemiştir. Bir duşa ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

En azından çalınanların çoğu iyiydi. Demirciler, Demir Köpekler'in kışlada saklamasını sağladığı karaoke makinesi dışında her şeyi almışlardı. Teknoloji geldiğinde çalışıp çalışmadığını öğreneceklerdi.

Hugh yatak odasına giden uzun koridoru aştı, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Kapıyı hiç kilitlemedi. Odada değerli hiçbir şey yoktu. Sahip olduğu en pahalı eşya kılıcıydı ve genellikle onu üzerinde taşırdı.

Güçlüler nasıl da düşmüştü.

Ormanı ve kanı temizlemesi gerekiyordu. Botlarını çıkardı ve köşeye fırlattı. Çorapları da onu takip etti. Zemin ayaklarının altında güzel ve serin hissediyordu. Şimdiden daha iyiydi.

Ceketini, ardından tişörtünü ve kemerini çıkardı. Pantolonunu çıkarmak üzereydi ki arkasındaki kapı açıldı. Bakmak için dönmesine gerek yoktu. Ayak seslerini tanıdı. Elara'nın kalabalığı arasında yüksek topuklu ayakkabılara pek rastlanmazdı.

"Bu gece olmaz," dedi.

Vanessa odaya süzüldü. Bailey'deki gösteri ona fazla gelmiş olmalıydı. Ateşli ve rahatsızdı. O değildi.

"Bu gece olmaz dedim."

Vanessa duvara yaslandı. Daracık beyaz bir elbise ve kırmızı ayakkabılar giymiştir. Dudaklarını yaladı.

"Sen evlendiğinden beri yapmadık. Düşünde Elara'ya taşaklarını verdin mi?"

Kadının sesindeki hafif titremeyi yakaladı, korku ve heyecan şehvetle sarılmıştı. Onu kışkırtmaya çalışıyordu. Biliyordu ki

tam olarak istediği şeydi. Adamın onu saçlarından tutup duvara çarpmasını ve sikmesini istiyordu. Bailey'deki adamla yatak odasındaki adamın aynı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Adam çok yorgundu ve buna hiç niyeti yoktu.

Hugh döndü ve ona baktı.

Kıpırdandı, sonra kollarını yana doğru açtı. "Ne? Ne?"

Biri kapıyı çaldı. "Acil bir durum var" gibi değildi. Hızlı ve sinirliydi, bu da Elara demekti.

Bu uzun sürmedi. Tüccarın kulaklarını kesmeye başladıktan sonra ne kadar yeşil görüldüğüne bakılırsa, akşam izin alacağını düşünmüştü. Farelerin ve insanların umutları...

"Bu gece olmaz," diye seslendi.

Kapı uçarak açıldı. Elara içeri girdi, çenesi öfke ve büyüyle dolup taşıyordu.

Elara Vanessa'ya bakmaya zahmet etmedi. "Git buradan."

Vanessa ağzını açtı. Gözlerinde bir şey kırıldı. "Hayır."

Elara ona doğru savruldu. İçindeki fırtına patlamak için zorlanıyordu ve Vanessa az önce kendini paratoner olarak belirlemişti. Bu iyi olacaktı. Hugh bir sandalyeye oturdu ve arkasına yaslanarak başını ellerinin birbirine kenetlenmiş parmaklarına dayadı. Keşke bir biram olsaydı diye düşündü.

Vanessa, "Ben gitmiyorum," dedi. "Sen gidiyorsun. Rahatsız ediyorsun."

"Bunun için zamanım yok," dedi Elara. "Ben işimi bitirdikten sonra geri gelip Başöğretmen'i istediğın kadar eğlendirebilirsin. Ama şu anda gitmen gerekiyor."

Vanessa ona doğru döndü. "Ona kalabileceğimi söyle." "Sana zaten gitmeni söyledim," dedi.

Vanessa duvarı itti. "Ben kalıyorum." Kalmaya oynuyor.

"Sen kızgın Kapalı, Çünkü o değil istiyorum Sen," dedi Vanessa.

Ve Şimdi bir çukur kazmaya karar verdi.

"Bir kadın istiyor," dedi Vanessa. "Bir buzdağı değil."

İki katına çıkıyor.

"Bunun neden üzücü olduğunu anlıyorum ama gerçekten umurumda değil. Benden hoŐlanıyor, burası onun odası ve sen rahatsız ediyorsun. Git buradan. Burada istenmiyorsun ya da sana ihtiyaç yok."

Hahaha.

Elara uzun bir süre Vanessa'ya baktı. Vanessa ona Roland'ın eserlerinden birini almak için çıktıkları uzun yolculukta Güney Afrika'da gördüğü kara ayaklı kediye hatırlattı. Geniş bir alanı araştırmak zorunda kalmışlardı ve her gece kampa döndüklerinde Roland orta nöbeti tutuyor, küçük kara ayaklı kedi de iki yavrusu için yiyecek aramak üzere yuvasından çıkıyordu. KuŐlara ve kemirgenlere gizlice yaklaŐır, zıplar, hareketsiz bekler, mesafeyi ve rüzgârı hesaplar ve avının boynunu kırmak için tam doğru anda atılırdı. Acımasızdı ve büyük kedilerde hiç görmediği bir hassasiyetle öldürüyordu. Şimdi aynı hesaplamayı Elara'nın gözlerinde görüyordu. Bir avın üzerine atlamak üzereydi.

"Kendini düzeltmen için sana zaman tanıyacaktım ama bana başka seçenek bırakmadın," dedi Elara. "Öncelikle, Önder sana yardım etmeyecek. O burada çünkü halkının refahından sorumlu, tıpkı benim kendi halkımın refahından sorumlu olduğum gibi. Güç pozisyonlarımıza yükseldik, çünkü nasıl liderlik edeceğimizi ve uzlaŐacađımızı öğrendik. Birbirimizden nefret ediyoruz ama ikimiz de hayatta kalmak için birlikte çalıŐmamız gerektiğinin bilincindeyiz ve ikimiz de bu ortaklık uğruna büyük fedakârlıklarda bulunduk. Burada cinsel tatminden çok daha fazlası söz konusu. Sen ve ben arasındaki bir tartıŐmada, Önder her zaman benden yana olacaktır. Ben daha büyük bir tehdidim. Senin yapabileceğin tek Şey seksi engellemek, ben ise onu boŐayabilir ve askerlerini kaleden atabilirim."

Vanessa gözlerini kıstı.

"Konuşmadan önce, senin de benim halkımdan biri olduğunu unutma. Senin iyiliğin benim için önemli," dedi Elara. "Güvenliğiniz için şunu anlamanız çok önemli: O size aşık değil. O soğuk, hesapçı bir piç. Aşk onun sözlüğünde yok. Onun üzerinde hiçbir gücünüz yok ve onu yeterince kızdırırsanız, sizi başka bir sıcak bedenle değiştirecektir. Güvenliğinizi asla onun size olan bağlılığına bağlamamalısınız. Öyle bir şey yok."

Vanessa ona döndü.

"O haklı," dedi Hugh. "Başladığımızda sana bunu söylemiştim."

Vanessa ağzını açtı.

"Daha bitirmedim," dedi Elara, sesi soğuktu. "Performans değerlendirmene ve iş arkadaşlarının ifadelerine göre, Başhekimle seks yapmanın seni görevlerinden muaf tuttuğu gibi yanlış bir izlenime kapılıyorsun. Dün gece itibarıyla dokuz günlük bir birikmiş işiniz var. İş arkadaşlarınızı küçümsüyorsunuz, onlardan daha iyi olduğunuzu ima ediyorsunuz ve amirinizle tartışıyorsunuz. Meslektaşlarınızdan biri davranışlarınızı zehirli olarak tanımladı."

"Ben işimi yaparım!"

"Melissa'dan buraya gelip size tamamlayamadığınız ödevlerin ayrıntılı bir dökümünü vermesini isteyeyim mi?" Elara sordu.

"Yalan söylüyor."

Elara yüzünü buruşturdu. "Lütfen. Zaman kaybetme Vanessa. Şu anki konumundan daha iyi olduğuna karar verdin ve çevrendeki herkesi de bundan haberdar ettin. Bu toplulukta, pozisyonunuz liyakate dayanır, yatak arkadaşı seçiminize değil. Başhekim ile bir ilişkinizin olması size herhangi bir ek avantaj sağlamaz. Tehlike tazminatı alamazsınız."

Tehlike ödemesi mi?

"Ödevlerinizi yetiştirmek için bir haftanız var. Birikmiş işleriniz temizlenene kadar size ödeme yapılmayacak." Vanessa ağzını açtı.

"Elara sözlerine şöyle devam etti: "Bu davranışınızdan dolayı meslektaşlarınızdan ve Melissa'dan özür dileyebilirsiniz.

Vanessa, "Yapmayacağım," diye hırladı.

Elara'nın yüzü acımasızdı. "Eğer artık stajyer avukat olarak çalışmak istemiyorsanız, başka bir iş aramakta özgürsünüz. Kuralımızı biliyorsun: Elinden geldiğince katkıda bulunmazsan destek alamazsın. Eğer bundan hoşlanmıyorsanız, kapıların nerede olduğunu biliyorsunuz."

Vanessa'nın yüzünde öfkeli bir kızarıklık belirdi. Bir an için Vanessa'nın ona saldıracağını düşündü. Onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı fırladı. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Elara ona baktı. "Buna neyin sebep olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Güç dengesinin benim lehime değiştiğini düşünüyor," dedi. "Şimdi, bu kadar önemli olan neydi?"

"Terk edilmiş bir palisade bulmuşsun."

Ayağa kalktı, masanın üzerindeki sürahidenden bir bardak su doldurdu ve içti. Şarabı özlemişti, alkolü değil ama tadını.

Onun cevap vermesini beklediğini fark etti. "Evet." "Bana söylemeyi mi planlıyordun?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

İçinden bir şey dışarı fırladı. Soğuk ve ölümcül bir şey, içinden akan bir güç. Saçları yine dökülmüştü ve gümüş bir perde gibi üzerinde dalgalanıyordu. Mavi elbisesi narin boynunu açıkta bırakacak şekilde geniş kesilmişti.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendiriyor."

"Bu bir güvenlik meselesi. Acil bir tehdit yok. Eğer bir tehdit olsaydı, bunu size söyledim."

"Bunu bildirmek zorundayız."

Kaşlarını çattı. "Kime rapor edeceksin?" "Şeriflere. İlçeye."

"Hayır." Harpy delirmişti.

Döndü, bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Beni dinlemiyorsun. Topraklarımızın sınırındaki ormanda garip bir şey oldu. Eğer bunu rapor etmezsek, suçlanacağız."

Kollarını kavuşturdu. "Bizi kim suçlayacak?"

"Yetkililer."

Gerçekten çok gergindi. Biraz eğleneliydi. Bıçaklamaya ve ne olacağını görmeye karar verdi.

"Bu paranoya yeni mi yoksa bir süredir var olan bir şey mi?"

Elara adımlarının ortasında durdu ve elbisesinin uzun eteği kabarak ona doğru döndü.

"Her zaman suçlanıyoruz. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum.

Ne zaman garip bir şey olsa, peşimize düşüyorlar." "Onlar öğrenemeyecek."

Elara onun vurgusundaki alaycılığı fark etmemişti. "Yapacaklar. Her zaman yaparlar. Bunu bildirmek zorundayız. Onu bulduğunuz anda rapor etmesi için birini göndermeliydiniz."

"Halkına güveniyor musun?"

"Ne?" Başını eğerek çenesinin boynuna kadar uzanan ince çizgisine bakmasını sağladı. Elbisenin altında nasıl görüldüğünü merak etti.

"Çalışanlarınız düzenli olarak yetkililere rapor veriyor mu, çünkü size söylemeliyim ki, yerinizde olsam buna müsamaha göstermezdim."

"Hugh! Bu kadar kalın kafalı olamazsın. Hayır, benim halkım yabancılarla konuşmaz."

Onun adını kullanmıştı. Vay, vay. "Benimki de kullanmıyor. Peki, kim söyleyecek?"

"Ortaya çıkacaktır. Her zaman çıkar. Birileri onları kontrol etmeye gelecektir."

"Ormanın ortasında tek başına yaşayan üç ayrılıkçı aileyi kontrol etmek için mi?"

Elara durdu. "Ayrılıkçılar hâlâ ticaret yapıyor, Hugh. Hâlâ malzemeye ihtiyaçları var."

"Kalın kafanıza sokmaya çalışın: toplumu terk ettiler, tehlikeli bir ormanın ortasında bir çit inşa ettiler ve öldürüldüler. Bu her zaman olur ve kimse araştırmak için çaba sarf etmez."

"Kendi adamlarınıza göre, bu sefer farklı. Onları neyin öldürdüğünü bile bilmiyorsunuz."

Hugh kızgınlığının arttığını hissetti. "Adli bir büyücüye erişimim olsaydı bilirdim. Nasıl oluyor da tüm yerleşiminizde tek bir büyücü bile yok?"

Elara kollarını göğsünde kavuşturdu. "Büyücülere ihtiyacımız yok. Bir büyücünün yapabileceği her şeyi ama daha iyisini yapabilecek çok sayıda büyü kullanıcımız var."

"Öyleyse neden o efsanevi büyü kullanıcılarından bazılarını alıp olay yerini analiz etmiyorsunuz?"

"Yani adli tıp ekibi şerifin ofisinden geldiğinde boş bir yerleşim yeri bulacaklar ve her yerinde bizim sihirli imzamız mı olacak? Harika. Bunu ben neden düşünemedim?"

"Bu işin peşini bırak. Eğer ortalığı karıştırırsan, dostun Skolnik meşaleler ve dirgenlerle buraya koşar. İstedğin bu mu?"

Elara gözlerini kısıtı. "Biliyor musun, boş ver. Bununla ben ilgileneneceğim."

Hugh'nun kızgınlığı taşarak öfkeye dönüştü. Sesi buza dönüştü. "Yapmayacaksın."

"Evet,
yapacağım."

"Bunu
yasaklıyoru
m."

"İyi ki senin iznine ihtiyacım yok." "Evet,
var."

"Kim demiş?"

"İkimizin de imzaladığı sözleşmede yazıyor. Yoksa benim güvenlikle ilgili kararlarda özerklik istediğim ve senin de bunların hepsinin senin ve benim tarafımızdan ortaklaşa onaylanması gerektiği hükmünü koyduğun kısmı unuttun mu? Her iki taraf için de geçerli, tatlım."

Büyüsü derisinin hemen altında kaynıyordu. Gözleri parladı.

Hoşuna gitmedi, değil mi?

"Yap," diye meydan okudu. "Sözleşmeyi ihlal et. Serbest kalmam için bana bir bahane ver."

Elara'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Yanakları kızardı. Çok kızgındı.

Tanrım, şu anda seks yapmak harika olurdu. Onu yatağa fırlatırdı ve o da çığlık atar, tekmeler ve büyüleriyle onu kamçılardı. Çok ateşli olurdu.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı.

"Ben de sana, sevgilim." Hugh havayı öptü.

Yüzü sarsıldı. Ruhani bir hırıltı odanın içinde yuvarlandı, uzaktaki bir hırıltının yankısı. Elara döndü ve onun içinde, büyüünün gümüşü yarı saydam perdeleri içinde gizlenmiş başka bir şeyi neredeyse görecekti. Odadan dışarı fırladı. Kapı arkasından çarparak ağır ahşap kapıyı salladı.

Bir gecede iki kez. Böyle devam ederse kapıyı değiştirmek zorunda kalacaktı.

Hugh kendine bir bardak daha su doldurdu. Kadın odada ona bağırırken birkaç saniye boyunca yaşadığını hissetmişti. Tekrar kaybetti ve boşluğun yaklaştığını hissedebiliyordu ama o kısacık anlarda özgürlüğü tatmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

ELARA ODASINDA VOLTA ATIYORDU. Sihrinin izleri vücudunu takip ederek içinden kayıp gidiyordu. Özel fey fenerlerinin yumuşak ışıltısı odayı yatıştırıcı, tereyağı sarısı bir parıltıyla yıkıyordu ama öfkesini yatıştırmak için ortam ışığından çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Pislik herif.

Lanet olası piç.

Ortak karar hükmünde ısrar ettiğinde, onun erişimini sınırlamayı düşünüyordu. O zamanlar bu son derece makul bir seçim gibi görünüyordu.

Elara gözlerini kapadı ve sesini yansıtarak fısıldadı.
"Savannah."

Gücünün yankısı kalenin içinde uçarak hedefini buldu. Savannah yoldaydı.

Elara, Hugh'nun yatak odasına geri dönmek ve ayaklarına kapanana kadar onu gücüyle ezmek istedi. Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmek için.

Durdu ve derin bir nefes aldı. Büyüsü dışarı çıktı ve Hugh odasında durdu, tam olarak hatırladığı gibi, adamın mükemmel bir kopyası, sadece içinden bir fey feneri baktığında biraz şeffaftı.

Adamın etrafında dönerek geniş ve güçlü omuzlarını, yontulmuş kollarını, düz karnını, ağaç gövdesi bacaklarını inceledi... Tüm rakiplerini ezmek için yaratılmıştı. Adam yırtıcı bir güven yayıyordu. Eğer bir şeyi öldüreceğini söylerse, o şey ölürdü. Artık bundan emindi.

Sol göğüs kafesinde, kalbin, kaburgaların ve yan tarafın üzerinde hafif çizgilerden başka bir şey olmayan silik yara izleri göğsünü işaretliyordu. Onun halkını iyileştirdiğini hissetmişti. Kendini de iyileştirebilmeliydi, yoksa çok daha fazla yara izi olurdu.

Ne tür bir hasar onun iyileştirmesine direnecek kadar ağırdı?

Düşünmek için yiyecek.

Şekil değiştirenler bazen yırtıcı bir güç de yayarlardı. Onları hatlarının doğal şıklığından, kendilerini tutuş biçimlerinden, harekete geçmeye hazır olmalarından, derilerinin içinde asla yüzde yüz rahat olmamalarından, her zaman bir saldırı beklemelerinden geliyordu. Hugh'un farklı bir tadı vardı. Şekil değiştirenler güçlerinin içinde doğarlardı; o ise kendi gücünü elde etmişti. Vücudu eğitilmiş ve bilenmiş, kibri ise deneyimden geliyordu.

Onun mavi gözlerine baktı. Orada, gözlerde başka bir şey vardı. Sanki bir şey varmış gibi derin bir yorgunluk.

İçini kemiriyordu ve ne olursa olsun, hayat ona tam olarak ulaşamamıştı. Paralı askeri parçalara ayırırken de aynı bakışı görmüştü. Öfke yoktu, memnuniyet yoktu. Sadece metodik bir hassasiyet vardı. Yapılması gerektiğine karar vermişti, o yüzden yaptı.

Aptal olsaydı her şey çok daha kolay olurdu ama hayır. D'Ambray zeki ve manipülatifti. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemezdi. Bir erkeğin en iyi arkadaşymış gibi davranır, sonra onu sırtından bıçaklar ve yoluna devam ederdi. Bir şey söylüyor, başka bir şey yapıyor ve ne olduğunu sadece kendisinin bildiğini düşünüyordu. Onun herhangi bir konuda gerçekte nerede durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de birbirlerine karşı ateş ve buz gibi çarpışıyorlardı. Onu manipüle etmeye zahmet etmemişti. Neden? Onun bu çabaya değmeyeceğini mi düşünüyordu?

Gözlerinde hiçbir cevap saklı değildi. Elara bir adım geri çekildi ve ona tekrar baktı.

Savannah kapı aralığından, "Güzel bir örnek," dedi. "Öyle."

"Vanessa kesinlikle öyle düşünüyor."

"Vanessa kendini tehlikeli adamlara bağlamayı seviyor." Elara omuz silkti.

"Bana onları izlediğini söyle."

"Aralarında geçen her fısıltıyı biliyorum. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Acımasız. Verimli. Bela. İzlenmek için. İsteddiğini seç." Yaşlı kadın odaya daldı. Fenerin ışığı tenindeki zengin kırmızı tonu ortaya çıkarıyordu. Normalde yeşil bir örtü kıvrıcık saçlarını gizlerdi ama şu anda saçları dökülmüş, bir fırtına bulutu gibi başının üzerinde süzülüyordu. Savannah'dan güç yayılıyordu, canlı ve güçlüydü. Çok güçlü.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu baş cadı.

"Palisade," dedi Elara.

"Conrad söyledi."

"Hâlâ o tüccar Austin Dillard'dan malzeme alıyor muyuz?"

"Kendine gelir."

"Bir dahaki gelişinde birisi Eski Pazar yakınlarında erzak ihtiyacı olan bir palisade olduğundan bahsedebilir, ancak onlardan bir süredir haber alamıyoruz."

"Birisi bundan bahsedecek. Kehanet ister misin?"

Elara başını salladı. "Conrad görüntüyü sabitlemek için içeri girip bir şey almadı ve ben de kimseyi bir şey almaya göndermiyorum. O insanları kaçıran her neyse geri gelebilir. Ayrıca, olay yerinde büyülerinin izlerini ve kokularını bırakabilirler ve ben bunu şansa bırakmak istemiyorum. Sadece d'Ambray'in mantıklı düşünmesine ihtiyacım var."

Hugh'ya biraz daha baktı.

"Onu her zaman zehirleyebiliriz, biliyorsun," dedi Savannah. "Hugh?"

"Mhm. Hızlı ve tatlı bir şey. Uykuya dalacak ve asla uyanmayacak. Ona neyin çarptığını bile anlamayacak."

Elara yüzünü buruşturdu. "Yapamayız. Onun ordusuna ihtiyacımız var." "Adamlar."

"Evet. Onlarla birlikte yaşayamam, onları öldüremem." Elara kollarını kavuşturdu.

"Seni üzen ne?" Savannah sordu.

"Beni sinirlendiriyor Savannah. Çok kızdırıyor."

"Seni çağırıyor mu?"

"Beni her zaman çağırır." Elara iç çekti. "Kendini göstereceğinden endişeleniyor musun?"

"Beni fazla zorlamasından endişe ediyorum."

"Daha akıllıca bir yol izlemeyi düşündün mü?" Savannah sordu. "Erkeklere karşı çıkmayı teklif ettiğinizde, bunu bir meydan okuma olarak algıladılar. Bazen daha yumuşak bir yaklaşım daha iyidir. Biraz pohpohlama, gururuna hitap etme, bir anlık çaresizlik. Bilirsiniz işte."

Elbette Elara biliyordu. Mecbur kaldığında bunu daha önce de yapmıştı ve bu işte iyiydi. "Bu çok... farkında. Ayrıca, bunu yapmak için kendimi zorlayabilseydim, çoktan yapardım."

Yaptım. Ağzını açıyor ve ben onu öldürmek istiyorum. Aslında onun kafasını koparma fantezileri kurdum Savannah."

Yaşlı cadı uzun bir süre ona baktı. "Ne?"

"Köpeklerinin önünde yapma."

"Umarım bunu hiç yapmam. Eğer işler çok kötüye giderse, ondan boşanırım."

"Er ya da geç olması daha iyi. İnsanlar misket değildir. Onları giydikleri üniformanın rengine göre ayrı tutamazsınız. Adamları bizimle ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok bağ kurarız."

"Köpekleri aramızdan temizlemek o kadar zor olacak. Biliyorum."

"Vanessa hakkında ne yapılmasını istiyorsun?" Savannah sordu.

"Hiçbir şey. Ben hallettim. Seçimleri kendisine ait."

"İhanet cezalandırılmalıdır, Elara."

"Onu ne için cezalandıracaktım Savannah? Kötü yargılama mı? İnan bana, o yeterince ceza."

Savannah başını salladı ve odadan çıktı.

Elara elini kaldırıp Hugh'nun göğsüne dokundu ve parmaklarıyla derinin altındaki sert kas çizgisini izledi. İzdüşüm sanki sıvı gibi dalgalandı.

Çok kötüydü... Ondan başka biri olsaydı...

Bunun saçmalığına sessizce güldü ve parmaklarını sallayarak yapıyı başından savdı.

Hugh ellerini indirdi ve derin bir nefes aldı. Alnından ter damlıyordu. Kendini çok zorlamıştı.

Bir saatin büyük bir kısmını ağır çantada ve ağırlıklarla silah talimi yaparak geçirdi. Vücudu sonunda yiyeceğin yeniden bolladığını fark etmiş ve kaybettiği kasları yeniden inşa etmeye başlamıştı. Buna ihtiyacı olacaktı.

Lamar onun yanında kendini kalenin taş duvarına yasladı. Hugh onun yanına eğildi ve yumruklarındaki sargıları çekiştirmeye başladı. Önlerinde bailey'nin batı ucu uzanıyordu ve ağzına kadar çadırlarla doluydu. Üç hafta olmuştu ve hâlâ halkının yarısından fazlası açıkta kamp yapıyordu. Kışlanın tadilatını Elara'ya bırakmıştı. Bu konuda ısrar etmişti ve hendekte bir gecikme daha yaşanmasını önlemek için ona vermişti. Karısı tadilat konusunda ayak sürüyordu. Bu gidişle ilk ayazda hâlâ çadırlarda olacaktı.

"Ne buldun?" Hugh sordu.

"Aşağı yukarı şüphelendiğimiz şey." Lamar sesini alçalttı. "Elara besin zincirinin en tepesinde. Onun altında iki danışman var. Savannah kovanları, altyapıyı ve iç idari meseleleri denetliyor. Ayrıca hukuk departmanının da başında. Dugas ise lojistik, ithalat, ihracat, ticaret anlaşmaları ve benzeri konularla ilgileniyor. Güçleri

Bir şekilde örtüşüyorlar, bu yüzden birbirlerini denetliyorlar. Elara her ikisini de ailesi olarak görüyor. Gerçek ailesine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Elara'ya karşı bir savaşa, cadı ve druid öncelikli hedefler olacaktır.

"Peki ya Johanna?"

"Araştırma ve geliştirme. Başka yöneticiler de var. Örneğin baş muhasebeci. Ama hiçbirisi bu üçünün sahip olduğu güce sahip değil. Önemli kararların çoğu onlar ve Elara tarafından alınıyor. Elara'nın onları geçersiz kılma yetkisi var ama bunu neredeyse hiç yapmıyor. Beşinci bir kişi daha var."

"Kim?"

"Bilmiyorum," dedi Lamar. "Ama bazı insanlarımız onu görmüş. Çok hızlı hareket ediyor ve havada kayboluyor gibi görünüyor. Ne ya da kim olduğunu bilmiyoruz. Yerlilerle hiçbir yere varamıyoruz. Biz Elara ve Kalanlar hakkında yönlendirici sorular sormaya başlayana kadar hepsi iyi ve arkadaş canlısı."

"Kazmaya devam edin. Kale ile kasaba arasında binlerce Köstebek var. Birileri konuşacaktır."

"Fıçılarımızla gerçekten ilgileniyorlar."

"Tabii ki ilgileniyorlar."

Yakındaki bir çadır çöktü. Iris içinden sürünerek çıktı, küfretti ve tekmeledi.

Lamar sustu. Hugh ona baktı. "Ne?" Yüzbaşı tereddüt etti.

"Lamar?"

"Buldozer operatörlerinden hiçbirisi bu sabah işe gelmedi."

İçinde öfke yükselmeye başladı. "Neden?"

"Ustabaşının söylediğine göre, onların ve buldozerlerinin yapacak daha önemli işleri varmış. Kuzey tarafını kazıyorlar."

Hugh sakın görünmek için kendini zorladı. "Kurtarma gemisinde baş aşağı mı duruyoruz?"

"Hayır. Demircilerin söylediğine göre, hâlâ üç günlük çalışma ücretimiz var."

"Bunu buldozer ustabaşına söyledin mi?"

"Yaptım." Lamar başını salladı. "Emirlerin Elara'dan geldiğini söyledi. Bu konuda bizimle konuşmasına izin verilmediğini söyledi."

Hugh elindeki sargıları duvara fırlattı ve kaleye doğru yürüdü.

ELARA işlerinin çoğunu yatak odasının yanındaki küçük odada yapıyordu; burada bir masa, teknoloji sırasında erişebileceği bir bilgisayar ve kâğıt dosyalar bulunuyordu. Bugün o masanın arkasında oturmuş, başını öne eğmiş, bazı kâğıtlara bakıyordu. Hugh kapıdan içeri girdi. İri yarı Latin bir adam yanında durmuş, önündeki bir kâğıdı işaret ediyordu. İkisi de ona baktı.

Hugh çenesini çözdü. "Git buradan."

Adam kâğıtlarını aldı ve gitti. Hugh adam merdivenlerden inene kadar bekledi ve Elara'ya döndü.

"Evet?" diye sordu.

"Buldozerleri hendekten çekmişsin."

Arkasına yaslandı. "Evet, çektim."

Öfkesi, can havliyle koşan bir at gibi dörtnala kaçmakla tehdit ediyordu ve Hugh onu tutmak için cesurca bir çaba sarf etti. "Ne sebeple?"

"Öyle hissettim."

Ona baktı. Elara da ona baktı.

Hugh kelimeleri ısırarak, buz gibi bir kesinlikle telaffuz etti. "Anlaşmamız şöyleydi: Ben hurdayı alacağım, sen de buldozerleri bize bırakacaksın. Üç günlük kurtarma kredim kaldı."

"Evet, ama buldozerlerin size ne zaman verileceğini belirtmedik. Anlaşmada buldozerlerin ne zaman

herhangi bir zaman çizelgesi. Buldozerlerinizi geri alacaksınız. Sadece şimdi değil."

Onu öldüremezdi. Eğer onu öldürürse, bu lanet yerleşim yerindeki diğer herkesi öldürmek zorunda kalacaktı. Öfkesi taşıyordu ve bunu tek bir kelimeye indirgedi. "Ne zaman?"

"Canım istediğinde," dedi ona.

Şimdi onunla oynuyordu.

Elara uzandı, masadan bir dosya aldı ve sadece gözleri görünecek şekilde önünde tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kafanın patlamasını bekliyorum. Kaçırmak istemiyorum ama kan revan içinde kalmak da istemiyorum."

Uzanıp dosyayı kadının parmaklarının arasından aldı ve masanın üzerine bıraktı. "Hendeğin nedenini açıkladım. Bu acil bir mesele. Üç haftadır buradayız ve adamlarım hâlâ çadırlarda. Onlara ödeme yapılmadı."

Elara kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söylediğiniz hiçbir şey sözleşmemizi ihlal ettiğimi göstermez. Sözleşmede askerlerinizin kalacağı yerlerin makul bir süre içinde temin edileceği belirtiliyor. Benim makul tanımımın sizinkinden farklı olmasına yardımcı olamam."

"Elara!"

"Onlar asker, Başrahip. Yerde uyumaya alışkınlar. Şimdi, incelemem gereken iki yığın evrak işi var. Neden gidip şu ağır torbayı biraz daha yumruklamıyorsun? Biraz rahatlarsın."

İşte bu kadar. İnsanlarını alıp gitmesi gerekiyordu. "Benden bu kadar," dedi ona.

"Mükemmel. Lütfen gidin. Dışarıda öfkenizi kusarken, buldozer ekibinin ne yaptığıyla bu kadar ilgileniyorsanız, neden onlara kendiniz sormuyorsunuz ve zamanımı boşa harcamayı bırakmıyorsunuz?"

Hugh yürüyüp gitti. Etrafında bir öfke bulutu dolaşıyordu. Bailey'e doğru yürüdü. Güneş ışığı gözlerini yakıyordu. Kapıya doğru yürüdü, parmaklarıyla bir grup

en yakın Demir Köpekler. Arkasına düştüler. Surların dışına yürüdü, döndü ve kuzeye yöneldi.

Çok basitti. Buldozer ekibini görevden alacak, buldozerlere el koyacak ve kendi adamlarını yerleştirecekti.

Ağır iş makineleri tepenin kuzey tarafında kıpırdamadan duruyordu. Bir kadın ve aralarında ustabaşı Jay Lewis'in de bulunduğu üç erkekten oluşan ekip çimenli yamaçta oturmuş, termoslarından su içiyor ve sandviç yiyorlardı. Hugh'nun yaklaşmasıyla Lewis ayağa fırladı. Elli yaşlarında, 1.80'den biraz kısa boylu, Kuzey Avrupa genlerine sahip olmaktan ve dışarıda sıcak güneşin altında çok fazla zaman geçirmekten kaynaklanan kırmızı bir yüzü vardı.

Hugh başını salladı ve Demir Köpekler ekiple dört buldozer arasında bir sıra oluşturdu. Bakışlarını Lewis'e dikti.

Ustabaşı yutkundu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mesele şu ki, efendim, size söylememem gerekiyor."

Hugh sözlerine tehdit kattı. "Benden korkuyor musun Lewis?"

Ustabaşı birkaç kez başını salladı.

"Karımı herhangi bir yerde görüyor musun?" "Hayır, efendim."

"Bu doğru. O burada değil ama ben buradayım. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Lewis tekrar başını salladı.

"Bana neden burada olduğunu söyle."

Lewis ağzını açtı, tereddüt etti ve vazgeçti. "Septik."

"Açıkla."

"Kaledeki personeli iki katına çıkardık ve foseptik bu kadar hacmi kaldıracak şekilde tasarlanmamıştı. Biraz sorun yaşadık ama şimdi her şey düzeldi, anlıyor musunuz?" Lewis elini yeni dönmüş bir toprak parçasına doğru salladı. "Harika olacak. Bayılacaksınız."

Foseptik öncelikliydi. Lağım suyunda boğulmak istemediler. Bunu ona söyleyebilirdi. Ama hayır, Harpy bıçaklamak için bir şans yakaladı. Bunu hatırlayacaktı.

Lewis'e "Yemeğini bitir," dedi. "Bitirdiğinde seni hendeğe geri bekliyorum."

"Evet, efendim."

Kapılara doğru yürümek beş dakika daha sürdü. Onu takip eden Demir Köpekler sessizlik içinde yürüyordu.

Hugh kapıdan içeri girdi ve durdu. Çadır denizi çökmüştü. Demir Köpekler sol kanadın kapılarına yığılmıştı. Bakışları siyah yığının içindeki soluk mavi noktaya takıldı. Elara ona el salladı. Elinde dev bir makas vardı.

Sol kanadın kapılarına mavi bir kurdele asılmıştı. Üzerinde kocaman bir fiyonk vardı.

Kandırılmıştı.

"Bu şerefe nail olur musunuz, Başöğretmen?" Elara makası ona doğru uzattı.

O kadını öldürecekti.

Yanına gitti, ondan makası aldı ve kurdeleyi kesti. Kapı, elinin baskısıyla açılarak yan tarafında bir masa bulunan ön holü ortaya çıkardı. Sağda ve solda, duvarları kapılarla dolu koridorlar uzanıyordu. Her koridorun ortasında merdivenleri gösteren işaretler vardı. Önündeki çift kapı açıktı ve sıra sıra masaları gösteriyordu. Burayı yemekhane yapmıştı.

"Uzun süre burada kalacağınız için," dedi Elara arkasından, "yatakhane tarzının karyolalı tek kişilik bir odadan daha iyi olacağını düşündük. İkinci katta her birinde dört yatak bulunan yirmi sekiz yatakhane odası var. İkinci katın her iki ucunda iki büyük ortak banyo var. Birinci katta, alt katta on tane daha dört yataklı oda ve subaylar için dört çift tek kişilik yatak odası vardır. Her süit çifti bir banyoyu paylaşmaktadır. Ayrıca uygun gördüğünüz şekilde kullanabileceğiniz iki büyük odanız var."

Yemekhane kapılarının üzerinde, hırlayan bir köpeğin başı şeklinde, siyah ferforje bir arma asılıydı.

Demir Köpekler kışlaya akın etti.

Hugh hareketsiz durdu ve tepeye baktı. Elara onun yanında durdu.

Hiçbir şey söylemedi.

Yüzünü görebilmek için öne doğru eğildi. Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını büktü. Bu onun içinde bir şeyleri harekete geçirdi, tam olarak kavrayamadığı yeni bir şeyleri.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu makasla kafanı kestiğimi hayal ediyorum." Elara güldü ve barakadan dışarı çıktı.

HUGH başını volkanik kül için yapılan satın alma anlaşmasından kaldırdı.

Genç bir kız onun yatak odasının kapısında geziniyordu. Onu daha önce görmüştü. Nerede görmüştü?

Ahırda. "Dur tahmin edeyim. Bucky yine kaçtı."

Sözsüzce başını salladı.

"Sana söylediğim gibi ahır zincirledin mi?"

Tekrar başını salladı.

"Ne oldu?"

"Zincir yerdeydi."

Hugh iç çekti. "Peki. Beni aşağıda bekle."

Evrak işlerini bir kenara bıraktı. Dünün büyük bölümünü herkesi yeni barakalara yerleştirmekle geçirmiş, sonra hendeğe geri dönmüş ve nihayet yattığında saat gece yarısını geçmişti. Erken kalkmış ve doğruca satın alma anlaşmalarına geri dönmüştü. Saat şimdi dokuza yaklaşıyordu. Midesi gurulduyordu. O lanet atı yakaladıktan sonra yiyecek bir şeyler bulması gerekecekti.

Bucky'yi ne kadar zapt etmeye çalışırlarsa çalışsınlar, aygır gece boyunca kaçıyor. Eğer zapt edilirse

çitten atladı. Eğer ahırda kilitliyse, sabah olduğunda ahır açık olurdu ve Bucky gitmiş olurdu. Hep aynı yere giderdi.

Hugh aşağı inmeyi başardı. Genç kız ahırdan bir ip getirmişti ve duvarın yanında bekliyordu.

"Gidelim," dedi ona.

Kapılardan çıkıp sola doğru kıvrıldılar ve patikadan aşağı, en yakın ormanlık alana doğru indiler. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Gökyüzü acı veren bir maviydi. Yine sıcak, güneşli bir sonbahar günü olacaktı. Artık sayılı olduğunu bildiği günleri fark ediyordu. Ölümsüzlüğün avantajları vardı ama Roland'ın gidişiyle artık ulaşamayacağı bir şeydi.

Kendisini boşluğa sürüklemekten önce bu düşüncelerin önünü kesti.

Patika onları ormanın kenarına getirdi ve baldıran ağaçlarının gölgesinin altına daldı. Yolu birkaç düzine metre takip ederek bir vadiye ulaştılar. Güneş orada burada yaprakların arasından süzülüp ormanın zeminini altın sarısı bir ışıkla aydınlatıyordu. Hava temizdi ve hayat kokuyordu.

Hugh ıslık çaldı. Tiz ses havayı kesti. Seyis kız sıçradı.

Beklediler.

Kör edici beyaz bir çizgi ağaçların arasında belirdi ve onlara doğru hızlandı.

Aptal at.

Aygır neredeyse dörtnala koşuyordu. Normal bir at şimdiye kadar bacaklarını kırmış olurdu ama Bucky garip bir nedenden ötürü ormanda kendi boyundaki bir geyiğin 1/10th çevikliğiyle koşuyordu. Hiç ayağı takılmadı, ayağını hiç yanlış yere basmadı, hiç dallara çarpmadı. Ve geceleri neredeyse zifiri karanlıkta ormanda dört nala koşuyordu.

Aygır ormanın içinden onlara doğru hızla ilerledi, vadide dramatik bir şekilde durdu ve şaha kalkarak havayı pençeledi.

"Eğlendiniz mi?" Hugh sordu.

Bucky tırıs la yanına geldi ve koca kafasıyla onu dürttü. Hugh aygırın ağzına bir havuç attı, ipi aldı ve Bucky'nin başına geçirdi.

"Hadi gidelim."

Bucky uysal bir şekilde onu takip etti. İtaatin resm iydi.

"Ormanda korkunç kurtlar var," dedi seyis kız.

"Umurunda değil."

"Baş ka bir at alabilirsin," dedi. "Hanımefendi sana istediğ in atı verir."

"Öyle mi?"

Seyis kız baş ıyla onayladı. "Evet. Herhangi bir at. Bizi koruduğ un için sana ne istersen vermemizi söyledi."

Bu bilgiyi daha sonra başvurmak üzere dosyaladı.

"Yani, onu baş ka bir atla takas edebilirsin."

"Hayır. O benim atım. Bu kadar."

Burnunu çekti ve gözlerini kısarak ona baktı. "Eyerde ayakta durarak ata binebildiğ iniz doğru mu?"

"Eyere ihtiyacım yok."

Gözlerini daha da kısarak baktı. "Kanıtla."

Hugh, Bucky'nin sırtına atladı ve onu yürümeye itti. Seyis kız da onu takip etti. Bacaklarını yukarı çekti ve Bucky'nin sırtında durdu.

Kadın sırtıttı. Eğildi, bacağ ını salladı ve Bucky'ye sırtı aygırın baş na gelecek şekilde, ona dönük olarak bindi.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Pratik. Çok ama çok pratik. Beni yetiştiren adam bozkırdan gelmişti. Kötü atların olduğ u bir yer. Küçükken bana ata binmeyi öğretti." Voron ona baş ka pek çok şey öğretmişti ama atlar ilk dersiydi.

"Bana öğretebilir misin?" "Elbette."

Sağ taraftan meyve bahçesini delen bir ç ığ lık yuvarlandı. Hugh, Bucky'nin üzerinden atladı.

"Yardım edin! Köpekleri yakaladı!" Bir adam cıgılık attı.
"Yardım edin!"

Ormandan yükselen bir kurt uluması ağaçların üzerinde süzülüyordu.

Hugh ipi kıza attı ve onu Bucky'nin sırtına kaldırdı. "Kaleye git," diye emretti. "Gördüğünüz herhangi bir köpeğe Şerif ve Karen'ı bana göndermesini söyleyin."

Kız başını salladı.

"Onu fırlatma," diye uyardı Hugh.

Bucky homurdandı ve kaleye doğru yola koyuldu.

Köpeğin cesedi bir çalının altına yayılmıştı. Kahverengi ve beyaz tüyleri kanla boyanmıştı. Şerif köpeğin yanında çömelmiş, yere yakın bir şekilde eğilmiş, gözlerini kırpmadan ezilmiş çalılara ve kırmızı lekeli yapraklara bakıyordu. Diğer şekil değiştiren Karen, diğer tarafta dört ayak üzerine düştü ve uzun bir nefes aldı.

Şekil değiştirenlerin kendi sorunları vardı ama Hugh, Roland'ın onları küçümsemesine hiçbir zaman katılmamıştı. Roland'ın duruşunu yeterince iyi anlıyordu ve yeri geldiğinde bunu tutkuyla tekrarlıyordu ama iş başa düştüğünde şekil değiştirenler çok iyi askerler oluyordu ve onun tek önemseydiği de buydu.

Roland'ın hatalı olduğunu düşündüğünde genellikle alevlenen o rahatsız edici suçluluk duygusuna hazırlandı. Ama hiç gelmedi. Onun yerine boşluk dişleriyle kemiklerini sıyırdı. Doğru ya.

"Birkaç ısırik aldı," dedi Karen yumuşak bir sesle, sesi hüznle renklenmişti. "İyi çocuk."

Şerif dişlerini gösterdi.

Korkunç kurt büyük ve yaşlıydı. Çobanlardan biri, iki gece önce canavar ağaçların arasında dolaşp otlaktaki inekleri incelerken onun fotoğrafını çekmişti. Pençe izlerine ve fotoğraflara bakılırsa, yaşlı erkek

Omuz hizasında iki metreden daha uzun boyluydu ve daha fazla değilse bile neredeyse iki yüz kilo ağırlığında olmalıydı.

Vahşi kurtlar insanların onlara atfettiği katı alfa-beta sıralamasını takip etmezlerdi. Bu yapı çoğunlukla büyük şekil değiştiren sürülerde mevcuttu, çünkü hiyerarşi bir primat icadıydı. Bunun yerine vahşi kurtlar aile grupları halinde yaşarlardı; bir çift ebeveyn ve yavruları, kendi sürülerini kuracak kadar büyüyene kadar ebeveynlerini takip ederlerdi. Ama bu canavar yalnızdı. Sürüsüne bir şey oldu ya da onu kovdular ve şimdi kaybedecek hiçbir şeyi olmayan yalnız bir kurttu. Bir gece önce, bir ineği almaya çalıştı. Köpekler ve silahlar onu kovaladı. Sonra sihir vurdu.

Yaşlı kurt zeki bir piçti, büyü yapıldığında silahların havlamadığını anlayacak kadar zekiydi. Yine de otlaktan uzak durdu ve onun yerine daha kolay bir hedefe, anne babası merdivenlerde meyve toplarken meyve bahçesinde yerden armut toplayan on yaşındaki bir kıza yöneldi.

Bir köpeğin görevi, kendisini tehdit ile insan arasına koymaktır. Biçerdöverlerin yanındaki iki köpek görevlerini yaptı.

Hugh ve şekil değiştirenler ilk ölü tazıyı ormanın kenarında bulmuşlardı. İkincisi buradaydı. Şimdi skoru eşitlemek insan köpeklerle kalmıştı.

"Kalp atışı," diye fısıldadı Şerif.

Hugh sihriyle elini uzattı. Köpek dağılmış, parçalanmış ve ısırılmıştı ama göğsünde belli belirsiz bir kalp atışı titriyordu. Hugh konsantre oldu. Bu biraz karmaşık olacaktı.

Organları birbirine ördü, dokuları onardı, kan damarlarını mühürledi, eti kumaş, kas, fasya ve deri gibi onardı. Yanındaki iki köpek sessizce bekledi.

Sonunda bitirdi. Köpek başını kaldırdı, çalıların arasında döndü ve onlara doğru süründü. Şerif yüz yirmi kiloluk tazıyı bir köpek yavrusuymuş gibi kucağına aldı. Köpek onun yüzünü yaladı.

"Kan kaybı," dedi Hugh. "Bir süre yürüyemeyecek." "Onu ben taşıyım," dedi Şerif. Gözleri parlıyordu.

Işık.

"Sadece bir mil kaldı. Onu geri götür ve yetiş," dedi Hugh ona.

Kurt adam usulca döndü ve bir gölge gibi sessiz, kollarında dinlenen kocaman köpeğiyle ormana doğru koşmaya başladı.

Karen önden gitti ve ormanın derinliklerine doğru koku izini takip ettiler.

Hugh, bir sonraki hayatına kadar bir daha orman gülü çalısı görmezse, bunun çok erken olacağına karar verdi. Lanet çalılar ağaçların arasındaki boşlukları tıkamıştı ve aralarından geçmek pek de kolay değildi.

Son yama boyunca ilerlediler. Uçsuz bucaksız orman gülü nihayet seyrelmişti. Eski ormanlar önlerinde uzanıyordu; devasa meşe ve baldıran ağaçları, yeşilliklerle örtülü eski bir tapınağın kalın sütunları gibi yükseliyordu.

Ağaçların arasında bir gölge süzülüyor, kötü bir büyü'nün izini sürüyordu. Bir zombi.

Gün iyiye gidiyordu. Hugh sırttı ve kılıcını çıkardı.

Hortlak sağa doğru koştu ve durdu.

Solda bir leke daha belirdi. İki tane. Nez'in standart hızlı keşif ekibi olsaydı, her biri ayrı bir navigatör tarafından yönetilen bir üçüncüsü daha olurdu.

Karen onun yanında bekledi, beklentisi neredeyse fiziksel bir şey olarak önünde asılı duruyordu.

"İyi avlar," dedi Hugh.

Üzerinde bıçak kılıfı olan kemerini çözdü, botlarının fermuarını açtı ve gömleğini sertçe çekti. Açıldı. Onu ormanın zeminine bıraktı. Pantolonu da onu takip etti. Kısa bir an çıplak bir insan gibi göründü, sonra vücudu yırtıldı. Etin içinden yeni kemikler fışkırdı, kaslar sarmal şeklinde yukarı doğru çıkarak yeni iskeleti kapladı, deri onu giydirdi ve yeni saç köklerinden yoğun gri kürkler fışkırdı. Dişi kurtadam

Yüzü ne kurt ne de insan olan korkunç çenesini açtı, bıçağını kıyafetlerinden sıyırdı ve sol taraftaki ormana doğru koşmaya başladı.

Hugh ters yöne, yaprakları lekeleyen kötü büyüye doğru gitti. Leke bir an kıpırdamadan durdu, sonra kuzeye doğru hareket etti. Kaç, kaç, küçük vampir.

En sağdaki başka bir vampir hızla yaklaşıyordu. Yaşayan ölümler sessizlik içinde hareket ediyordu. Nefes almıyorlardı, canlı bir yaratığın çıkardığı normal seslerden hiçbirini çıkarmıyorlardı ama büyülerini gizleyemiyorlardı. Ölümsüzlüğün iğrenç patinası, canlı ahşabın üzerinde koyu bir leke gibi göze çarpıyordu.

Öndeki kan emici yem rolü oynarken, sağdaki kanattan yaklaşp ona saldırmaya çalışıyordu. Onları hissedebildiğinin farkında değillerdi. Bu Altın Lejyon değildi. Ölümlerin Efendileri onunla ikiye bir karşılaşırdı. Bunlar muhtemelen genç vampirlere pilotluk eden kalfalardı. Ölümsüzler çok pahalıydı ve ne kadar yaşlı olurlarsa fiyat etiketi de o kadar yüksek oluyordu.

Bütçeni riske atmak istemedin mi, cimri? Sana pahalıya patlayacak.

Hugh ormanda arazinin izin verdiği en hızlı şekilde koştu, devrilen dalların üzerinden atladı. Hadi oynayalım.

Zemin düzleşti. Hugh hızlandı.

Önündeki kan emici çalıların arasında bir o yana bir bu yana gidip geliyor, flört ediyordu.

Hugh sağdan yaklaşan ölümsüzleri hissetmiyormuş gibi yaparak ileri atıldı.

Ağaçlar uçarak geçti. Yanındaki vampir neredeyse üzerine geliyordu.

İlk kan emici devrilmiş bir ağacın gövdesinin üzerinden atladı. Hugh kılıcını sol eline aldı, sağ elini sert kabuğun üzerine koydu ve üzerinden atladı.

Sağdan gelen zombi, yere inmeden önce ona doğru sıçradı, bunu yapacağını biliyordu. Vampir çalıların arasından uçarak çıktı. Hugh sağ elindeki güçlendirilmiş eldiveni kan emicinin ağzına dayadı ve vampirin tüm ağırlığını üzerine aldı. Dişler vampirin ağzına battı.

ve sert çeliğin çekirdeği ile buluştu. Kan emici yarım saniye boyunca kıpırdamadan dururken, şaşkın navigatör iptal edilen sıçramayı değerlendirdi. Yarım saniye yeterince uzun bir süreydi. Hugh kılıcını zombinin kaburgalarının arasına daldırdı, kıkırdak ve kasları keserek kalbine kadar ilerledi. Büyük kas çuvalı bıçağın jilet gibi keskin ucuyla buluştu ve sadece ölümsüz kalplerin yaptığı gibi patlayarak ölümsüzün vücut boşluğuna kan akıttı. Hugh kılıcı çekip kurtardı, vampiri vahşi bir kediymiş gibi elinden silkeledi ve savurdu. Kılıç geniş ve güçlü bir darbeyle kesti. Hortlağın kafası çalıların arasına yuvarlandı. Her şey birkaç nefesten daha kısa sürdü.

Eğlenceli.

şansları yaver giderse, vampirin pilotu bağlantıyı koparmadı. Bir pilotun kontrolü altında bir vampir öldüğünde, pilotun beyni ölenin pilotun kendisi olduğunda ısrar ederdi. Çoğu insan sebzesine dönüştü. Birkaç şanslı kişi hayatta kaldı ama asla eskisi gibi olmadılar.

Arkasında, ölümsüzlerin büyüğü kabardı. Hugh dönerek saldırıyı karşılamaya hazırlandı.

Vampir saldırdı, kırmızı gözleri parlıyordu.

Beyaz bir bulanıklık onunla ölümsüzün arasını kesti ve Elara'ya dönüştü, eli kan emicinin boğazına kilitlenmişti.

Bu da neydi böyle?

Hortlak onun pençesinde titredi. şimdiye kadar onu ikiye ayırmış olmalıydı.

Elara onun gözlerinin içine baktı ve ağzını açtı. "Bırak beni."

Vampirin gözleri yakut reğinde bir ışıkla parladı, çünkü navigatör kaçmıştı. Elara sıktı. Gücün zayıf titreşimini hissetti, gümüşi bir örtü parmaklarından vampirin postuna yapıştı. Eski büyü Hugh'nun duyularını yaladı, uygarlık katmanlarının altına gömülmüş uzun zamandır unutulmuş bir içgüdüyü uyandırdı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kan emici gevşedi. Onu serbest bıraktı ve kan emici yere yığıldı. Yeşil elbisesinin eteğini kaldırdı ve üzerine bastı.

Tikbalang ile ilk seferinde olduğu gibi. Nabızı hızlandı. Kadının bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve bunu ona yapmadan önce öğrenmesi gerekiyordu.

Elara başını eğdi. Saçlarını örmüş ve başının arkasında karmaşık bir düğüm haline getirmişti. Yaprakların arasından düşen bir güneş ışığını yakaladıklarında parlayan saç telleri oraya buraya kaçıyordu.

Hugh doğruldu ve kılıcının kabzasını omzuna dayadı. "Karım."

"Koca."

Son kavgalarından bu yana bir hafta geçmişti. Uygun bir şekilde meşguldü. Hugh onun kendisinden kaçtığını hissediyordu. Eğlenceli soru şuydu: Bunu kavga etmek istemediği için mi yapıyordu, yoksa yatak odasında karşısında neredeyse çıplak dururken ona yarım saniye fazla baktığı için mi?

"Bana yardım etmeye geldin. Ne kadar büyüleyici," dedi Hugh. "O benim. Son derece çekici."

Uzaklardan gelen bir uluma ormanda yankılandı. Karen avını yakalamıştı.

"İhtiyacınız olan bir şey mi var?" diye sordu. "Aberdine'den bir telefon aldık."

Sihir tuhaf bir şeydi. Bazen telefon hatlarını öldürürdü, bazen de çalışırdı. Aramayı kimin yaptığı önemliydi.

"Heyecanla bekliyorum. Telefonda ne dedi?"

"Buraya ilçeden gelen şerifler var. Sana bunun olacağını söylemiştim ve oldu."

Hugh bir an için kıpkırmızı kesildi, sonra büyük bir irade gücüyle kendini kontrol altına aldı. "Ne yaptın sen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Elara, sesi acıydı. "Şimdi suçlu görünüyoruz. Onları birlikte karşılamamızı bekleyecekler. Deneyin

yetişmek için."

Kadın bulanıklaştı ve gözden kayboldu. Döndü ve onu elli metre ötede soluk bir siluet olarak gördü. Ormanın içinden bir ses süzüldü ve kulağına fısıldadı, soğuk ve alaycı. "Çok yavaşsın, Başöğretmen."

Kılıcını kınına soktu ve onun peşinden gitti. Dişlerinin arasından yalan söylüyordu. Onu yakaladığında çıplak elleriyle boğacaktı.

ELARA ormanın kenarında bekledi. Şimdiye kadar oradan çıkmış olmalıydı. Kuzeyde, yüksek tepenin ve kalenin sert hatlarının fonunda Waterson, Garcia ve Lincoln aileleri meyve bahçesinden armut topluyordu. Armutlardan iyi şarap yapılıyordu ve kuşların onlara saldırma şekline bakılırsa olgunluğun zirvesinde olmalıydılar. Birkaç gün daha geçerse meyve yerine armut lapası elde edeceklerdi.

"Eğer kafanı kesersem, tekrar büyür mü?"

Elara arkasını döndü ve neredeyse Hugh'ya çarpıyordu. Gözleri karanlık, yüzü soğuk bir şekilde ona bakıyordu. Bu kadar iri bir adam bu kadar sessizce hareket etmemeliydi.

"Bilmiyorum," dedi, sesi buz gibi çıkmaya devam ederek. "Bir deney yapabiliriz. Sen benim kafamı kesmeye çalış, ben de seninkini kesmeye çalışayım. Kimin ayakta kalacağını görürüz."

Mavi gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcım parladı. "Cezbedici."

"Öyle değil mi? Bana hangi kafanın kesilmesini istediğini söylemen yeterli, üstteki mi yoksa genelde düşündüğün mü?"

"İstediğini seç."

Elara gözlerini kıstı. "Belki daha sonra. İzleniyoruz."

Meyve bahçesinden onlara el sallayan iki kıza baktı. Elara da el salladı.

"Bunun beni durdurması mı gerekiyor?"

Onun bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Beni çocukların önünde öldürecek misin?"

"Bir dakika içinde."

"Ama köpeği iyileştirdin."

"Nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum."

"Şerif'in ormandan koşarak çıktığını gördün."

Hugh ona doğru yarım santim eğildi. Elara geri adım atma isteğiyle savaştı. Adam öfkeli bir boğa gibi tehditkâr olabiliyordu.

Kendini kıpırdamadan durmaya ve ona ters ters bakmaya zorladı. "Mesele şu ki, bir köpeği kurtaran bir adam genellikle küçük çocukları korkutacak bir şey yapmaz."

"Tamamen keyfi bir bağlantı."

"Bir köpeği kurtarmak belli bir etik anlayışını gerektirir." "Çocuklar umurumda değil."

Elara omuz silkti. "Bu durumda birbirimizi öldürmeye devam etmeli ya da geri dönmeye başlamalıyız. Şerifler yakında burada olur."

Hugh bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra eliyle zarif bir hareket yaparak şatoya giden yolu gösterdi. Kadın patikada ilerledi ve Hugh da onun yanında yürüdü.

Meyve bahçesindeki kızlar tekrar el salladı.

"El sallayın, Başöğretmen. Kolunuz kırılmayacak."

Hugh yüzünde kocaman dostça bir gülümsemeyle meyve bahçesine doğru döndü ve kızlara bir öpücük kondurdu. Kızlar kıkırdamaya başladılar ve koşarak uzaklaştılar. Adam kıza döndü ve kız onun yüz ifadesinden neredeyse ürperecekti.

"Bir anlaşmamız vardı. Sen bozdun."

Adam, sudaki kanı hisseden bir köpekbalığı gibi önemli ayrıntılara odaklandı. "Yetkililerle konuşmadım. Kimseye ilçeyi bilgilendirmesi için emir vermedim. Aynı deli gömleğini giydiğimizi açıkça belirttiniz."

"Dışarı çıktı, çünkü siz çıkmasını istediniz."

Elara iç çekti. "Ne yapmamı istiyorsun? Etrafımızdaki herkesi susturmamı mı?"

"Anlaşmamızın ruhuna sadık kalmanı beklerdim. Yapmadığını biliyorum."

"Tekrar gözden geçirelim. Size geldim çünkü yetkililere gitmek istiyordum. Gitmememi talep ettin. Sana bunun aptalca olduğunu söyledim. Sana her şeyin ortaya çıktığını söyledim. Ama sen inat ettin."

"Sana inanmıyorum."

"Bekle." Elini kaldırdı. "Umurumda olup olmadığını kontrol edeyim." Hugh ona ters ters baktı.

"Hayır," dedi. "Görünüşe göre bilmiyorum. Bunu açıklığa kavuşturmamız iyi oldu."

Patikadan yukarıya, kaleye doğru tepeye tırmanarak ilerledi. Ona ayak uydurmakta hiç zorlanmadı.

"Bu arada, Vanessa gitti." Sesindeki üzüntüyü engelleyemiyordu. "Dün gece bavullarını toplayıp gitti."

"Peki bu seni neden üzüyor?" "O benimkilerden biriydi."

"Sanırım bunun için beni suçluyorsun?" "Hayır. Kararları kendisine ait."

Ağaçların arasından kır bir atın üzerinde, başında kovboy şapkası olan bir Demir Köpek çıktı. Irina, Elara onu tanıdı. Felix'in gözcülerinden biri. Bu şeriflerin çok geride olmadığı anlamına geliyordu. İşte ilçe geliyor.

"Koluma gir," dedi Hugh.

"Ugh." Elini adamın koluna dayadı ve yavaşladı. Kapılara doğru yürüdüler.

"Köpeği neden iyileştirdin?"

"Çünkü o işini yaptı. Sadakat ödüllendirilmelidir." Hugh'nun sesinde biraz keskin bir ton vardı. "Ve pratik hususlar da var."

"Ne gibi?"

"Diğer köpek ormanda öldü. Bu köpek geri dönmedi. Kurdu tek başına kovaladı, öldürmeye çalıştı ve

yeterince iyi dövüştü. Onu yetiştirmemiz gerekecek. İyi bir savaş köpeği olacak."

"Savaş köpekleri mi?
İnsanlarla savaşmak için
mi?" "Ve ölümsüzlerle."

Evet, ama mesele savaş köpekleri değildi. Sadakatle ilgiliydi. Hikâyeyi herkes gibi o da biliyordu: Hugh d'Ambray, Roland'ın savaş lordu olarak hizmet etmişti; sonra araları bozulmuş, Roland Hugh'yu sürgüne göndermiş ve şimdi de evcil büyücüsü Demir Köpekler'i avlıyordu. Ve herkesin bildiği tek şey buydu. Denediği her şeye rağmen tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu öğrenememişti.

Sadakatten bahsetme şekli, tüm bu karmaşada çok daha fazlası olması gerektiğine işaret ediyordu. Aralarında her ne olursa derin yaralar bırakmıştı. O hassas nokta üzerinde çalışması gerekecekti. Yeterince derine inebilirse, onu neyin harekete geçirdiğini bulabilirdi. Düşmanını tanı. İşin sırrı bu.

Şerifler, dört kişi ve bir yük atından oluşan küçük bir grupla ortaya çıktı. İlk iki atlı tüfek ve yay taşıyordu. Üçüncüsünün atına bağlı bir asası vardı. Bir başka şerif yardımcısı da arkadan geliyordu.

"Üç şerif yardımcısı ve bir adli tıp büyücüsü," diye değerlendirdi Hugh. "Şimdi mutlu musun?"

"Onları buraya ben davet etmedim. Ama artık buradalar. Onlar kanun."

"Memlekette kanun onlar. Burada ise kanun biziz."

"Öyle mi?"

"Şerifler, eyalet polisleri ve polisler normal insanlar içindir. Bunu şimdiye kadar öğrenmişsinizdir diye düşünmüştüm."

"Normal" kelimesini gelişi güzel söylemişti ama Elara, Hugh'nun onun tepkisini izlediğini, zırhında yumuşak bir nokta aradığını biliyordu. Ama bulamayacaktı.

"Kimse senin kanun olmanı istemiyor, Hugh. En azından ben."

"Arkamdan iş çevirdin, karıcığım."

"Bir saat içinde, biz ortalıkta yokken ikinci kez 'w'

kelimesini kullandın. Sen geçtin

kotanız, Başöğretmen."

"Bunu unutmayacağım. Hesabın gittikçe uzuyor. Bir dahaki sefere benden bir şey istediğinde, sana hatırlatırım."

"Sakin ol kalbim."

"Keşke. Hazır mısın?"

Yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi. "Şimdiki zaman gibisi yok."

"Mutlu çift üç... iki..." Hugh sırttı ve partiye el salladı. O da el salladı, omurgasına tırmanan ani korku hissiyle savaşıyordu.

Elara, Şerif Yardımcısı Armstrong'a tek bir bakışla onun bir çeşit kanun adamı olduğunu anladığını düşündü. Otuzlu yaşlarındaydı, kısa boyluydu ama tıknaz ve sertti, kısa sarı saçları, temiz traşlı kare çenesi ve keskin gözleri vardı. Kendini neredeyse rahat bir şekilde tutuyordu, ama bir tehdit ortaya çıkarsa, hızlı ve muhtemelen düşünmeden hareket edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yaklaşık on beş yaş büyük, gri saçlı ve beyaz tenli olan diğer şerif yardımcısının orta kısmı kalınlaşmaya başlamıştı, ama görünüşü aynıydı: sakin ama tetikte. Yirmili yaşlarının ortalarında siyah bir adam olan adli tıp büyücüsü biraz sıkılmış görünüyordu. Gaziler. Gruptaki tek aykırı kişi üçüncü şerif yardımcısıydı; henüz yirmi yaşlarında olan bu adamın boyundan büyük işlere kalkıştığı belliydi.

Ve Hugh onları tereyağı gibi işledi.

"Hayır, onlardan haber almadık," dedi, yüzü uygun bir şekilde endişeliydi. "Bu tarafta bir yerleşim yeri olduğunu bile bilmiyordum, ama bölgede yeniyim. Tatlım?"

"Bazen insanlar dünyadan uzaklaşmak için ormana gelir," dedi Elara. "Küçük bir yerleşim yeri olduğunu söylemiştin?"

"Tüccarın söylediği buydu," diye doğruladı Şerif Yardımcısı Armstrong. "İçeri girmemiş ama yoldan bazı evleri görebiliyormuş. Kapılar ardına kadar açılmış."

Hugh'ya döndü, yüzünde endişe vardı. "Korkunç kurtlar olamaz. Cesetler olurdu."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Bundan hoşlanmadım. Buralar senin bildiğin ormanlardan değil. Orada güçlü bir büyü var."

Demek fark etmişti. Bunun onu neden şaşırttığından emin değildi. Onun sahip olduğu türden bir güce sahip olan biri ormanın içindeki esrarlı havayı hissedebilirdi.

"Bakın ne diyeceğim, Şerif Yardımcısı," dedi Hugh. "Seni desteklememe izin ver. Oraya kadar tek başına gitmen hoşuma gitmiyor."

Armstrong bunu tam üç saniye boyunca düşündü. "Eğer teklif ediyorsan, geri çevirmem."

İyi işti. "Ben de geleceğim," dedi Elara. "Deneyimli şifacılarımız ve birkaç iyi kahinimiz var. Hayatta kalanları bulursak ilk yardım uygulayabiliriz."

Hugh ona öyle bir baktı ki, neredeyse kendini çimdikleyecekti. "Mükemmel. Bize on beş dakika verin, Şerif Yardımcısı. Hafif eşyalarımız var."

"DEMEK YENİ EVLİSİNİZ?" Kadın şerif yardımcısı Dillard sordu. "Evet." Elara başını salladı.

İki saattir at sürüyorlardı. Eski Pazar uzakta değildi ama arazi atları yavaşlatıyordu. Hugh ve Armstrong birkaç metre ileride durmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Dinlemek için kendini zorladı ama sadece rastgele kelimeler yakalayabildi. Balistaların avantajları hakkında bir şeyler. Dörtlünün en genci olan Şerif Yardımcısı Chambers onları takip ediyor ve her kelimeye kulak kabartıyordu. Arkalarında yirmi Demir Köpek ve sekiz adamı ikişer ikişer bir sütunda ilerliyordu. Sam, yeni Demir Köpek üniformasıyla onun hemen arkasında at sürüyordu. Hugh'yu kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu.

Sonunda sevecek birini bulmuştı ve onun söylediği her şeyin kelimesi kelimesine kocasıyla ilgili olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Çok iyi bir adamınız var."

Elara neredeyse kendi nefesinde boğuluyordu. "Evet, öyle. İyi bir adam."

"Sana havada yürüyormuşsun gibi bakıyor." Şerif Yardımcısı Dillard gülümsedi. "Bazen şansınız yaver gider ve bu ilk yıldan sonra da devam eder."

"Evli misin?"

"İkinci kocamla birlikteyim. İlk kocam öldü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"O iyi bir adamdı. İkinci kocam da iyi bir adam. Ama o bana öyle bakmıyor."

Hugh eyerinde kıpırdandı. Bucky döndü ve ona doğru sıçradı. Hugh onu tekrar çevirdi ve atının adımlarına ayak uydurdu. "Hey."

"Hey sen."

"Seni özledim," dedi.

Çabuk, tatlı bir şey söyle. "Ben de seni özledim."

"Belki seni bir süreliğine Şerif Yardımcısı Dillard'dan uzaklaştırabilirim?"

"Oh, devam edin, siz iki aşk kuşu." Şerif Yardımcısı Dillard onlara el salladı.

Elara Raksha'yı dürttü ve koyu renkli doru kısarak sütunun dışına çıktı ve sadece Arap atlarının sahip olduğu kolay bir zarafetle öne doğru çekildi. Bucky onun yanında ayağını yere vurdu, belli ki etkileyici görünmeye çalışıyordu.

Hugh uzandı ve elini uzattı. Tüm kolon arkalarında, onları izliyordu. Dişlerini sıktı ve elini onun elinin içine koydu.

"Baksana, cildim sigara içmiyor," diye mırıldandı

Hugh. "PDA'lar konusunda aşırıya kaçyorsun."

"Biz yeni evliyiz. Seni omzuma atıp ormana sürüklesem, bu aşırıya kaçmak olur."

Görüntü gözünün önünden geçti. "Dene bakalım. Kemiklerini bile bulamayacaklar."

"Oh, sevgilim, kemiğimi bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

Elini onunkinden çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tutuyordu ve olay çıkarmadan parmaklarını çekip çıkaramadı. "Elbette. Sanırım yanıma bir büyüteç almıştım."

Elini kaldırdı ve parmaklarını öptü. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye mırıldandı.

"Mmm, beni cezalandıracak mısınız? Sapık kız."

Çekilmez bir göt. Elara sihrinden bir dalın parmaklarından süzülüp adamın tenini yalamasına izin verdi. Ama o bırakmadı.

Onlar yakalandı yukarı ile Armstrong ve Chambers.

Chambers gözlerini kocaman açmış onlara bakıyordu.

"Merak etmeyin, Şerif Yardımcısı," diye göz kırptı Hugh ona. "Ben sadece karımın herkesin önünde sergilenen sevgi gösterilerine karşı sabrını deniyorum."

"Aldırma ona," dedi gülümseyerek. "Onun sınırları yok."

"Ben sadece insanım," dedi Hugh.

Evet, öyle.

Karanlık bir şekil ormanın içinden hızla geçti ve Şerif yolda belirdi, gözleri şekil değiştirenlere özgü bir parıltıyla parlıyordu. Şerif Yardımcısı Chambers kemerindeki şişeye uzandı.

"Yol temiz," diye rapor verdi Şerif. "Boş çit. Kokular eski."

Chambers şişeyi bıraktı ve kadın içindeki soluk sarı maddeye göz attı. Renk neredeyse kaybolmuştu. Fırsat.

Hugh onu bırakarak, "Kurtboğanın bozulmuş dostum," dedi.

Ah! O da gördü.

Chambers irkildi.

"Haklı," dedi elini uzatarak. "Al."

Chambers şişeyi belinden çıkardı ve ona uzattı. Kadın şişenin kapağını açtı ve kokladı. Neredeyse hiç

Koku. "Şerif, izin verir misin?"

Kurt adam şişeyi aldı ve burnuna götürdü. "Karıncalanma."

"Teşekkür ederim," dedi ve şişeyi geri aldı.

"Güçlü bir kurtboğan onu hapsirme krizine sokmuş olmalı," dedi Hugh. "Güçlü bir kurtboğanın rengi koyu turuncudur."

"Soğuk bir yerde, karanlık bir kapta saklanmalıdır," diye ekledi Elara. "Kullanmaya hazır olana kadar."

Armstrong, "Ne yazık ki, bize verdikleri mallar başlangıçta neredeyse hiç sarı değil," dedi.

"Bölgedeki en büyük kurtboğan üreticisi biziz," dedi Elara.

"Onlarla bir anlaşma yapabiliriz, değil mi tatlım?" Hugh sordu. "Eminim yapabiliriz." Bu işten zarar edeceklerdi.

Ama önemli değildi. İlçe düzeyindeki bağlantılar ve iyi niyet, kurtboğanlarının toplamından daha değerliydi. "Nasıl Şimdi gram başına ne kadar ödüyorsunuz?"

Armstrong, "Yarım kilo başına beş yüz dolar ödüyoruz," dedi.

Elini salladı. "Bundan daha iyisini yapabiliriz. Size kilosu altı yüz dolardan birinci kalite kurtboğan tedarik edeceğiz."

Armstrong gözlerini kırptırdı. "Bundan faydalanmak istemeyiz." "Buna kolluk kuvvetleri indirimi diyelim," dedi Elara.

"Bak," dedi Hugh, yüzü kasvetliydi. "Bir gün bir şeyler olabilir ve ben o zaman burada olmayabilirim. Karım tehlikede olabilir. Gelecekteki çocuklarım. Halkım. O gün geldiğinde, tıpkı şu anda yaptığın gibi buraya gelip yasaları koruyacağına güveniyorum. Ölürsen bunu yapamazsın. Senin için bu küçük şeyi düzeltmemize izin ver. En azından bu şekilde yardımcı olabiliriz."

Vay canına, çok iyiydi. Eğer daha iyi bilmeseydi, her kelimesine inanırdı. Ne kadar "iyi" bir adamım varmış. Elara neredeyse gözlerini devirecekti.

Armstrong, "Bunu emir komuta zinciri içinde değerlendirmem gerekecek," dedi.

"Siz hazır olduğunuzda kurtboğan da hazır olacak," dedi Elara.

Yol döndü. İleride boş bir çit görünüyordu.

HUGH adli tıp büyücüsünün büyü tarayıcısının çıktılarını okumasını izledi. M-tarayıcılar artık büyüyü algılıyor ve renk olarak basıyordu: insanlar için mavi, şekil değiştirenler için yeşil, vampirler için mor. Bu çıktılar en iyi ihtimalle kesin olmayan ve beceriksizceydi; en kötü ihtimalle de yanıltıcıydı. Hiçbir anlam ifade etmeyen çıktılar görmüştü ve kâğıttaki silik çizgilerden bunun çok az değer taşıdığı anlaşıyordu. Sihirli imzalar çok eskiydi. İnsanları kaçıran her neyse çoktan gitmişti. Siyah bir tavuğu kesip ciğerini incelemek için birkaç druid de bulabilirdi.

Druidlerden bahsetmişken. Elara'nın büyü kullanıcılarını izlemek için hafifçe döndü ve palisade'nin dışında sabırla bekledi. Tipik neo-pagan kıyafetleri giiyorlardı; hafif kapüşonlu cüppeler, onları tespit etmeyi zorlaştıracak kadar genel. Cadılar, druidler ya da bir Yunan tanrısına tapanlar olabilirlerdi.

Sekiz kişi. Bir cadılar meclisi için yeterli değil.

Bakışları Harpy'ye kaydı. Elara'da cadısal bir şeyler vardı. Onu büyüsünü serbest bırakması için kışkırttığında, garip hissettiriyordu, bir parça cadısal, bir parça dişi ve bir sürü başka bir şey, keskin ve soğuk. Daniels da böyle hissetmişti, biraz cadı gibi, ama çoğunlukla büyüsü kaynayan kan gibiydi. Elara buz gibiydi.

Boşluk ona doğru esnedi. Daniels'ı düşünmek onu her zaman uçurumun kenarına getiriyordu. Eğer onu ya da babasını uzun süre düşünürse, boşluk onu tekrar yutacaktı.

Büyücü dışarı çıktı.

İşte geliyor, sihirli imzalar çok eski, çok fazla parazit var, falan filan.

Büyücü Armstrong'a, "Büyü izleri net bir okuma için çok eski ve silik," dedi.

Şerif yardımcısı içini çekti. "Bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?" "O bir hayvan değildi," dedi büyücü.

"Hayvanlar daha fazla kanıt bıraktı. O bir zombi değildi ve olay yeri de bir loup saldırısına işaret etmiyor."

Şekil değiştirenler içlerindeki canavarları uzak tutmayı başaramadıklarında, loup'a dönüşüyorlardı. Louplar tam bir desteyle oynamıyorlardı. Bir yerleşim yerine saldırdıklarında insanları parçalıyor, genellikle onları beceriyor, çocukları diri diri haşlıyor ve genellikle biri onları bu sefaletten kurtarana kadar akıllarına gelen her türlü sapkınlığı yaparak harika vakit geçiriyorlardı. Lupizmin tek tedavisi beyne sıkılan bir kurşun ya da boyuna saplanan bir bıçaktı.

Armstrong tekrar iç çekti. "Herhangi bir fikrin var mı?" "Hayır."

"Buraya bir şey geliyor, on altı kişiyi götürüyor ve kendisinden hiçbir iz bırakmıyor."

"Özetle." Büyücü omuz silkti.

Armstrong uzun bir süre ona baktı.

"Ne istiyorsun Will?" Büyücü kollarını iki yana açtı. "Olay üç haftalık. Ben mucize yaratmam."

"Belki de deneyebiliriz?" Elara sordu, sesi nazikti.

"Sahne ile işiniz bitti mi?" Armstrong sordu.

Büyücü başını salladı. "Zararı olmaz. Bu noktada ondan daha fazla bir şey elde edemeyeceğiz."

Armstrong Elara'ya baktı. "Hepsi senin."

"Teşekkür ederim."

Kapılara doğru yürüdü. İsteddiği zaman süzülür gibi hareket ediyordu. Çoğunlukla kızgın bir keçi gibi tepiniyordu.

Sekiz kişi onu takip etti ve kaba bir yarım daire oluşturdu.

"Haydi," dedi Hugh Armstrong'a. "Bunun için ön sırada bir koltuk isteyeceğiz."

Kapılardan geçtiler. Büyücü onları takip etti.

Elara'nın halkı cüppelerinin başlıklarını yüzlerine çekti, böylece sadece çeneleri göründü. İçlerinden ısrarlı ve güçle dolu alçak bir ilahi yükseldi.

Sırtını onlara dönmüş, arkasında toplanan büyüden habersizmiş gibi duruyordu.

İlahi hızlandı. Çok fazla büyü döktüler, ama etkisiz hissettiler.

Gerçekte ne olduğunu görme zamanı. Hugh kendini toprakladı ve kendi gücünün prizmasına odaklandı. Dünya ona doğru akıyordu, kristal berraklığında, büyü sekiz ilahiciyi de içine alan kaynayan bir göldü. Büyüyü hissetmek Roland'ın yanında öğrendiği ilk şeylerden biriydi. Neyin var göster bana, sevgilim.

Elara kollarını iki yanına kaldırdı ve gözleri kapalı bekledi.

Büyü, sanki bir baraj aniden açılmış gibi ona doğru aktı.

Onu sıırıslıklam etti.

Ona dokunmadı. Onu özümsemedi, kullanmadı, kanalizetmedi. Etrafında öylece duruyordu.

Elara gözlerini açtı. İçinde sihir dalgalanıyordu ve adamın gelişmiş görüşüne göre neredeyse içinden parlıyordu.

Onlara bir gösteri sunulduğunu fark etti. İlahiciler, güçlerini kanalizetmiş gibi görünmesi için oradaydı. Onlara ihtiyacı yoktu. Her ne olacaksa sadece ona aitti.

Sevgili karısı ne kadar güçlü olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Akıllı kız.

Elara diz çöktü, bir avuç toprak aldı ve her bir toprak parçacığı hafifçe parlayarak parmaklarından uflanmasına izin verdi.

İlahi yeni bir yoğunlukla, hızlı ve keskin bir şekilde yükseldi.

Elara'dan bir büyü dalgası fırladı ve surları boğdu. Yarım saniye boyunca her bir ot

tamamen dik ve hareketsiz duruyordu. O nabza çok büyük bir güç yüklemişti.

Gümüş rengi sis yerden ince dallar halinde yükseldi, açıklığın ortasında kalınlaştı, yarı saydam, yırtık pırtık ama görünür bir insan şekline dönüştü. Bir adam, iki metre boyunda, geniş omuzlu. İri bir piç. Uzun sarı saçları yüzünden uzakta örülmüş. Soluk tenli. Sağ yanağında geometrik desenli bir dövme vardı; ucunda keskin bir bıçak olan sıkı bir spiral. Bir omzunda altın rengi bir kıvılcım olan koyu renk bir zırh giymişti. Hugh, Roma lorica squamata'sından Japon gyorin kozane'sine kadar her şeyi içeren pullu posta kataloğunu karıştırdı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Koyu metal pullar adamın vücuduna yakın duruyordu, tek tip değillerdi ama boyutları farklıydı; vücudun bükülmesi gereken bel kısmında daha küçük, göğüs kısmında daha genişlerdi. Bu, üretim kolaylığı düşünülerek yapılmamıştı. Yaşamdan yaratılmıştı. Bunu kim yaptıysa ilham almak için bir yılanı bakmış.

Adamın gözleri altın ateşiyle parladı. Sol elini ileri doğru itti. Beş farklı noktadan yükselen sis, zar zor görülebilen yaratıkların dış hatlarına karıştı. İki ayakları üzerinde duruyorlardı, öne doğru eğilmişlerdi, büyük baykuş gözleri kırışmıyordu, ağızları yüzleri boyunca kesikti.

Kahverengi bedenlerin derinliklerine gömülmüş küçük bir insanlık kalıntısı hissetti, tanıdık olanın zar zor algılanabilen bir ipucu. Bir zamanlar insandılar.

Canavarlar en yakındaki eve doğru ilerledi. Hayalet gibi bir kapı açıldı ve ilk canavar bir cesedi sürükleyerek dışarı çıkardı; başı bükülmüş boynundan aşağı sarkan bir kadın.

Onu bir adam taşıyan başka bir canavar izledi. Adam iriydi, en az iki yüz kiloydu. Yaratık onu sanki ağırlıksızmış gibi omzuna atmıştı.

Bir çığlık, ardından bir canavar, uzun saçları yeri süpüren ergen bir kızla birlikte ortaya çıktı. Kızın üzerinden kan damlıyordu.

El. Yırtık tırnağın sahibi.

Ardından başka bir canavar geldi; biri beş yaşlarında bir oğlan çocuğu, diğeri de bir bebek taşıyordu. İkisi de ölmüş.

Canavarlar onları bir sıraya dizdi ve bir sonraki eve daldı. Adam kayıtsızca izledi.

"Sonovabitch," diye bağırdı Armstrong.

Düzgün ceset sırası büyüdü. On altı kişi sıra sıra yatıyordu, hayaletimsi bedenleri parıldıyor ve sisin içinde kayboluyordu.

Hugh cesetleri inceledi. Hızlı ve etkili. Bir insanın boynunu kırmak sadece bir dakika sürüyordu. Pratik becerinin farkına varacak kadar çok yapmıştı. Bu yüzden kimse alarm vermemişti. Canavarlar onları neredeyse anında öldürüyordu.

Adam açık kapılara doğru döndü ve dışarı çıktı, Elara'nın büyüsunün kenarında kayboldu. Canavarlar cesetleri kaptı ve hepsi yok olana kadar ileri geri sıçrayarak onun peşinden koştu.

"Onu geri getirebilir misin?" Hugh sordu.

"Onu bir süre hareketsiz tutabilirim." Elara konsantre oldu. Bu kez gücün kontrollü bir patlamayla yere indiğini hissetti. Zırhlı adam geri döndü, hareketinin ortasında donup kalmıştı.

Hugh onun etrafında döndü. Zırhın pulları cilalı parlaklığa sahip değildi ve metal siyah değil, kaplumbağa kabuğu gibi yeşil benekli mavi ve kahverengiydi. Zırhın üzerinde çizikler vardı. O da öyle düşünmüştü.

Büyücü bir karalama defteri kaptı ve çılgınca çizdi. Hugh kendi adamlarının da çizim yaptığından emin olmak için baktı. Çiziyorlardı.

"Kim bu adam?" Dillard yüzünü buruşturarak homurdandı. "Kimseye tanıdık geliyor mu?"

Armstrong homurdandı. "Asıl soru şu: O rastgele bir kaçık mı, yoksa daha büyük bir şeyin parçası mı?"

Hugh bunu açıklamak zorunda kalacaktı. Kendi başlarına göremiyorlardı. Hugh kılıcını çıkardı, geri çekildi ve savurdu. Kılıç, pullar üzerinde zar zor fark edilebilen bir çizikle mükemmel bir şekilde hizalandı.

Armstrong onun yanına çömeldi, böylece yüzü kılıçtan birkaç santim uzaktaydı ve başını eğdi. "Bir yumruk attı."

"Ve hayatta kaldı." Kötü haber. Kesik keskin bir darbe olacak kadar açılı değildi. Hayır, biri bu pisliğin tam ortasını kesmiş ve muhtemelen kılıcını köreltmmişti. "Hayatta kaldığını nereden biliyorsun?" Chambers sordu. "Belki de zırhı ölü bir adamdan almıştır."

"Zırh kırık değil," dedi Sam sessizce. "Ve onun için özel olarak yapıldı."

Çocuk öğreniyordu.

Hugh sesini alçak tuttu. "Omzundaki altını görüyor musun?"

Armstrong zırhın üzerine kazınmış altın yıldızı inceledi; merkezden sekiz ışın yayılıyordu ve altında parlak altın bir şerit vardı.

"Nişan mı?" diye tahmin etti.

"Zırh giymek için başka bir neden yok."

Armstrong ona baktı. "Onlardan daha fazla olduğunu düşünüyorsun."

"O bir asker. Askerler orduya aittir." Hugh kılıcını kınına soktu. "Nişan bir rütbedir, bir kimliktir. Tıraş olmuş, saçlarını toplamış, zırhı süslü değil. Bu bir üniforma. Onu ormana koyun, neredeyse görünmez olacaktır. O bir birliğin parçası. Eğer gerçekten şanslıysak, bu sadece bir birlik olur, bir ordu olmaz."

Armstrong ayağa kalktı ve etraflarındaki ormanı inceledi. "Burada işimiz bitti," dedi. "Başka bir şey ortaya çıkmadan geri dönelim."

Sis dağıldı. Elara diğer tarafta duruyordu. Acı içinde görünüyordu. Hayır, acı değil. Endişeliydi.

Kadının kanlı gelinliğine baktığında içini kaplayan o sinir bozucu his tekrar ortaya çıktı. Bunu düzeltmek istedi, sadece yok olmasını sağlamak için.

Ona doğru yürüdü ve fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Bunu tanıdın mı?" dedi.

"Hayır." Ona baktı ve gözlerinde küçük bir umut ışığı yandı. "Sen istiyor musun?"

"Hayır."

Kıvılcım söndü. Hugh ani bir öfke patlaması hissetti, sanki bir şekilde başarısız olmuştu.

Eğer dönüş yolunda vurulurlarsa, savaşa atlayacaktı. Arkasına yaslanamayacak kadar çok gücü vardı. Eğer onu kaybederse, doğaya tapan kabalası ayaklanırdı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Baile'de ve kasabada her şey Elara'nın etrafında dönüyordu.

"Dönüşte yanımda kal."

Şaşkınlık yüzüne tokat gibi çarptı. O da bunu soğuk bir kibire dönüştürdü. "Hayatta kalmam konusunda endişeli misin?"

"Seni vücut kalkanı olarak kullanma fırsatını kaçırmak istemem."

"Ne kadar tatlısın."

"Yanımda kal, Elara."

Kız ona zekice bir şeyle karşılık veremedi oradan uzaklaştı.

Elara masaya yaslandı. Üst katta, hiç kullanmadığı "çalışma odası" olarak belirlenmiş odadaydılar. Yatak odasının yanındaki küçük odayı tercih ediyordu. Çalışma odasında büyük bir ahşap masa ve her iki yanında beşer sandalye vardı. yan, hangi hiç kimse oldu kullanıyorum, hariç onu ve Johanna, kim satcross-legged üzerinde ve Masa, karıştırma reaktifleri küçük cam beherlere koyun.

Masanın arkasındaki açık alanda, küçük bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş dört pelüş sandalye ve duvarlar boyunca oraya buraya serpiştirilmiş daha küçük sandalyeler vardı. Hugh yumuşak sandalyelerden birini almıştı. Stoyan, Lamar ve Felix duvar boyunca uzanan koltukları seçmişti. Çılgın olan Bale, nöbet tuttuğu için toplantıya davet edilmemişti. İyi de olmuştu.

Odanın kendi tarafında Savannah pelüş bir sandalyeye oturmuş, Dugas ise duvara yaslanmıştı.

Hugh kötü bir ruh hali içindeydi. Her iki tarafın da soğukkanlı olduğu bu haftalık toplantılardan şimdiye kadar üç tane yapmışlardı, çünkü işleri kendi başlarına halletmeye çalıştıklarında tartışmaları karşılıklı hakaretlerle son buluyordu. Onu daha önce de sinirli, hatta öfkeli görmüştü ama bu yeniydi. Bakışları odaklanmıştı, gözleri karanlıktı. Büyük bir Lazyboy koltuğuna oturmuş, elindeki bıçağı çeviriyor, ucu, sapı, ucu, sapı. İlk başta onu izledi, ne yapacağını bekledi.

kendini kesti, ama ilk on dakikadan sonra vazgeçti. Bazı insanlar volta atıyor, Hugh sağ eliyle jilet gibi keskin bir bıçakla hokkabazlık yapıyordu. Ah, evlendiği adam.

Ugh.

Elara içindeki 'ugh'a biraz alaycılık katmaya çalıştı ama kendini bile kandıramadı. Hugh endişeliydi. Onu daha önce hiç endişeli görmemişti. Hugh her zaman her şeyi kontrol altında tutardı ve gözlerindeki acımasız bakış Elara'nın sinirlerini geriyordu. Kot pantolon ve tişört giymişti ama krallığı istilanın eşiğinde olan bir kral gibi görünüyordu. Ve o da onun kraliçesiydi.

Ugh.

Kafasının içinde neler oluyordu? Eğer adamın kafatasını kırıp düşüncelerini bir şekilde serbest bırakırsa, bunların kendi düşüncelerinin yankıları olacağını hissediyordu. Bu yaratık da ne? Savaşçı neden öldürdü? Cesetlere ne yaptı? Ona karşı nasıl korunacağız? Ve en gürültülü düşünce, tekrar tekrar çalışıyordu. Ne kaçırdım? Başka ne yapabilirim? Bu onu çıldırtıyordu.

"Gündemdeki bir sonraki madde," dedi Dugas. "Rufus--"

Masadan uzaklaştı. "İnsanları en yakın yerleşim yerlerine göndermeliyiz."

Savannah uzandı, Johanna'nın omzuna dokundu ve imzaladı.

Hugh ona karanlık bir bakış attı. "Neden?"

"Onları uyarmak için. Ve çevreyi korumak için."

"Koğuşların onu tutabileceğini düşündüren nedir?" Hugh sordu.

Johanna beheri yere bıraktı. "Yapmazlardı. Onları kırarken ses çıkarırdı. Bir erken uyarı sistemi." Kabı aldı, kaldırdı, içindeki koyu yeşil sıvıyı salladı ve tekrar yere bıraktı. "Onun durduğu siperden toprak aldık. Büyüyü ona anahtarlayabiliriz. Pahalı da olmaz."

Hugh uzun bir süre ona baktı.

"Pek değil." Johanna ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Senin onayına ihtiyacım var, Hugh," dedi Elara. "Bu bir güvenlik önlemi."

"Adamlarınızın eskortlara ihtiyacı olacak," dedi. "Evet."

"Kaç yerleşim birimini uyarmak istiyorsun?"

Savannah'ya baktı.

"Yedi," dedi.

"Tamam," dedi Hugh. "Onları teker teker yapacağız." "Bu bir hafta sürer."

"Tebrikler, sayabiliyorsun."

Kollarını kavuşturdu. "Hugh, bu çok önemli. Geciktiğimiz her gün insanlar ölebilir."

"Her partiyle birlikte en az yirmi kişi göndermem gerekecek. Daha azı bir saldırıya davetiye çıkarmaktır."

"Peki sorun nedir? Yedi çarpı yirmi yüz kırk eder."

"Aynen öyle. Kuvvetlerimin neredeyse yarısını aynı anda ormana göndermemi istiyorsunuz. Bu askerlerimin hayatını riske atar ve bizi savunmasız bırakır ve ben bunu yapmayacağım. Teker teker."

Dişlerini sıktı.

Ondan önce davrandı. "Yirmi silahlı asker ve birkaç cadıdan oluşan bir grup göndermenin bu yerleşimlerin bize güvenmesini sağlayacağını düşündüren nedir? Bu insanların çoğu paranoyak ayrılıkçılar. Bizi bir tehdit olarak göreceklere."

"Denemek zorundayız," dedi. "Çocukları öldürdüler, Hugh."

"Peki," dedi, yüzü hâlâ karanlıktı. "Ama her seferinde bir tane."

Alacağı tek şey buydu. Daha fazla tartışabilirdi ama adam halkının refahını ön planda tutuyordu. Elara temkinli davrandığı için onu suçlayamazdı. "Teşekkür ederim," dedirtti kendine.

"Bir şey değil."

Sessizlik çöktü. Biraz rahatladı. Gündemdeki diğer maddeler rutindi.

Dugas boğazını temizledi. "Söylemeye başladığım gibi, Rufus Fortner bu Cuma buraya geliyor."

"Lexington Kızıl Muhafızları'nın başı," dedi Elara.

"Hatırlıyorum," dedi Hugh. "Düğünümüze gelmişti."

"RMD için bir tedarikçi arıyor. Çare," dedi Savannah.

Bu ilaç, Neosporin'in çok amaçlı bir antibiyotik merhem olması gibi, çok amaçlı bir büyü kirliliği önleyici merhemdi. Özellikle vampirlerin açtığı yaraların sterilize edilmesinde faydalıydı. Vampirus Immortuus patojeni enfeksiyonun başlangıcında zayıftı ve gerektiğinde ispirto ile öldürülebilirdi, ancak ilaç yerleşik ve kanıtlanmış sterilizasyon ajanıydı.

"Sipariş ne kadar büyük?" Hugh sordu.

Dugas, "İlk yıl yüz binin üzerinde para kazanmayı bekliyoruz," dedi. "Ürünü beğenirler ve ek siparişler verirlerse muhtemelen iki, üç kat daha fazla."

"Bu adam hakkında ne biliyoruz?" Hugh sordu.

"O iyi bir çocuk," dedi Lamar. "Neo-Viking. 'Sıkı çalış, sıkı oyna, bana bira ver, nefes alırsa onu öldürebilirim' tipi."

"Seninle takılmak için geliyor," dedi Elara ona. "Resepsiyondaki dövüşten çok etkilendi ve senin ünün onu çok etkiledi. Demir Köpekler'in Önderi'yle sarhoş olmak ve savaş hikâyelerini paylaşmak istiyor."

Hugh omuz silkti. "Tamam, onun için bir şeyler yaparız. Bir ziyafete ve bir fıçı biraya ihtiyacımız olacak."

Gözlerini kırptırdı. "Fıçı mı? Biz birayı gerçekten fıçılarda üretmiyoruz. Büyük fıçılarda yaparız."

"Sorun değil, büyük bir tahta fıçıya dökeceğiz. Bir keresinde eski bir filmde görmüştüm," dedi Hugh. "Güven

bana, asla başarısız olmaz." Kadın ona el salladı. "Nasıl yapmak istersen. Bu adama ihtiyacımız var. Ona ve Paralı Askerler Loncası'na kur yapıyorduk. Lexington ve

Louisville için üzerinde a yıl ve onlar

sen gelene kadar bize gün yüzü göstermedi. Bu sadece onun emri değil."

Hugh başını salladı. "O kapıda bir ayak. Eğer onu alabilirsek, gerisini de alırız."

Gülümsedi. Bu hiç endişelenmesine gerek olmayan bir şeydi. Hugh büyük bir baş belasıydı ama bir fırsat gördüğünde hemen değerlendirirdi.

Dugas notlarını kontrol etti. "Son bir şey daha. Sürüden gelen ilk eskort yarın iki şekil değiştiren aileyi almak için geliyor. Herhangi bir sorun beklemiyoruz ama her ihtimale karşı..."

Bıçak Hugh'nun elinde durdu. "Ne paketi?"

"Sürü," dedi. "Atlanta'nın Sürüsü. Kod'un Özgür İnsanları."

Halkı daha dik oturdu. Stoyan'ın yüzü bir duvar gibi okunmaz hale geldi.

"Bunu bana bir daha söyle," dedi Hugh, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

Onun nesi vardı böyle? Elara, "Kentucky, belediyelerinde sürü kurulmasını yasaklayan bir yasa çıkardı," dedi. "Atlanta Sürüsü ile daimi bir anlaşmamız var. Sürü bölgesine taşınmak isteyen herhangi bir şekil değiştiren buraya gelebilir. Sürü onları almak için bir eskort gönderene kadar onları barındırıyor ve besliyoruz. Masrafları bize geri ödüyorlar ve bunun üzerine güzel bir ücret ödüyorlar."

"Hayır," dedi.

"Neden olmasın? Bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. Şekil değiştiren oldukları için mi? Çünkü sizin saflarınızda da şekil değiştirenler var."

"Şekil değiştirenlerle bir sorunum yok. O sürüyle ilgili bir sorunum var. Lennart'ı tanıyorum. Nasıl çalıştığını biliyorum. Bunu yapmayacağız."

Savannah, "Curran Lennart artık Atlanta Sürüsü'nden sorumlu değil," dedi.

Hugh ona baktı, sonra Lamar'a döndü. "Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Lamar özür dileyerek, "Bu konu gündeme gelmedi," dedi. "Bir aile kurmak için emekli oldu."

Hugh bir süre daha ona baktı, sonra acı ve soğuk bir sesle güldü. "Moron her şeyi onun için bıraktı. Bu saçmalığı uyduramazsın. Şimdi yetkili kim?"

"James Shrapshire," dedi Lamar.

Elara bu açıklığı yakalamak zorundaydı. "Gördün mü? Artık Lennart'ın çantası değil."

"Lennart öldü mü?" Hugh sordu. "Hayır," dedi Dugas.

"O zaman hâlâ onun sürüsü." Hugh öne doğru eğildi. "Lennart bir İlk. Ataları, insanlar hayvan postlarıyla dolaşıp mağaralarda yıldırımdan saklanırken gezegende dolaşan hayvan tanrılarla güçleri için bir anlaşma yaptı. Sürünün başında kimin olduğu önemli değil. O kükrediğinde, tüm şekil değiştirenler onu takip edecek ve biz de onunla iş yapmayacağız. Bu konu kapanmıştır."

Bu kadarı yeterliydi. "Hayır, değil. Sürü en büyük müşterilerimizden biri. Her derde deva ilaçları piyasaya sürüyorlar."

"Lanet olası her derde devanın ne işe yaradığını biliyorum," diye hırladı.

"-Şekil değiştiren yeni doğanlarda ve gençlerde spontane lupizm vakalarını önemli ölçüde azaltıyor," diye devam etti. "Uzun süre etkili kalmıyor ve bazıları sadece buradaki ormanda yetişen büyük miktarlarda bitkiye ihtiyaçları var. Mükemmel ücretler ödüyorlar."

"Umurumda değil."

"Önemsemelisiniz, çünkü Paket parası Köpeklerinizi besliyor ve barındırıyor."

"Beni anlamıyor musun? Lennart'la çalışmayacağım. Elara, aptal mısın yoksa duyma zorluğu mu çekiyorsun?"

"Aptal olmalıyım, çünkü şımarık bir çocuk gibi etrafta tepinen ve öfke nöbetleri geçiren bir salakla evlendim! Bu Curran sana ne yaptı? Efendini mi öldürdü, kızını mı çaldı, kaleni mi yaktı? Ne yaptı?"

Hugh arkasına yaslandı, gözleri parlıyordu. Oooh, bir sinire dokundu. Tam isabet.

Stoyan'a döndü. "Dur tahmin edeyim, kızdı." "Ve kale," dedi Felix sessizce.

"Hendeği bu yüzden mi istiyorsun, Hugh? Curran bu kaleyi yakmasın diye mi?" Bunu söylediği anda onu çok ileri gitmeye zorladığını anlamıştı.

Hugh sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifade vardı. "Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi sıkılmıştı.

"Lütfen söyle bana."

"Biriyle yatmalısın."

Elara ona bakakaldı.

"Bu seni uysal ve makul tutacaktır. Hepimizin iyiliği için, seni becerecek birini bul, böylece olayları bir yetişkin gibi çözebilirsin, çünkü histerik tavırlarından bıktım usandım."

Oh. Oh, wow.

Kimse hareket etmedi. Kimse nefes bile almadı.

"Çok hoş. Bu anlaşma evliliğimizden öncesine dayanıyor," dedi Elara ani sessizlikte, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. "İmzaladığınız sözleşmeye göre, bu sizin katkınızdan muaf. Senin iznine ihtiyacım yok. Bu takas devam edecek. Ve dört bin kişinin refahından sorumlu evli bir yetişkin olduğunu hatırlayacaksın. Derinlere inecek, bir çift büyük çocuk pantolonu bulacak ve giyeceksin. Eğer toplum içinde bana her dokunduğunda yaltaklanmıyormuş gibi yapabiliyorsam, sen de medeni davranabilirsin. O baltayı göm, yapamıyorsan da onlar buradayken odana saklan."

Gözlerindeki öfke neredeyse çok fazlaydı.

"Noktalı çizgiyi imzaladınız," dedi Elara ona. "Sözünüzün eri misiniz, değil misiniz, Başöğretmen?"

Hugh sandalyesinden kalktı, döndü ve gitti. Adamları da arkasından çıktı.

Masaya doğru yığıldı. "İyi gitti."

Savannah, "Onu zehirlemeliyiz," dedi.

"Neden hep insanları zehirlemek istiyorsun?" Dugas ona sordu.

"İnsanları zehirlemek istemiyorum. D'Ambray'i zehirlemek istiyorum."

"Kendine gelecektir," dedi Elara. "O çit yüzünden çok baskı altında. Bizi anlamadığı bir düşmandan nasıl koruyacağını bulmaya çalışıyor ve bu onu yiyip bitiriyor."

Üçü de ona baktı.

"Benim de içimi kemiriyor," dedi. "Hadi koğuşlarımızı güçlendirelim."

"Yaptık zaten." "Hadi tekrar yapalım."

Savannah başıyla onayladı ve Dugas'la birlikte oradan ayrıldılar. Elara Johanna'ya döndü.

"Şansın yaver gitti mi?"

"Savaşçı bir insan," diye imzaladı sarı saçlı cadı. "Emin misiniz?"

"Yüzde doksan. Elimden gelen her şeyi yaptım ama iz çok zayıftı. Ama mantıklı olan tek şey insan."

Zırhlı adam bir yaratık olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Bir yaratığı engellemek için bir koğuş açılabilirdi. Zayıflıklarını araştırıp kullanabilirdi. Ama bir insan... Bu çok daha kötüydü. Kale ve kasaba büyü gücü yüksek insanlarla doluydu. Herkesi içeri sokamazdı.

Elara iç çekti. Hugh'nun güzel hakaretindeki ironi, onun haklı olmasıydı. Sevişmeye ihtiyacı vardı. Rahatlamak ve gevşemek işine yarayabilirdi.

"Bana biraz toprak ver," diye imzaladı.

Johanna eline küçük bir test tüpü aldı.

"Gidip onunla oynayacağım. Belki bir şeyler görebilirim."

Araştırma söz konusu olduğunda Savannah ondan daha eğitimliydi ve Johanna daha yetenekliydi. Ama Elara denemek zorundaydı.

Elara test tüpünü aldı ve odadan  ıktı.

Hugh inatçı bir pislikti. İnatçı pisliklerin sorunu, bir kez karar verdiklerinde, mantık ve rasyonel d    nme bir yana, kararlarının peşinden gitmeleriydi. Bunu olduğu gibi bırakamazdı. Onunla bu konuda konuşmak zorundaydı. Eğer bunu yapmazsa, yarın   kelenip Sürü delegasyonuna saldırabilir ve aylardır üzerinde çalıştığı, dikkatle kurgulanmış bir anla mayı mahvedebilirdi.

Elara merdivenlerin ilk basamağını tırmanmı tı ki, a a ıya doğru ko an hafif adımlar duydu. Bir an sonra Stoyan sahanlığı yuvarladı.

Onu gördü ve durdu.

"Hanımefendi." " st katta mı?"

diye sordu.

"Hayır."

"Nerede o?"

Stoyan ağzını açtı.

"Stoyan," diye uyardı. "Nerede o?"

"Dışarı  ıktı."

"Hangi yönde?"

"Onun... bo lu a ihtiya ı var," dedi Stoyan.

İhtiya ı olan şey kafasına sağlam bir darbe ve kişilik nakliydi.

Johanna koridordan çıktı ve onlara el salladı.

"Merhaba."

Stoyan'ın bakışları yarım saniye kadar uzun bir süre ona takılı kaldı.

Evet. Bu ilginçti.

"Stoyan, nereye gidiyor? Nasıl olsa   renece im. M d r n z kaçmayacak ama bana birkaç dakika kazandırmış olursunuz."

"Radion'un demirci dükkanına gidiyor," dedi

Stoyan. "Teşekkür ederim."

Tüpü elbisesinin cebine koydu ve merdivenlerden a a ı ko tu.

ELARA kapıdan dışarı fırladı. Kasaba, Baile kalesinin arkasında, göl kıyısını düzensiz bir hilal şeklinde kucaklıyordu. Radion'un demirci dükkânı kasabanın doğu ucundaydı. Önünde bir patika uzanıyordu. Hugh'nun iki seçeneği vardı. Yolun çatalından sağa dönebilir, kalenin etrafından dolanabilir ve Sage Sokağı'ndan aşağı ve doğuya doğru ilerleyerek dükkânların ve evlerin yanından geçebilirdi. Ya da düz devam edip, kasabanın kuzey tarafını saran ve bitki yetiştirmek için kullanılan, dikkatle yönetilen bir ormanlık alan olan Otlaklar'dan geçebilirdi.

Ruh hali kötü olan saldırgan bir adam nereye gider? Bu hiç de zor değildi.

Bulanıklaştı, ormandaki patikada hızlı adımlarla ilerliyordu. Bir, iki, üç, dört.

Hugh parke taşlı yolda yürüyordu. Üniforması yoktu. Kot pantolonu tıpkı siyah botları gibi yıpranmış ve aşınmıştı. Geniş omuzları, beline bol gelen beyaz bir tişörtün kumaşını geriyordu. İyileştirdiği büyük köpeği Cedric, dilini çıkararak yanında koşuyordu. Bu açıdan bakıldığında Hugh, köpeğiyle gezintiye çıkmış normal bir adam gibi görünüyordu.

Bu çok tuhaf, diye düşündü Elara. Hugh d'Ambray aşağılık bir insandı ama nedense köpekler onu hemen sevmişti. Atlar da öyle. Bucky her sabah Hugh onu fırçalamaya ve toynaklarını toplamaya geldiğinde neredeyse sevinçten havalara uçuyordu.

Bazı kadınların da ondan hoşlandığını sanıyordu.

Cedric omzunun üzerinden ona baktı. Ona yetişmek için acele etti, sessizce hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi. Cedric ona doğru koştu. Onu okşadı.

"Onun iyi bir savaş köpeği olacağını düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir.

Yavruları da tıpkı onun gibi olacak, şapşallar." Hugh onu görmezden geldi.

Elara onun yanında yürüdü. Uzun ağaçlar gölgeliklerini üzerlerine yaymış, güneş ışınlarının içeri girmesine izin verecek kadar aralıklarla uzanmışlardı. Köklerindeki çalılar yok olmuştu. Onun yerine

Özenle dikilmiş bitki parçaları patikanın her iki tarafındaki zemini renklendiriyordu. Bitkiler hem yerli hem de sonradan ekilmişti: adaçayı, pelin otu, muz, ginseng, altınmühür, karayılan otu ve daha fazlası. Burada olmak sinirlerini yatıştırıyordu ve bu yolda sık sık yürüyordu. Hugh geldiğinden beri daha sık. Bugünlerde yatıştırılmaya çok ihtiyacı vardı.

"Senden nasıl kurtulabilirim?" Hugh sordu.

"Beni boşa."

"Elimden geldiğince çabuk," diye yemin etti.

Elara onun bir dakika sessiz kalmasına izin verdi.

"Anlat bana." Adam ona düşünceli bir bakış attı.

"Bana Lennart'tan ve ondan neden nefret ettiğinden bahset."

Bıkkınlık yüzünü gerdi. Sanki gökyüzünü arıyormuş gibi yukarı baktı.

"Evliliğimiz sahte. İttifakımız değil," dedi. "Birbirimize ihtiyacımız var. İnsanlar sana baktıklarında müttefiklerine ihanet eden katil bir kasap görüyorlar. Bana baktıklarında ise bir tarikata liderlik eden ve insan kurban ederek beslenen bir iğrençlik görüyorlar. Ama şimdi evlendik ve birdenbire bizi yeni evli çiftler olarak görmeye başladılar. Sende gördüğüm bir şey, seni sevmeme ve seninle evlenmeme neden olan kurtarıcı bir nitelik olması gerektiğini varsayıyorlar. Bana baktıklarında bir eş görüyorlar. Elbette o kadar iğrenç biri olamam."

"Yoksa seninle evlenmezdim," diye bitirdi.

"Evet. Daha önce kapalı olan kapılar açılmaya başlıyor. Aylardır bizi görmezden gelen Kızıl Muhafızlar geliyor. Kasaba şerifleri bizim sevimli bir çift olduğumuzu düşünüyor. Sürüyle olan sorunu açıkla, ben de anlayayım."

"Hayır."

"Düşüncelerinizi ve sırlarınızı sormuyorum. Sadece gerçekleri. Onları zaten öğreneceğim. Normalde zayıflıklarını keşfetme fırsatını kaçırmazdım ama şu anda sadece Sürü olayının sorunsuz geçmesini istiyorum. Bunun için çok çalıştım. Üç ay süren bir ihale savaşı, dört kez

onlara kur yapmak için neredeyse on bin ekstra bitki ektik."

"Sürüye kur yapmaya kendin mi gittin?"

Güldü. "Çok tatlı ve çekici olduğum için mi?"

Ona karanlık bir bakış attı. "Halkın senin elinden yiyor."

"Onlar benim halkım ve onları seviyorum. İstemeye hakkım olan her şeyin ötesinde sadakatlerini kanıtladılar. Onları güvende tutmak için ne kadar alçalacağımın bir sınırı yok."

"İlginç bir kelime seçimi."

Onunla yüzleşti. "Doğru. Onlar için her şeyi yaparım."

"Güzel." Gülümsemesi bir bıçağın parıltısı gibiydi. "Bunu daha sonra sana karşı kullanacağım."

Gözlerini devirdi. "Çok korkuyorum. Soğukkanlılığımı korumak için hemen gidip bana seks yapacak birini bulmam gerekecek. Söylesene, bütün bunlar nasıl başladı?"

Cevap vermedi. Kadın onun yanında yürüdü.

"Roland bir kızı olduğunu öğrendi," dedi Hugh.

"Hikâyeyi biliyorum," dedi. "Ölümsüz büyücü, Değişim'den hemen önce yüzyıllar süren teknoloji uykusundan uyandı. Modern dünyamızın yıkıntılarından imparatorluğunu yeniden inşa etmeye koyuldu. Ölü çağırانları topladı ve onları İnsanlara dönüştürdü. Bir ordu kiraladı ve onlara liderlik edecek bir savaş lordu belirledi. Ve çocuk sahibi olmamaya yemin etti, nedenini bilmiyorum."

"Her zaman ona sırtlarını dönüyorlar," dedi Hugh.

Tıpkı senin gibi mi? Belki Roland'a sırtını dönmüştü. Belki de dönmemiştir. Roland'ın adını söyleme biçiminde hüzünlü bir şey vardı.

"Kendine rağmen aşık oldu," diye devam etti Elara. "Ve bir kızı oldu ama karısı kaçtı."

"Çocuğu anne karnında öldürmeye çalıştı," dedi

Hugh. Kadın durdu ve ona baktı. "Ne?"

"İşe yaramadı. Daniels'ı öldürmek zordur."

Elara toparlandı. "Ve sonra annesi onu alıp Roland'ın Savaş Lordu'yla kaçtı."

"Beni o yetiştirdi," dedi

Hugh. "Savaş Lordu mu?"

"Evet. Adı Voron'du. Beni Fransa'da bulduklarından beri eğitiyordu. Sonra Daniels'ın annesi Kalina onun yardımına ihtiyacı olduğuna karar verdi ve her şey bitti. Bir gün ortadan kayboldu. Bu onun gücüydü. Eğer isteseydi, seni kendine aşık edebilirdi."

Yani vekil babası, patronunun karısı ve çocuuğuyla birlikte olmak için onu terk etmişti. Bu acıtmış olmalı.

"Uzun sürmedi," dedi Hugh. "Roland sonunda onların izini buldu ve Kalina'yı öldürdü. Voron çocukla birlikte kaçtı. Büyüsü geçtikten sonra Voron'un geri geleceğini düşünmüştüm ama hiç gelmedi."

"Voron gittikten sonra sana ne oldu?"

"Ben Savaş Lordu oldum. Daha sonra Roland kızının hayatta olduğunu öğrendi."

"Nasıl?"

Hugh omuz silkti. "Büyüsünü kullanmaya başladı. Daniels pek kurnaz bir tip değildir. Onu kendisine getirebilirdim ama Daniels onun kendisine gönüllü olarak gelmesini istedi ki bu çok daha karmaşık bir durumdu. O noktaya kadar, Curran Lennart'ın onun biriciği olduğuna karar vermişti. Sürünün içinde birlikte oldukları sürece hiçbir ilerleme kaydedemezdim. Onları birbirlerine düşürmek zorundaydım."

Olayı gerçekçi bir şekilde, tarafsız bir sesle anlatıyordu.

"Onları kaleden mi çıkardın?" diye tahmin etti.

"Evet."

"Nasıl?"

"Her derde deva. Çok fazla mesafe istiyordum, bu yüzden Avrupa'ya, Karadeniz'e gittim. Orada bir kalem vardı, Orta Doğu operasyonları için sakin bir s. Arabistan'da bir sürü güçlü eski g var. En iyisi onların yolundan uzakta, kenar mahallelerde kalmak."

"Lennart ve Daniels geldi mi?"

Hugh başıyla onayladı.

"Onunla tanışmak nasıldı?" Elara sordu. "Daniels nasıl biriydi?"

"Sadece gerçekleri öğrenmek istemiştin, hatırladın mı?" "Teklifini beğendi mi?"

"Hayır. Bir süre dans ettik. Bir kez atıştık." "O iyi mi?"

"Evet."

"Senden daha mı iyi?"

"Daha hızlı. Voron ikimize de öğretti. Kendimle dövüşmek gibiydi. O bir katil. Kılıcını elinden alırsan, eline bir taş alır. Taşı elinden alırsan, seni elleriyle öldürür. Hedefe kilitlenir ve bırakmaz."

Sözlerine bastırılmış bir hayranlık karıştı. Elara rahatsız edici bir sızı hissetti.

"Voron'la dövüşmenin yanı sıra, muhtemelen en iyi dövüşümdü" dedi.

"Voron'la dövüştün

mü?" "Onu öldürdüm."

Gözlerini ona dikti.

"Neden?" "Roland onun ölmesini istedi."

Böylece ikinci vekil babası ona ilk vekil babasını öldürmesini emretti. O da itaat etti. Ya gerçekten bir canavardı ya da...

"Onu öldürdüğünde canın acıdı mı?"

"Tam olarak en iyi döneminde değildi." Hugh gülümsedi ama gözleri gülümsemedi. Canının yandığını fark etti. Acıtmıştı ve bu onu hâlâ rahatsız ediyordu.

"Voron da Roland'a benim bağlı olduğum gibi bağlıydı," dedi.

"Nasıl?"

"Roland vücudumdan kanı aldı, onunkiyle karıştırdı ve geri koydu."

Kadın ona bakakaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Roland'ın büyüü çok eskidir. Mucizeler yaratabilir. Kan beraberinde bazı güçler getirir. Kan silahları. Kan koğuşları. Uzun ömür. İyileştirme sadece bana ait. Ben

onunla doğdum. Bazı şeyleri diğerk büyüçülerin öğrenebileceğı gibi öğrendim. Ama kan güçleri Roland'dan geliyor. Roland karısını öldürdüğünde Voron'un geri gelmesini bekledi. Hepimiz bekledik. Gelmeyince Roland beni temizlediğı gibi onu da temizledi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Voron'u bulduğumda yaşlı bir adamdı. Yaşlanmıştı. Artık kan kılıcı yapamıyordu. Büyü kullanamıyordu. Hâlâ yetenekleri vardı ama vücudu ona ihanet ediyordu. Onunla tanışmak için uzun süre bekledim. Yapmak istediğim bir konuşma vardı. Ama benimle konuşmadı ve ben de onu hemen öldürdüm çünkü ona bakmak canımı yakıyordu."

Hugh'a olacak olan bu mu? "Hiç yaşlanmamışsın." Ona sırtıttı. "Biraz zaman ver."

Biraz daha yürüdüler.

"Karadeniz'e yaptığım o lanet yolculuğun nasıl biteceğini başından beri biliyordum," dedi Hugh. "Şiddet, büyü ve ateş. Eski bir güç işe karıştı ve uyuyan bir yanardağın büyüsunü serbest bırakmak için kalenin altındaki dağı kırdı. Bu da kaleyi içten dışa eritti. Katı taş, parlayan bir nehir gibi akıyordu. Bir bakıma çok güzeldi."

"Ne oldu?"

"Lennart'ı öldürmem gerektiğini biliyordum, yoksa Daniels onu asla terk etmezdi. Kavga ettik. Bacaklarını kırdım. O benim belimi kırdı ve beni ateşe attı. Her şey aptalcaydı."

Taşı eriten büyüyle güçlendirilmiş volkanik ateş. Anında cayır cayır yanmış olmalıydı. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Işınlandım. Boynumdaki şişede bir su çapası vardı. Benden geriye pek bir şey kalmamıştı. Roland beni üç ay boyunca bir anka kuşu yumurtasının içine koydu. Gücümü geri kazanmam iki ayımı daha aldı."

Üç ayını dayanılmaz acılar içinde geçirmişti. Bunu o kadar rahat söylemişti ki, sanki hiç önemi yokmuş gibi.

"Lennart olmasaydı, onu ikna edebilirdim. Tereddüt etti."

"Yaptığını sanmıyorum."

HUGH ONA DÖNDÜ. İlk başta bu konuda konuşmak istememişti ama bir şekilde Elara onu içinden çekip çıkarıyordu ve bir kez başladı mı duramıyordu. Boşluk onu parçalıyordu ama yine de konuşmaya devam etti.

"Onun bir katil olduğunu söylemiştin," dedi Elara. "Bir yetim. Gerçek babası bir sırdı. Onu evlat edinen babası saklanmasını sağladı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Elara onun yüzüne bakmak için başını eğdi. "Roland senin ihtiyaçlarınla ilgilendi. Muhtemelen sana öğretmiştir, değil mi? Sana para sağlamıştır? Sen onun sağ koluydun."

"Sahip olduğum her şeyi kazandım," dedi Hugh ona. "Bunun için çalıştım ve kan döktüm. Benden istediği her şeyi yaptım. Neye mal olursa olsun."

Daniels, Hugh'un tek büyük başarısızlığıydı. Sadece bir tanesine izni olduğunu hiç bilmiyordu.

"Ama sen istediğini aldın, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"O bir yetimdi, kaçak yaşıyordu, muhtemelen aç ve fakirdi, sürekli arkasına bakıyordu. Sen de tıpkı onun gibiydin ama senin her şeyin vardı, onunsa hiçbir şeyi yoktu. Hugh, sen zeki ve deneyimli bir adamsın. Kendini onun yerine koy. İkiniz de Voron tarafından eğitildiniz. İkiniz de hayatınızı Roland'ın gölgesinde yaşadınız. Sen ona tapıyordun, o ise ondan korkuyordu. Bu gezegendeki tüm insanlar arasında Roland'ın çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğunu en iyi bilen sizsiniz."

"Ama ben onun çocuğu değildim."

Daniels babasından nefret ediyordu. Yıllarını Roland'a hizmet ederek geçirmiş olmasına rağmen Roland'la her fırsatta savaşıyordu. Ama Daniels kandı ve bu Roland için Hugh'un yaptığı her şeyden daha önemliydi. Savurgan çocuk gibi, Daniels bulunduğunda, onlarca yıllık hizmetini gölgede bıraktı.

Roland'ın kızı olduğu ve asla onun oğlu olamayacağı için deniyordu.

"Bir an için onun gibi dűşűnmeye alıř," dedi Elara. "Sen onun babasını onun hiç tanımadıđı bir řekilde tanıyordun. Voron'u tanıyordunuz ve muhtemelen onunla ondan daha uzun süre birlikte oldunuz. Çok fazla ortak noktanız var. Sonra sevmiř olması gereken Voron'u öldürdűn; sevdiđi Lennart'ı öldürmeye çalıřtın; sonra da onu nefret ettiđi babasına geri dűnmeye zorladın, hem de onu orada neyin beklediđini en iyi sen bildiđin halde. İhanet felaketti."

Hugh belli belirsiz bir huzursuzluk hissetti. Bořluk etrafında dűnűyor, dűşűnmesini zorlařtırıyordu. Bunu bir kenara itti ve odaklandı. Aklına bir anı geldi, Daniels'la Karadeniz'deki kalede dűvűřműřlerdi. O dűvűřű Daniels kazanmıř ve onu kılıcıyla tuzađa dűřűrműřtű. Boyun eđmek zorunda kalmıřtı. "Amca" demiřti. Ama dűvűřtűklerinde orada bir řeylerin ipucu vardı. İçinden őfke akıyordu, gűlű ve bařtan ıkarıcı. O kızgın, kaynayan őfke. Bu onu tahrik ediyordu. Onunla dűvűřmeye devam etmek istiyordu. İkisinden biri őlene kadar durmayacaktı ve o da bunu biliyordu.

Kadının yűzű gözűnűn őnűnden geçti. Daniels dehřete dűřműř gűrűnűyordu. Ve sonra neredeyse kaçıyordu.

Bu hatıra onu rahatsız etti. Roland'la arasındaki bađlantıyı, tűm řűphelerini gideren o temiz emin olma duygusunu aradı ama yoktu. Kendi bařınaydı.

Hugh diřlerini sıkarak anılarını gözden geçirdi ve Daniels'ın yűz ifadelerini inceledi. En sonuncusunu, onu babasına boyun eđmeye zorlamak için a bıraktıđı zamanı hatırlıyordu. Yűzűnde bir boyun eđme ifadesi vardı, sanki onu elde edebileceđinden umudunu kesmiř gibiydi.

Onu asla bir erkek olarak gűrmedi. Hiçbir zaman aday olmamıştı; bunu en başından beri biliyordu. O ya Roland'ın bir uzantısıydı ya da...

Bu ona bir ton tuğla gibi çarptı. Daniels onu kardeşi olarak görüyordu. Muhtemelen bunun farkında bile değildi.

Bir düzeyde bunu her zaman anlamıştı. İsteddiği kadın değildi. Onun temsil ettiği şeydi. Onun kendisini kabul etmesini istiyordu. Ne kadar iyi olduğunu kabul etmesini istiyordu. Bunu elde etmek için onu baştan çıkaracak ve sonra da Roland'ın yüzüne vuracaktı. Öyle ya da böyle, piç kurusu o zaman onu kabul edecekti.

Doğrulama. Çok basit.

Karadeniz'deyken Lennart bir oyun oynamış, başka bir kadınla ilgileniyormuş gibi yapmıştı. Bu her zaman geri tepen aptalca bir taktikti ve Hugh Lennart'ı bu yola zorlayana kadar olası tüm kaçış yollarını kesmek için çok uğraşmak gerekmişti. Hugh o sırada bu oyunu izlemekten oldukça keyif almıştı. Hugh şimdi düşününce, sanki başka birinin başına gelmiş gibi tuhaf geliyordu. Daniels'ı çaresiz bırakmıştı. Onu savunmasız hale getirmişti.

Nasıl bu kadar yanlış hesap yapabilmişti? Artık acı verici bir şekilde ortadaydı.

"Kardeş rolünü oynamalıydım." Kendi sesini duyana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Gerçek aileneye geri dönmek mi?" Elara sordu.

Başını salladı. "Bu da çok kolay olurdu. 'Lennart için feda ettiğin onca şeye bak ve işte burada, ona kirpiklerini kırıştıran ilk çekici şekil değiştiren kızın peşinden koşuyor. Sen asla onlara ait olmayacaksın ama bize aitsin. Biz senin gerçek aileniz. O seni asla anlamayacak ama biz anlayacağız. Ben anlayacağım. Nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Benimle gel ve seni herkesten çok seven bir baban ve kardeşin olsun. Lanet olsun! Ona sahip olabilirdim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben neden görmedim?"

"Çünkü ondan bir şey istedin, Hugh," dedi Elara, sesi yumuşaktı. "Ve bu seni kör etti. Ne istiyordun?"

"Artık bir önemi yok."

Kabul edilmek istiyordu. Roland'dan değilse bile ondan. Artık buna asla sahip olamayacaktı ve bunu düşündüğünde, bu düşüncelerin peşinden sürüklediği çelişkili saçmalıklar yumağı başa çıkılamayacak kadar karmaşıktı.

"Bu Daniels'ın seni öldürmek için buraya gelmesinden endişelenmeli miyim?" Elara sordu. "Onun yerinde olsaydım, seni dünyanın öbür ucuna kadar avlardım."

Hugh bir an için birinin kendisi için endişelenmesi paradoksuyla boğuştu. "Hayır. Onun eli kolu bağlı. Roland'ın beni sürgüne gönderdiği gece Atlanta'yı kendi bölgesi olarak ilan etti. Eğer giderse Roland saldıracaktır."

"Yani halkı için intikamını feda etti."

"Onun yapısı böyle."

"Onu hala istiyor musun?"

Soruyu o kadar rahat, o kadar kusursuz bir şekilde sormuştu ki. Hugh ona baktı. Kadın önündeki yola baktı, yüzü rahatlamıştı ama artık çok geçti. Kızın sesindeki o küçük kadın kıskançlığı notasını yakalamıştı.

Kalenin dokunulmaz tanrıçası. Mucizeler hiç bitmeyecek miydi?

Elara ona döndü. "Hugh? Fırsatını bulursan onu aramaya çıkıp çıkmayacağını bilmem gerekiyor."

Tabii ki biliyorsun. Elini göstermemeliydin, tatlım.

"Artık bir önemi yok. Geçmişte kaldı."

"Öyle mi? Roland geçmişte mi kaldı?"

Boşluk ağzını açtı ve onu bütünüyle yuttu. Bir an için konuşamadı bile, sonra onu savaşa sürükleyen şey başını kaldırdı ve yırtarak kurtuldu.

Bir cevap bekliyordu.

Anlayışlı ve zeki, tehlikeli harpisi. Sevgili karısı. Elara bunu düşünmüştü, onu. Orada bir kıvılcım vardı. Tek yapması gereken ona üflemek ve onu beslemektir, böylece onu elde edecekti. Eğer kavgaları bir şey ifade ediyorsa, çok zor zamanlar geçirecekti.

"Roland'ın artık önemi yok," diye yalan söyledi.

"Roland ve Daniels'ın bir önemi yoksa sürünün de yoktur."

Orman sona erdi. Demirci dükkânına giden caddeye döndüler.

"Anlaşmanı mahvetmemem için çok çaba sarf ettin. Hakkını vermeliyim, gerçekten denedin. İyi gösteriydi."

Ona dişlerini gösterdi. "Yarın sürüyle kavga edersen, seni öldürür ve arkadaki bitki yataklarına gömerim."

"İşte benim tatlı Harpy'm. Hadi, şu pençeleri göreyim."

"Ciddiyim, Hugh."

"Şimdi de Hugh mu oldu? Preceptor değil mi?"

Ona baktı. "Çocukça öfke nöbetlerin sona erdiğinde sana Başöğretmen diyeceğim."

Güldü.

Elara onun gözlerinin içine baktı, bakışları araştırıyordu. "Neyi savunuyorsun, Hugh d'Ambray?" diye sordu.

Cevabı bulmak için uzandı. Bir an için ondan kaçtı. "Güzel zamanlar ve hafifmeşrep kadınlar."

Elara gözlerini devirdi ve demirhaneye baktı. "Burada ne işimiz var ki?"

Elini cebine attı ve savaşçının taslağını çıkardı. "En iyi demircinize bu ölçekli postayı yapmanın ne kadar zor olduğunu soracağız."

Cevabı zaten biliyordu ama yine de teyit etmek istedi.

İç çekti.

"Hadi o zaman, karıcığım. Mutlu bir yüz takın."

"Ugh." Kadın uzandı ve parmaklarını adamın dirseğinin kıvrımına soktu.

"Yüce Tanrım, kendine hakim ol kadın. Halkın içindeyiz. En azından yatak odasına geçene kadar bekle."

"Cesedinde çok güzel goldenseal yetişecek."

Tekrar güldü ve onu demirhaneye kadar götürdü.

HUGH yatak odasının penceresinin önünde durmuş, pencere pervazına yaslanmıştı. Gece, günün sıcağından sonra serin ve rahatlatıcı bir şekilde yüzüne vuruyordu. Ekim ayının başları şaşırtıcı derecede sıcak geçmişti. Odasının kapısını açık bırakmıştı ve gece esintisi yanından girdap gibi geçerek kapıdan dışarı, koridora ve şatonun derinliklerine doğru çekildi.

Eskiden her şey basitti. Çok basitti.

Bir babayı öldürmüş, diğerini hayal kırıklığına uğratmış ve ardında dört kıta çapında bir yıkım izi bırakmış bir adamdı. Şimdi geriye dönüp baktığında cesetler görüyordu. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Belli belirsiz bir suçluluk duygusu hissetmişti ama bu hiç olmamıştı.

Bu doğal değildi. Tek açıklaması buydu. Tüm bunları şimdi hissediyorsa, bunu yaparken de hissetmeliydi. Rahatsız olmalıydı. İçindeki bu parça bastırılmıştı ve bu bastırmayı yapan o değildi.

Nez'i bulmak için saçma bir dürtü onu yakaladı. Bunu hissediyor muydu? Tasmaları daha mı uzundu? Suçluluk duymasına izin var mıydı?

"Neyi savunuyorsun, Hugh?"

Biliyorsam ne olayım.

Bu gece şişeyi istiyordu. Her şeyden çok. Sarhoş olmak ve her şeyi unutmak istiyordu.

A r k a s ı n d a ayak sesleri duydu. "Sen mi aradın?" Lamar sordu.

"İçeri gel."

Uzun boylu, sırık gibi adam geldi ve masaya yaslandı.

"Sürgünümünden sonra ne olduğunu anlat

bana." "Bilmek istemediğini

sanıyordum."

"Artık biliyorum."

Lamar cebinden bir bez çıkarıp gözlüklerini çıkardı ve camlarını temizledi. "Roland seni sürgüne gönderdiği gece Atlanta'ya gitti. Bir pazarlık vardı.

Lennart sürüden vazgeçti. Karşılığında Roland, Daniels ile yüz yıllık bir barış yapmayı kabul etti."

"Onu güç tabanından ayırdı."

"Evet. Ben aradan çıktıktan sonra Demir Köpekler'i sistematik olarak tasfiye etmeye başladı. Sana sadık olan herkes hedef haline geldi."

"Peki ya Atlanta?"

"Roland onun kenarında inşa etmeye başladı."

"Ona yem atıyordu," dedi Hugh. "Kendine engel olamıyor."

"Bir süre yılın babası rolünü oynadı ama Daniels ona hiç güvenmedi. Sonunda onun halkından birini, Saiman adında bir polimorfu kaçırdı. Roland'ı inşa ettiği kalede ziyarete geldi ve Saiman'ı geri istedi. Roland reddetti. Birbirlerine güç dilinde bağırıldılar. Kadın ona gaspçı dedi. Stoyan çarmıhta oradaydı. Çoğunu anlamadı ama günün parlak ve güneşli olduğunu ve sonunda gökyüzünün siyaha döndüğünü ve yere yıldırım düştüğünü söyledi. İşleri bittiğinde Stoyan'ı alıp oradan uzaklaşmış."

Daniels'ın yapacağı bir şeye benziyordu. Kaçan bir buldozer gibi incelikli.

"Seni savundu," dedi Lamar.

Hugh ona döndü.

"Bilmek istediğini söylemiştin. Stoyan o kısmı ezberledi. Bir gün bilmek isteyeceğini düşündü." Lamar elini cebine soktu ve bir kâğıt parçası çıkardı.

"Bana oku."

"Sen onun her şeyiydin. Tüm o zulümleri senin için yaptırı ve sen onu en çok değer verdiği şeyden, sevginden mahrum bıraktın. 'Hugh'un ömrü tükenmişti. Hayatı bir dizi karmaşık olmayan görevden ibaretti ve sonunda işi haline geldi."

Bir ahmak. Beni böyle görüyordu. Ve o da anladı.

"Tam da senin istediğin gibi yetiştirildi. "Kayan bir yıldız gibiydi. Onu erittim ve bir kılıç haline getirdim. Bu gerçekten onun hatası değil, ama dünya daha az değil daha karmaşık hale geliyor. Bazı kılıçlar sadece bir kez dövülmek içindir."

Boşluk onun etrafında ateşe dönüştü.

Ben bir kılıcımdır. Bir silah. Tamam. Ama beni çok keskin bir kılıç yaptın ve seni nasıl keseceğimi biliyorum.

Lamar bir adım geri çekildi ve yutkundu. "Sen iyi misin?"

"Sonra ne oldu?"

"Roland bir ordu getirdi. Ana gücünü değil, bölgeye yaydığı ikincil tümenleri. Daniels, Halkın Atlanta Bölümü'ne döndü."

"Tabii ki öyle. Ghastek onun Legatus'u mu?"

"Evet. Sen nasıl...?"

"Ghastek ölümden korkar ve Daniels ölümsüzlük bahsedebilir," dedi Hugh. "Savaşta ne oldu?"

"Savaştlar. Roland kaleye saldırdı. İnsanoğlunun bildiği en kaba saldırıydı."

"Sakın bana askerlerini toplayıp kalelerine götürd ü ğ ü n ü söylemeyin."

"Aynen öyle yaptı." Moron.

Bu kelime sinirlerini kızgın bir bıçak gibi kesti. Az önce Roland'a kafasının içinde moron demişti. Acı içinde yankılandı ama dünya dönmeye devam etti.

"Atlanta'nın birleşik güçleri onun ordusunu katletti," dedi Lamar. "Daniels ve Lennart onu öldürmeye çalıştı. O kaçtı."

Beyni kelimeleri anlamlandırmaya çalışarak onları parçaladı. "Kaçtı mı?"

"O yaptı." Lamar gülümsedi. "Işınlandı." Bir şans. Daniels'ın unvan için bir şansı vardı.

Zihni ağrıyordu, kızgın acıyla sarsılıyordu.

"Daniels hamile," dedi Lamar sessizce.

"Lennart'ın mı?" Cevabı zaten biliyordu.

"Evliler ve kadın aldatan bir tipe benzemiyor."

"Roland'ın en büyük korkusu," diye düşündü

Hugh yüksek sesle. "Neden?" Lamar sordu.

"Roland'ın büyüü bir bilim gibidir. Sistemattır, mantıklıdır ve kanunları vardır. Bilimsel yöntemin tüm temel taşlarını destekler: gözlem, ölçüm, deney, teori oluşturma ve test etme. Bunu uygarlaştırıcı bir güç olarak görüyor. Şekil değıştiren büyüü kadim ve vahşidir. İçgüdüye dayanır. Roland'ın sistematik yaklaşımından öncedir. İlkel olduğı için alay eder ama ondan korkar ve anlamadığı için ona doğru çekilir. Cadılar onu büyölüyor. Kızı yarı cadı ve şimdi de şekil değıştiren bir çocuğa gebe."

Lamar'ın gözlerinde anlayış parlıyordu. "Torununun onu geçeceğınden korkuyor."

Hugh başını salladı. "O çocuğı ele geçirmek için her şeyi yapar. Bir nesil geç düşünmesi dışında. Endişelenmesi gereken bebek değıl. Annesi."

"Bu bizim için ne anlama geliyor..." Lamar kaşlarını çatı.

"Karım bizi Sürüyle müttefik yaptı. Sürü Daniels'ın müttefiki. Bu da bizi Nez'in Kişisel Eğlence köşesinden Roland'ın Düşmanını Zayıflat köşesine taşıyor. İki seçeneğimiz var: Sürü ile tüm ilişkimizi kesebiliriz ya da kendimizi açıkça onların müttefiki ilan edebiliriz."

Lamar başının arkasını ovuşturdu. "Düşmanın zamanını seç."

"Sürüye ihanet etmek bize zaman kazandırır." Ve Elara'yı neredeyse yönetilemez hale getirecek. "Şimdi Roland'a karşı durmak işleri zorlaştırıyor. Yarın Sürü'nün adamları geliyor. Nez meseleyi zorlayacak. O böyle düşünüyor."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Lamar sordu. "Kohortun yarın nöbet tutacak." "Evet."

"Fort Smith'in bir tekrarını yapacağız."

Lamar gözlerini kırpıstırdı. "Tamam. Kalede kaç kişi istiyorsun?"

"Bana yirmi beş ver."

"Yapacağım." Lamar sırtıttı. "Bale'in mezarlık nöbeti var. Bu onu öldürecek."

"Hayatta kalacak. Hepsi bu," dedi Hugh.

Lamar başını salladı, yürüdü için ve Kapı, ve döndü. "Müdürüm?"

"Evet?"

"Eğer seni geri isterse, ne yapacaksın?"

Tekrar büyüünün ışığına dönmek için. Her şey affedildi. Tüm şüpheler unutulmuştu. Roland'ın onayının tadını çıkarmak, bitmek bilmeyen soğuk bir gecenin ardından güneş ışığına çıkmak gibiydi. Bunu bir uyuşturucu gibi arzuluyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

Lamar başını salladı ve dışarı çıktı.

T Sabah güneşı hava yolunun açık kemerleri arasından parlıyordu. İki kule arasındaki kısa köprüde çatısı vardı ama penceresi yoktu. Bunun yerine duvarlarına rüzgâra ve güneş ışığına açık büyük kemerler oyulmuştu. Elara içinde dolaştı. Burayı, kalenin yukarısını, işinden ve yükümlülüklerinden uzakta olmayı seviyordu. Kemerlerin arasından aşağıya bakmak ona hafif bir ürperti veriyordu. Bunu şimdi de yaptı, kıpırdamadan durdu ve birkaç işkence dolu saniye boyunca aşağıdaki topraklara baktı.

Ne kadar uzun bir yol.

Elara yavaşça, kasıtlı olarak bir adım geri atıp güvenli koridora çıktı. İçine tanıdık bir rahatlama geldi. Gülümsedi. Dün gecedен sonra buna ihtiyacı vardı. Altı saat boyunca araştırma ve kehanette bulunmuştu ve bunun için gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

Hugh d'Ambray'den nefret etmek için bol bol vakti vardı. Dün demircideyken çekilmez biriydi. İşe yarar bir şey öğrenmişlerdi: Radion ölçekli postanın desenini kopyalayamıyordu ve bunu yapabilecek kimseyi de tanıımıyordu.

Rook hızla hareket ederek diğer kuleden çıktı.

"Evet?"

Elini cebine attı ve bir cam bilyeyi ona doğru yuvarladı. Büyü sayesinde kâğıda ihtiyacı kalmamıştı.

Mermer ayaklarının dibinde durdu ve Hugh kılıcını savurarak içinden çıktı.

Saf bir içgüdüyle geri sıçradı ama yeterince hızlı değildi. Kılıç içinden zararsızca geçti ve devam etti, çünkü o sadece Rook'un anısıydı. Hugh vahşi bir kaplan gibi kıvrıldı ve tekrar tekrar vurdu, hızlı, keskin, o kadar güçlü ve hızlı vuruşlar yapıyordu ki önüne çıkan herkesi ikiye bölebilirdi. Beceri ile yumuşatılmış ham güç büyüleyiciydi. Üniformasını ya da zırhını giymiyordu. Bir tişört, koyu renk pantolon ve bot giymişti. Aslında dövüşmüyordu. Bu bir alıştırmaydı ama kesinlikle rutin değildi. İçindeki bir şeytan Hugh'u ele geçirmiş ve onu kontrollü bir yıkıcı çılgınlığa sürüklemişti.

Garip bir şekilde güzeldi, vücutlarının sınırlarını zorlayan üstün atletlerin bazen olduğu gibi. Açlıktan hâlâ biraz fazla zayıftı ama yine de insan vücudunun yapabileceklerinin zirvesindeydi. Güneşin kılıcına vuruş şekli ona neredeyse mistik bir hava katıyordu, sanki bu bir antrenman değil de acımasız bir savaş tanrısına ter ve beceri kurban etmektir.

Güneş. Antrenman mı? Açık havada mı?

Seni... seni piç. "Nerede o?"

Rook aşağıyı işaret etti. En yakın kemerden dışarı eğildi.

Hugh aşağıda dönüyor, görünmez rakiplerine vuruyor ve onları kesiyordu. Yanındaki yirmi kadar adam da aynı şeyi yapıyordu; bazıları eşleşerek alıştırma dövüşleri yapıyor, bazıları da tek başlarına alıştırma gözden geçiriyordu. Ana baileyde. Kapıların hemen önünde.

Rook elini kaldırdı. Kadın onun parmaklarının yönüne baktı. Altı atlı yoldan geliyordu. Sürü delegasyonu. Hugh'nun eğitim çılgınlığının tam ortasına at süreceklerdi.

Lanet olsun o adama.

Elara döndü ve kuleye doğru koştu.

Sürü delegeleri kapılara doğru ilerlerken o da kuleden sahanlığa çıkmayı başardı. Dugas çoktan oradaydı,

İzliyordum.

Hugh yavaşlama belirtisi göstermiyordu. En az iki düzine askeri vardı ve atların da dışarı çıkarılmasını emretmişti. Atlar çoktan eyerlenmiş ve duvardaki parmaklıklara bağlanmış olarak kenarda bekliyorlardı, Bucky gümüş rengi saçlarıyla göze batıyordu.

"Ne yapıyor bu?" diye bağırdı.

"Ona söylediğin gibi odasında kalmıyor," dedi Dugas. "Sanırım cezalı olmaktan hoşlanmıyor."

İlk atlı kapıdan içeri girdi. Şaşırtıcı derecede gençti, belki de en fazla on sekiz yaşındaydı, siyah saçlı, siyah gözlü ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Hugh'u gördü. Gözlerinde kırmızı bir parıltı belirdi.

İç çekti. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Arkasındaki ikinci atlı Hugh'yu gördü ve durdu.

Öndeki atlı bir şeyler söyledi ve yavaşça Hugh'ya doğru ilerlemeye başladı.

Dugas ona döndü.

"Eğer şimdi oraya koşar ve kendimi dramatik bir şekilde Hugh ile onun arasına sokarsam, bu Hugh'nun güvenilirliğini yok edecek ve beni aptal gibi gösterecektir."

"Evet," dedi Dugas.

Elara yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "O zaman yavaşça yürüyeceğim. Umarım birbirlerini öldürmezler." Parmaklarını çaprazladı ve merdivenlerden aşağı yürüdü.

Oraya önce çocuk varmış.

Hugh vuruşunu bitirdi, kılıcı bir bezle sildi, silah rafına yerleştirdi ve bir kova aldı.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi çocuk.

"Merhaba," dedi Elara. "Sanırım siz Ascanio Ferara'sınız. Kocamı tanıdığınızı görüyorum."

"Evet, biliyorum. En son karşılaştığımızda bana işkence etti," dedi Ascanio.

O ne? Bu daha kötü olabilir mi?

"Hâlâ hayattasın," dedi Hugh. "Belli ki kalbim **bu işin** içinde değilmiş." Kovayı kaldırdı ve adamın üzerine su döktü.

Kafa.

"Sana işkence mi etti?" diye sordu.

"Bir arkadaşımı kafesten çıkarmaya çalışıyordu, böylece onu babasına götürebilecekti," dedi Ascanio. "Beni iyileştiriyor, sonra kırıyor, sonra tekrar iyileştiriyordu. Hatırlamıyorum ama bu konuda harika hikâyeler duydum. Kocanız pek çok başarıya imza atmış bir adam."

Buna hiç şüphe yoktu.

"Bakalım, adamları klanımın alfasını öldürdü, Canavar Lordu'nun bacaklarını kırdı, Canavar Lordu'nun eşini kaçırdı, onu babasının hapishanesinde suyla dolu bir kuyuya attı ve neredeyse açlıktan öldürüyordu. Bunlar sadece öne çıkanlar." Güldü, ürkütücü çılgın bir kıkırdama.

Bir bouda, Elara fark etti. Bir werehyena. Çabuk sinirlenmeleri ve delilikleriyle ün salmışlardı. Ve Hugh Daniels'ı kaçırmaktan bahsetmemişti. Bunu kendine saklamıştı.

Bunun onu gerçekten rahatsız ettiğine inanamıyordu.

Bu iş yeterince ileri gitmişti, diye hatırlattı Elara kendine. Onun duygularını ortaya çıkarmak düşmanını anlamakla ilgiliydi, güvensizliğini körüklemekle değil.

Hugh şekil değiştirene baktı, yüzü hafifçe sıkılmıştı. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?"

"Mmmm, bir düşüneyim..." Ascanio öne doğru eğildi, çevik yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Sana saldırırım, sen beni öldürürsün, bir savaş başlatırım, Bouda Klanı'nı utandırırım ve annem yaşadığı sürece bunun sonunu asla duyamaz. Üzüleceğinden bahsetmiyorum bile. Cezbedici ama hayır. İki aileyi geri almak için buradayım ve yapacağım şey de tam olarak bu. Asıl soru, sen bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Nefesini tuttu.

"Hayır," dedi Hugh. "Gitmeye hazırlar mı Elara?" "Evet, hazırlar."

Hugh dönüp Ascanio'ya baktı. "Onlara iyi davranıldı. Daha fazlası gelirse, onlara da aynı şekilde davranılacak. Siz onları alana kadar onları güvende tutacağız."

Bouda gözlerini kısarak Hugh'ya baktı. "Bu kadar mı?" "Bu kadar." Hugh sırtını Ascanio'ya döndü.

Oturmak istedi. Bunun yerine Ascanio'ya gülümsedi. "Yol için erzağa ihtiyacınız var mı?"

HUGH OMUZLARINI GERDİ. Küçük şekil değiştiren grup ağaç sınırına giden yolun yaklaşık üçte ikisini kat etmişti. Sürünerek ilerliyorlardı, iki ailenin eşyaları iki büyük arabaya yüklenmişti. Aberdine yakınlarındaki leyline'ı yakalamayı planlıyorlardı. Ley hattına vardıklarında mobilya ve giysileri nakliye platformuna taşıyacak, gemiye binecek ve sihrin onları doğuya sürüklemesine izin vereceklerdi. Atlanta'ya yeterince yaklaştıklarında eşyaları muhtemelen kamyonlara yükleyeceklerdi ama arabalar ormanın içinden kıvrıla kıvrıla geçen yol için ihtiyatlı bir hamleydi. Büyülü suyla çalışan herhangi bir kamyon ölümleri uyandıracak kadar gürültü çıkarabilirdi ve Ferara'nın bunu sessizce yapmak istediği açıktı. Neredeyse on iki mil gitmeleri gerekiyordu ve bu sefer yavaş ve sessiz olan yarışı kazanacaktı.

On beş dakika önce kasabadan bir kadın Elara'yı almaya gelmişti. Çocukla ilgili bir şeymiş. Huysuz karısı sonunda onun bir şey yapmayacağına karar verdi ve gitti.

Arabalar pekmezden daha yavaş ilerliyordu. Şekil değiştirenler orada kolay hedefti.

Mükemmel.

Hugh, Bucky'nin eyerine atladı ve kapılara doğru sürdü. At sırtındaki yirmi beş Köpek onun arkasında bir kol oluşturdu.

Dugas ona doğru yürüdü. "İlginç bir çocuk." "Bir sonraki bouda alfası o olacak."

Ve bunun için hepsi daha kötü olacaktı. Klanı yöneten Raphael ve Andrea Medrano hakkındaki dosyaları hatırladı.

Şimdi. Ferara'nın yaşında ve benzer koşullar altında, Raphael Hugh'u gördüğü anda ona saldırırdı. Boudas lupizm yüzünden pek çok çocuğunu kaybetmişti, özellikle de erkek çocuklarını. Hayatta kalan erkek çocuklarını mantıksızca şımartıyorlardı. Ferara'nın ittifakı korumak için gururunu ve kişisel geçmişini bir kenara bırakacak akla sahip olması mucizeden başka bir şey değildi. Kurnaz.

Onu şimdi, olgunlaşmadan önce öldürmek akıllıca olurdu.

Dugas ona bir adım daha yaklaştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Temize çıktığını düşündükten sonra onu şimdi yakalamaya mı çalışıyorsun?"

Hugh döndü ve yaşlı adamın bakışlarını üzerinde tuttu.

"Geri çekil." Dugas gözlerini kırıştırdı ve geri çekildi.

Liz duvardan, "Ağaçlardan elli metre uzaktalar," diye seslendi.

Yeterince uzak.

Büyüyü kendine doğru çekti ve eyerde öne doğru eğildi. "Hücum."

Bucky kapılardan içeri fırladı. Arkalarından Demir Köpekler Baile'den dışarı fırlayıp dörtmala koşmaya başladılar.

Kale duvarlarından bir boru sesi yükseldi, sert bir savaş ilanı.

Ascanio atını döndürdü. Hugh bu mesafeden kelimeleri duyamıyordu ama çocuğun yüz ifadesini okumak için dahi olmaya gerek yoktu. Ascanio bağırırdı.

Ya yaya olarak ağaçlara kaçıp dağılacaklardı, her şekil değiştiren kendi başının çaresine bakacaktı ya da direneceklerdi. Her iki durumda da Hugh istediğini elde edecekti ama durmak onları daha kolay kontrol altına almalarını sağlayacaktı.

Bucky dörtmala hızlandı. Hugh bunu unutmuştu, tam bir hücumun heyecanını unutmuştu ama geri geliyordu. Eskiden bunun için yaşardı.

Şekil değiştirenler çocukları vagonlara attılar.

Lennart'ın taktikleri. Birlikte durun ve birlikte yaşayın ya da ölün.

Hugh elini kaldırdı. Arkasında atlılar bir sıra halinde dizildiler.

Şekil değıştirenler, kürkleri, pençeleri ve dişlerle dolu hırıltılı ağızlarıyla tek bir vücut haline geldiler.

Korna duvarlardan çığlık attı.

Hugh büyüyü ona doğru çekti. Sürgün edildiğinden beri bunu yapmaya çalışmamıştı. Bu onun doğal büyüğü değildi; çocukken Roland'dan öğrenmişti. Gücün hâlâ orada olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyüyü fısıldamaya başladı ve serbest kalmanın yolunu açtı.

Ascanio iki ayak uzunluğunda kavisli bıçağını kaldırdı, yüzü sırtlan ve insan karışımıydı, gözleri alev alev yanıyordu. Adamları arabaların etrafına doluşarak içerideki dört çocuğu korudu.

Vagonlara 25 metre. Yirmi.

On beş.

Bucky'ye açtı verdi. Gücü ikiye bölündü ve vagonların etrafından bir nehir gibi aktı. Ferara'nın yüzü gözünün önünden geçti, dişli ağız şaşkınlıkla açık kalmıştı. Ağaçlar ileride belirdi.

Şimdi. Kötü büyüünün lekelerine uzandı.

"Ranar kair!"

Hugh'dan dökülen güç, büyüünün doğasını şekillendiren çok eski güç sözcükleriyle kanallize edildi.

Önüne gel.

Acı içini parçaladı, o kadar keskindi ki ölüm gibi geldi ve Hugh bir an için bunun onu öldüreceğine dair bir umut kıvılcımı hissetti. Dünya dalgalandı ve tekrar odaklandı.

Güç sözcüklerinin artçı sarsıntısı ağaçları yırttı. Orman titredi ve sekiz ölümsüz tükürdü.

Tahmin edilebilir, Nez. Çok tahmin edilebilir.

Vampirler dönerek ağaçlara, süvari hücumundan uzağa doğru geri döndüler.

Elli Demir Köpek ağaçların arasından hücum ederek bir sıra halinde ilerledi ve vampirleri iki güç arasında sıkıştırdı.

İlk kan emici Hugh'nun önünde belirdi, hâlâ güç sözcüklerinin etkisiyle sersemlemişti. Hugh kılıcını savurarak yanından geçti. Hortlağın kafası omuzlarından yuvarlandı. İki güç bir araya gelen makaslar gibi vampirlerin üzerine kapandı. Savaş alanında ürkütücü bir kıkırtı yuvarlandı - şekil değiştirenler de savaşa katılmıştı.

Hugh Bucky'yi geniş bir daire çizdirdi ve sırtından atladı. Ölümsüzlerle at sırtında savaşmak aygırı öldürmekten başka bir işe yaramazdı.

"Tüm ekipler!" diye bağırdı bir erkek sesi ölümsüzlerin arasından. "Düşmanla çatışmaya girin. İstedığınız gibi takip edin. Tekrar ediyorum, istediğiniz gibi takip edin. Alfa İki, Alfa Üç, benimle gelin. Preceptor'ı yakalayın."

Üç zombi kopup ona saldırdı.

Hugh onların gelmesine izin verdi, kılıcını iki eliyle önünde kavradı ve öndeki kan emiciye saplamayı hedefledi. Hortlaklar ona saldırdı, gözleri kıpkırmızı yanıyordu. Asıl savaş burada değildi. Vampirin arkasındaki adamlaydı ve o adam Nez'in taktiklerini ikinci doğası haline gelene kadar öğrenmişti.

Hugh da öyle.

Son anda vampir sola doğru döndü, üstün hızına güvenerek Hugh'un hamlesini bekledi. Hugh hamle yapsaydı, kılıcının ucu kan emiciyi bir santimle ıskalayacak ve kendi sol kanadını tamamen açıkta bırakacaktı. Bunun yerine sağ ayağıyla öne doğru adım attı ve sola dönerek geri adım attı ve kılıcını tüm ağırlığıyla savurdu. Kılıcı vampiri köprücük kemiğinin hemen üzerinden yakalayarak boynunu kesti. Hugh dönerek kılıcını kaldırdı ve kılıcını doğrudan aşağı indirerek ikinci vampirin kafasını olgun bir kavun gibi ikiye ayırdı.

Üçüncü zombi dönerek kılıcından uzaklaştı, yerden sıçradı ve üzerine atladı. Hugh kaçtı. Pençeler omzunu sıyırdı. Hugh darbeyi aldı ve kılıcının **arkasını** vampirin kafatasının dibine sapladı. Yaşayan ölü öne doğru tökezledi. Hugh

sırtına tekme atıp omurgasına sertçe vurdu. Vampir yere yığıldı ve Hugh kılıcını doğrudan sırtından kalbine sapladı. Bunu sakla.

Her şey iki saniyeden az sürdü.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Dünya kristal berraklığına dönüştü.

Bu - bu - yaşamaktı.

Hugh keskin bir çekişle bıçağı serbest bıraktı. Etrafında savaş kaynıyordu. Köpekler vampirlere saldırdı. İki bouda bir kan emiciye zıt yönlerden kilitlendi ve onu kan dolu bir bez bebek gibi parçaladı. Kılıcındaki kanı silkeledi ve öldürecek bir şey aramak için katliamın içine daldı.

HUGH ALANI INCELEDİ. Hiçbir zombi hareket etmemiştir. Büyülerinin izleri solmuştur. Dokuz ciddi yara, iki kırık uzuv, kendi taraflarında kayıp yoktu. Adamları sürpriz ve büyü unsurlarını kendi taraflarına çekmişlerdi. Ölüler dışında her şey düzeltilebilirdi.

Kan lekeli bir bouda ona doğru ilerliyordu, iki metre boyunda ve seyrek kürkünün altında kaslarla kaplı bir adamdı. Savaşçı formundayken gerçekten de bok gibi görünüyorlardı. Hugh, Roland'ın onlardan nefret etmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğundan şüpheleniyordu. İnsan ve hayvan birleşimi zarif değildi. En azından bu diğerlerinden daha uyumluydu.

Bouda çenesini açtı. "Anasını sikeyim," diye hırladı Ascanio.

Şekil değiştirenlerin çoğu savaşçı formundayken konuşamazdı. Çeneleri birbirine tam oturmuyordu. Hugh daha önce haklıydı. Çocuğu şimdi öldürmek ve komplikasyonlardan kaçınmak daha iyiydi.

"Bizi yem olarak kullandınız!"

"Kapa çenenini," dedi Hugh ona. "Hâlâ nefes alıyorsun." "Nereden biliyorsun?"

"Biliyordum çünkü senin hayatta olduğundan daha uzun süredir bir savaş lorduyum." Hugh yanlarına gelen yeni bir Köpek müfrezesine başıyla işaret etti. "Bunlar ley hattına kadar size eşlik edecekler."

"Bize söyleyebilirdin!"

"Bana inanmazdın. Eve döndüğünde Shrapshire'a onunla bir sorunum olmadığını söyle."

Ascanio onun üzerinde yükseliyordu.

"Bütün gün burada elinde sikinle mi duracaksın? Işığı kaybediyorsun."

Çocuk döndü, nefesinin altında emirler yağdırıyordu.

Yanından geçen şekil değiştiren vagonları izledi, savaşçı formundaki şekil değiştirenler yanlarda koşuyordu, atları arkaya bağlıydı. En fazla iki ya da üç yaşında olan küçük bir kız ikinci vagondan ona bakıyordu, kahverengi yüzündeki iri kara gözleri yuvarlak ve dehşet içindeydi.

Gitmesi gereken yere ulaşacaktı. O kadarını yaptılar.

Garip bir nedenden ötürü, bu düşünce Hugh'yu tatmin etti. Üzerinde düşündü. Bunun bir önemi olmamalıydı. O rastgele bir çocuktu. Onun halkından birine ait değildi. Birbirleriyle hiçbir bağlantıları yoktu ve onu bir daha asla göremeyecekti.

"Müdür Bey," dedi Lamar onun yanında.

Hugh kılıcı omzuna dayadı ve döndü.

Yeşil elbiseli bir figür kalenin duvarında duruyordu. Yüzünü göremiyordu ama ayaklarını dikmiş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Boğazından alçak sesle hırladı.

"Desteğe ihtiyacınız var mı?" Lamar sessizce sordu.

"Hayır." Elara onun karısıydı. Onunla kendisi ilgilenecekti.

Şimdilik, bıraksın da o demlensin.

Hugh, ölümsüz cesetlerin arabaya yüklenmesini denetlemekle vakit geçirdi. O sırada Elara'nın adamlarından bir grup tuz çuvaları, su ve benzin bidonlarıyla ortaya çıkmış ve ölümsüz kan izlerini temizlemeye koyulmuştu. Hugh'nun gerçekten yapacak bir şeyi kalmadığında ıslık çaldı

Bucky'yi alıp kaleye geri götürdü, Köpekler ve ölümsüzlerle dolu araba da hemen arkasındaydı.

Tam oraya varmıştı ki, Bale kalenin içinden yarı giyinik, saçları dağınık bir halde koşarak geldi.

"Vampirler!" Bale böğürdü ve arkalarını işaret etti. "Vampirlerle savaştınız ve ben gidemedim mi?"

Köpekler kıs kıs güldü. Hugh gülümsedi.

"Görkemli bir savaştı," dedi Lamar. "Her şey boyunca uyudun."

Bale ona inanamayarak baktı. "Lamar'ı mı aldın? Benim yerime Lamar mı?"

"Merak etme," dedi Lamar. "Sana her şeyi anlatacağım."

Bale kollarını salladı ve gökyüzüne doğru uludu. "Dünyada adalet yok!"

Köpekler güldü. Hugh kıkırdadı, attan indi ve Bucky'yi ahıra götürdü. Bu iyiydi. Son sekiz aydır başlarına gelenlerden sonra hepsinin bir zafere ihtiyacı vardı ve bu zafer sadece onların. Şekil değiştirenler yardımcı olmuştu ama zafer Köpekler'e aitti.

Hugh hafif ayak sesleri duyduğunda Bucky'yi ahırına yerleştiriyordu. Onu takip etmişti.

"Özel olarak konuşalım, Başöğretmen."

"Şu anda değil," dedi yüzüne bakma zahmetine girmeden.

"Evet, şimdi. Çocukları tehlikeye attın. Bana ne yapacağınızı söylemediniz. Yardım edebilirdim. Şekil değiştirenleri tehlikeye atmadan onları öldürebilirdik."

Ona döndü. Öfke gözlerini aydınlatıyordu. Ağzı düz, dar bir çizgiydi. Dişlerini sıkıyordu. Sadece kızgın değil, öfkeliydi de.

"Önce atıma bakacağım. Sonra üstümü değiştireceğim ve yüzümdeki kanı yıkayacağım. Eğer o zaman konuşmak istersem, gelip her neyse tartışabilirsiniz. Ya da burada, ahırda herkesin bizi duyabileceği histerik bir sahne yaratabilirsin. Seçim senin."

Bucky'ye döndü. Arkasına baktığında Elara gitmişti.

HUGH GÖZLERİNİ AÇTI. Önünde, taş duvarları elektrik lambalarının hafif ışıltısıyla aydınlanan kare bir oda duruyordu. Kare bir havuz neredeyse tüm zemini kaplıyordu ve duvarlar boyunca üç metrelik bir yürüme yolu vardı. Beş basamakla havuza iniliyordu. Su, lambaların ışığını yansıtarak durgun bir şekilde uzanıyordu. Lavanta ve yaseminin rahatlatıcı kokusu havada süzülüyordu.

Buraya nasıl geldi? Omzunun üzerinden baktı. Karanlıkla örtülü başka bir oda. Hatırladığı son şey, üst kattaki odasına çıktığı oldu. Duş almış, mutfaktan bir biftek getirtmiş, hepsini yemiş, üzerine biraz bira içmiş ve yatağında sızmıştı.

Sessiz bir kadın kahkahası ona doğru süzüldü. Arkasını döndü. Havuzda üç kız sıırılsıklamdı. Biri sağında oturmuş, ayaklarını hafifçe suya vuruyor, uzun sarı saçları yumuşak, parlak teninin üzerine dökülüyordu. Esmer bir kız tam karşısında bekliyordu, dolgun göğüsleri suyun etkisiyle hafifçe kalkmıştı. Sol tarafta ise kıızıl saçlı bir kadın oturmuş, uzun saçları suyun içinde dalgalanırken yarı batık bir şekilde basamaklara uzanmıştı.

Bir rüya. Ve güzel bir rüya. Rüyasında gördüğü her zamanki şeylerden hoş bir değişiklik. O biranın içinde her ne mayaladırsa, daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Esmer kadın ellerini kaldırdı ve ayağa kalktı, kollarını iki yana açarak pembe meme uçlu göğüslerini ortaya çıkardı. "Hugh!"

"Bize katıl," diye kıkırdadı sarışın.

Kıyafetleri kayıptı. Çoktan sertleşmişti. Hugh havuza girdi. Su sıcaktı. Lavanta kokusu gittikçe güçleniyordu. Kıızıl saçlı kız ona sarıldı, çilli yüzündeki mavi gözler ona gülüyordu. Sarışın suya atladı ve onun yanında yüzeye çıktı. Kıızıl saçlı

esmer onun omuzlarını yoğurdu. Sarışını daha yakına çekti, teni kendi tenine karşı kaygandı, vücudu parmaklarının altında uysaldı. Oh, evet. Evet, bu işe yarardı.

"Eğleniyor musun?" Elara söyledi.

Merdivenlerde duruyordu. Saçları dökülmüştü, yumuşak ipeksi bir çağlayandı. Sade beyaz bir elbise giymişti. Omuzlarını açıkta bırakıyordu. Bir yırtmaç etekten yukarı doğru tırmanıyor, ince bilekli ve yuvarlak kalçalı bir bacağı ortaya çıkarıyordu.

Daha da iyisi. "Havuza gel," dedi Hugh. Kadın başını salladı. "Açgözlü, açgözlü, açgözlü."

Onu suya sokmak zorundaydı. "Buraya gel, Elara."

Onu görmezden geldi. Sudan buhar yükseldi. Onda büyülü bir şeyler vardı, gizemli ve dişi. O elbiseyi onun üzerinden çıkaracaktı.

"Bana çocuktan bahseder misin?" "Ne çocuğu?"

"İşkence ettiğin şekil değiştiren çocuk." Elara havuz boyunca sola doğru yürüdü.

"Yaklaş da sana anlatayım."

"Anlat da düşüneyim."

Hugh ayağa kalktı ve suyun içinden ona doğru yürümeye başladı. Üç kadın ona tutundu ve o da onları ileriye doğru sürükledi.

Elara öne doğru eğildi, ela gözleri parlıyordu. "Beni kovalayacak mısın?"

"Yapmamı ister misin?"

Ayağını suya daldırdı. "Bugün çocukları yem olarak kullandın."

"Tehlikede değillerdi."

"Bana Ascanio'dan bahset."

Hugh suyun içinde yürüyordu ama hiç ilerleme kaydedemiyordu. "Peki. Ne bilmek istiyorsun?"

"Gerçekten bir çocuğa işkence mi yaptın?"

"Evet. O zamanlar on altı yaşındaydı. Kate'i şehirde kovalıyordum ve o da yakalanmak istemiyordu."

Daha da yaklaştı. O konuşmaya devam ettikçe aralarındaki mesafe azaldı.

"Onu gütmek için bir wendigo kullandım çünkü yolundan çekilecek kadar akıllı olduğunu biliyordum. ocuk da onunla birlikteydi ve onunla dövüşmeye çalıştı. Onu parçaladı."

Eğer bileğinden tutabilseydi, onu havuza çekerdi.

"Sonra ne oldu?"

"Kate, Merhametli Yardım Tarikatı için koştu ve sonra şövalyeler onu bir loup kafesine tıktı. Hepsini ldrdm."

"Merhametli Yardım Tarikatı'nın şövalyelerini mi öldürdünüz?" "Evet." Elara neredeyse ulaşmıştı. "Kate kızgındı.

Sonuncusu onun arkadaşıydı. Onu öldürürken beni izledi." "Bunu neden onun önünde yaptın?"

"Bana başka seçenek bırakmadı. Zor bir cinayetti. Roland kızını istiyordu. Onu kendisine getirmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka hiçbir şey yoktu."

Hugh, emri verirken Roland'ın gözlerindeki amansız baskıyı ve kesinliği açıklamakta zorlanıyordu. Bu işe şimdi çaresiz görünen bir tür acımasız kararlılıkla girişmişti. Kelimeleri bulamıyordu.

"Onu kafesten çıkarmak zorunda kaldım, çok kızgındı ve Ascanio'yu masada bıraktılar. Karnı şerit halindeydi. Wendigo kaburgalarını ezmiş ve kemikler deriden dışarı çıkmıştı. şekil değiştiren virüsü onu o ana kadar hayatta tutmuştu ama ölüyordu. şövalyeler onu tedavi etmedi, çünkü o bir bouda idi."

Bileği onun ulaşabileceği yerdeydi. İki adım daha attı ve oradaydı. Ona yapması gereken şeyler vardı.

"Peki sen ne yaptın?"

"Onu iyileştirdim."

"Başka ne var?"

"Virüs kırık kemiklerin bazılarını kaynaştırmıştı. Göğsünü düzeltmek için onu yeniden kırmak zorunda kaldım. ldrmek ve iyileştirmek arasında gidip geldiğimi düşünmesini sağladım. Söz verdi.

gel dışarı . ve Kafes Eğer I İyileşti
Onu, ama biri müdahale etti."

"Onu almak için çocuğu öldürür müydün?"

"Evet."

"Ama o bir çocuktu."

"Kate'i Sharrum'a götürmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu." "Bu kelime ne anlama geliyor, Sharrum?"

"Kral. Tanrı. Her şeyim. Olduğum her şey Sharrum tarafından şekillendirildi. O bilgelik ve amaçtır. O hayattır."

"Her şey değil."

Hugh ileri atıldı ama kızın ayağı elinden kaydı. Kadın gözden kayboldu. Hugh arkasını döndü ve onu merdivenlerde gördü.

"Artık konuşmak yok," dedi ona. "Buraya gel, Elara." Kadın usulca güldü.

"Buraya gel dedim." Sesine çelik gibi bir hava kattı.

"Benim üzerimde hiçbir gücün yok," dedi ona. "Emirlerine itaat etmiyorum."

Su önünde kaynadı. Kör beyaz bir kafa yüzeye çıktı, gözsüz ve burunsuz, geniş bir canavar ağzı açıldı, jilet gibi keskin dişlerle süslendi ve kasıklarına doğru ısırarak etini parçaladı.

Acı Hugh'nun içini parçaladı. Sarsılarak doğruldu ve karanlığı gördü. Soğuk ter yüzünü ıslattı. Yatağında oturuyordu. Vücudu acı içinde titredi. Çarşafı kenara çekti ve kendini tuttu. Her şey hâlâ oradaydı. Sağlamdı.

Hayalet gibi bir ses kulağına fısıldadı. "Bir dahaki sefere seninle konuşmak istediğimde, zaman yarat."

Lanet olsun o kaltağa. Hugh yatağından fırladı. Elinin baskısıyla kapısı uçarak açıldı ve feylesof fenerleriyle aydınlatılmış koridor ortaya çıktı. Koridora doğru yürüdü ve kadının kapısına vurdu, kapı çarparak açıldı. Yatak odasına doğru ilerledi. Büyük ahşap gölgelikli yatak boştu ama girişin karşısındaki duvarda bulunan taş kapı ışıltıyordu

tereyağı sarısı bir parıltıyla. Hugh onu yırttı ve durdu.

Kare bir oda, rüyasındaki kare havuzu sunuyordu. İçindeydi, uzun beyaz saçları dönüyordu, buhar ve su yüzü hariç her yerini gizliyordu. Ve gülümsüyordu.

"Rüyalarımından uzak dur."

"Kızları beğenmedin mi? Onları Vanessa'nın yüzüyle mi yapsaydım?" Etrafındaki su, sanki altında çok daha büyük ve parlak bir şey hareket ediyormuş gibi soluk bir ışıkla parlıyordu.

"Ciddiyim, Elara." Hugh suya girmek istemedi. Acı hâlâ çok gerçektir. Parlayan şeyin görüntüsünü yakaladığında içindeki her içgüdü çılgılık atıyordu. Havuzdan kaçınmak için neredeyse her şeyi yapardı.

"Hiç bir çocuğu öldürdün mü, Hugh?" Sesi tamamen ciddiydi.

Cevap vermek için güçlü bir dürtü hissetti. "Doğrudan değil." Elara ona baktı, yüzü endişeliydi.

"Kılıcımla hiç bir çocuğu ezmedim. Ama bir orduya liderlik ettim. Savaşık. İnsanlar öldü. Savaşı kontrol edemezsin, Elara. Kimse savaştan elini kolunu sallayarak çıkamaz."

Başını eğmiş, onu inceliyordu.

Duvardaki ışıklar elektrikliydi. Dışarıdaki koridorun aydınlatması fey fenerlerinden geliyordu ama burada elektrik lambaları altın ışıyla parlıyordu. Hâlâ rüya görüyordu. Kadın hâlâ onun kafasını karıştırıyordu.

"Zihnimin içini görmek ister misin, Elara?" Suyu doğru adım attı. Panik onu ısırdı ama bastırdı. Büyü bacaklarını yıkadı. "Devam et ve bak."

Onun için her şeyi hatırlıyordu. Bir hayatı sonlandırmanın keskin parıltısı, birbiri ardına, neden olduğu sonsuz ölümler zinciri, kan, acı, arkadaşlarının düşüşünü izlemek, çılgınlık, metalin metale çarpması, silahların patlaması, başarısız olmak, kırılmak, yanmak, tekrar tekrar ayağa kalkmak ve öldürmek... Eskiden omuz silktiği ve şimdi kabuslarına musallat olan her şeyi, hepsini serbest bıraktı. O

hepsini sahiplendi. Bunu yapması emredilmişti, başardığında övölmüştü ve bunun bir önemi yoktu, çünkü her damla kan, her son nefes, hepsi onun suçuydu.

Kan, kalın ve kırmızı bir şekilde suyun içine yayıldı. Ondan kaçtı ama tenini ve saçlarını boyadı.

Havuz yok oldu.

Hugh gözlerini yatak odasının hoş gelen karanlığında açtı. Yalnız olmamayı diledi ama yalnızdı. Karanlıkta yattı, kalbinin çok hızlı atışını dinledi ve anılar uykunun gelmesi için yeterince solana kadar bekledi.

Elara bir ileri bir geri volta atıyordu. Taze ekmek ve kızarmış et kokusu önündeki büyük salonu dolduruyordu.

Beyaz örtülerle kaplı uzun ahşap masalar, konukların ve personelin geçmesi için aralarında molalar bulunan bir at nalı oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. At nalının ortasında, Honeymead Bira Fabrikası personelinin büyük metal fiçılardan yoğun bir şekilde bira doldurduğu devasa bir ahşap fiçı duruyordu.

Lexington Kızıl Muhafızları'nın başı Rufus Fortner'ın gelmesine bir saatten az bir süre kalmıştı. Orijinal plana göre yanında birkaç "dostunu" da getirecekti. Son telefon görüşmesinden sonra bu sayı Rufus da dahil olmak üzere on beşe çıkmıştı. Çok fazla gibi görünmüyordu ama Hugh'nun yirmi Demir Köpek'le neler yapabileceğini görmüştü. Kızıl Muhafızlar özel güvenlikle en iyisiydi. Beş muhafız misafir gibi hissettiriyordu. On beşiyse baskın gibi. Fortner Roland'ın Savaş Lordu'nu göstermek istiyor olabilirdi. Başka bir şey de olabilirdi. Her iki durumda da buraya geldiğinde ona hatırlayacağı türden bir ziyafet sunmaları gerekiyordu.

Hugh'un Köpekleri duvarlara silahlar ve sancaklar asıyordu. Burası bir Viking salonuna ya da bir ortaçağ kralının odasına benziyordu.

Yanında duran Hugh'ya döndü. "Bu iyi bir fikir mi?"

Ona şöyle bir baktı. Gözleri bu akşam çok mavi ve berraktı. Rüyadan sonraki son üç gün boyunca hiç konuşmamışlardı. Ondan uzak durmak için bilinçli bir çaba sarf etmemişti. O yakındaki kasabalara koruma sağlamak ve hasat edilen Leydi'nin Mührü köklerini işlemekle meşgulken, adam hendeğin dibini kaplayacak harç için volkanik kül teslimatını denetliyordu. Her ikisi de sınırlı bir başarı elde etti. Şimdiye kadar ulaştıkları beş yerleşim yerinden sadece biri onlara koğuş teklifini kabul etmişti. En yakın olduğu için Aberdine'i en sona saklamışlardı. Gönderdikleri ekip her an geri dönebilirdi.

Diğer taraftan, Hugh'nun örnek harcı sertleşmeyi reddediyordu ve kimse nedenini bilmiyordu. Elara bütçe taleplerini gözden geçiriyordu ve onu pencereden hendekte harcı tekrar tekrar karıştırırken görmüştü. Kahvaltı etmişti, sonra öğle yemeği, sonra akşam yemeği ve adam hala oradaydı. Hugh sonunda içeri girmiş, karanlık tarafından içeriye kadar kovalanmıştı. O siperde on altı saat geçirmiş, sonra da sabah ilk iş kurtarma ekibiyle birlikte dışarı çıkmıştı. Demir Köpekler orman kalıntılarını yağmalıyor, hendeğin ve kulelere monte ettikleri yeni kuşatma makinelerinin masraflarını karşılamak için bulabildikleri her değerli hurdayı sürüklüyorlardı.

İkisinin de elleri doluydu ve etkileşime geçmek için hiçbir sebepleri yoktu. Şimdiye kadar.

"Silahlar ve bira," diye açıkladı. "Her ikisini de Rufus'un adamlarının kullanımına sunmak iyi bir fikir mi?"

"Silahlar birbirine kaynaklanmış," dedi Hugh ona. "Eğer onları duvardan sökmeyi başarırlarsa, bu onların işine yaramaz. Sarhoş aptalları silahlandırarak değilim."

En azından mantıklı biriydi.

Beş kadın salona girdi ve önlerinde sıraya dizildi, hepsi genç ve güzeldi, saçlarında çiçekler vardı ve

Göğüs dekoltesini ima eden ve hiçbir şey ima etmeden bacakları yeterince açıkta bırakan çiçek desenli şal elbiseler giymişlerdi. Kelly ve Irene'nin dövmeleeri görünüyordu; Kelly'nin sol göğsünün üzerinde esrarlı yazılar içeren bir kafatası ve Irene'nin sağ omzunda bir insan kalbini parçalayan bir kurt vardı ama bunun bir faydası yoktu.

"Bunlar da ne?" Hugh sordu.

"Hizmetçi kadınlar. Biranız için."

Hugh gözlerini kıstı. "Irene? Serana?"

Demir Köpekler dikkat kesildi. "Önder!" Hugh,

"Benim el-ele uzmanlarımı çaldın," dedi. "Ödünç aldım."

Diğer kadınlara baktı. "Geri kalanınız ne iş yapıyor?"

Kelly önce kendini sonra da sırayla diğer iki kadını işaret etti. "Cadı, cadı, pagan ve judoda shichidan. Bu da a ..."

"Yedinci dan siyah kuşak," dedi Hugh. "Tamam, sen yapacaksın." "Unutma, onların parasına ihtiyacımız var," dedi Elara. "Sakın

Eğer yardım edebilirsiniz kimseyi sakatlamayın."

Hizmetçi kadınlar fiçinin etrafındaki yerlerini aldılar.

"Fortner'ı nereye koyuyorsun?" Hugh sordu.

"Sen ve ben baş masanın ortasında oturacağız, ben de senin solunda olacağım. O da adamlarıyla birlikte bizim karşımızda oturacak. Dugas ve Johanna'yı kendi tarafımda tutacağım. Gerisi size kalmış."

Başını salladı. "Yüzbaşları sağıma koyacağım."

"Fortner'ın adamlarının hepsini masamızda mı istiyorsunuz, böylece nişancıların onları vurması daha kolay olur? Hepsini sığdıracabileceğimizi sanmıyorum."

Bunu düşündü. "Hayır, onları üç masa arasında paylaştıralım."

Elara salonu gözden geçirdi. Neredeyse bitmişti. Bira fiçisi doluydu, yerler hazırdu, yemekler neredeyse pişmek üzereydi. Her şey yolunda gitmeliydi. Rufus'u kaybederlerse Lexington'daki iş bağlantılarını da kaybedeceklerdi. Bağlantılara, paraya ve nüfuzlarına ihtiyaçları vardı.

"Yemek, süslemeler, bira," diye alnını ovuşturdu. "Neyi unutuyorum?"

"Bitkisel rnekler," dedi.

"Onları Florida'daki odada hazırladık. Zaten yarına kadar onlara bakacağını sanmıyorum. Devriyeleri iki katına çıkardınız mı?"

"Evet. Ve balkona fazladan nişancı koydum."

Odanın bir duvarı boyunca uzanan dar bir balkonun olduğu yere baktı. Ne güzel. Fortner sırtı onlara dönük oturuyor olacaktı. Eğer bir şeyler ters giderse...

Eğer bir şeyler ters giderse, olabilecekleri kadar hazırdılar.

Kapıda bir kargaşa koptu. Johanna, yanında  Demir Köpek ve Sam olduğu halde içeri girdi. Sam'in kafa derisinden bir kan çizgisi uzanıyor, şakağından saçlarına doğru akıyordu.

Hugh ve Elara aynı anda hareket ettiler.

"Ne oldu?" Elara sordu.

"Aberdine yardımımızı istemiyor," diye bildirdi Johanna.

"Bizi yolda karşıladılar," diye bildirdi yaşlı bir kadın Demir Köpek. "Yolumuzu kestiler."

"Polisler mi?" Hugh sordu.

"Siviller," dedi Sam. "Aberdine'in iyi bir Hıristiyan kasabası olduğunu ve şeytana tapanların yardımına ihtiyaçları olmadığını söylediler."

Tüm o aptalca... "Kafana ne oldu?" Elara sordu.

"Biri taş atmış." Sam omuz silkti.

"Geri çekildik," dedi dişi Demir Köpek. "Ya bu olacaktı ya da hepsini ldrecektik."

Hugh Sam'e baktı. "Yaşayacaksın. Bir dahaki sefere biri taş atarsa eğil." Ellerini kaldırdı ve imzaladı. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Sam benim taşımı aldı. Önüme geçti, bu yüzden taş ona çarptı," diye imzaladı Johanna.

Elara'nın içinde öfke kaynıyordu. "Marcus!"

Marcus ona döndü. "Evet?"

"Aberdine'e yapılan tüm sevkiyatları durdurun."

"Tamam," dedi Marcus.

Sam'e döndü. "Merak etme. Kimse bizim insanlarımıza bunu yapamaz. Bir hafta içinde sürünerek bize geri dönecekler."

"Bir hafta içinde öksürük çayının biteceğini sanmıyorum," dedi Hugh.

"Bir sürü çayları olacak," dedi ona. "Ama şaraplarının tamamını ve biralarının çoğunu biz tedarik ediyoruz. Bugün itibarıyla Aberdine kuru bir kasaba. Elllerinde şapkalarıyla geri dönecekler. Sadece bekleyin."

Nicole salona koştu. "Misafirler geliyor!" Hugh ona döndü ve sırtıttı. "Gösteri zamanı."

"VE SONRA!" Stoyan, olduğundan daha sarhoşmuş gibi davranarak fincanını salladı. "Sonra Başrahip, 'Canı cehenneme, yakacağız' dedi."

Masa kahkahalara boğuldu.

Hugh gülümsedi. Elara da Rufus Fortner'ı izlerken gülümsedi. Koca bir ayıydı, iki metreyi birkaç santim aşıyordu ve en az iki yüz elli kiloydu. Ellili yaşlarındaydı ama zaman onu yumuşatmamış, sadece kırlaştırmıştı. Omuzları kapıdan içeri zor sığıyordu. Beyaz tenli, güneşin ve havanın bronzlaştırdığı teniyle Rufus, aşırı abartılı görünen erkeksi yüzlerden birine sahipti: kare, çıkık çene; büyük çene; kısa, geniş burun; belirgin kaşlar; dar mavi gözler. Kesmeye özen gösterdiği bıyığı hâlâ kırmızıydı ama saç ve sakalı ağarmıştı.

Beşinci birasını içiyordu ve eğleniyor gibi görünüyordu.

Rufus kupasını kaldırdı. "Bana bira!" Şunu altıncı yap.

Irene bir sürahiyi bira fıçısına daldırdı, s z ld  ve bardağı yeniden doldurdu.

"Teşekk rl r, tatlım."

Irene onun yolundan çekildi.

Elara masanın etrafına göz gezdirdi. Fortner'ın masalarına oturttuğu altı muhafız karışık bir gruptu. Beş erkek ve sadece bir kadın. Rahat bir şekilde içiyor ve yiyorlardı.

"Burası güzel bir yermiş," dedi Rufus.

Elara'nın bilincini bir şey  ekiştiriyordu.

"Şikayet edemem," dedi Hugh.

"Daha önce bir kalede çalışmıştık. Cincinnati'de," diye önerdi muhafızlardan biri.

"Ah, evet, Cus... Ces... Neydi o fellahın adı?" Rufus alnını kırıştırdı.

"Cousteau," diye cevap verdi yalnız kadın muhafız. "Bu doğru."

İşte yine oldu, hafif bir  ekiş.

"Affedersiniz." Elara masadan kalktı.

Hugh onun elini tuttu. "Nereye gidiyorsun, balkabağım?"

Gözlerini yuvalarından çıkaracak bir ölüm büyüsü yapmak için. "Benimle gelemeyeceğin bir yere." Göz kırptı.

"Koridorun sonunda, kapısında BAYANLAR yazan odaya."

Bıraktı. " ok uzun sürmesin."

"Kalmayacağım."

Elara uzaklaştı. Arkasından Rufus, muhtemelen gizli olduğunu düşündüğü bir sesle, "Şanslı bir adamsınız, Başığretmen. Alınmayın."

" yleyim," dedi Hugh. " yleyim."

O uzaklaşırken adamın arkasını izlediğinden yüzde yüz emindi. Elara fazladan kıpırdadı. Yüreğin ağzına gelsin.

Koridorda sola döndü, bir kapıdan geçti ve gizli balkona çıkan taş merdivenlerden yukarı koştu.

Savannah gölgelerin arasında durmuş odayı izliyordu. Yerden bakıldığında bu alan neredeyse görünmezdi.

"Ne oldu?" Savannah sordu.

"Bilmiyorum. Bir şey... Bir dakikaya ihtiyacım var."

Hugh aşağıda Rufus'un omzuna vurdu ve güldü.

"D'Ambray rolünü iyi oynuyor, değil mi?" Savannah gözlemledi.

"Evet. O bir bukalemun. Koşullar ne olmasını gerektiriyorsa o olur." Sorun gerçek adamı bulmaktı.

"İkiniz birbirinizden kaçıyordunuz."

Savannah'dan bir şeyler saklamak imkânsızdı. "Onun rüyalarına girdim. Beni yakaladı."

"Elara!"

"Biliyorum, biliyorum."

Rüyalar duygulardan, en temel isteklerden, en güçlü arzulardan, en keskin korkulardan örülmüştü. Mantık ve akıl, kendilerinin çarpık gölgeleri dışında orada mevcut değildi. İçlerinde yürümek tehlikeliydi. Hugh'nun iç dünyasına adım atmıştı. Elara izinsiz girmişti ve o da bunu biliyordu. Bunu ona öyle ya da böyle ödetecekti.

"Neden?" Savannah başını salladı. "Gücünü harcamak mı? Seni görmesine izin vermek mi?"

"O vampirlerle savaşırken sen duvarda değildin. Ben vardım. Bir büyü kullandı Savannah. Normal büyüğü gibi değildi. Onu kendine çekti ve sonra değiştirdi, başka bir şeye dönüştürdü. İki kelime söyledi. Ağaçların yanındaki tarlanın karşısındaydı ve ben onu duvarın üzerinde hissettim. Sadece güçlü değil, kusursuzdu da. Hortlakları açık alana çekti ama zaten ormanda adamları vardı ve onlar etkilenmedi."

"Güçlü kelimeler," dedi Savannah. "Roland'a Kulelerin Yapıcısı derler. Belki de bunun bir nedeni vardır."

"Bunun Babil Kulesi'nin dili olduğunu mu düşünüyorsun?" "Söylentiler böyle diyor. Sözüm ona büyüünün kendisi."

"Öyle oldu. Onun rüyalarına girdim. Başka seçeneğim yoktu. Başka neler yapabileceğini bilmek istedim."

Elara sessizliğe gömüldü. Aşağıda Hugh beyaz dişlerini göstererek güldü.

"Ne öğrendin?" Savannah sordu. "O bir canavar. Benim gibi."

"Bu konuşmayı yapmıştık," dedi yaşlı cadı sessizce.

"Ben neysem oyum. Bunu herkesten çok sen biliyorsun." Elara onun omuzlarına sarıldı. "Roland hakkında konuşurken onu duymalıydın."

"Ne dedi?"

"Onun kralı, tanrısı, hayatı olduğunu. Sahip olduğu her şeyin Roland'dan geldiğini düşünüyor."

"Ve artık Roland olmadığına göre," dedi Savannah, "Hugh da yok."

"Sürgün onu kırmalıydı. Nasıl kurtulduğunu anlamıyorum ama kurtuldu. O son derece tehlikeli Savannah. Geçmişinde gördüğüm şeyler var..."

"Bir şeyler mi?" Savannah sordu.

"Öldürmek onun için ikinci doğa. Nefes almak gibi. Hugh birinin ölmesi gerektiğine karar verdiğinde, bunu yapar. Hiç şüphe yok."

Savannah, "Daha önce de katillerle uğraştık," dedi.

"Bu şekilde değil." Bunu iyi açıklayamıyordu, dikkatinin dörtte üçü onu buraya getiren duyguyu daraltmaya çalışıyordu. "Hugh görüldüğünden daha fazla büyüye sahip ve çok yetenekli. Gördüğüm her şeyin ötesinde bir eğitimi var."

Savannah ona tek kaşını kaldırdı.

"Beni rüyalarından kovdu."

Elara o rüyalarda bir şey görmüştü. Hugh'nun içinde suçluluk, utanç ve acıdan oluşan çarpık bir girdap. Ona anılarını göstermek için bu girdabı yırtıp açmıştı.

Savannah irkildi. "Bu ittifakı yapmamalıydık."

"Başka seçeneğimiz yoktu. Artık bir önemi yok. Karar verildi. Şimdi tek yapmamız gereken onun bizim tarafımızda kalmasını sağlamak. Biz-"

Elara, yüce olan, parlayan, ihtiyaç duyduğum anda bana merhamet et.

Elara'nın içine bir güç akışı oldu. Yanmış gibi sarsıldı.

"Ne oldu?" Savannah kendini Elara'nın görüş alanına soktu.

Ben ölüyorum. Yalvarışımı duy. Dualarımı duy.

"Elara?"

Elini yukarı kaldırarak Savannah'yı susturdu.

Bunu yasaklamıştı, ama işte bir dua, zar zor var olan bir yaşam çizgisi gibi ona uzanıyordu.

Lütfen bizi kurtarın. Lütfen. Her şeyi yaparım.

O yaşam çizgisine uzandı. Bu çizgi onu ormanın içine, çaresiz bir adamın can havliyle kaçtığı karanlık geceye götürdü.

Sana yalvarıyorum, parlayan kişi. Lütfen yardım et. Lütfen bizi yakalamalarına izin verme.

Alex. Alex Tong. Ormanın içinden, kuzeyden koşuyordu. Onu gördü, hafifçe parlayan bir şekil, çok zayıftı. Kanaması vardı. Fazla zamanı kalmamıştı.

Hepimizi öldürdüler. Herkes öldü.

Bir görüntü ona çarptı, sıcak ve öfkeliydi. Sokakta sıra sıra dizilmiş cesetler, koşuşturan kâbus gibi yaratıklar ve hepsine bakan büyük zırhlı askerler. Yüzlerce insan katledilmişti. Kan ve korku kokusu, içini burkan keskin ve kör edici bir dehşet. Onu altına çekmeden önce sarsılarak ondan uzaklaştı.

Lütfen bana yardım edin. Korkuyorum. Geliyorlar ve ben ölmek istemiyorum.

Alex Tong, koğuş tekliflerini reddeden yerleşim yerlerinden biri olan Redhill'de yaşıyordu. Halkı daha önceki gün oradan gelmişti.

Elara gerçekliğe geri döndü ve zihniyle büyüünün kırılğan ipliğine tutundu.

"Redhill saldırıya uğradı."

"Ne zaman? Kim?"

Başını salladı ve merdivenlerden aşağı koştu. Çok az zamanları vardı. Alex'in peşinden giderse ona ulaşabilirdi ama hayatta kalamazdı. Hugh'yu bulmalı ve herhangi bir alarm vermeden onu o lanet yemekten çıkarmalıydı. Alex'i neyin kovaladığını bilmiyorlardı, gerçi oldukça iyi bir tahminde bulunabilirdi ve şimdi saldırıya uğramaları Rufus'la ilişkilerini koparabilirdi.

Elara derin bir nefes aldı ve kendini yavaşça salona doğru yürümeye zorladı. Yemek sona ermek üzereydi. Masanın etrafından dolanarak Hugh'nun arkasına geçti ve göğüslerini Hugh'nun omzuna dayadığından emin olarak kendini onun üzerine bıraktı.

"Merhaba." Hugh ona baktı ve sırttı. Profesyonel bir eskortun yüzünü kızartacak türden bir sırıtıştı bu.

Daha yakına eğildi ve adamın ağzına bir öpücük kondurdu. Dudakları sıcak ve kuruydu. Eli onun saçlarına uzandı. Kadın hafifçe geri çekti. "Seni birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Parmaklarının arasında kızın bir tutam saçını yakaladı. "Sanırım bir şeyler yapabiliriz."

Rufus'a ve muhafızlara gülümsedi. "İzninizle beyler."

Hugh, Rufus'a göz kırptı ve onu eliyle salondan çıkarmasına izin verdi. Arkalarında Kızıl Muhafızların lideri kıkırdadı. "Yeni evliler."

Elara onu koridora çekti. Görüş alanından çıkar çıkmaz onu etrafında döndürdü. "Kim öldü?"

"Ölüyor. Redhill saldırıya uğradı."

Hugh'nun gözleri karardı. "Ölçekli posta iğneleri mi?"

"Evet. Katlettiler. Bir adam kaçtı. Bir çocuk. Eskiden Radion'un çırağıymış ama Redhill'de bir kızdan hoşlanmış ve onunla gitmiş."

Hugh'nun gözleri karardı. "Nerede o?"

"Ormanın içinden bize doğru koşuyor. Onu bulabilirim ama iyileştiremem. Zar zor dayanıyor. Eğer biraz daha beklersek

daha uzun, başaramayacak."

Hugh çoktan çıkışa doğru ilerliyordu.

ELARA büyüüne tutundu ve kendini öne çekerek Alex'in duasının belli belirsiz çizgisini izledi. Hâlâ nefesinin altında ona fısıldıyor, yalvarıyor, sesi soluyordu. Ağaç gövdeleri ona doğru uçu.

Arkasından Bucky dar bir patika boyunca ormana doğru ilerledi. Dev at karanlıkta ormanda koşamamalıydı ama Bucky yarı geyikmiş gibi yoluna devam etti. Zayıf bir parlaklık yanlarını kaplamıştı. Neredeyse gümüş gibi parlıyordu.

Durdu ve onların yetişmesini bekledi. Bu kadar çabuk büyü harcamak ona pahalıya mal olacaktı ama şimdilik sadece Alex önemliydi.

Hugh yetişti. Tekrar adım attı, sonra tekrar, sandıktan sandığa geçerek.

Onu adama bağlayan duanın çizgisi soldu. Sesin geldiği yöne doğru hızlı ve çaresiz bir şekilde tekrar adım attı. Çalılar, ormangülü, kalın gövdeler, orman zemini, hepsi gölgeye gömülmüştü.

Neredeydi? Buralarda bir yerde olmalıydı. Adam sessizliğe gömülmeden önce, kadın neredeyse onun tepesine çıkmıştı.

"Alex," diye fısıldadı, sesini geniş bir nabızla gönderdi. Ses ormanın içinde uçu. **"Ben buradayım. Seni duydum. Konuş benimle..."**

Hiçbir şey. Bucky onun yanındaki çalılıklardan fırladı ve Hugh onu kısa kesti. Hugh ormanı gözden geçirirken büyük at bir daire çizdi.

"Konuş benimle..."

...

"...parlayan biri..."

Tam önündeydi. Ormangülü parçasının içine daldı, çalıların arasından zorla ilerledi ve diğer tarafa fırladı. Meşeler ormanın zemininden fışkırıyordu, kollarını saramayacağı kadar kalındı. Yukarıda ay parlıyordu ve ağaçların arasındaki hava mavimsi bir pusla hafifçe parlıyordu.

Alex en yakındaki ağacın köklerine yaslanmış yatıyordu. Her zaman zayıftı, hafif bir yapısı vardı ama şimdi on sekiz yerine on dört yaşında bir çocuk gibiydi. Hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı, başı yana eğikti. Dizlerinin üzerine çöktü. Kıyafetleri kana bulanmış, kumaş kıpkırmızı bir kütleye dönüşmüştü.

Yara neredeydi? Yarayı bir kenara bırakın, onu zar zor görebiliyordu.

Hugh onun yanında diz çöktü. Mavi bir parıltı onu kaplamıştı. Daha önce dövüşte bunun bir kısmını görmüştü ama şimdi apaçık ortadaydı; yoğun, zengin bir mavi, neredeyse turkuaz, içindeki büyü canlı ve güçlü, bir nehir gibi. Hugh'nun gözleri de aynı elektrik mavisıyla parlıyordu.

Parıltı Hugh'nun elinden Alex'in bedenine doğru yayıldı.

Bir hareket hissetti ve yukarı baktı. Gölgeler ağaçların arasındaki mavi pusun içinde hareket ediyordu. İnsansı gölgeler.

Redhill'de katliam yapmışlardı. Oradaki herkesi öldürmüşlerdi, erkekleri, kadınları, çocukları. Şimdi de onunkilerden birinin peşindeydiler.

Hayır.

"Anladın mı?" Hugh sordu.

"Evet," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Anladım."

Ayağa kalktı ve ormanın içinden ilerleyen şekillere doğru yürüdü, saklanmak için hiçbir çaba göstermedi. Yaratıklar her iki yanındaki çalıların arasından süzüldü.

Yirmi beş metre ötedeki sisin içinden bir savaşçı çıktı. Hugh kadar uzun boyluydu, pullu bir zırh ve yüzünü çıplak bırakan bir miğfer giymişti. Yanaklarında dövmeler vardı. Uzun

Kızıl saçları miğferindeki bir delikten at kuyruğu şeklinde dökölüp sırtından aşığı dökölüdü.

O bir dikkat daşııtıcıydı. Yem. Elara ona bakıp bekledi. Eğer bir yayı olsaydı ve ateş etseydi, oklardan kaçabilirdi. Ama bir yaylı tüfek oku çok daha hızlı hareket eder ve sorun yaratabilirdi.

Bir yaratık sağdan inanılmaz bir hızla fırladı. Elini yaratığın boğazına kilitledi. Elinde asılı kaldı, gevşekti. Eskiden insandı, ama şimdi yozlaşma onu sarmış, özünü çarpıtmıştı. Öldükten sonra yeniden canlanan bir vampirin pis kokusu değildi bu. Bu yaşayan bir değişimdi ve bu canavarı içinde saklı bir insanlık kırıntısıyla bırakmıştı. Elara onun bedenindeki sıcak büyü kıvılcımına kilitlendi ve onu yuttu. Tadı ancak bir insanınki kadar lezzetliydi. Cansız kemik ve kas yığınını yere düştü.

Şimdi üç savaşçı vardı. Aynı zırhlar, aynı miğferler, kalçalarındaki kınlarda aynı kılıçlar. Üçü de iri yarı adamlardı, en kısıları Hugh'nun boyundan sadece on santim kadar kısaydı. Sessizce onu izlediler. O zaman yay yok. Böylesi daha iyi.

Elara onlara dişlerini göstererek gülümsedi.

Yaratıklar bir anda çalıların arasından fırladı, pençeli elleri onu parçalamaya hazırды. Orman gölgelerle canlandı. Taktığı maskeyi düşürdü ve büyüsunü serbest bıraktı. Parmaklarının bir fırçasıyla bir yaratık yere yığıldı. Omzuna bir pençe attı ve yaratığın sahibi yere yığıldı. Büyüyü onlardan söküp aldı ve beslendi.

Etrafındaki ceset halkası büyüdü ve hâlâ gelmeye devam ediyorlardı.

Son canavar da onun ayaklarının dibine yığıldı. Üç savaşçı hâlâ ona bakıyordu.

Görünüşe göre, orada öylece duracaklardı. Endişelenecek bir şey yok. O onlara gelecekti. Elara elbisesini aldı, önündeki yaratığın cesedine dikkatlice bastı ve iki cesedin arasından geçerek üç kişiye doğru yürüdü.

Sihir öldü. Bir an oradaydı, sonra bir nefesle sönen bir mum alevi gibi yok oldu. Gücü yok oldu, şiddetli bir ateş yerine içinde için için yanan zayıf bir kömür oldu.

Üç zırhlı adam kılıçlarını kınından çıkararak hep birlikte ilerledi.

Cesetlerin etrafında dönerek geri çekildi.

İlk savaşçı ona doğru yaklaştı, solgun gözleri bir yırtıcının gözünü kırpmadan ona odaklanmıştı.

Bir el omzuna indi ve onu geri çekti. Hugh, yarım saniye önce onun işgal ettiği alana doğru hamle yaptı ve kılıcını adama sapladı. Kılıç, göğüs kemiğinin hemen altında metale karşı metalin çıkardığı bir gıcırtyla savaşçıya saplandı.

Savaşçının nefesi kesildi.

Hugh acımasız bir sarsıntıyla kılıcını kurtardı, dışarı çıkarken bıçağı döndürdü ve başka bir uzun boylu savaşçı soldan yaklaşırken yoldan döndü.

Yaralı adam tek dizinin üzerine düştü. Ağzından kan akıyordu.

Uzun boylu savaşçı sola dönmüş gibi yaparak Hugh'ya saldırdı ama Hugh kaçtı, döndü, üçüncü savaşçının kılıcını savurdu ve geri çekilip yüzünü ona dönerek onları uzaklaştırdı. İki savaşçı onu takip etti; uzun boylu olan Hugh'nun sağında, kısa boylu olan ise solundaydı.

Bir silaha ihtiyacı vardı.

Önündeki yaralı savaşçı boğuk bir nefes aldı. Elara onun elindeki kılıcı kavradı. Kılıcı sert bir taştan çıkarmaya da çalışabilirdi. Kılıcı daha da sıktı ve sol eliyle ona doğru hamle yaptı. Elara yolundan sıçradı, neredeyse bir kayaya takılıyordu. Mükemmeldi. Elara çömeldi ve kumtaşı parçasını orman zemininden kopardı.

Yaralı savaşçının arkasındaki Hugh bir adım daha geri çekildi. Sağdaki dövüşçü şaşırtıcı bir hızla saldırdı. High bıçağı engelledi ve sol eliyle adamın yüzüne bir yumruk indirdi. Kıkırdak çatırdadı, tıpkı diğer

kılıç ustası Hugh'un kaburgalarına saldırdı. Başöğretmen eğilerek kurtuldu ama yeterince hızlı değildi. Bıçak deriyi kesti ve kanlı bir şekilde dışarı çıktı.

Hugh şaşırmış görünmüyordu. Adamın bir şey yapacağını biliyor olmalıydı. kesilmiş Onu. O hesaplanmış ve bütün şey ve bir pay almanın buna değeceğine karar verdi. Ona yardım etmek zorundaydı. Elara taşı sıktı ve yaralı dövüşçünün yüzüne çarptı. Adam haykırdı. Kan sıçradı. Yüzüne tekrar ve üçüncü kez vurdu, yüz hatları kanlı bir lapaya dönüştü.

Miğferi çıktı. Kılıcını düşürdü. Kadın taşı bıraktı ve kılıcı yerden aldı. Sıcak insan kanıyla ıslanmıştı. Elara kılıcı kaldırdı ve dövüşçünün çökmüş sırtına indirdi. Bıçak zırhının metal yakasından sıyrıldı ve boynunu ısırıldı. Tam olarak kesmemişti ama adam yere yığıldı.

Elara kılıcı kavradı ve çekerek kurtardı.

Hugh sağında, iki dövüşçü de solundaydı. Ona en yakın olanın burnu kanıyor, gözleri yarıklara dönüşüyordu. Hugh burnu kırık dövüşçüye saldırdı. Kırık Burun hızlı ve vahşi bir hamleyle onu kesti. Hugh geriye yaslandı ve Kırık Burun'un kılıcı havayı kesti. Adam kendini toparlayamadan, Hugh dövüşçünün uzattığı kolunu kesti. Adam kısa bir gırtlak uluması çıkardı. Kılıcı yere düştü. Sağ kolu gevşek, işe yaramaz bir halde asılı kaldı. Savaşçı yaralı kolunu sol eliyle kavradı ve tökezleyerek geri çekildi. Diğer savaşçı Hugh'un sırtını kesti. Bıçak saplandı. Hugh dönerek bir sonraki darbeyi savuşturdu ve saldırarak kısa boylu adamı geri püskürttü.

Elara üç adım ileri koştu ve kılıcını Kırık Burun'un zırhlı sırtına sapladı.

İçeri girmedi.

Dövüşçü kılıcını savurarak arkasını döndü. Elara tüm ağırlığını ona ve kanayan koluna vererek ona çarptı. Adam tökezledi ve yere yığıldı. Elara kılıcını doğrudan adamın göğsüne sapladı ve kendini onun üzerine attı.

Bıçak birkaç santim battı ve zırha çarparak gıcırdadı. Dövüşçü çığlık attı ve kalan eliyle elbisesinin eteğini pençeledi. Elara ayaklarını yere vurarak gerindi. Keşke taş hâlâ elinde olsaydı da kılıcı adamın vücuduna saplayabilseydi.

Adam çığlık attı, doğruca ona bakıyordu. Ağzından kalın, kırmızı bir fışkırma halinde kan akıyordu. Metalik koku ona çarptı. Onu bitirmek zorundaydı. Elara gerildi, sahip olduğu son rezervi topladı. Adamın göğsünde bir şey çatladı ve bıçak içeri kaydı. Adam son bir kez sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Elara doğruldu. Ellerinden kan damlıyordu.

Hugh ve diğer adam ağaçların arasında dans ediyor, kılıçları bulanıklaşıyordu. Çelik şingirdiyordu. Kılıçları zar zor görebiliyordu. Hugh bunu nasıl savuşturabiliyordu ki?

Silahlar çarpışıyor, iki adam da tüm güçlerini ve hızlarını vuruşlarına aktarıyordu. Büyü azalmıştı ama Hugh çılgınca bir hassasiyetle hareket ediyordu: hızlı, esnek, güçlü, rakibinin hareketlerini önceden tahmin ediyordu.

Savaşçı ona özenle hazırlanmış bir kesikle saldırdı. Hugh savuşturdu ve rakibinin üzerine darbeler yağdırarak saldırdı. Kısa boylu savaşçı geri çekildi. Kılıcı dans ederek engellemeye çalışıyordu ama her darbeye karşılık verdiğinde eli titriyordu. Hugh onu metodik bir vahşilikle dövüyordu. Bunda neredeyse iş gibi bir şey vardı. Öldürmek bir işti, yapılması gereken bir şeydi ve Hugh bu konuda uzmandı. Bu işi halledecekti. Diğer adam uzun süre dayanamayacaktı.

Savaşçı bunu fark etmiş olmalıydı. Kılıcını soldan geniş bir kavis çizerek, göz kamaştırıcı bir hızla karşı saldırıya geçti. Hugh kılıç yan tarafını ısıramadan savuşturdu. Savaşçı kılıcını tersine çevirdi ve ona sağdan saldırdı. Hugh kılıcı aşağı bakacak şekilde savruluşu engelleyerek ona doğru adım attı. Savaşçı ona doğru hamle yaparak aradaki mesafeyi kapattı. İki adam boğuştu, kilitlendiler, yüz yüze geldiler, Hugh'nun kılıcı savaşçınının üstündeydi, ikisi de itiyordu, bıçaklar hareketsizdi.

Hugh ayaklarını dikti ve itti.

Savaşçı tökezleyerek geri çekildi.

Hugh rakibinin kolunu soldan sağa doğru kesti. Savaşçı geriye doğru sarsıldı ve sol elini omzunun üzerine sıkıştırdı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Kılıcı sol eline geçirdi ve hafifçe savurdu, gözleri Hugh'ya sabitlenmişti.

Çalılıkların arasından tüylü bir şekil fırladı. Savaşçı ona doğru dönmeye çalıştı ama artık çok geçti. Yüz yirmi kiloluk bir tazı onu göğsünden vurdu. Köpek dişleri parladı ve ısırıldı. Savaşçı devrildi, Cedric üzerine çıktı, hırlıyor ve ısırıyordu.

"Lanet olsun," diye küfretti Hugh.

Kan köpeğin ağzını ıslattı. Adamı tekrar ısırıldı ve harap olmuş boğazından et parçaları kopardı.

"Yeter," diye emretti Hugh.

Cedric onu görmezden geldi ve kudurmuş gibi cesedi parçaladı.

"Yeter dedim!" Hugh köpeği yakasından tutup geri çekti. Cedric gerildi, hırladı, çenesinden kanlı köpükler damlıyordu. Köpeği hiç bu kadar sinirli görmemişti.

Cedric hırlamaktan vazgeçti ve uludu.

Hugh onu ayağa kaldırdı, gözlerinin içine baktı ve sakince, "Kapa çeneni," dedi.

İri köpek bir süre daha debelendi, sonra ağzını kapatıp arkasına yaslandı.

Bu üç cesetler yatmak üzerinde ve orman zemin içinde aynı zırhları.

"Haklıymışsın," dedi. "Dışarıda bir ordu var."

Ve daha yeni üç askerlerini öldürmüşlerdi. Birileri aramaya gelecektir.

Aynı anda hareket ettiler. Hugh, Alex'i bıraktıkları ağacın arkasına eğildi ve onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağına alıp ılık çaldı. Bucky çalılarının arasından ilerledi.

Elara düşen adamın kılıcını kaptı. Adamın boynu çiğ hamburger gibi görünüyordu. Boğazına asit kaçtı. Onu yuttu ve ilk cesede doğru adım attı. Elara kılıcı keskin bir darbeye indirdi. Kılıç, kafayı gövdeye bağlayan ince kas ve deri parçasını kopardı. Ceset bir gümbürtüyle yere düştü. Onu kaldırdı, miğferi ve her şeyiyle. Ordu cesetleri almaya gelirse, en azından ellerinde bir şey olacaktı. Et ve biraz sihirle çok şey yapabilirdiniz.

Hugh, Alex'i eyerin üzerinden attı.

Aklına başboş bir düşünce geldi. Elara dondu kaldı. "Ne?" Hugh sordu.

"Biz. O zaman..." Bana dua etti. "Bizi kurtar dedi."

Hugh döndü, ormanı inceledi. Sağ tarafta çalılar titriyordu. Ona doğru yaklaştı. Elini onun koluna koydu ve öne doğru adım attı.

"Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle. "Seni koruyacağız. Seni güvende tutacağız. Burada karanlıkta tek başına kalmak istemezsin."

Çalılar hareketsiz duruyordu.

"Sorun yok," dedi. "Her şey yoluna girecek." Çalıların arasında bir şey hareket etti.

Elara öne çıktı ve dalları nazikçe ayırdı. Bir çocuk. Yedi ya da sekiz yaşlarında, üstü başı çamur ve kan içindeydi. Uzandı ve çocuğu kucağına aldı. Çocuk ya da kız, bunu söylemek çok zordu, kollarında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Kocaman gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Ölü taklidi yaparken şok geçiren yavru bir tavşan gibi.

Hugh çocuğu onun kollarından aldı. Kız - kız olduğunu tahmin ediyordu - saf bir içgüdüyle ona sarıldı. Adam kocaman, korkutucu ve her tarafı kanla kaplıydı ve kızın bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Hugh onu uzun bir süre kucakladı ve Bucky'nin eyerine oturttu. "Alex'e tutun."

Çocuk sadece baktı.

"Tut onu," dedi Hugh, sesi sakın ve güven vericiydi. "Böylece düşmez."

Kız uzandı ve Alex'in gömleğini sıktı.

Açıklıktan aceleyle çıktılar, Cedric önden gidiyordu.
"Yaşayacak mı?" diye sordu nefesinin altında.
"Evet."
"Yapacak
mısın?"
"Evet."
"Benim yüzümden ölmeyin,
Başöğretmen." "Umursadığınız
için çok duygulandım."
"İstemiyorum," dedi ona. "Eve gelmezsen Köpeklerinin
isyan edeceğinden endişeleniyorum."
"O zaman bana iyi baksan iyi olur. Şimdi koşacağız.
Anladın mı?"
"Evet. Anladım."
"Güzel. Yorulursan bana söyle."
Koşmaya başladılar.

ELARA ormandan çimenlere doğru sendeleyerek çıktı. Baile önlerinde yükseliyordu, ay ışığıyla arkadan aydınlatılmıştı, ana kulesi uzun ve güven vericiydi. Eğildi. Ateş ciğerlerini sıırılsıklam etmişti, sağ tarafına kızgın bir acı yayılıyordu ve zehirlendiğine inanan midesi kendini boşaltmaya çalışıyordu. Bacaklarını bir düzine küçük kesik kaplamıştı. Eğer ormanın içini bir daha göremezse, bu çok erken olacaktı.

Sırtında sıcak bir el duruyordu. "Neredeyse geldik," dedi Hugh. "Bir kez daha ıkınırsak oradayız. Bu senin içinde var."

Doğruldu ve bir iniltiyi yarıda kesti.

Çocuk hâlâ Alex'e tutunuyordu, parmak eklemleri kan ve kir tabakasının altında bile bembeyazdı. Eğer o dayanabiliyorsa, Elara da aynısını yapmak zorundaydı.

Çimenli tarladan yola doğru koşular ve tepeye çıktılar. Daha önce kale duvarlarından ilk ağaç gövdelerine ne kadar uzak olduğunu hiç fark etmemişti.

Kalenin kapıları önlerinde açıldı ve Stoyan ile Felix'in

başını çektiği bir düzine Demir Köpek dışarı döküldü,

Savannah, Dugas, Beth ve yarım düzine adamı da onu takip ediyordu. Rahatlama Elara'yı serinleten bir telaşla sarmıştı. Başardılar.

Savannah koşarak geldi ve çocuğu eyerden indirdi. "Micah, Rodney, çocuğu attan indirin. Beth, Malcom'u getir." Cadı ona döndü. "Yaralandın mı?"

"Hayır."

Savannah'nın gözleri parladı. "Seninle sonra ilgileneceğim." Döndü ve aceleyle kaleye doğru ilerledi. Micah da Alex'i omzunda taşıyarak onu takip etti.

"Ne oldu?" Stoyan nefesinin altında sordu.

Hugh heybeyi Bucky'nin eyerinden çekip aldı ve avluya doğru yürüdü. Ayak uydurmak için çabaladı. Herkes onları takip ediyor, onlara bakıyor ve cevap bekliyordu.

"Redhill düştü," dedi Hugh. "Sıradaki biz olabiliriz."

Stoyan, sanki Hugh ona öğle yemeğinde sucuklu sandviç yiyeceklerini söylemiş gibi başını salladı.

"Misafirlerimiz nasıl?" Elara sordu.

"Sol kanatta uyuyor," dedi Dugas. "Etrafına birkaç koruma koyduk. Bizim haberimiz olmadan hiçbir şey yapmıyorlar."

"Güzel," dedi Hugh.

Kulübeye ulaştılar. Kapıyı iterek açtı. Önlerinde, her iki yanında köpek ahırları olan uzun bir koridor uzanıyordu. Köpekler ona dönüp baktı. Çantayı yere attı. Savaşçının kafası dışarı yuvarlandı.

Köpekler hep bir ağızdan dişlerini gösterdi. Hırıltılar yükseldi. Tazılar havayı ısırarak ahırlara saldırdı.

"Devriyeleri iki katına çıkarın," diye emretti Hugh Stoyan'a. "Burada ve kasabada. Köpekleri getirin."

Stoyan koşarak uzaklaştı.

"Felix, küçük bir kuvvet al ve cesetleri getir," dedi Hugh. "Kurtboğan ve kokuyu uzaklaştıracak başka ne varsa getir. Güvende kalın. Geri dönen bir kuvvet görürseniz, onları kaleye geri çekin. Onlarla burada ilgileneceğiz. Cesetler için ölmeye değmez."

Felix başını salladı.

"Sincap Kovuğu'nun hemen kuzeyinde," dedi Elara Dugas'a. "Onlarla git lütfen."

Başıyla onayladı ve Felix'le birlikte oradan ayrıldılar. Hugh kafayı aldı, çantaya attı ve ona uzattı. Johanna'ya doğru itti. Sarışın cadı başını salladı ve koşarak dışarı çıktı.

Hugh döndü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Elara ona sordu. "Kanaman var."

"Yapacak işlerim var."

"Hayır. Şu anda yapabileceğin başka bir şey yok. Benden kaçmamı istedin, ben de kaçtım. Şimdi benimle gelip yaralarını saracaksın."

Hugh ilk kez tartışmadı.

SU, Elara'nın vücudundan önce kırmızı, sonra soluk pembe, en sonunda da berrak bir şekilde aktı. Elara duşu kapattı, dışarı çıktı ve beyaz bir havluya sarındı. Cildindeki kanı ve ormanı temizlemişti. Bacakları bir düzine yerden kesilmişti, çizikten başka bir şey değildi, acı keskin olmaktan çok sinir bozucuydu ve şimdi yanıyorlardı. Tüm vücudu ağrıyordu, acıyordu. Duşta gözlerini her kapadığında, üç adamın ormanın içinden kendisine doğru geldiğini görüyordu. Anılarında, gözleri mavi ışıkla parlıyordu, gözlerini kırpmadan.

Bu gece onu öldürebilirlerdi. Elara bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama kesin olarak hissediyordu. Bunu düşünmek ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. Hem silahlarla hem de kesici aletlerle eğitim almıştı. İkisini de getirmemişti.

Elara yere serdiği iç çamaşırına uzandı, onu giydi ve lacivert bir elbisenin içine girdi. Otomatik pilotta saçlarını taradı.

Onu neredeyse öldürüyorlardı.

İşte her şey bu kadar kırılıyordu. Bir an güçle dolup taşı. Sonra teknoloji ona çarptı ve tüm güçleri yok oldu. Çok kayıtsız büyümüştü. Bir zamanlar halkının güvenliğini silahsız asla terk etmezdi.

Çağrı yüzünden. Düşüncelerini karıştırmıştı.

Elara kapıyı açtı ve yatak odasına girdi.

Hugh bir sandalyeye oturmuş, beline kadar çıplaktı. Yan tarafından aşağıya, omurgasına doğru kıvrılan dört inçlik bir kesik uzanıyordu. Yaklaşık beş santim uzunluğundaki bir başka kesik de sırtından aşağıya, kürek kemiğinin üzerine doğru ilerliyordu. Nadia ve Beth yaralarını çoktan yıkamışlardı. Şimdi Beth onun yanına oturmuştu. Elara'yı gördü, iğne tutucusunu aldı ve plastik tutucudan ameliyat iğnesini çıkardı.

Beth'in elleri titriyordu. Nazik bir insandı. Bir canavara koşup onu kılıcıyla öldürebilirdi ama söz konusu insanlar olduğunda Beth kendini zar zor savunabiliyordu ve D'Ambray onu korkutuyordu. Elara onun Beth'e kötü davrandığına hiç tanık olmamıştı ama onda genç kadını derinden tedirgin eden bir şeyler vardı.

"Teşekkür ederim, Beth." Elara dışarı çıktı, ellerini bir havluya sildi ve ondan iğne tutucusunu aldı. "Lütfen çocuğu ve Alex'i benim için kontrol edin."

Beth koridora çekildi ve kaçtı.

Hugh'un kesikleri çok kötü değildi. Yaraları dikme konusunda çok pratik yapmıştı. Bu sefer de farklı değildi.

Nadia, üzerinde bir bardak yeşilimsi sıvı bulunan bir tabakla kapıdan içeri süzüldü. Bardağı Hugh'ya uzattı.

"İç," dedi Elara.

Hugh bardağı inceledi. "İçinde ne var?" "Çok amaçlı panzehir."

"Öyle bir şey yok."

"Bıçaklandınız ve kılıcın üzerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bu, birçok yaygın zehirle savaşmanıza yardımcı olacaktır."

Gözlerini kısarak cama baktı.

"Büyü geldiğinde tüm hastalıklarını iyileştirebileceğinin farkındayım ama bunun ne zaman olacağını bilmiyoruz, o yüzden iç. Sihirli dalga gelene kadar seni hayatta tutmak zorundayım."

Sıvının tadına baktı. "İğrenç bir şey."

Sesi soğuk ve mesafeliydi. "Bebek gibi davranmayın, Başöğretmen."

Hugh bardağı boşalttı.

"Alex'ten haber var mı?" Elara sordu.

"Hâlâ uyuyor. Malcom durumunun stabil olduğunu söylüyor."

Nadia boş bardağı aldı ve odadan çıktı. Yalnız kalmışlardı.

"Kollar," dedi Elara. Onu masaya yatırmayı çoktan denemişlerdi ama o reddetmişti. Gözlerindeki bakış ona orada zeki bir yaşam olmadığını söylüyordu.

Hugh kollarını kaldırarak başının arkasında kilitledi. Büyük pazuları esnedi. Göğsündeki oyulmuş, belirgin kaslar bronz teninin altında göze çarpıyordu. Koyu mavi gözleri sıcak ve davetkârdı. Seks hakkında düşünüyordu ve onu çıplakmış gibi izliyordu. Cehennem gibi dikkat dağıtıcıydı ve bunu biliyordu, tam da bu yüzden yapıyordu.

Elara alçak bir tabureye oturdu, sterilize edilmiş pensle yaranın kenarını nazikçe kaldırdı, iğneyle kenarı deldi ve elini döndürerek iğneyi deri ve kasın içinden düzgünce geçirdi.

Hareket etmedi. Homurdanmadı, acı verici bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Düzgün düğümler atmaya odaklandı.

"O adamı zırhından bıçaklamakta zorlandın mı?" Hugh sordu.

Elara cevap vermedi. "En iyilerimizin bile başına gelir." Neredeyse bitirmişti.

"Bir dahaki sefere boynunuzun arkasını veya uyluklarınızın iç kısmını hedefleyin."

"Başardım."

"Evet," dedi, dudaklarında bekleyen bir gülümsemeyle.

"Evet, yaptın." "Ne?"

Hugh sadece ona baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen ve senin cinayet çılgınlığın. Halkın senin kana susamış olduğunu biliyor mu?"

Elara ipliğin son parçasını da kopardı. "Sence de tartışmamız gereken daha önemli şeyler yok mu? Kim oldukları gibi? Ne istiyorlar? Neden insanları öldürüyorlar?"

"Bunlar güzel sorular. Aslında bu soruların cevaplarını alacaktım ama siz bu sorulara sahip olan insanları öldürdünüz."

Elara durdu. "Hayatta kalmana yardım etmeye çalışıyordum, seni nankör herif."

"Yardıma ihtiyacım varmış gibi mi göründüm?"

Ona ters ters baktı ve omzuna doğru ilerledi.

"Bana ne yapacaklarını sanıyordun?" Sık kafalı.

"Hatırlat bana, hangimiz kesildi?"

"Tamam," dedi Hugh, "sana burnu kırık, gözleri şişmiş ve sağ eli pamuk ipliğine bağlı olan adamı vereceğim. Hâlâ bir eli kalmıştı. Ben onu sürüklerken kalan yumruğunu göğsüme vurmuş olabilir. Ama neden karaciğeri çatlak olan adam? Dizlerinin üzerine çökmüş kanını akıtıyordu."

Kafasında bir ışık belirdi.

"Onları sorgulayabilmemiz için bu adamları ben ayarladım ve ne zaman birini nefes almaya bıraksam, sen onları öldürdün."

Onları öldürdü. Bu aptalcaydı. Vay canına, aptalcaydı. En parlak anlarından biri değil.

Hugh ona bir kaşını kaldırdı. "Benim hesapçı buz kaltağıma ne oldu? Gerçekten de benim için o kadar endişelendin ki doğru düzgün düşünemedin mi?"

Açıkça onunla alay ediyordu.

Elara ayağa kalktı ve ona doğru eğildi. O oturduğu ve kendisi ayakta durduğu için boyu biraz daha uzundu. "Evet. Senin için endişelendim. On dört yaratık öldürdüm. Senin tek yapman gereken

Üç adamla ilgilendim ve ikisini senin için bitirmek zorunda kaldım ve zavallı Cedric de üçüncüsünde sana yardım etmek zorunda kaldı. O dövüş senin için iyi geçmedi, değil mi?"

"Gerçekten mi? Bununla mı devam edeceksin?"

"Sen ve ben ormanda yalnızken ölseydin, halkın seni benim öldürdüğümü düşünürdü. Canını almak için kaba bir metal parçasına ihtiyacım olmadığını bilmiyorlar. Ölmeni isteseydim, ruhunu yerdim. Tadı acı ve çürük olur ama fedakarlık yapmak gerekir."

Hugh vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Peki ya şimdi? Ruhumdan küçük bir ısırık al, sadece eğlence için."

Bir an için gözlerini kapadı ve aşağıya, aşağıdaki tüm yaşamın kaynağına baktı. "Lütfen bu adamı öldürmemem için bana güç ver. Lütfen."

"Neden sen denemiyorsun?" Hugh teklif etti. Gözlerinde davetkâr bir sıcaklık vardı. "Eğlenceli olabilir."

Eğlenceli olacaktı. Işıktaki çok iyi görünüyordu, gövdesinin her çizgisi güçlü, her kası belirgin. Hepsini sevmişti, çılgın mavi gözlerini, kare çenesindeki kirli sakalı, geniş omuzlarını, göğsünü, düz karnını... Cüssesini, sandalyesinde kibirli bir şekilde yayılışını, vücudundaki gücü, ama daha da çok gözlerindeki gücü sevmişti. Onunla ilgili her şey güçlüydü ve bu gece güce ihtiyacı vardı. Onu arzuluyordu, onu arzuluyordu, ona sarılmayı arzuluyordu.

Elara onun rüyasında kendisine nasıl baktığını hatırladı, neredeyse vahşi bir ihtiyaçla.

Hayır. Bu adam değil. Onun dışında hiç kimse. Sadece çok tehlikeli olmakla kalmıyor, aynı zamanda onunla aynı odada bulunmaya da zor dayanıyordu.

Ve hâlâ kendini aptal hissediyordu. Sorun değildi. Bir dakika içinde ikisi de aptal hissedecekti.

Elara son dikişi bitirirken, "İyi," diye mırıldandı. "Onları öldürdüm. Peki ya sen? Nasıl konuşulacağını unuttun mu?"

Hızlı adımlarla yaklaştı ve Felix kapı aralığında belirdi. Cedric onun arkasından içeri süzüldü ve

Kapı aralığı.

"Tüm o göz kamaştırıcı kılıç ustalığı gösterisi sırasında, 'Onlara canlı ihtiyacımız var' ya da 'Onu öldürmeyin' diye mertçe homurdanmak için iki saniye bulamadın mı? Askerlerinize liderlik etmeniz gerekiyor. Emir vermiyor musun, yoksa savaş stratejini telepatik olarak mı yayınlıyorsun?"

Hugh ona ters ters baktı.

"Felix'e soralım," dedi. İri adam irkildi.

"Felix, Hugh'un senden bir şey yapmanı istediğini nasıl anlıyorsun?"

"Bana söylüyor," dedi Felix.

"Ah!" Ellerini birbirine vurdu. "Sana söylüyor. Bir düşünün. Böylece homurdanmalar ve hırıltılar yerine gerçek kelimelerle iletişim kurabiliyorsunuz. Ne oldu? İlkini öldürdükten sonra neden bana onları canlı istediğini söylemedin? Kılıcı ikinci adama saplamam üç dakika falan sürdü. Üzerine yatmak zorunda kaldım."

Hugh boğazından alçak bir ses çıkardı. Eğer insanlar hırlayabilseydi, sesi aynen böyle çıkardı.

Ona tatlı bir gülümseme verdi. Daha tatlısını tostun üzerine sürebilirdiniz. "Kelimelerini kullan."

"Sana söylemedim çünkü bu kadar kalın kafalı olabileceğin aklıma gelmemişti."

"Yani on dört gizemli canavarı öldürdükten ve üç adam kılıçlarla üzerime koştuktan sonra sağlıklı düşünmemi mi bekliyordunuz? Onları öldürmeye fazla odaklanmış olabileceğim hiç aklınıza geldi mi?"

"Ve," diye devam etti Hugh, "çünkü hâlâ üçüncü adamım vardı."

"O ben değildim. O senin köpeğindi. Sadık köpeğinizin yaptıklarından ben sorumlu değilim."

"O benim köpeğim değil."

Cedric'i işaret etti. "Bunu ona söyle."

Hugh başını çevirdi. Cedric bunu, odaya koşup kafasını içeri sokmasının sorun olmayacağına dair bir işaret olarak algıladı.

Hugh'un kucağında. Hugh bir şeyi öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da birini. Tercihen onu.

"Gördün mü, Cedric bile yardıma ihtiyacın olduğuna karar verdi."

Hugh elini kaldırdı ve köpeği okşadı. "Bir şey mi istedin?" diye sordu Felix'e.

Felix, "Cesetleri geri aldık," dedi.

Hugh ayağa kalktı. "Kalıp doktorculuk oynamak isterdim aşkım ama görev çağırıyor." Kapıya doğru yöneldi.

Doktorculuk oynamak mı?

"Ahmak." "Harpy."

"Beni ormanda kurtardığın için teşekkür ederim," dedi sırtına doğru. "Ve Alex'i iyileştirdiğin için."

"Bir şey değil. On dakika sonra aşağıda görüşürüz. Gitti.

Bir an sonra Rook onun odasına girdi ve yazı defterini uzattı.

Hugh'un yardıma mı ihtiyacı vardı?

"Hayır," dedi Elara. "Korkunç biriydi."

T Canavar otopsi masasının parlak metal yüzeyinde yaklaşık bir metre on santim uzanıyordu. Bir köpeğin kürkünden çok bir atın kürküne benzeyen ince kahverengi tüyler onu kaplıyordu. Kollarının arkasında ve kasıklarında kalınlaşmıştı. İskeletini sert, gevrek kaslar sarıyordu. Muhtemelen inanılmaz derecede güçlüydü, diye karar verdi Hugh. Uzatılmış parmaklar, her ikisi de ayak parmakları ve Parmaklar, vardı sağlam ve uçlu üçgen, kanca gibi pençeleri vardır. Kuyruğu yoktur. Büyük kulaklar ve uçlarında kürk var.

Yüz kabus gibi bir karmaşaydı. Yeterince insani bir şekle sahip olan gözler doğal olmayan bir şekilde büyüktü, neredeyse baykuşa benziyordu ve sanki yer açmak için etraflarındaki eti kenara itmişler gibi derin kırışıklıklarla çevriliydi. Burnun yerini kısa bir burun almıştı. Üst dudağı bir kedi ya da köpeğinki gibi yarılmıştı. Ağız, insan olamayacak kadar geniş bir şekilde yüzünü boydan boya kesiyordu. Cerrahi kelepçeler sağ taraftaki dudakları açarak uzun, konik dişleri ortaya çıkardı.

Hugh'nun yanındaki Felix yüzünü buruşturdu. Hugh ona baktı. Felix elini yüzünün önünde salladı. Pis koku. Doğru ya. Acı ve sert koku şekil değiştiren burnu için bir cehennem olmalıydı. Öte yandan Bale hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Bu ikisini de yanına almıştı. Stoyan ve Lamar duvarda nöbet tutuyordu.

Elara Savannah, Dugas ve Johanna'yı getirmişti. Masanın diğer tarafında durdular. Baş cadı yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Dugas düşünceli görünüyordu.

Ana kulinin bodrum katındaki büyük bir laboratuardaydılar. Üç grup insan üç masanın etrafında kümelenmişti. Onun durduğu ilk masada bir canavarın otopsi yapılmış bedeni, ikincisinde benzer şekilde kesilip açılmış bir savaşçı ve demircilerin sessizce birbirleriyle tartıştığı üçüncüsünde ise savaşçının zırhının parçaları duruyordu.

Hugh bunu Elara'ya vermek zorundaydı. Çalışanları verimli ve iyi eğitiliydi ve ister çömlekçi dükkânı ister revir odası olsun, çalışma alanları her zaman iyi bir düzen içindeydi.

Kahverengi tenli ve keskin siyah gözlü yaşlı bir adam olan sorgu yargıcı ellerini birleştirdi.

Adli tabip, "Eskiden insandı," dedi.

Elara ellerini kaldırdı ve Johanna için imza attı.

Hugh iç organları inceledi. Kalp, karaciğer, akciğerler. Tüm olağan şüpheliler. Bazı organlar deforme olmuştu ama yine de işlevsel görünüyorlardı.

"Bunu nasıl açıklayabilirim?" diye başladı sorgu yargıcı, belli ki basitleştirilmiş bir versiyon bulmaya çalışıyordu. "Umm. Şey, basitleştirmek gerekirse..."

"Ortograd omurga," dedi Hugh ona. "Diğer iki ayaklı omurgalıların hiçbirisi aynı adaptasyonu göstermez. Penguenler dik durur ama biyomekanikleri tamamen farklıdır. Diğer dik duran omurgalılar, devekuşları, kangurular ve benzerleri, hareket sırasında ortograd bir omurga sergilemezler. Lomber lordoz ile omurganın S eğrisi insanlara özgüdür. Diğer primatlar C eğrisi gösterir."

Kalçayı göstermek için elini hareket ettirdi. "Uyluk kemiği başının incelenmesi muhtemelen büyük uyluk kemiği boyutunu ve insanlara özgü valgus açısını gösterecektir." Elini ayağa doğru ilerletti. "Uzunlamasına kemerlerin kanıtı. Halluks karşıtlığı olsa da, ayağın yapısı

iki ayak üzerinde hareket etmeye uyum sağladığını göstermektedir. Yırtıcı bir simian hayvanın bu özellikleri sergilemesi için hiçbir neden yoktur."

Sessizlik çöktü.

"O bir şifacı, Saladin," dedi Elara sessizce, sonra da imzasını attı

o.

"Bu işleri kolaylaştırıyor," dedi Saladin. "Hallux whatchamacall it?" Bale sordu.

"Tek kullanımlık ayak **b a ş p a r m a ğ ı** , " diye tercüme etti Saladin. "Tıpkı bir

maymun."

Dugas, "Onlar iyi tırmanıcılar," dedi.

Felix öne doğru eğilip ayakları inceledi. "Ve iyi koşucular. Nasırlar."

"Yani mağara insanları gibiler," dedi Bale.

Herkes ona baktı.

"Kıllı, güçlü, aptal. Trogloditler." Bale etrafına bakındı.

"Ne? Onlara bir isim vermeliyiz."

O haklıydı.

Johanna parmaklarıyla bir şeyler heceledi, Hugh yakalayamadı. Hugh Elara'ya döndü. "Ne dedi o?"

Johanna ayağını yere vurdu ve parmaklarını yavaşça hareket ettirdi. "Mrogs?" diye sordu.

Elara yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Mrog nedir?" Stoyan sordu.

Dugas, "Karanlıkta yaşayan korkunç sihirli bir canavar," dedi. "Çocukları anlamadıkları tehlikeli büyülerden uzak tutmak için anlattığımız bir hikaye. Konu sihir olduğunda çoğu çocuğun bir içgüdüğü vardır. Bir şeyler doğru gelmediğinde anlarlar. Bu içgüdüğü dinlemeyenler, mrogların çizgiyi aşanları karanlıkta beklediğini bilirler."

"Uyuyor," dedi Hugh. "Mrogs o zaman."

"Peki ya şu zırhlı pislikler?" Bale sordu. "Mrog efendileri mi?" Dugas önerdi.

"Mrog askerleri," dedi Elara.

"Bu... um... mrog'a her ne yapıldıysa çocukluğunda yapılmış," dedi Saladin. "Vampirlerle özgü bir ölümsüzlük ya da körelme belirtisi yok. Ancak organlardaki anormallikler o kadar ciddi ki, normal bir insan, vücudun iyileşmesi hâlâ en yüksek seviyedeyken gerçekleşen kademeli bir süreç olmadığı sürece bu dönüşümden sağ çıkamaz. Tabii Lyc-V gibi bir tür rejeneratif virüsle karşı karşıya değilsen."

Lycos Virüsü şekil değiştirenlerin varlığından sorumluydu ve eğlenceli yan etkileri vardı. Ayrıca bir insan vücudundaki varlığına dair reddedilemez kanıtlar bıraktı.

"Geçmiş rejenerasyona dair herhangi bir kanıt var mı?" Elara sordu. "Kemiklerde yeni doku bantları? Yeni dişler?"

"Şu ana kadar açtığımız üçünde de yok. Bulursak size haber veririm."

"Vampirlerle başa çıkmak için protokolünüz var mı?" Hugh sordu.

Selahaddin gücenmiş görünüyordu. "Evet."

"Yeniden canlanıp dirilmeyeceklerinden emin olana kadar onlar için bu protokolü uygulayın."

Saladin, "Biz amatör değiliz," dedi.

"Öyle olduğunu düşünseydim, adamlarımı nöbet tutmaları için buraya gönderirdim."

Felix oraya doğru yürüdü ve kurbağanın yüzüne baktı. "Evet?" Hugh sordu.

"Daha büyük gözler, daha uzun burun, daha büyük kulaklar," dedi Felix.

Elara, "Her duyu aşırı hızda çalışıyor," diye mırıldandı.

"Yırtıcılar," dedi Savannah.

Köpekler gibi evcil yırtıcılar. Efendileri ne derse onu yapmak için eğitilmişler.

"Başka bir şey var mı?" Hugh sordu.

Selahaddin başını salladı. "Büyü bittiğinde belki daha fazlasını öğrenebiliriz."

"Hadi insanı görelim," dedi Elara.

İkinci masaya geçtiler. İri yarı bir adam çelik bir yüzeyin üzerinde yatıyordu, iç organları herkesin görebileceği şekilde yağlanmıştı.

görmek için. Geometrik dövmeler derisini kaplıyordu ama sadece sol tarafında. Otuzlu yaşlarının sonlarında Hintli bir kadın eldivenli ellerini kaldırarak yanında duruyordu. Onunla daha önce tanışmıştı, Hugh hatırladı. Adı Preethika Manohari'ydi ve yerleşim yerindeki pediatri kliniğini işletiyordu.

"O bir insan," dedi. "Kalbi ortalamadan yaklaşık %25 daha büyük. Akciğerleri de daha büyük. İnsan normlarının dışında bir şey değil, ancak bu kalplerle çok daha büyük hacimlerde kan pompalayabilirler ve VO2 max, yani akciğerlerin alabileceği maksimum oksijen miktarı çok daha fazladır. Diğer ikisi aynı."

"Yani daha mı güçlüler?" Bale sordu.

"Yüksek dayanıklılıkları var," dedi Preethika ona. "Bunun bir kısmı genetik, bir kısmı da eğitimle ilgili. Buraya bakın." Adamın sağ elini tutup havaya kaldırdı. "Kılıç kullanmaktan nasır tutmuş. Burada ve burada yara izleri var." Eski yara izlerinin ince çizgilerini takip etti. "Hepsi kesici bir silah tarafından yapılmış. Burası hariç, asit yanığı gibi görünüyor. Yara izleri farklı yaşlarda."

"Bir gazi," dedi Hugh.

Başını salladı. "Diğer ikisiyle aynı hikaye. Bu adamlar yıllarca savaştı. Ama benim göremediğim bir şey var."

"Kurşun yaraları," dedi Dugas.

"Evet. Üçü de otuzlu yaşlarında ve profesyonel askerler. O yaşlarda profesyonel asker olan çoğu erkek vurulmuştur. Bu üçünün şanslı olması mümkün. Başka ilginç şeyler de var." Preethika adamın üst dudağını kaldırmak için pens kullandı. "Hiçbirinde diş çalışması izi yok. Yirmilik dişleri hâlâ yerinde. Ameliyat izi yok. Aşı izi yok. Piercing yok. Bir de dövmeleri var. Dövmesi olan çoğu insan kültürel referans için en az bir ya da iki dövme seçme eğilimindedir. Dövme, sahibi için bir şey ifade etmelidir. Bu adamlarda modern kültürel referans dövmeleri yok."

Kadın kenara çekildi ve kırk yaşlarında bir adam öne çıktı. Beyaz tenli, kızıl kıvrıkcık saçlı, seyrek sakallı ve gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardında açık mavi gözleri olan bir adamdı. Sanki bir İngilizce profesörü kazara otopsiye girmiş gibi, burada yeri yokmuş gibi görünüyordu.

"Bu Leonard," dedi Elara. "Baş druid bilginimiz. Ondan dövmelere bakmasını istedim çünkü bana belli belirsiz Kelt dövmeleri gibi göründüler."

Leonard başını salladı. "Bunların çoğu bana tanıdık gelmiyor ama burada ilginç bir şey var."

Adamın kalçasındaki dövmeyi işaret etti, süslü bir hilal deriyi işaret ediyordu ve aşağı bakıyordu. V şeklindeki ince bir çizgi hilali kesiyordu, V'nin ucu hilalin altındaydı, sanki biri ters ayın hemen altına bir ok atmış ve ok ortadan ikiye ayrılmış gibiydi.

İşte bu ilginçti.

"V-rod ve Crescent," dedi Leonard.

"Evlerinden çok uzaktalar," dedi Hugh.

"Öyle görünüyor," dedi Leonard.

"Keltçe mi?" Elara sordu.

"Hayır. Piktçe." Leonard gözlüklerini burnuna doğru itti. "Piktler hakkında çok fazla şey bilmiyoruz ve bildiklerimiz de kiminle konuştuğunuza bağlı. Bazıları Piktlerin İskoçya'nın asıl sakinleri olduğunu, Britanya Keltlerinden önce geldiklerini ve Kelt İskoçları, Britonlar ve Cermen Angllar gibi diğer gruplardan farklı olduklarını söylüyor. Diğerleri ise başlangıçta etnolinguistik olarak Kelt olduklarını söylemektedir. Değişimden önce bir DNA çalışması yapılmış ve görünüşe göre İspanyol Basklarına benziyorlarmış. Bunların hiçbiri bize yardımcı olmuyor ve saçmaladığımın farkındayım. Arkalarında oyma taşlar bırakmışlar ve V-çubuk ve Hilal tekrar eden bir motif. Ama hiç bu kadar ayrıntılısını görmemiştim. Bu dövmedeki detaylar dikkat çekici. Onunla sadece birkaç dakika geçirdim, o yüzden size daha fazlasını anlatabilirim."

üç cesedi de büyüteçle inceleyeceğim. Bana zaman verin, daha fazlası gelecek."

Bunların hepsi iyiydi ama mroglarla insanlar arasındaki bağı nasıl işlediğini çözmeleri gerekiyordu.

"Mrogları nasıl kontrol ettiklerini bilmemiz gerekiyor," dedi Elara. "Cesetleri büyüye kadar muhafaza etmeliyiz."

Bu benim Harpy'im.

Preethika, "Onları buza koyacağız," diye söz verdi.

"Bir şey daha var," dedi Leonard. "Hepimiz şu konuda hemfikiriz: Bu insanlara ve canlılara yapılan her ne ise kalıcı ve yabancı. Farklı bir tadı var."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Elara sordu.

"Dünyamızda sadece büyü sırasında hayatta kalabileceklerinden eminiz. Teknoloji onları öldürecektir."

Hugh, "Teknolojiyi gayet iyi atlatmış görünüyorlar," dedi.

"Muhtemelen biraz zaman alır," dedi Preethika. "Bir saat, belki iki. Yine de eninde sonunda ölecekler."

"Ne kadar eminsin?" Elara sordu.

Leonard, "Hayatım üzerine bahse girerim," dedi.

Üç kişinin beklediği üçüncü masaya geçtiler: Radion, neredeyse boyu kadar geniş görünen kısa boylu, kaslı bir siyah adam; Edmund, ellili yaşlarının sonunda, hayat onu ezmiş ve bu da onu kızdırmış gibi görünen beyaz bir adam; ve Gwendolyn, bal gibi saçları ve erkekleri yolundan uzak durmaları için uyaran gözleri olan uzun boylu bir kızıl. Buradaki en iyi üç demirci. Önlerinde bir zincir zırh miğferi, iki çizme ve iki eldiven duruyordu.

Radion Gwendolyn'e, "Sen yap," dedi.

Çenesini kaldırdı. "Onu kopyalayamayız, nasıl yaptıklarını ya da neyden yapıldığını bilmiyoruz."

Harika. "Çelik mi?"

"Muhtemelen," dedi Radion.

Edmund, "Pas izi yok ve yağlanmamış, dolayısıyla bir çeşit paslanmaz olabilir," dedi. "Bu

manyetik, ama bu bir şey ifade etmiyor."

Gwendolyn, "Paslanmaz çelik östenitik ve ferritik olmak üzere iki tiptir" dedi. "Bunun atomik yapıyla ilgisi var. Her ikisi de moleküler düzeyde bir küp oluşturur, ancak östenitik çelik yüz merkezlidir. Her köşesinde ve her küpün yüzlerinin merkezinde bir atom bulunan bir küp. Ferritik çelik ise gövde merkezlidir, her köşede bir atom ve küpün merkezinde bir atom bulunur."

Radion, "Östenitik çelik mıknatıslara tepki vermiyor," diye açıkladı.

"Tarttık," diye ekledi Edmund. "Paslanmaz çelik için çok hafif kalıyor."

"Ama sonra onu toprakladık," dedi Gwendolyn. "Ve çelik gibi kıvılcım çıkarıyor."

"Ayrıca törpüledik," dedi Radion. "Neredeyse çelik kadar sert ama esnek."

Edmund sözlerini şöyle tamamladı: "Üzerine %45 fosforik asit damlattık ve kabarcık oluşmadı, yani kesinlikle düşük kromlu bir çelik değil."

Hugh elini yüzüne götürme isteğiyle savaştı. "Yani çelik olabilir mi, olmayabilir mi?"

"Evet," dediler hep bir ağızdan.

"Metal mi? Bana bunu söyleyebilir misin?" "Evet," dedi Radion.

"Bir tür metal alaşım," dedi Gwendolyn. Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuz iyi oldu.

"Nasıl emin olabiliriz?" Elara sordu.

Edmund, "Lexington'daki bir laboratuvara göndermemiz gerekiyor," dedi. "Fotoelektrik alev fotometrisi veya atomik absorpsiyon spektroskopisi için."

"İkisini de," dedi Radion. "İkisini de yapmalıyız." "Katılıyorum," dedi Gwendolyn.

İşte geliyor. Üç, iki, bir... "Ne kadara mal olacak?" Elara sordu. Tam zamanında.

Üç demirci omuz silkti.

"Öğren," dedi. "Bulduğunuzda bunu Başöğretmene götürün. Masrafı onaylayacak ya da reddedecek ve Lexington'a transfer için gerekli teminatı ayarlayacaktır."

Vay canına. Bu yeniydi. Görünüşe göre, Elara'nın banka hesabının anahtarı çocukları karanlık ormandaki canavarlardan kurtarmaktı.

Radion, "Bunu kuş yapabiliriz," dedi. "Çok küçük bir örneğe ihtiyaçları olacak. Bir posta güvercini bunu halledebilir."

"Bunu yapabiliriz," dedi Elara. "Elinizde somut bir şey olduğunda Başöğretmenle konuşun." Ona döndü.

"Bu geceyi onunla geçireceksiniz," dedi onlara. "Yarın, misafirlerimiz ayrılır ayrılmaz, zırh hedeflerin üzerine çıkacak ve biz de onu kesip vuracağız."

Üç demirci ortak bir nefes aldı. Gwendolyn'in rengi soldu. Radion ona dehşetle baktı.

"Nasıl yapıldığını bilmemize gerek yok," dedi Hugh. "Onu nasıl kıracağımızı bilmemiz gerekiyor."

"Ama bu Mona Lisa'nın üzerini boyamak gibi bir şey," dedi Gwendolyn.

Doğru. Üç demirciyi de aynı anda kızdırmak iyi bir fikir değildi.

"Bir tanesi sizde kalabilir," dedi onlara. "Onu nasıl kıracağımızı bulduğumuzda, size dayanabileceğiniz kadar zırh sözü veriyorum." "İşiniz bittikten sonra hırpalanmış zırhı alabilir miyiz?"

Gwendolyn sordu.

Hugh neredeyse iç çekiyordu. "Evet."

"Tamam," dedi Radion. "Bununla yaşayabiliriz."

ELARA KORIDORDA ADIM ADIM ILERLİYORDU. Savaş sonrası gerginliği önce tedirginliğe, sonra da düpedüz korkuya dönüşmüştü. Sanki omuzlarına büyük bir ağırlık binmiş ve gittikçe ağırlaşıyormuş gibi yorgunluk çökmüştü.

Hızlı ayak sesleri arkasında yankılandı.

Tam da ihtiyacı olan şey. Elara kendisini ele vermeden önce bir iç çekiş yakaladı. Şu anda sözlü tartışmaya girecek enerjisi yoktu.

Hugh ona yetiştii.

"Testler için ne kadar harcamak istiyorsun?" diye sordu ona ayak uydurarak. "Bana bir tavan ver."

Neredeyse kendini çimdikleyecekti. "Onlara ne kadar ihtiyacımız var?"

"Onlara hiç ihtiyacımız yok," dedi. "Zırhın neyden yapıldığını bilmek zorunda değiliz. Nasıl kırılacağını bilmemiz gerekiyor ve bunu da yarın öğreneceğiz. Temel olarak, demircileri mutlu etmek için ne kadar para harcamak istiyorsunuz?"

Düşünmek çok zordu ve karar vermek daha da zordu. "Bin. En fazla bin beş yüz."

Merdivenlerden çıkmaya başladılar.

"Benim onlara vereceğimden daha fazlasını," dedi Hugh. "Ne zamandan beri mali açıdan sorumlusun?"

"Bizi hayatta tutmak için para harcıyorum."

Neredeyse inleyecekti. "Lütfen hendek konusuna girme Hugh, şu anda buna katlanamam."

"Yalvarmak mı? Senin gibi değil. Seni rahatsız eden ne?" diye sordu.

Büyüsünü özlemişti. O onun kalkanı ve silahıydı; onsuz kendini çıplak hissediyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, neredeyse fiziksel bir acı çekiyordu. Elara bunun yanlış olduğunu kendine hatırlattı. İhtiyacı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama o gitmeyi reddetti. Büyü arzusuna boyun eğmek için riskler çok yüksekti. Eğer yaparsa, sonunda bu onu mahvedecekti.

"On dört," dedi dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Evet?"

"Üç adam ve on dört kurbağa vardı. Eğer hepsinde aynı sayıda yaratık varsa, on beşinci kurbağa nerede?"

"Belki de içlerinden birinde sadece dört tane vardı."

"Eski Pazar'daki adamda da beş tane vardı," dedi.

Hugh'nun yüzünde bir şey yoktu ama gözlerinden mutlu olmadığı anlaşıyordu. O da bu düşünceden memnun değildi.

Üçüncü kata geldiler ve kadın koridora döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Deidre'yi kontrol etmek için," dedi ona. "Küçük kızı." "Yalnız mı?"

"Hayır. Lisa onunla birlikte ve silahlarla arası iyi. Savannah, Deidre'yi konuşturdu. Sanderville'de bir teyzesi var. Onu aradık ve ailesi önümüzdeki birkaç gün içinde onu almaya gelecek."

"Bir eskort göndereceğim," dedi

ona. "Teşekkür ederim."

"Saat sabahın biri," dedi. "Çocuk muhtemelen uyuyordur."

"Biliyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Onu takip etti. Gölge koridorda birlikte yürüdüler.

Onun yanında bu şekilde yürümek rahatlatıcıydı. Bir canavarın yanında yürümek gibiydi ama gölgelerden bir şey onlara doğru atlarsa, hem işi olduğu hem de bundan zevk alacağı için onu öldürecekti. Bir kılıç taşımıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Hugh d'Ambray özünde bir yırtıcıydı. Bunu çok iyi anlıyordu. Bu koridorda iki canavar vardı; biri Hugh d'Ambray, diğeri de kızdı ve ikisi de kendi tarzlarında korkunçtu. Berrak suda yayılan kan görüntüsü gözünün önüne geldi. Ürperti.

"Soğuk mu?" diye sordu.

"Hayır. Hugh, Redhill'in Eski Pazar gibi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet."

"Onları nereye götürüyorlar?" Kadın ona baktı. "Bu insanları öldürüyorlar, böylece ellerinde kilolarca ölü ağırlık oluyor. Onları dışarı taşımak zorundalar ama şekil değiştirenler çitte kokularını kaybettiler. Sen olsan

İnsanları taşımak için araçlara ya da vagonlara ihtiyaç var. Sadece bir koku izi bırakmaz, bir mil genişliğinde düzenli bir iz bırakır."

"Evet."

"Hiç iz yok. Hiçbir şey yok. İnsanlar ve savaşçılar sırta kadem bastı."

"Evet."

"Yaşlı bir varlıkla mı karşı karşıyayız?" Yüzü asıktı.

"Muhtemelen."

Neredeyse kendine sarılacaktı. Bazı yaratıklar büyü ve teknolojinin tahterevallisinde hayatta kalmak için çok fazla büyü gerektiriyordu. Cinler, ilahi yaratıklar, tanrılar... Sadece bir parlama sırasında ortaya çıkıyorlardı, her yedi yılda bir dünyayı ıslatan büyülü bir tsunami. Geri kalan zamanlarda gerçekliğin dışında, sislerin içinde, gizli mağaralarda, ilkel karanlıkta var oluyorlardı. İçinde karanlık bir anı dalgası yükseldi ve onu dibe çekmeye fırsat bulamadan onları ezdi.

Yaşlı bir varlık kendi alemine bir geçit açabilirdi. Bir işaret fişeği sırasında bunu ilk elden görmüştü. Bir büyü dalgası sırasında ortaya çıkma riskini alacak kadar cesur bir yaşlı varlık çok daha tehlikeli olurdu. Hiç kimse teknoloji değişimlerini öngöremezdi ve büyü dalgası aniden sona ererse, yaşlı yaratık muhtemelen ölürdü.

"Canavarlarla bakıcıları arasındaki bağın doğasını çözmemiz gerekiyor," diye mırıldandı.

"Telepatik navigasyon olabilir," dedi Hugh. "İnsanların neden hareketsiz durduğunu açıklar."

Yön bulmak için konsantrasyon gerekiyordu. "Ama beş mi? Çoğu Ölülerin Efendisi kaç vampir tutabilir, iki mi? Üç mü?"

"Navigatöre bağlı. Daniels birkaç yüz kişi taşıyabilir."

Elara durdu ve ona doğru döndü. "Birkaç yüz mü?"

"Onlarla pek bir şey yapamıyor ama onları tutabiliyor. Orada çok fazla güç var ama çoğunu kullanmıyor."

zaman. Senin gibi. Neden kendini tutuyorsun, Elara?"

Kaçmak için mükemmel bir zamandı. Önündeki kapıyı işaret etti. "Burası benim durağım."

"Konuşma havasında değil misin?" "İyi geceler, Başöğretmen."

Başını salladı, tek kelime etmeden döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Onu kapıya kadar geçirmişti. Bu neredeyse... tatlıydı.

Demir Köpekler'in Önderi'nin tatlı olmasının tek yolu onu bir tuzağa sürüklemesiydi. Elara arkasını dönüp gölgelere baktı, yarı yarıya bir şeyin üzerine atlamasını bekliyordu.

Hiçbir şey yoktu. Koridorun yumuşak kasveti boştu. Adam onu kendi kalesinde paranoyaklaştırmıştı. Bu evlilik vermeye devam eden bir hediye idi ve tam onu çözdüğünü düşündüğü anda adam adımlarını değiştirdi.

Duvarların dışında bir köpek uludu, uluması histerik ve öfkeli bir hırlamaya dönüştü. İçinden alarm sesi yükseldi.

Parmak uçlarının baskısıyla kapı açıldı. Pencere ardına kadar açık duruyordu, beyaz perdeler gece esintisinde dalgalanıyordu. Deidre yatağın üzerinde bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu, gözleri kocaman ve kırışmıyordu. Lisa'nın bedeni pencerenin yanında yere yığılmıştı, av tüfeği ise yatağın yanındaki halının üzerindeydi. Bir yaratık Lisa'nın üzerine çömelmiş, pençeli ellerini etine geçirmiş, boynunu ısıırıyordu. Neredeyse boynunu çiğnemişti ve Lisa'nın başı sallanıyordu, kahverengi gözleri karanlık ve cam gibiydi.

Yaratık başını kaldırdı, büyük baykuş gözleri bir balığın gözleri gibi boş ve düzdü. Kabus gibi dişleri kanla boyanmıştı.

Çocuğu kurtarmak zorundaydı.

Odadaki tek silah Lisa'nın pompalı tüfeğiydi. Lisa'yı tanıyorsam, dolu olmalı. Odadaki diğer kapı banyoya açılıyordu; canavara karşı dayanamayacak kadar dayanıksız olacaktı ve içeri girdiklerinde kapana kısılacaklardı. Tek çıkış yolu kapı aralığından geçiyordu.

Elara ayağa kalktı. Eğer küçük kız ona doğru koşarsa, canavar onu ondan önce yakalayabilirdi.

"Deidre," dedi Elara, sesi sakindi. "Bana doğru sürün. Çok yavaş yap."

Kız yutkundu. Yavaşça, çok yavaşça, ellerinin ve dizlerinin üzerine kaydı. Elara yavaşça kayarak yatağa ve silaha doğru bir adım attı.

Canavar onu izledi, ağzından Lisa'nın kanı damlıyordu. Dişlerini yaladı, dilini dişlerinin arasına sıkışmış insan eti parçalarının üzerinde gezdirdi. Dışarıda köpekler çılgınca hırılıyordu.

Deidre ona doğru süründü. Bir santim. Bir santim daha. Bir santim daha.

Elara bir adım daha attı.

Aralarında üç metre vardı.

Dokuz. Deidre neredeyse yatağın kenarındaydı.

Sekiz.

Yaratık öne doğru eğildi, Lisa'yı yere indirdi, bakışları onlara kilitlendi. Elara elini avuç içi Deidre'ye bakacak şekilde kaldırdı.

Donup kaldılar.

Canavar onlara baktı.

Elara kısa ve sık nefesler aldı.

Bir an geçti, soğuk melas gibi uzun ve yavaş. Bir an daha...

Yaratık başını eğdi ve Lisa'nın boynunu ısırdı. "Deidre, kaç dediğimde yataktan atlamayı istiyorum, dışarı koşun ve bağırabildiğiniz kadar bağırın. Çılgılık at ve koşmaya devam et. Sakın durma. Anladın mı?"

Çocuk başını salladı.

Elara ağırlığını ayak parmaklarının üzerine verdi.

Canavar Lisa'nın boğazından bir et parçası daha kopararak kırık omurların daha fazlasını ortaya çıkardı. Bunu ödetecekti. Evet, ödeyecekti.

Deidre yatağın en ucuna tünedi.

Şimdi. "Kaç!"

Deidre yataktan fırladı ve kapıya doğru koştu. Elara ileri atıldı ve tüfeği kaptı.

Delici, çaresiz bir çığlık kaleyi yırttı. "Hugh! Hugh!"

Canavar ona doğru fırladı. Nişan almak için zamanı yoktu, bu yüzden silahın kabzasını yüzüne sapladı. Yaratık sarsıldı. Tüfeği pompaladı ve tetiği çekti. Tüfek havladı. Saçmalar yaratığın yüzünü parçalayarak onu geriye savurdu.

Elara koşarak koridora çıktı, kapıyı çarparak kapattı ve kendini tahtaya doğru attı. Zaman kazanmak zorundaydı.

Canavar arkasından bir çığlık attı. Duygularını kamçılararak onu çılgına çevirdi.

"Hugh!" Dehşet dolu çığlık daha uzaklardan geliyordu. Koş, Deidre. Koş.

Canavar kapıya diğer taraftan çarptı. Darbe kapıyı dev bir çekiç darbesi gibi sarstı. Elara'nın ayakları kaydı. Topuklarını içeri soktu.

Kapı tekrar titredi, neredeyse onu fırlatıyordu. Üçüncü denemesinde kırılacaktı.

Kenara sıçradı ve tüfeği pompaladı.

Kapı uçarak açıldı ve yaratık koridorun diğer duvarına kadar yuvarlandı. Elara tüfeği kaldırdı ve ateş etti.

Bum!

Patlama canavarı parçaladı. Yüzüne kan sıçradı. Canavar ayağa kalktı, yüzü kanlı dokularla doluydu, sol gözü yanağına akıyordu.

Pompa. Bum!

Yaratık geri çekildi, sonra ona saldırdı.

Pompala. Bir şey yok.

Elara tüfeği çevirdi ve bir sopa gibi salladı.

Hugh köşeden son sürat koşarak geldi ve canavara çarparak dengesini bozdu. Canavar ayağa kalktığı anda, Hugh onu yakaladı ve etrafında döndürdü

Yüzü vahşileşmiş bir halde hayvana doğru ilerledi ve dirseğinin kıvrımıyla hayvanın boğazını yakaladı. Ön kolu canavarın boynuna bastırdı. Canavar tekmeledi, sarsıldı ve çırpındı, kurtulmak için çırpınırken pençeleri yüzüne sadece bir ayak mesafede havayı yırttı ve bir an için Hugh'un onu tutup tutamayacağını bilmiyordu.

Hugh sol eliyle yaratığın başını yakaladı. Kollarının güçlü kasları esnedi, ezildi. Kemikler çatırdadı. Canavarın kafası sallandı. Gevşedi.

Rahatlamıştı. Tüfeği indirdi.

Hugh hayvanı bir çöp parçası gibi bıraktı ve ona döndü.

"Yaralandın mı?"

"Hayır."

"Diğerleri mi?"

Ağzını hareket ettirdi. "Sadece bir tane gördüm."

Deidre onlara doğru koştu ve kontrolsüzce titreyerek ona sarıldı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Elara. "Her şey yolunda. Artık güvendeyiz. Her şey yoluna girecek."

"Ya geri gelirse?" diye fısıldadı küçük kız.

"Eğer geri gelirse, Hugh onu öldürecektir. Yaptığı şey bu. O bizi korur. Her şey yoluna girecek."

Hugh ona tuhaf bir bakış attı ama o bunu umursamayacak kadar yorgundu. Yorgunluk onu ıslak bir battaniye gibi sarmış, düşüncelerini boğmuştu. Tehlike geçmişti. Hugh'nun nöbetçileri başarısız olmuştu ve bunu kişisel olarak algılayacaktı, bu da gecenin geri kalanında kaleye bir sineğin bile giremeyeceği anlamına geliyordu. Ve Hugh'yu tanıyorsam, muhtemelen bütün geceler boyunca.

Lisa ölmüştü. Sevimli, nazik

Lisa. Çok yorgundu.

Demir Köpekler, tazılar ve birkaç adamı merdivenlerden yukarı hücum ederek koridora daldı. Köpekler cesedi parçaladı.

Hugh beyaz dişlerini göstererek ona sırttı. "Haklıymışsın. On beş kişi vardı."

Esprili bir cevabı yoktu. Kolunu Deidre'ye doladı ve merdivenlere doğru yürüyerek odasına yöneldi.

Elara'nın yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Serana kenarda durmuş nöbet tutuyordu. Adam geçerken dikkat kesildi.

Hugh kapıdan içeri girdi. Elara yatakta yatıyordu, tamamen giyinikti, gözleri kapalıydı. Nefes alıp veriyordu.

Uyuyor.

Bir saldırı tüfeği komodinin üzerinde, ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Yüzündeki kanı yıkamıştı ama küçük kırmızı damlalar elbisesine bulaşmıştı. Çocuk yanında kıvrılmış, uyuyordu.

Yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. Kadın kıpırdamadı.

Adrenalin hâlâ içinde dolaşıyordu. Ona canavarın duvarı aşp kuleye tırmandığını söylemeye gelmişti. Penceredeki ızgara gevşemişti ve onu yerinden söktü. Adamları yaratığın ellerini kontrol etmiş ve herhangi bir yara izine rastlamamış. Izgaranın metalindeki gümüş çoğu büyü varlığı yakardı ama bunu değil.

Yaratık hızlı ve sinsiydi. Devriyeleri izlemiş ve en uygun zamanı beklemiş olmalıydı. Yürüyen nöbetçiler arasında otuz saniyeden az zaman vardı. Saldırının zamanlamasını mükemmel yapmıştı ve köpekler kokuyu aldığında, çoktan kuleye doğru koşmaya başlamıştı.

Yaratık onları ormanda yakalayabilirdi. Yeterince hızlıydı. Ama ihtimalleri tartmış ve yenildiğini fark etmiş olmalı. Bu muhtemelen efendisi tarafından telepatik olarak kontrol edilmediği anlamına geliyordu. Telepatik bir bağ boş bir zihin gerektirirdi ve savaşçı

Ölümü kontrol eden canavar ormana, özgürlüğe doğru kaçacaktı. Bu yüzden başıboş kan emiciler gördükleri her şeyi katlettiler. Onları yönlendirecek kılavuzlar olmadan, saf içgüdüleriyle hareket ettiler.

Bu yaratık onları takip etti, doğru anı bekledi ve Deidre'yi öldürmeyi umarak içeri girdi. Yine de çok parlak değildi, yoksa Lisa'nın varlığı dikkatini dağıtmazdı. Muhtemelen çocuğa ulaşmak için Lisa'yı öldürdü ama onu çiğnemeye başladıktan sonra durmak istemedi. Yabani köpeklerde de benzer davranışlar görmüştü.

Elara'ya bunun bir daha asla olmayacağını söylemeye geldi. Elara onun güvence vermesini beklemedi. Ona uykuya dalacak kadar güvendi.

Eğer geri gelirse, Hugh onu öldürecek. Yaptığı şey bu. O bizi korur.

Kaleye gelene kadar dünya tersine dönmüştü. Hayatının tüm temel taşları yıkılmıştı: Roland gitmiş, Savaş Lordu olarak konumu ortadan kalkmış, ölümsüzlüğü sona ermişti. Ama artık burada, kalede bir yeri ve bir amacı vardı.

Eğer geri gelirse, Hugh onu öldürecek. Yaptığı şey bu. O bizi korur. Her şey yoluna girecek.

Çocuğun çılgınlığını duyduğunda en kötüsünü hayal etmişti. Bu sabah biri ona olabilecek en kötü şeyin ne olduğunu sorsaydı, bunu düşünmek zorunda kalırdı. Artık biliyordu. En kötüsü Elara'nın ölmesi olurdu.

Kavgalar, uzlaşmalar, manevralar, yüzü morarana ve sihrini tutmayı unutup gözlerinden akana kadar onu kızdırmak, bunların hepsi zamanının çoğunu alıyordu. Eğlenceliydi. Eğer o artık burada olmasaydı, ne yapacağını bilemezdi. Gidecek miydi? Kalır mıydı?

Bu yeni hayat, sadece ona aitti. Hugh bunu kimseye borçlu değildi. Onu kendisi inşa ediyordu, tuğla tuğla, her seferinde bir kürek çimento, tıpkı o lanet hendeği inşa ettiği gibi. Kendi kalesini inşa ediyordu ve daha iyisi için

Ya da daha kötüsü, harpy onun dünyasına girmiş ve onun kulesi olmuştur.

Onun ölmüş olabileceğini düşündüğünde, korku onu derinden yaralamıştı. Bir an için panik olması gereken o buz gibi acıyı hissetti.

Ama hayatta kalmıştı.

Hugh dikkatlice uzandı ve hayal görmediğinden emin olmak için elini göğsüne, göğüslerinin hemen altına koydu. Kadın sıcak hissediyordu. Göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyordu.

Hayatta kalmıştı.

Her şey yolundaydı. Yarın her şey normale dönecekti. Kriz geçmişti.

Elini kaldırdı ve kapıdan çıkıp gitti.

ELARA'NIN GÖZLERİ BIRDEN AÇILDI. Hugh'nun geniş sırtının kapı aralığında kaybolduğunu gördü.

Uzandı ve ona dokundu. Çok hafif bir dokunuştı, tereddütlüydü, neredeyse şefkatliydi, sanki onun iyi olduğuna dair kendine güvence veriyordu.

Hugh d'Ambray onun yaşamasını ya da ölmesini önemsiyordu.

Kendini ele vermişti. Bu ölümcül bir hataydı. Onunla yapabileceği çok şey vardı. Şimdi sadece nasıl kullanacağına karar vermesi gerekiyordu.

Hugh d'Ambray'den ne istiyordu? Şimdi bir soru vardı.

Eğer Hugh'yu istiyorsa -ki istediğini söylemeye hazır değildi- ama onu istediğine karar verirse, buna çok dikkatli yaklaşması gerekecekti. Yarın ona nazikçe dokunan adam ortadan kaybolacak ve yerini eski Hugh d'Ambray alacaktı. O adam barış tekliflerine cevap vermezdi. Eğer kadın ona gelir, rahatlama ya da güvence arar ya da her ikisini de teklif ederse, adam

Ya bunu bir zayıflık olarak görüyor ya da kendi avantajına kullanmaya çalışıyordu. İkisi arasında geçen hiçbir şey şefkatli ya da sevgi dolu değildi. Onu köşeye sıkıştırmak ya da onun kendisini köşeye sıkıştırdığını düşünmesine izin vermek zorundaydı. Ve eğer onu yatağına alırsa, orada da onunla savaşıacaktı.

Buna değer miydi? Hâlâ emin değildi.

Elara gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Elara güneş odasında dolaştı. Bir zamanlar burası bir surdu, güneşin doğuşundan itibaren uzanan birçok surdan biriydi.

Ana kule. Kaleyi ilk devraldıklarında buradaki mazgallar ağır hasar görmüştü, bu yüzden onları onarmak yerine çatıyı genişletmeyi ve tabandan tavana cam paneller yerleştirmeyi seçti. Kaledeki her boş alanda olduğu gibi, güneş odası da kısa sürede bitkilerle doldu; bazıları büyük yer kaplarında yetiştirilirken, diğerleri asılı saksılardan damlıyordu. Uzun ebegümeci bitkileri, çiçekli akçaağaçların narin turuncu çiçeklerinin yanında parlak kırmızı ve krem rengi çiçekler sundu. Mor oxalis yapraklarının üzerinde yükselen beyaz yasemin havaya tatlı bir parfüm yayıyordu. Çömlekler köy dükkanından gelmişti ve çocuklar onları parlak canlı tonlarda boyamışlardı. Bazı otlar için yeterince güneş bile vardı, ancak otların en iyi dışarıda yetiştiğini keşfettiler. Johanna tellere asılı renkli camlardan uzun takımyıldızlar eklemişti. Güneş onlara doğru vurduğunda tüm oda turkuaz, çivit mavisi, şeftali ve kırmızı renklerle parlıyordu. Dugas on altı kişinin oturabileceği büyüklükte ahşap bir masa getirmişti ve güneşlenme odası tamamlanmıştı.

Bugün masada bitkisel ürünlerden oluşan bir çeşitlilik vardı. Kavanozların, şişelerin ve kurutulmuş demetlerin görüntüsünün bazılarına uğursuz geleceğini tahmin ediyordu. Onların çoğu

Birinin sağlığı söz konusu olmadıkça karışımına dokunulmazdı. Ama ona derin, sessiz bir neşeye hissi veriyordu. Dün geceden sonra rahatlamaya ihtiyacı vardı ve bu yüzden buraya geldi.

Bir hareket fısıltısı dönmesine neden oldu. Rufus Fortner kapıyı çaldı. Arkasında Rook, Johanna'nın yanında kayıtsız bir şekilde bekliyordu.

"Günaydın," dedi Elara.

"Günaydın," diye cevap verdi Rufus. "İçeri girebilir miyim?" "Elbette."

İri adam güneşlenme odasına doğru yürüdü. Arkasından Rook içeri süzöldü ve sessiz bir gölge gibi duvarın dibine yerleşti. Johanna ona baktı, gözlerinde bir soru vardı. Elara zar zor başını salladı. Kızıl Muhafızlar'ın komutanıyla tek başına başa çıkabilirdi. Rook fazlasıyla yeterli bir destektir. Sarışın cadı koridora doğru çekildi.

Rufus masanın üzerindeki kavanoz ve şişeye koleksiyonlarına bakarak, "Güzel bir seçim," dedi. "Burası bir eczane gibi."

"Gibi değil. Biz bir eczaneyiz, bölgenin en iyilerinden biriyiz."

"Bitkisel eczane. Doğal tedaviler."

"İşeye yarayan doğal tedavilere ne dendiğini biliyor musunuz Komutan?" Elara'nın dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Buna ilaç diyorlar. İki buçuk bin yıl boyunca insanlar beyaz söğüt ağaçlarının yapraklarından salisin elde ettiler ve bunu baş ağrıları ve iltihaplanmaları yatıştırmak için kullandılar. Fransız kimyager Henri Leroux, 1829'da salisini kristal halinde çıkardı. Bir İtalyan olan Piria, bundan salisilik asit üretti. Ardından 1853'te başka bir Fransız asetilsalisilik asidi sentezledi. Son olarak 1899'da Bayer bunu hap haline getirdi ve mağaza raflarına koydu. Ona aspirin adını verdiler."

"Buna ne dersin?" dedi Rufus. Bir kavanoz kurtboğan aldı ve ona baktı. "Kurtboğanın rengi güzelmiş." Kavanozu yere bıraktı ve küçük yeşil bir şişeye aldı. "Bu nedir?"

"Çok amaçlı bir antibiyotik," dedi. "İdrar yolu enfeksiyonlarına karşı mükemmel."

Rufus başını iki yana sallayarak takdirle başını salladı, şişeyi yere bıraktı ve bezelye büyüklüğünde haplarla dolu kırmızı kalp şeklindeki kavanozu işaret etti. "Aşk iksiri mi?"

"Pek sayılmaz. Kalp sembolü, Romalılar ve Yunanlılar tarafından pek çok derde deva olarak kullanılan, bir zamanlar nesli tükenmiş bir bitki olan silphium'un tohumundan geliyor. Ayrıca, tıpkı bu kavanozun içindekiler gibi, kadınlar için bir doğum kontrol hapi olarak da kullanılırdı." Uzandı ve ucunda bir damlalık olan uzun, soluk yeşil bir sıvı şişesi çıkardı. "Ama bir çeşit aşk iksiri de sunuyoruz. Artık Viagra üretmiyorlar. Bundan sonraki en iyi şey bu."

Rufus'un kaşları yukarı kalktı.

"Randevudan yarım saat önce bir bardak suya üç damla. Alkolle karıştırmayın. Tadı iğrençtir ve damlaları çıkarmak zordur ve bu bilerek yapılır."

"Neden?"

"Çünkü altı damlanın mutlaka üç damladan daha iyi olması gerektiği felsefesini benimsemeyen tek bir insan bile yaşamamıştır. Üç işi görür. Altı sizi rahatsız bir durumda bırakacak ve muhtemelen hastaneye gitmenizi gerektirecektir."

Rufus şişeyi düşündü. "Dün gece bir kargaşa oldu."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Büyülü bir ormanın ortasında yaşıyoruz Komutan. Arada bir gecenin karanlığında bir şey duvarı aşar ve çocukları yemeye çalışır. Demir Köpekler onun icabına baktı. Sonra Hugh devriyeye tazıları da getirmeleri için ısrar etti. Havlamalar dikkatimi dağıttığı için özür dilerim."

Rufus düşünceli bir yüz ifadesiyle başını salladı ve kavanozu masaya geri koydu.

"Sizi rahatsız eden bir şey mi var Komutan?" Elara sordu.

İri adam arkasına yaslandı. D n ak amki yemekte -ki bu sanki bir ay önceydi- kavgacı rolünü çok iyi oynamı tı. Çok zeki olmayan, iyi yemek ve birayla kolayca sakinle tirilebilen iyi bir  ocuk. Bugün gözleri kurnazdı. Rufus Fortner insanların inanmasını istediğinden çok daha zekiydi.

"Onu anlıyorum," dedi. "Burası harika bir yer. Savunulabilir, iyi tedarik edilmiş ve izole edilmiş. Araya girecek kolluk kuvveti yok. Sıkıntılı siyaset yok. Kimse ona ne yapacağını söylemiyor. Adamları besleniyor ve barındırılıyor. Bir erkeğın isteyebileceğ  her şeye sahip: Efendisi ve efendisi olduğu bir kale, bir ordu ve güzel bir e . Ama sen bundan ne kazanıyorsun?"

İ te oradaydı. E ini sevdiğini kendine hatırlattı. Hugh'u her gün öldürmek istemiyorum. O benim favorim. Ona tapıyorum ve ayak parmaklarımı kıvırıyor. "O benim kocam," dedi.

Rufus yüzünü buru turdu. "Adamın bir kasap olduğunu bilmelisin. İnsanlar bana sert adam der. Kaba bir   hretim var ve bunu hak ettim. İyi insanları geceleri uykusuz bırakan şeyler yaptım. Hugh d'Ambray beni korkutuyor. O benim gibi sert adamların korktuğu bir canavar. Ellerimde kan var. Hugh boğazına kadar kana batmı  durumda."

Suyun yüzeyine yayılan yoğun kanın hatırası aklına geldi ve Hugh'u tekrar gördü, ayakları havuzda duruyordu, arkasında yanan ham acı ve suçluluk duygusundan oluşan kıvrımlı bir girdap vardı.

"O artık öyle biri değil," dedi Elara.

"Bir kaplan çizgilerini değiştirmez," dedi Rufus.

"Yanlış anladınız. Onun çizgilerini değiştirmesini istemiyorum. Kendin söyledin, o kaba insanların korktuğu bir canavar." Ona gülümsedi, keskin bakışlarıyla onu kısırdı. "Kendini kötü yaratıklarla küçük çocukların arasına koyuyor. Bizi korur. O benim canavarım, Komutan. Herhangi bir kaba adam buraya gelip bizim olanı almaya çalışırsa, onlara bunu hatırlatacaktır."

Rufus onu inceledi. "Görüyorum ki iyi e le mi siniz." " yleyiz."

"Ordusunu alıp fethetmek için yola çıktığında ne olur?"

Elara neredeyse gülecekti. Keşke Hugh'nun birliklerini bir ay önce, haftalardır ilk kez taze ekmeğe kavuştuklarında görseydi. Demir Köpekler çok uzun süredir başıboştu. Yiyeceklerinin nereden geldiğini biliyorlardı. Ayrılmak için aceleleri yoktu ve Önderleri de öyle.

"Bu kale benim evim Komutan. Hiçbir yere gitmiyorum. Halkımı terk edemem ve Hugh da beni terk etmeyecek."

"Bundan emin misin?"

Elara ona işaret etti. "Gel."

Rufus onun pencerenin önünde durduğu yere doğru yürüdü. Perde duvarının ötesindeki boş hendeği işaret etti. "Şuradaki beton zemini test eden adamı görüyor musun? İşte o."

"Bu mesafeden nasıl anlayabiliyorsun?"

"Onu tanıyorum. Kendini nasıl tuttuğunu biliyorum. Mühendis şafakta gelip onu aldı." Rook bunu itaatkâr bir şekilde ona rapor etmişti. "Sonunda Roma betonunun sertleşmesini sağladılar. Bu size fethetmeye kararlı bir adam gibi mi görünüyor yoksa halkı için kaleyi güçlendirmeye kafayı takmış bir adam gibi mi?"

Rufus cevap vermedi. Aşağıda Hugh doğruldu ve mühendisiyle konuştu. Yanında çok daha küçük bir figür betonun üzerine sürünerek çıktı, doğruldu ve hoplayıp zıpladı. Cedric onun yanına atladı ve yan yattı.

"Kim o?" Rufus sordu.

"Deidre. Onu kurtardı ve şimdi o da onu takip ediyor." İlk fırsatta onu bulmak için koşacaktı.

Hugh Deidre'yi kucağına aldı, hendeğin duvarına doğru taşıdı ve başının üzerine kaldırdı. Demir Köpek üniforması giymiş bir kadın yukarıdan eğildi, küçük kızın ellerinden tuttu ve onu hendekten çıkardı. Hugh da onu takip etti.

Şatonun kapısına doğru yöneldi ve Deidre de peşlerinden gitti, Cedric de onları takip etti.

"Haklısın," dedi Elara, "boğazına kadar ölüme batmış durumda. Bir adamın isteyebileceği tüm fetihleri ve daha fazlasını yaşadı. Şimdi tek istediği burada kalmak, huzur içinde yaşamak ve o kanın birazını temizlemek."

"Umarım haklısındır. Hepimizin iyiliği için."

"Ben de öyle," dedi ona ve bunda ciddiymi. "Peki, herhangi bir emir verecek misiniz Komutan?"

Kollarını iki yana açtı ve 'oh olsun eski iyi çocuk' havası geri geldi. "Beni ikna ettiniz. Pazarlık edelim mi?"

Elara, onu seven bir kadının yapacağı gibi Hugh'ya son bir kez baktı ve masaya döndü. "Pazarlık yapmayı çok severim."

Kızıl Muhafızları kaleden çıkarmak Hugh'nun umduğundan daha uzun sürdü. Günün ilk ışıklarıyla birlikte Stoyan'ı otuz Kızıl Muhafızla birlikte Redhill'e göndermişti. Gidiş-dönüş üç saatlik bir yolculuk yapıp geri dönmüşlerdi. Rapor kısaydı. Ormandaki çitin aynısıydı ama bu kez yetmiş kişi kaçırılmıştı. Şerifin ofisini kendisi aramıştı. Will Armstrong'un sesi pek heyecanlanmışa benzemiyordu. Birkaç ailenin yaşadığı bir çit bir şeydi. Redhill gibi küçük bir yerleşim yeri tamamen farklı bir şeydi.

Telefon görüşmesinin geri kalanını Armstrong'un bu işi halledecek insan gücüne sahip olmadığı ve ikisinin de bunu bildiği gerçeği etrafında dans ederek geçirdiler. Araştırması ve Alex Tong'la görüşmesi için bir adam göndereceğine söz verdi. Hugh ona teşekkür etti. Kibarca bir şeyler söylediler ve telefonu kapattılar. Artık kendi başlarındaydılar.

Hendeği halletmeleri gerekiyordu. Hugh oraya geri dönmek için can atıyordu ama öğle yemeği yemesi ve hoşbeş etmesi gerekiyordu. Neredeyse öğlen olmuştu ve hâlâ

Kızıl Muhafızlar ayaklarını sürüyerek ilerledi. Sonunda Rufus on sekiz elli Belçika çektirmesine tırmandı ve kalkışa hazırlandı.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi." Rufus kocaman bir sırtışıla onlara iltimas geçti.

"O zevk bize ait Komutan," dedi Elara ve sanki Rufus'la can ciğer kuzu sarmasıymışlar gibi gülümsedi.

Hugh kısa bir süre Rufus'u atından indirip kış üstü yere atmayı düşündü. Garip bir dürtüydü bu. Bunun nereden geldiğini düşündü.

"İstediğiniz zaman ziyaret edin," dedi ve elini uzattı.

Rufus onu kavradı. "Bira için geldik, arkadaşlık için kaldık. Bunu tekrar yapmayı çok isteriz."

El sıkıştılar.

Rufus onlara, "İkiniz çok hoş bir çift oldunuz," dedi. "Bensiz iyi eğlenceler, yeni evliler!"

"Oh, yapacağız," diye söz verdi Hugh ona.

"Pekala, gidiyoruz." Rufus atını kapılara doğru sürdü. Kızıl Muhafızlar atlarını sürdüler. Hugh, Elara'nın koluna girdi ve onunla birlikte kapılara doğru yürüdü.

Kızıl Muhafızlar patikadan aşağı at sürdüler. Kadın Muhafız omzunun üzerinden onlara baktı.

Elara gülümsedi ve el salladı. Hugh kolunu Elara'ya doladı ve onu kendine doğru çekti. Gülümsemesi keskinleşti.

Kadın arkasını döner dönmez Elara onun ayağına basmaya çalıştı. Adam hazırды ve kadın ıskaladı. Sandaleti taş çarptı ama adamın elinden kurtulmuştu.

"Eğer bunu yapacaksan, aşkım, topuklu ayakkabı giymelisin." Ona saf zehirli bir bakış fırlattı. "Toprak ye ve öl."

Oh, güzel. Ona doğru eğildi ve mırıldandı, "Dikkatli ol. Yeni en iyi arkadaşın henüz duyma mesafesinden çıkmadı."

"Duymayacak." Ona ters ters baktı, sonra gözleri parladı. "Ondan oldukça hoşlanıyorum. Bu sabah bana çok endişeli geldi."

"Neden?" Daha da önemlisi, neden kimse ona bundan bahsetmedi?

"Senin bir kasap olduğun konusunda beni uyarmak istedi." "Ah şu."

"Bunun farkında olduğuma dair ona güvence verdim." "Eminim yledir."

"Biliyor musun," diye mırıldandı Elara düşünceli düşünceli. "Yakışıklı sayılır. Yaşlı, kır saçlı bir gazi gibi."

"Rufus the Ashes? Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için zgnm ama o mutlu bir evliliği var."

"Gerçekten mi?"

"Yaklaşık otuz yıldır. Marissa baltasıyla insanları parçalamayı seviyor, bu yüzden sizin yerinizde olsam iki kere düşünürdüm."

"Bunu uyduruyorsun," dedi.

"Devam edin. Suyu test et. Sadece seni daha kısa boylu yapmak için buraya geldiğinde koşarak bana gelme."

Gözlerini kısmıştı. "Dünyadaki son insan olsan bile sana koşmazdım."

Ona gülümsedi, daha yakına eğildi ve mırıldandı, "Dn yaptın."

Elara gerçekten hırladı. Gerçek bir hırıltı, nefesinin altında, ama yine de bir hırıltı. Neredeyse gülecekti.

"Görüyorum ki betonunuz nihayet dökülmüş," dedi. "Mhm."

"Bu durumda, önümüzdeki birkaç gün boyunca bana karşı çok nazik olmayı düşünmelisin."

"Neden?"

"imento karıştırıcınız için benzine ihtiyacınız olacak ve limitinizi aştınız. Yine."

Lanet kadın. "O kadar bira içip, kirpiklerini kırpıştırarak o yaşlı adamdan para koparamayacağını mı söylüyorsun?"

"Ben dolandırıcılık yapmam! Kaliteli bir ürün satarak iş yapıyorum."

Johanna kuleden çıktı ve onlara doğru yürüdü.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Kızıl Muhafız siparişinden masraflardan sonra yaklaşık seksen yedi bin dolar kazanacağız," dedi Elara. "Eğer ikinci kez gelirse önümüzdeki birkaç ay içinde yirmi bin daha. Gelecektir de. Oh, ve beş yüz dolar da bizzat kendisinden."

"Beş yüz dolar mı? Ne almış ki?"

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Bilmek istemez miydin?"

"Yani altmış yedi bin beş yüz kazandık," dedi. "Fena değil."

"Bunu nasıl anladın?"

"Rufus'tan iki tane 50 kalibrelik mitralyöz aldım. Her biri 10 bin dolar."

Şaşkınlıkla ona baktı.

Kendini destekledi. "Silahlara ihtiyacımız var, Elara."

"Ve sen bu kararı bensiz mi verdin?" Sesi o kadar keskindi ki, adam kesik olup olmadığını kontrol etmek istedi.

"50 kalibrelik bir GAU havai fişek gibi ses çıkarmaz. Bir kırıcı gibi ses çıkarır, çünkü dakikada 2,000 mermi atar. Cephane kutusundan kemerle beslenir ve bir vampiri iki saniyeden kısa bir sürede hamburgere çevirir."

"Lanet olsun, Hugh."

"Büyü sırasında ikimiz de daha güçlüyüz. Gatling silahları Nez'in teknoloji sırasında saldırmamasını garanti edecek."

Johanna onlara ulaştı ve el salladı. Elara ona döndü. "Evet?"

"Çocuk uyandı," diye imzaladı Johanna.

Elara'nın yüzünde korku titreşti. Bulanıklaştı ve sonra kulenin kapısında idi, beyaz büyüünün ince dalları az önce işgal ettiği alanda yılan gibi kıvrılıyordu.

Çocuğun, Hugh'nun bilmesini istemediği bir şey olduğunu biliyordu. Hugh koşmaya başladı. Kapıya on saniye, merdivenleri çıkmak için yirmi saniye daha. Koridora fırladı ve odaya doğru koşmaya başladı.

Kapı ardına kadar açık duruyordu. Elara'nın yumuşak ama ısrarlı sesini duydu.

"... bir daha asla yapma. Neden yaptığını anlıyorum. Sana kızgın değilim. Ama bir daha asla yapmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum," diye cevap verdi genç bir erkek sesi. Kaçırmıştı. Lanet olsun.

Hugh kapıdan içeri girdi. Çocuk yatakta yatıyordu, kan kaybından hâlâ solgundu. Büyüsünün çocuğun vücudunda gezinmesine izin verdi. Yama işinin karmaşıklığına rağmen hayati göstergeler iyi görünüyordu. Elara yatağın kenarına oturdu. Hugh'nun yaklaştığını görünce başını kaldırıp baktı.

"Karıma mı bakıyorsun?" diye sordu Hugh.

Çocuk biraz daha solgunlaştı. "Hayır, efendim."

"Hugh!" Elara çocuğa döndü. "Şaka yapıyor."

"Bana köyü anlat Alex," dedi Hugh.

Koridorda sessiz ayak sesleri duydu. Deidre. Ayak sesleri durdu.

Alex dudaklarını yaladı. "Deidre ormanı sever. Bazen gider ve bir süre geri dönmez. Korkunç kurt ulumaları duyduk, hava kararmaya başlayıp da dönmeyince babası Phillip benden onu aramamı istedi. Ormanda ondan daha iyiyimdir. Ben kaybolmam."

"Genelde gün batımından sonra dışarıda kalır mı?" Elara sordu. "Hayır. Her zaman akşam yemeğinden önce döner, ama bu sefer

O yapmadı, bu yüzden herkes endişelendi. Biraz zamanımı aldı ama onu buldum. Geri dönüyorduk ama..."

Sessizliğe gömüldü.

"Acele etme," dedi Elara ona.

"Deidre geri dönmek istemedi. Sürekli duruyordu. İçimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir his vardı. Köye doğru attığım her adımda sanki göremediğim büyük bir el beni geri itiyordu. Deidre'ye beklemesini söyledim ve bir ağaca tırmanıp bir şeyler görmeye çalıştım." Yutkundu. "Köyde askerler ve canavarlar vardı. Herkesi öldürüyorlardı. Onları evlerinden çıkardılar ve sokakta öldürdüler."

Cordwood. Sanki insan bile değillerdi. Çocukları öldürdüler. Küçük çocukları. Maureen'in bebeğini aldılar ve boğazını kestiler."

Durdu ve onlara baktı.

Bu zaten bildikleri bir şeyi doğruluyordu.

"Sonra ne oldu?" Elara sordu.

Sesi hafifçe titriyordu. "Deidre'ye ağaca tırmanmasını ve orada kalmasını söyledim ve sonra kuzeye doğru döndüm çünkü rüzgâr güneyden esiyordu. Yayım yanımdaydı."

"Plan neydi?" Hugh sordu.

"Courtney'i dışarı çıkarmak istedim," dedi. "O benim kız arkadaşım. Duvara tırmanırken bir canavar beni gördü. Onu vurdum ve öldü."

"Nereden ateş ettin?" Hugh sordu.

"Gözünden," dedi Alex.

"O çok iyi bir nişancı," dedi Elara ona yumuşak bir sesle.

"Şanslı bir atıştı. Düşer düşmez askerlerden biri korna çaldı. Bizi göremiyorlardı ama bir şekilde öldüğünü anladılar. Ben de kaçtım. Gidip Courtney'i almaya çalışmadım. Sadece koştum. Deidre beni bekliyordu, sonra birlikte koştuk. Ormanın içinden bize ateş ettiler. İki kez vuruldum ve sonrasını pek iyi hatırlamıyorum. Sadece koşmaya devam ettim."

Sesi soluklaştı.

"Deidre'yi kurtardın," dedi Elara. "Hayatta kaldın."

Alex ona baktı. "Kaçtım," dedi. "Courtney'i ölüme terk ettim."

"Hayır," dedi Elara. "Elinden gelen her şeyi yaptın." "Bir korkak gibi kaçtım."

Bunu düzeltmek zorundaydı yoksa yay kullanan sağlam bir çift eli kaybedeceklerdi. Çocuğun affedilmeye ihtiyacı yoktu. Yönlendirilmeye ve amaca ihtiyacı vardı.

"İki günün var," dedi Hugh.

Çocuğun bakışları ona kaydı.

"İki gün içinde kalkıp hareket etmeni istiyorum. Ayağa kalktığında kışlaya git ve Yvonne Faure'u bul. Okçuluk becerilerinizi değerlendirecek. Eğer yeterince iyi olursan, sana bir

ve yardımcı birliklere atandı. Vurduğunuz her piç için bir Courtney daha yaşayacak."

Döndü ve dışarı çıktı. Elara onu takip etti.

Deidre koridordaki taş zemine oturmuş, sırtını duvara dayamış, kollarını dizlerine dolamıştı. Başını kaldırıp ona baktı. "Bir yay istiyorum."

Elara onun yanına çömeldi. "Peki ya teyzen ve amcan?"

Deidre başını salladı. "Onlarla gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum."

"Ama onlar senin ailen."

"Onları tanımıyorum. Burada kalmak istiyorum. Burası güvenli."

Kalmama izin vermelerini sağlayabilir misin?"

"Soracağız." Elara içini çekti. "Ama şu anda burada değiller, o yüzden bunu daha sonra düşünelim."

"Hala bir yayım var mı?"

"Neden bir tane istiyorsun?" Elara sordu.

"Böylece buraya gelirlerse canavarları öldürebilirim." "Bir yay ayarlanabilir," dedi Hugh.

"Hiç yay kullandın mı?" Elara sordu.

"Hayır."

"Merak etme. Hugh sana öğretecek. Ama eğer yayın sana göre olmadığına karar verirsen, gel beni gör. Ben de sana bir şeyler öğretebilirim."

"Aşağı in ve beni bekle," dedi Hugh. "Sana bir yay bulmaya çalışacağız."

Çocuk ayağa fırladı ve koridorda hızla ilerledi. Adam onun gidişini izledi. Gözlerindeki bakışta rahatsız edici derecede tanıdık bir şey vardı, köşeye sıkışmış küçük vahşi bir hayvan gibiydi. Rene de eskiden böyle bakardı.

"Hiçbir yasal dayanağımız yok," dedi Elara. "Onu elimizde tutamayız."

"Pazarlık yapabiliriz," dedi Hugh.

Ona baktı. "Gerçekten umurunuzda mı, Başöğretmen?" "Kelimenin anlamını bilmiyorum," dedi.

HUGH üst baileyden kaleye çıkan basamağa yaslandı ve Stoyan'ın tahta bir mankenin üzerindeki zırhı bıçaklamasını izledi. Daha doğrusu Stoyan'ın denemesini izledi. Yüzbaşı güzel bir kesik daha attı. Bıçak göğüs zırhından sıyrıldı. Stoyan'ın ikinci ve üçüncüsü olan iki Demir Köpek onu izledi.

Lamar, Hugh'nun yanına eğildi.

"Kalan'la bir yere varabildin mi?" Hugh ona sessizce sordu.

"Hayır. Kimse konuşmuyor." Lamar geniş omuzlarını silkti. "Her şey harika, herkes dost canlısı ve misafirperver. Yönlendirici sorular sormaya çalıştığımız anda susuyorlar." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Hiç bir tarikata girdiğimizi hissettin mi? Çünkü ben hissediyorum."

"Bizi besledikleri ve giydirdikleri sürece bir tarikatla başa çıkabilirim."

Stoyan tüm ağırlığını arkasına alarak zırha sapladı. Kılıcın ucu zırhı deldi. Öne doğru eğildi, yarayı inceledi ve tükürdü.

"Peki ya Elara?" Hugh sordu. "Onunla ilgili bir şey var mı?" "Hayır."

"O köyde binlerce insan var. Hiçbirinin onun hakkında söyleyecek bir şeyi olmadığını mı söylüyorsun?"

Lamar başını salladı.

Stoyan zırhın yan tarafına saldırarak koltuk altını hedef aldı. "İyi tarafından bak," dedi Lamar. "Onlar fiçilerimizde ne olduğunu bulma konusunda da pek şansımız yok." "Sormuşlar mı?"

"Onlar yaptı."

Hugh sırttı. Zeki kız.

Stoyan kılıcını omzuna dayayarak geri çekildi ve zırhı eleştirel bir gözle inceledi.

Bale köşeyi döndü.

"İşte bela geliyor," diye mırıldandı Lamar.
Vahşi savaşçı silah rafına doğru yürüdü ve bir topuz çıkardı.
"Belki de gidiyorgelen ve dip mi?" bir .
Stoyan'ın adamları önerdi. "Yukarı vuruş mu?"
"Muhtemelen," dedi
Stoyan. Bale hücum etti.
Demir Köpekler yollarından çekildi. Kızıl saçlı çıldırtıcı topuzuyla göğüs zırhına vurarak onu parçaladı.
"Lanet olsun!" Stoyan havladı.
Bale topuzuyla zırha vuruyor, her darbede zırhı deliyordu. Çın. Çın. Çın.
Stoyan kılıcını yere fırlattı. "Tamam. Parçala gitsin o zaman. Her şeyi parçala."
"Kaç tane topuzumuz var?" Hugh sordu. "O kadar çok değil," dedi Lamar.
"Biraz daha getir."
"Getireceği m."

ESKİ KAMYON, Hugh'nun koruma için gönderdiği atlı iki Demir Köpek tarafından kuşatılmış bir halde kalenin kapılarından içeri girdi. Su motoru sesler çıkarıyor ve gıcırdıyordu. Şoför motoru kapatmadan indi. Kötüye işaretledi.

Beth'e, "Git Hugh'yu getir," dedi. "Ona Deidre'nin ailesinin burada olduğunu söyle."

Elara yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve araca doğru yürüdü. Orta boylu, koyu sarı saçlı ve hava yüzünden teni kızarmış bir adam olan şoför yolcuyu bekledi. Araçtan siyah saçlı, beyaz, zayıf bir kadın indi. İkisi kamyonun gürültüsünden uzaklaşarak kadına doğru yürüdüler. İkisi de kırk yaşına yakındı.

otuzuna kadar. Adam kot pantolon, kolları dirseğe kadar kıvrılmış bir kot gömlek ve siyah-beyaz bir beyzbol şapkası giyiyordu. Kadın ise yıpranmış bir kot pantolonun üzerine mavi bir tişört giymişti.

"Merhaba," dedi Elara.

"Deidre için buradayız," dedi adam.

Doğru. Hoşbeş yok o zaman. "Peki ya sen?" Elara sordu.

"Ben annesinin kardeşiyim," dedi adam.

"Benim adım Elara," dedi ve elini uzattı. İkisi de elini sıkmadı.

"Çocuğu size teslim etmeden önce kimliğinizi kanıtlamanız gerekiyor," dedi.

Adam hoş olmayan bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kadın uzanıp elini adamın koluna koydu. Adam çenesini kapattı, cüzdanını çıkardı ve ehliyetini uzattı. Wayne Braidon Harmon. İsim Deidre'nin ona söyledikleriyle uyuşuyordu. Kadın kendi ehliyetini çıkardı. Jane Melissa Harmon.

"Kaybınız için çok üzgünüz," dedi Elara.

"Teşekkür ederim," dedi Jane.

"Size ne kadarının anlatıldığından emin değilim," dedi Elara. "Redhill canavarlar tarafından saldırıya uğradı. İçerideki herkesi katlettiler. Deidre olay sırasında duvarların dışındaymış ve genç bir adamla birlikte kaçmışlar. Gecenin bir yarısı bir canavar onları ormanda kovaladı. Genç adam neredeyse ölüyormuş."

Jane dudağını ısırdı.

"Çocuk derin bir travma geçiriyor. Onu sakinleştirmek için birkaç gün bizimle kalmasına izin verebileceğinizi umuyoruz. Sizi bir gece misafir etmekten mutluluk duyarız."

"Çok nazıksınız," dedi Jane. "Ama biz Deidre'yi eve götürmek istiyoruz."

Wayne, "Bizimle birlikte yerleşecek," dedi.

Bu iş hiç iyi gitmiyordu. "Lütfen tekrar düşünün," dedi Elara. "Annesini ve babasını daha yeni kaybetti."

Hugh, Bucky'ye önderlik ederek kulenin etrafından dolandı. Deidre devasa aygırın sırtına binmişti. Teyzesi ve eniştesini gördü ve açıkta yakalanmış yavru bir tavşan gibi hareketsiz kaldı.

Elara'nın kalbi göğsünde ters döndü.

Hugh onlara doğru yürüdü, Deidre'ye uzandı, onu nazikçe attan indirdi ve ayağa kaldırdı.

"Merhaba tatlım," diye gülümsedi Elara. Yardım et bana, Hugh. "Bunlar Wayne ve Jane Harmon. Bu benim kocam, Hugh. Yeğeninizi kurtaran kişi o."

"Merhaba." Hugh sevimli sırıtışını takındı ve elini uzattı. Wayne Harmon Hugh'nun bakışlarıyla karşılaştı ve uzun bir süre öyle kaldı. Hugh hiçbir hareket belirtisi göstermedi. Sonunda varlığının gücü galip geldi ve Wayne onun elini sıktı. İçinde bir umut çırpındı.

"Yeğenin çok cesur," dedi Hugh.

Cesur yeğen her an kaçacakmış gibi görünüyordu.

Elara, "Deidre'nin seyahat edecek durumda olmadığını açıklıyordum," dedi.

Wayne onu görmezden geldi ve çömeldi. "Merhaba Deidre.

Beni hatırladın mı? Ben Wayne amca." Deidre kıpırdamadı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jane ona. "Artık her şey yoluna girecek. Bizimle eve geliyorsun."

Deidre başını salladı. "Hayır. Burada kalmak istiyorum."

"Burada kalamazsın," dedi Wayne. "Bizimle gelmek zorundasın. Kuzenin Michelle'i hatırlıyor musun? O seni bekliyor. Tyler adında büyük sarı bir köpeğimiz var. Onu seveceksin. Büyük ve pofuduktur. Hadi tatlım."

Deidre tamamen hareketsiz kaldı.

"Neden öğle yemeği yemiyoruz?" Hugh dedi ki. "Hem bizi tanımış olursun hem de bu konu hakkında konuşuruz."

Wayne doğruldu ve kendini tam boyuna çekti. "Seni tanıyoruz. Kim olduğunu biliyoruz. Ne olduğunu biliyoruz.

yaptın."

Hugh'ya doğru bir adım attı. D'Ambray onun üzerinde yükseliyordu ve Wayne başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Sen bir katil ve canisin. Karın bir cadı. Bu çocuk iyi bir Hristiyan aileden geliyor. Eğer babası şu anda nerede olduğunu bilseydi, onu buradan çıkarmak için hepinizle tek tek savaşırdı."

Olamaz.

"Yani, hayır, seninle ekmek kırmayacağız. Elli mil içinde sana yaklaşmasına izin verecek tek bir dindar adam bile yok. Onun burada kalmasını istediğini biliyoruz. Onu alamayacaksınız. Onu burada bırakırsam neye dönüştüreceksiniz?"

Hugh'nun yüzü kapandı. Cazibeli görünüm kayboldu ve geriye sadece Demir Köpeklerin Başöğretmeni kaldı.

"Canavarlar onun için geldiğinde ne olacak?" diye sordu, sesi buz gibiydi.

"Onlarla savaşıyoruz," dedi Jane. "Ve eğer ölürse, bir Hristiyan olarak ölecek."

Wayne yürüdü ve Deidre'ye uzandı. Çocuk sanki kesilmiş gibi çığlık attı. "Hayır!"

Hugh aralarına girdi. Wayne dişlerini kilitledi.

Adil bir dövüş olmayacaktı. Hugh ilk darbeye onu öldürecek ve sonra Deidre ailesinin geri kalanının öldüğünü görecekti.

Elara'nın içinden elektrik çarpması gibi bir alarm geçti. Önce çocuğu mu yakalamalıyım, Hugh'u mu durdurmalıyım, Wayne'i mi durdurmalıyım?

Hugh Deidre'ye baktı. "Burada kalmak istediğini biliyorum," dedi. "Ama senin bir ailen var. Amcan seni seviyor. Eğer seni burada tutmaya çalışsaydım, amcan senin için savaşırdı. Bana karşı hiç şansı yok. Bunu biliyor ama yine de yapacaktır. Onun için o kadar önemlisin. Amcanı öldürmek istemiyorum. O yanlış bir şey yapmadı. Onunla gitmek zorundasın."

Elara kıpırdandı ve sihrinin dışarı taşmasına izin verdi. Wayne onu gördü ve tökezleyerek geri çekildi, ellerini kaldırdı. Elara onu süpürdü.

Deidre ayağa kalktı ve gözyaşlarını parmaklarıyla nazikçe sildi. "Ve eğer sana kötü davranırsa," dedi Elara. "Eğer o ya da senin

Teyzen sana vurursa ya da seni incitirse, tek yapman gereken beni çağırmak. Duyacağım ve geleceğim." Deidre'nin alnından öptü. Büyüsü çocuğun tenine dokundu ve gizli bir kutsama bıraktı.

Elara üç adım attı ve Deidre'yi Jane'in kollarına bıraktı. "Şimdi onu al ve git. Çabuk, kocam ve ben fikrimizi değiştirmeden önce."

Harmonlar Deidre'yi de yanlarına alarak kamyonu doğru koştular. Hugh'nun, kopmaya hazır bir fırtına gibi yanında durduğunun farkında olarak onların geri dönüp yuvarlanmalarını izledi.

Kamyon kapıdan çıktı.

Hugh döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Elara öne doğru eğildi, elleri ve dizleri üzerinde sallandı ve kokladı ve toprak altında ve yama . solan jimsonweed. Nemli, yeşil ve canlı kokuyordu. Ayaklarının üzerine oturdu ve dikenli bitkileri düşündü. Daha düne kadar bitkinin sağlığı yerindeydi; gövdeleri dimdik duruyor, dişli yapraklarını açıyor, beyaz ve mor trompet şeklindeki çiçeklerini kucaklıyordu. Bugün ise gövdeler kırışmış, büzüşmüş ve aşağı doğru kıvrılmıştı. Sanki bitkinin tüm suyu çekilmişti ve ölmek üzereydi. Uzun bir kuraklığın sonuydu. Ama toprak nemliydi.

Onun yanında James Cornwell ellerini iki yana açtı. Kırk yaşlarında beyaz bir adamdı, orta boyluydu ama kolları ve bacakları nedense çok uzun, omuzları çok dar ve gövdesi çok sırk gibiydi. Hasır bir şapka takıyordu ve sık sık arkadan bakanların kendisini korkuluk zannettiğine dair şakalar yapıyordu. Zehirlerin bekçisiydi. Eğer bir şey zehirliyse ve yetiştiriyorlarsa, James ondan sorumluydu. Normalde neşeliydi ama şu anda içini bir telaş kaplamıştı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi James. "Bir tane kazıp çıkardın mı?" diye sordu.

Döndü, eldivenli eliyle el arabasından bir bitki kopardı ve kadının önünde tuttu. Kök,

Normalde kalın ve lifliydi, büzüşmüştü, o kadar kurumuştı ki bir sıçanın kuyruğuna benziyordu.

"Bunu ne yapabilir?" diye sordu

James. "Bilmiyorum," dedi kız.

"Tüm ürün zararda."

Haklıydı. Jimsonweed, Datura stramonium, en değerli bitkilerinden biri değildi. Güçlü bir halüsinojen olan bu bitki, patlıcangiller familyasına aitti ve atalarını domates, patates ve acı biberin yanı sıra güzelavrat otu ve adamotuyla da paylaşıyordu. Bir zamanlar deliliğe ve nöbetlere karşı bir çare olarak kullanıldı, ancak bitkinin toksisitesinin çok yüksek olduğu kanıtlandı ve daha güvenli alternatifler bulunur bulunmaz terk edildi. Artık daha çok hayal gördürmek için toplanıyordu. Her yıl uzmanlaşmış dükkanlara az miktarda satıyorlar ve parlak uyarı etiketleriyle gelmesini sağlıyorlardı. Önemli bir kazanç değildi ama aniden solması endişe vericiydi.

Elara sol tarafa, sarı çiçekler açmış bir banotu tarlasına baktı. Aynı zamanda zehirli ve halüsinojenik olan Hyoscyamus niger, çoğunlukla Alman ve İskandinav neo-paganlar tarafından çok para getiriyordu. Bu bitki Odin ve Frigg'in oğlu Balder için kutsaldı. Balder daha çok Prose Edda'da ayrıntılı olarak anlatılan diriliş efsanesiyle ünlüydü, ancak ortaçağ metni önemli bir ayrıntıyı atlamıştı: Balder bir şehit değildi. Eski insanların bildiği her silahı kullanabilen bir savaş lorduydu. Neo-paganlar her büyük engelden önce ona dua ederlerdi ve banotu bu duaların önemli bir parçasıydı. Banotu amatörler tarafından yetiştirilemeyecek ve toplanamayacak kadar zehirliydi. Büyük bir fiyat etiketi vardı.

Eğer jimsonweed'i öldüren şey banotuna sıçrarsa, pahalı bir darbe alacaklardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Korunmasını istiyorum."

"Banotu mu?"

Başını salladı. "Ben de plastik koyacağım ama bir koğuştta kendimi daha iyi hissederim."

"Tamam," dedi. "Savannah'ya söyleyeceğim." James ellerini biraz daha bükte.

"Benim yapmamı ister misin?" diye tahmin etti.

"Şimdi mi?" "Evet mi?" diye sordu.

"Tamam."

"Teşekkür ederim!" El arabasına uzandı ve bir demet karaağaç çubuğu çıkardı.

Dörtnala koşan bir atın hızlı gümbürtüsü ağaçların arasından duyuldu. Elara kaşlarını çatı. Ağaçların arasından çıkan bir atlı virajdan döndü. Sam, Demir Köpek siyahını giymişti.

Atı yavaşlatarak kısrağı önlerinde durdurdu. "Bela."

Ayağa fırladı. "Ne?"

"Sürüden insanlar burada. Daha önce burada olan adam ve iki kişi daha, bir erkek ve bir kadın. Bouda Klanı'nın alfaları olduklarını söylediler."

Tam da ihtiyaçları olan şey. "Müdür nerede?"

"Hendeğin içinde, diğer tarafta. Ona henüz söylemedik."

Bouda Klanı, Bouda Klanı... Çocuk daha önce ne demişti? Onun halkı klanımın alfasını öldürdü.

Olamaz. "Preceptor'u baileyden uzak tutun. Ne yapman gerekiyorsa yap. Orada öylece oturmayın, gidin! Gidin!"

Sam atı geri çevirdi ve geldiği yöne doğru sürdü. Uzaktaki ağaçlara odaklandı.

"Ama banotu," diye inledi James.

"Geri döneceğim."

Elara adım attı. Ağaçlar ona doğru koştu. Tekrar adım attı, büyüü çok hızlı yakarak kaleye doğru aceleyle ilerledi. Deidre'nin kaleden alınmasının üzerinden üç gün geçmişti ve Hugh içeri kendisi girmişti. Onunla kavga etmek istemiyordu. Konuştuğunda kısa ve hızlıydı. Tüm zamanını hendeği bitirmekle geçiriyordu. Deidre rüyalarına girmişti.

Dün gece ateş ve ölüm, cesetlerle dolu harabeler ve o, çığlıklar ve öldürme korosu eşliğinde sinsice ilerleyen korkunç bir canavar buldu, arkasındaki ateşli girdap o kadar büyüktü ki gökyüzünün yarısını kaplıyordu. Bunun bir kabus mu yoksa çarpıtılmış bir anı mı olduğunu anlayamadı.

O anda, Deidre'nin ailesi şatodan çıkarken o arkasını dönüp gitmeden önce, Deidre onun gözlerini görmüştü. Hugh mirasının farkına varmamıştı. Ne olduğunu biliyordu, kendisinin bir katil olduğunu biliyordu, bunun ona eziyet etmesine izin veriyordu ama kale duvarlarının içinde bunun tüm etkisinden korunuyordu. Demir Köpekler ona hayrandı; halkı korunmak için ona bakıyordu. Farkında olsun ya da olmasın, Hugh yoluna devam etmek için bu insan a ına dayanıyordu. Kendisini güçlü, vahşi ve acımasız ama aynı zamanda koruyan ve yöneten biri olarak görüyordu. Korkulan ama saygı duyulan ve hatta kıskanılan biriydi.

Dışarıdaki insanların onu nasıl gördüğünü hiç düşünmemişti. Wayne Harmon'ın söylediklerinde saygı yoktu. Sadece aşağılama ve tiksinti vardı.

Hugh  ocuklara karşı güvenilmez bir adamdı. Bir cani. Tek bir kurtarıcı özelliği olmayan bir kasap. Ve o bir cadıydı, şeytan'ın eşiydi, kötü bir yaratıktı, aldatıcı ve kirleticiydi, sadece taşlanarak öldürülmeye uygundu. Bu ona acı vermedi. Elara buna alışkındı. Bununla büyümüştü.

Hem nezaket hem de aşağılama görmüştü. Bir keresinde bir Baptist kilisesi, a  oldukları ve gidecek yerleri olmadığı için ne olduklarını bile bile onu ve halkını barındırmıştı. Bir sonraki kasabada, yolun sadece on mil aşağısında, Hristiyanlar yol boyunca dizilmiş ve hareket ettiklerinden emin olmak için dolu av tüfekleri kullanmışlardı.

Dünyadaki bazı insanlar sadece siyah ve beyaz görüyordu. Korku tarafından y nlendiriliyorlardı. Dünyanın kendi k  k köşelerinde nasıl hayatta kalacaklarını   renmişlerdi ve herhangi bir değişikliği hayatta kalmalarına yönelik bir tehdit olarak görüyorlardı. Ama yine de kendilerini iyi insanlar olarak görmeyi seviyorlardı. İyi insanlar sebepsiz yere nefret etmezlerdi, bu yüzden ne olursa olsun her bahaneye sarıldılar.

Ne kadar küçük olursa olsun, bu onlara nefret etme izni veriyordu. Kutsal bir kitaptaki bir satır. Bir insanın teninin rengi. Büyülerinin markası. İkinci kez bakma ya da şans verme alışkanlıkları yoktu. Korkuları çok büyüktü ve kendilerini savunma ihtiyaçları çok korkunçtu. Sonunda hep kaybettiler. Hayat bir değişimdi. Tüm çırpınışlarına rağmen, güneşin doğuşu kadar kaçınılmaz bir şekilde onlara gelecekti.

Kendini buna karşı zırhlamak için yılları vardı. Hugh yapmadı. Zirvedeydi. Kazanan takımdaydı. Şüpheye yer yoktu.

Ve şimdi Bouda Klanı'nın alfaları buradaydı. Onun buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Elara duvarın üzerine çıktı ve durup soluklanmak için kendini zorladı. Şekil değiştirenler baileyde atlarından inmişlerdi. Siyahlar giymiş, uzun boylu, siyah saçlı bir adamın hareketleri akıcı ve hızlıydı. Kendini zar zor toparlıyor gibi görünüyordu. Ve onun tam zıttı olan bir kadın: kısa, sarışın ve sakın. Ona bir şeyler anlatıyordu ve hareketleri rahatlatıcı görünüyordu. Ascanio Ferara arkalarında duruyordu, yakışıklı yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifade vardı.

Elara mavi elbisesinin kirle lekелendiğini fark etti. Tırnaklarının altında da kir vardı. Vakit yoktu. Merdivenlerden indi. Merdivenin dibinde Dugas bekliyordu.

"Bu adam vahşi bir şey yapmak üzere," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Onun yanından geçti ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba."

Ascanio ve kadın ona döndüler. Adam hâlâ bailey'i tarıyordu. Sarışın kadın elini adamın koluna koydu ve adam

Elara'ya dönene kadar onu nazıkçe çekti. "Merhaba," dedi sarışın kadın. "Habersiz geldiğim için çok özür dilerim. Ben

Andrea Medrano. Bu da benim kocam. Raphael. Elbette Ascanio ile zaten tanışmıştınız."

"Evet," dedi Elara. "Yorgun olmalısın. Bir şeyler yemek ister misin?"

Ascanio'nun gözleri parladı.

Hugh gelmeden önce onları bailey'den çıkarıp güvenli bir şekilde içeri yerleştirebilirse, belki de bu kurşunu atlatırlardı.

"Bir şeyler yemeyi çok isteriz," dedi Andrea. "Değil mi tatlım?"

Hugh d'Ambray kapıdan içeri girdi, Stoyan da hemen arkasındaydı.

Raphael onu gördü. Bakışları kilitlendi.

Raphael tek bir el hareketiyle deri ceketini çıkardı.

"Raphael!" Andrea dedi ki. "Bana bunu yapmayacağına söz vermiştin. Raphael!"

Raphael kemerindeki kınından iki hançer çıkardı ve Hugh'ya doğru ilerlemeye başladı.

"Sana söylemiştim," dedi Ascanio. "Bunun olacağını söylemiştim."

Hugh belindeki kınından bir bıçak çıkardı ve ilerledi.

İki adam birbirlerine ulaştı. Raphael saldırdı, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklıktı. Hugh nasıl olduysa kurtuldu.

"Git yakala onu, tatlım!" Andrea seslendi.

Ne? Elara ona baktı.

"Çok üzgünüm," dedi Andrea. "Demir Köpekler kayıncıyı öldürdü."

"Başınız sağ olsun," dedi Elara. "Kocam seni dul bıraktığında ne olacak?"

"Raphael kaybetmeyecek."

Hugh dönerek yoldan çekildi ve Raphael'in karnına bir tekme attı. Şekil değiştiren yuvarlandı, ayağa fırladı, gözleri kan kırmızısına döndü ve Hugh'ya saldırdı.

Kaybetme, diye sessizce diledi. Kaybetme, Hugh.

İki adam çarpıştı ve birbirlerinden ayrıldılar. Hugh'un sol ön kolu kanadı. Mavi bir parıltı yarayı sıkıştırdı. Örülerek kapandı.

Raphael'in yüzünde yılan gibi bir kesik oluştu. Kanı sildi ve fırlatıp attı. Derisi kendini mühürledi. Şekil değiştirenlerin varlığından sorumlu olan virüs Lyc-V onlara eşsiz bir yenilenme yeteneği bahşetmişti.

Tekrar çarpıştılar, kesiyorlardı, oyuyorlardı, bıçaklıyorlardı, o kadar hızlıydılar ki saldırıları zar zor tahmin edebiliyordu. Raphael bir kasırgaydı ama Hugh daha güçlüydü. Bailey'i boydan boya geçtiler. Bıçaklar olmasaydı, neredeyse dans ediyor olabilirlerdi.

Hugh sendeleyerek geri çekildi. İçine bir soğukluk çöktü. Bir darbe almış olmalıydı ama göremiyordu. Raphael açıklığa daldı, kesmeye başladı. Hançerinin ucu Hugh'nun boğazını sıyrarak keskin kırmızı bir çizgi çizdi.

Elara'nın nefesi kesildi.

Hugh sol eliyle Raphael'in bileğini kavradı ve bükte. Kemik çatırdayarak kırıldı. Şekil değiştiren hırladı ve hançeri düşürdü. Andrea dişlerini sıktı.

Hugh hançeri tekmeleyerek yoldan çekti. Birbirlerine saldırdılar.

Saniyeler dakikalara dönüştü, yavaş ve kıvamlı, damlayan bal gibi. Hugh şimdi mavi bir parıltıyla kaplıydı. Raphael kan kaybediyordu. Lyc-V onu yeterince hızlı iyileştiremiyordu. Ayaklarının altındaki taşlara kırmızı bulaşmıştı.

Bir sorun vardı. Daha önce Hugh'un dövüşünü izlemişti. Bu o değildi. O kesin ve bilinçliydi. Bu bir çılgınlıktı, sanki... sanki Raphael'in öfkesini ondan çıkarmasına izin veriyormuş gibi.

Büyü kullanırsa bu dövüş biterdi. Hugh kendini cezalandırıyordu.

Raphael yumruğunu Hugh'un böğrüne indirdi. Hugh darbeyi aldı, Raphael'in kolunu sıkıştırdı ve Raphael'i böbreklerinden bıçakladı. Şekil değiştiren yırtılıp kurtuldu. Mavi parıltı Hugh'dan Raphael'in yarasına sıçradı ve orada kaldı.

Uzun bir süre inanamayarak onu izledi. Elleri kenetlendi. Bu kadarı yeterliydi. Elara ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Andrea sordu.

"Onu durduracağım."

"Oh, bilmiyorum," dedi Andrea. "Yardıma ihtiyaçları varmış gibi görünmüyorlar."

Elara büyüünün içinden dökülmesine izin verdi. Derin ve karanlık okyanustaki bir buzdağının dibi gibi soğuk bir şekilde yuvarlandı. Şekil değiştiren kadın keskin bir nefes aldı.

"Hugh onu iyileştiriyor."

Andrea gözlerini kısarak savaşçılara baktı. "Hayır..."

Mavi parıltı Raphael'in diğer tarafına yapıştı.

Şok Andrea'nın yüzünü tokatladı. "Evet, öyle.

Neden?"

"Çünkü kendini cezalandırıyor. Kocanızın öldürmek için buraya geldiği adam artık yok. Şu anda burada olan adam, cezalandırılması gerektiğini düşündüğü için kendisine zarar verilmesine izin veriyor. Bu iş yeterince uzadı. Bugün kimse ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"Raphael," diye seslendi Andrea. "Dur. Yeter!"

Raphael bıçağını Hugh'nun yan tarafına doğru şiddetli bir şekilde sapladı. Hugh onun yüzüne bir yumruk attı. Raphael sendeleyerek geri çekildi, dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi. Hugh'nun beti benzi atmıştı. Korku onu sıkıştırdı. Çok uzun süre devam etmesine izin vermişti.

Raphael bir tekme savurdu. Sırtı ona dönüktü. Parmak uçlarıyla omzunu sıyırdı ve hayatından sadece küçük bir damla çaldı.

Şekil değiştiren durdu. Siyah hançeri düştü. Geriye doğru bir adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kendini Hugh'nun önüne attı ve kollarını onun boynuna doladı, büyüü ikisini de yıkadı. "Her şey bitti."

Onun ölü ağırlığını boynunda taşıyarak bir adım öne çıktı.

"Bitti," diye mırıldandı, sesini onların etrafına sararak. "Artık yok. Sana ihtiyacım var. Hepimizin sana ihtiyacı var. Lütfen, Hugh. Bırak olsun."

Durdu ve ona baktı. Gözlerinde farkındalık geri geldi. Elara nefes verdi.

Arkalarında Andrea Raphael'in yanında diz çöktü ve kollarını ona doladı.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı Raphael ve yere yığıldı.

"İyi dövüştün," dedi ona. "Onu en az dört kez öldürdün. B Teyze gurur duyardı."

Hugh ona bakıyordu. Başını eğdi. Dudakları onunkileri bulana kadar ne yaptığını fark etmedi. Aç ve çaresiz bir öpücüktü bu. Onun acısını dilinde tattı ve geri çekildi. Elbisesinin ön tarafı tamamen kana bulanmıştı. Hugh tökezledi ve bir kütük gibi öne doğru devrildi. Kadın onu güçlkle yakaladı ve dizleri onun ölü ağırlığının etkisiyle sarsıldı.

"Artık yemek yiyebilir miyiz?" Ascanio sordu.

HUGH GÖZLERİNİ AÇTI. Üstündeki tavan kasvetle örtülmüştü. Yatak odasındaydı.

Her şey acıttı.

Tavana gözlerini kırptırdı, farklı bölgelerindeki acılar arasında bir denge, biraz daha az acı veren sihirli bir nokta bulmaya çalıştı. Başarısız oldu.

Saat kaçtı? Geç olmalıydı. Hatırladığı son şey Medrano'yla dövüşmekti. O dövüş için gerçekten bir planı yoktu. Nasıl biteceğinden emin değildi. Medrano'yu adamın karısının önünde öldürmek istememişti. Şekil değiştirenin kendini yormasına izin vermek gibi belirsiz bir fikri vardı ama sonra başka bir şeye dönüştü. İkisinden birinin bu dövüşten sağ çıkamayacağından emindi.

Elara'yı ve onun büyüünün serinletici dokunuşunu hatırladı. Sıcak bir yaz gününde bir sis bulutunun içinde yürümek gibi.

Sonra hiçbir şey hatırlamadı.

Medrano'yu o mu öldürdü?

Hayır, onu durdurmuş olmalı.

Bir koku ona doğru süzüldü. Portakal, tereyağı ve başka bir şey kokuyordu, bir çeşit hamur. Birden açlık hissetti.

Oturmak bir çaba gerektiriyordu. Birisi onu iç çamaşırına kadar soymuştu. Kan kokmuyordu, demek ki yıkanmıştı.

Sendeleyerek kapıya yöneldi. Koridorun karşısında, Elara'nın kapısı açık duruyordu. İçeride yumuşak bir ışık parlıyordu. Aroma oradan geliyordu.

Tökezleyerek giyecek bir şeyler aradı ve bir çift siyah pantolon ve beyaz bir tişörtte karar kıldı. Ses çıkarmadan ikisini de giymeyi başardı ve koridora yöneldi.

Koku daha da güçlendi. Etraflarında sessiz bir kale vardı. Koridordaki pencerelerin dışında, gece gökyüzüne yayılmış, yıldızlarla parlıyordu.

Hugh kapıya kadar geldi. Elara'nın süitinin ön odası boştu. Kokuyu takip ederek içeri girdi, döndü ve onu gördü. Yatak odasının dışındaki küçük bir köşede duruyordu. Büyük bir taş fırın uzak duvarın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Önünde ocaklı bir ada ve bir hazırlık lavabosu vardı. Elara, ocakla ada arasında, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Mavi elbisesi üzerine yapışmış, poposunun üzerine dökülüyordu. Saçları örülmüş ve toplanmıştı; ince boynunu görebiliyordu.

Mmmm.

Kapı aralığına doğru eğildi.

Elara ocaktan bir şey aldı ve ona doğru döndü. Elleri mutfak eldivenleri içinde, metal bir tabak tutuyordu.

Bir önlük giyiyordu. Beyaz, üzerinde pembe kiraz çiçekleri ve geniş siyah bağları olan fırfırlı küçük bir önlük, etrafına sarılmış ve yan tarafta bir fiyonk şeklinde düğümlenmişti.

Güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

Bu gerçek olamazdı. Bu başka bir ruyaydı. "Acaba kaık beynimin hangi kısmı Buz Harpisi'ni önlükle görmek istedi? Kurabiye pişirirken."

"Bunlar kurabiye değil."

Tencereye baktı. Dörde katlanmış ve eritilmiş tereyağına bulanmış kreplerle doluydu. Isı kreplerin kenarlarını kızartmıştı. Üzerlerine şeker serpmiş olmalıydı, çünkü kenarlarında ince bir karamel tabakası vardı. Suzette krebini en son yıllar önce Fransa'da yemişti. Neden orada olduğunu ya da ne yaptığını hatırlamıyordu ama tatlıyı ve masada alev alev yanarken krepleri yalayan parlak kırmızı alevleri hatırlıyordu.

Elara fırın eldivenlerini çıkardı. "Ben bu muyum, bir Buz Harpisi mi?"

"Evet." Ve yanıyordu. Düzgün düşünemiyordu bile.

"Bu tavırla benim kreplerimden alamayacaksın."

Ona doğru ilerledi, sinsice. Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ama hareket etmedi. Adam onun arkasından yavaşça yürüdü, aralarındaki her santim boşluğun farkındaydı. Kadın yasemin ve yeşil elma kokuyordu. Bir parfüm için fazla hafifti. Belki biraz şampuan ya da losyon kokuyordu. Onun tenini yalarken bu kokunun tadını alıp alamayacağını merak etti.

"Dikkatli olun, Başöğretmen."

Aşağı uzandı, önlüğünün kravatının ucunu yakaladı ve çekiştirdi.

"Kes şunu," dedi ona.

Oh, bundan zevk alacaktı. "Bu benim hayalim," dedi ona. "Umurumda değil."

Tabii ki bilmiyordu. Sesi kısık bir şekilde güldü ve kravatını tekrar çekiştirdi.

"şunu kesecek misin?"

"Sana ryalarımдан uzak durmanı söylemiştim."

Yakınına eğildi, teninin kokusunu içine çekti ve kulağına fısıldadı.

"İzinsiz giriyorsunuz."

Gözleri irileşti. Onlara baktı ve derinliklerinde bir parça beyaz alevın patladığı anı tam olarak yakaladı. Elara'nın zihnindeki savaş alanında, savaş bayrakları açıldı ve askerler hücumı geçti. Tartıştıkları zaman bu bakışı izlemeyi öğrenmişti. İşte o zaman gerçekten iyi oluyordu.

"Belki de rüyalarınıza girip çıkmama neden izin verdiğinizi kendinize sormalısınız, Başöğretmen. Ne istiyorsunuz?"

O kadar sertti ki, acıtıyordu.

"Belki de acıkmışımıdır." Adam omzunun üzerinden uzandı ve tabaktan bir krep çaldı. Kadın onun eline vurmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı.

"Henüz işleri bitmedi."

"Bana bitmiş gibi görünüyorlar." Krepı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bunu geri istiyor musun?"

"Evet."

Daha yakına eğildi. "Onu geri almak için sana ne yapmama izin vereceksin?"

"Krepleri geri ver, Hugh."

Kızın önünde tuttu. Kadın elinden kaptı ve tavaya geri bırakmak için ona sırtını döndü. Adam ellerini adaya kilitleyerek onu kollarının arasına hapsetti.

Tamamen hareketsiz duruyordu. Omurgasının açısında ve omuzlarının duruşunda titreşen gerilimi hissetti ve bu onu daha da sertleştirdi.

Öne doğru eğildi ve onu sağ tarafından, kulağının hemen altından öptü. Kızın nefesi kesildi. Teni dudaklarının altında ılık ipek gibi sıcak ve yumuşaktı. Diliyle hassas noktaya dokundu, sinirin üzerinde ısı boyadı ve kadın hafifçe geriye yaslandı, kendine rağmen onu aradı. Onu kendine çekmek, giysilerini yırtıp atmak ve yumuşak bedeninde kendini kaybetmek istiyordu. Bu vahşi, kontrol edilemez bir ihtiyaçtı, basit ve şiddetli bir yoğunluktaıydı. Onu kendine bağlamak istiyordu.

Yatağa uzanıp dilini göğüs uçlarında gezdirdikten sonra daha aşağılara, karnının üzerine, aşağılara doğru kaydırıldı. Onun inlemelerini duymak, nefessiz kaldığını görmek, bacaklarını onun için açmasını izlemek ve daha önce hiç gelmediği gibi boşalmasını sağlamak istiyordu. Onun içine sokmak ve adını haykırışını duymak istiyordu, çünkü doyamıyordu. Onun bunu sevmesini istiyordu, çünkü bunu ona yapıyordu.

"Dur, Hugh," diye fısıldadı.

Kızın beyaz saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve öptü. "Neden?"

"Ya bu bir rüya değilse? Ya uyanıksan?"

"Ve gecenin bir yarısı güzel bir önlükle Suzette krepleri mi pişiriyorsun?"

"Ya öyleyse? Sabah aynı yatakta uyanırsak, o zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum. Söyle bana." Boynunun diğer tarafını tekrar öptü. Kadın keskin bir nefes aldı ve yutkundu.

"Sonunda birlikte çalışmayı öğrendik. Eğer durmazsan..." Boynunu ısırdı, derisini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Sesi kesildi. Kadın titredi ve bu onu neredeyse uçurumun kenarına itti.

"...eğer durmazsan, sabah savaşa gideceğiz, çünkü bu sen değilsin. Vücudun tüm hasarı onarmak için çok zorlandı, saatlerce parladın. Yorgunsun ve aklın başında değil. Bu zayıflık anına pişman olacaksın. Bunu bana ödeteceksin."

Dudakları kadının boynunun kıvrımına kadar indi. Nefesi kesik kesik geliyordu. Onu istiyordu. Tüm vücudu sertleşmişti, her kası, her siniri onun için çılgılık atıyordu.

"Bu fiyatı karşılayamam. Dur, Hugh. Dur."

Kelimeler sonunda nüfuz etti. Onu zorlayabilirdi. Bu bir rüyaydı ve ne isterse yapabilirdi ama bu yeterli olmayacaktı. Daha fazlasını istiyordu, bilinçaltının rüyalarında bile ona izin vermeyi reddettiği bir şey.

Bu da başka bir kabustu. Sadece şimdiye kadar fark etmemiştir.

Alnını kızın başının arkasına yasladı. "Elara..."

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen sabah pişman olacağın bir şey söyleme."

Sesi alçak bir hırıltıydı. "Bazen gecenin bir yarısı uyandığımda seni düşünüyorum."

"Yapma..."

"Bazen hiçbir şey kalmıyor ve beni buraya bağlayan tek şey sabah benimle kavga edeceğini bilmek oluyor."

"Hugh..."

"Her şeyden çok ne istiyorsun? Bana ne olduğunu söyle, ben de onu sana getirmek için dünyayı parçalayayım."

Adamın kollarında yavaşça döndü ve ellerini kaldırdı. Parmakları adamın saçlarına dokundu ve onları yüzünden geriye doğru taradı. Adam bunun tadını çıkardı.

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. "Sabah bana tekrar sor."

"Şimdi."

"Artık gitmelisin, Hugh."

İp altından kırıldı ve düştü. "Hayır."

"Evet. Bunu sabah tekrar konuşuruz. Lütfen yatak odana git."

Onu itti. Olduğu yerde kalabilirdi. Onu hareket ettirecek gücü yoktu. Ama bunun yerine onun için hareket etti. Kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Kadın kapıyı kapattı ve adam onun diğer tarafa doğru sarktığını duydu.

Odasına dönmekten başka çare kalmamıştı. Bu çarpık rüyadan kurtulmanın tek yolu buydu.

Arkasında boşluk açıldı. Onun yakıcı derinliğine baktı, küfretti ve yatağına gitti.

HUGH GÖZLERİNİ AÇTI. Sabah ışığı odasını dolduruyordu. Pencereleler açık duruyordu ve hafif bir esinti yatak odasından içeri süzölüyor, beraberinde sonbaharın ilk serinliğini getiriyordu.

Midesi guruldadı. Doğruduğunda Lamar'ın Lazyboy koltuğunda oturduğunu ve gözlüklerini burnuna dayadığını gördü.

"Merhaba Günışığı," dedi Lamar ona. Hugh ona baktı.

"Seni özledik," dedi Lamar. "Ne zamandır baygındım?"

"Üç gün."

Bu açlığı ve berbat rüyaları açıklıyordu. "Şekil değıştirenler mi?"

"Hâlâ buradayım. Medrano seninle konuşmak istiyor. Karınız kaleyi koruyor. Sanırım onlara kahvaltı servisi yapmak üzere."

Hugh ayağa kalktı. Uzuvarları ağrıyor, içi çığ ve hassas hissediyordu. Çok fazla şey çok çabuk iyileşmişti. Sandalyenin yanındaki masanın üzerinde bir kitap duruyordu. Hugh onu eline aldı. "Harry Potter mı?"

"Bale sana yüksek sesle okudu. Bu onun favorisi."

Üç gün boyunca onunla birlikte oturmuşlar, ölmediğinden emin olmuşlardı. Kendisi de onlar için aynısını yapardı ama onların kendisi için bunu yapacağını hiç ummamıştı.

Hugh bir pantolon giydi. "Hendek nasıl?" "İşimiz bitti."

Battığında iki haftalık iş kalmıştı. "Nasıl?"

"Elara halkını seferber etti. Beton dökmek için akın akın geldiler."

Harpy ona yardım etmişti. Hah.

"En iyi haberi duymak ister misin? Hızla iyileştiren bir taş ustası ailesi var. İşlerini yapıyorlar ve

28 gün yerine, üzerinde yürür yürümez krlenmiş beton elde ediyoruz." Lamar sırttı. "Sihir bozulduğu için ulaşamadıkları bir bölüm kaldı, ama bittiğinde su basmaya hazır olacağız."

"Lamar?"

"Evet."

"Yumrukla beni."

Lamar sert gövdesini sandalyeden kaldırdı ve karnına bir yumruk indirdi. Acı Hugh'nun içinden geçerek sisteme hoş bir şok etkisi yaptı.

"Bu da neydi şimdi?" Lamar sordu.

"Uyanık olduğumdan emin olmak için."

"ylesin," dedi Lamar. "Ama bunu bir daha yapma. Medrano'nun seni bir balık gibi deşmesine izin verdin. Bunu yaparken seni izledim. Stoyan, Bale ve Felix'e söz verdin. Bana söz verdin. O orospu çocuklarına yalan söyleyebilirsin ama ben sözünü tutmanı sağlayacağım. Sana ihtiyaımız var. Henüz güvende değiliz."

"Odamdan defol git," diye homurdandı Hugh.

Lamar sırttı ve kapıya doğru yöneldi.

Aklına başıboş bir düşünce geldi. "Büyü ne zamandır bozuk demiştin?" Hugh aradı.

"Ben yapmadım. Sen stabilize olduktan sonraki akşam, Medrano ile dvşnden yaklaşık on saat sonra çöktü."

Lamar hareket etmeye devam etti.

Eğer büyü  gün boyunca çalışmamış olsaydı, Elara onun rüyalarına giremezdi.

Her şeyi hayal mi etmişti? Keskin ve gerçek hissettirdi, tıpkı kendini onun zihnine ilk kez bıraktığında hissettirdiği gibi.

Onu mutfakta hiç görmemişti. Onu iyileştirdiğinde yatak odasındaydı ama oturduğu yerden odanın o tarafını göremiyordu.

On dakika sonra giyinmiş ve duş almış olarak koridoru geçti ve Elara'nın kapısını çaldı. Cevap yoktu. Kapı kolunu denedi. Elinde döndü. Hugh içeri girdi. Yatak odası boştu. Tanıdık kapı boyunca ilerledi.

uzak duvara doğru ilerledi ve sola döndü. Onu bir mutfak köşesi karşıladı. Aynı ada, aynı ocak, aynı buzdolabı. İçinde ne bulacağını bilerek buzdolabının kapağını açtı.

Orta rafta bir tabak duruyordu ve içinde bir yığın krep vardı.

Hugh ona baktı.

Gerçektir. Gecenin bir yarısı kalkıp buraya gelmiş ve ona tüm o aptalca şeyleri anlatmıştı. Kadın onu uyarmıştı ama o bir aptal gibi her şeyi anlatmış ve kadına ihtiyacı olan tüm cephaneyi vermişti. Orada açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi durmuş, içeri alınmak için sızlanıyordu. Neredeyse onu odasından dışarı itmek zorunda kalmıştı.

Acınası.

Oldu işte.

Artık her şey değişecekti. Aralarında bir ileri bir geri vardı ve o her şeyi berbat etti. Eğer oraya gider ve kızın yüzünde acıma görürse, bu onu öldürecek.

Uzun bir süre orada öylece uyumuş bir halde durdu, ta ki sonunda soğuk bir duygu onu ele geçirene kadar. Üzerinde düşündü ve onu tanıdı. Soğuk, kristal gibi bir öfke hissetti. İçindeki tüm uygunsuz duyguları dondurarak üzerine akmasına izin verdi.

Demir Köpekler'in önderiydi. Karısı onu öldürmeye çalışan bir adama kahvaltı servisi yapıyordu. Hâlâ bir tehdit olan bir adama.

Tehditleri etkisiz hale getirmek onun işiydi. O da katılacaktı.

O BİLİYORDU.

Elara çatalını daha sıkı kavradı. Bir an güneşlenme odasının kapısı boştu, sonra Hugh kapıda belirdi ve o anda Hugh'un içindeki konuşmayı bildiğini fark etti.

mutfak oldu. Mavi gözleri buz tutmuştu. Cedric ayaklarının dibine oturmuş, kuyruğunu sallıyordu.

Ona doğru yürüdü.

Onun ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Masada Andrea ve Raphael hareketsiz kaldılar.

Hugh onun üzerine eğildi. Dudakları yanağını okşadı. Bu, tenine tebeşir sürmek kadar kuru ve duygusuz bir hareketti.

Bir gülümseme yarattı. "Sonunda uyandın."

"Beni bilirsin, güzellik dinlenmesine ihtiyacım var."

Sesi sıcaktı, dudaklarını çekiştiren gülümseme tam kıvamındaydı ama gözleri sertti.

Onun elini tuttu ve kendi elinin içinde tuttu. "Endişelendim."

Elini serbest bıraktı. Bunu yumuşak bir şekilde yaptı ve bir gözlemci bunu anlayamazdı ama kadın bunu hissetti. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu.

"Özür dilerim. Seni bir daha endişelendirmeyeceğim." Bu sözlerle korkunç bir kesinlik katmıştı.

Hugh onun yanında bir sandalye seçti ve oturdu. Büyük köpek ayaklarının dibine yayıldı.

Raphael ve Andrea, Hugh'ya hem o hem de Cedric kudurmuş gibi bakıyorlardı. Son üç gün içinde şekil değiştirenlerle arasında rahat bir denge kurmuştu. Zaman tanınırsa onları kazanabilirdi ama bunun hiçbir önemi yoktu. Her şey Hugh'nun ağzından çıkacaklara bağlıydı.

Sessizlik masanın üzerinde uğursuz ve ağır bir şekilde asılı duruyordu. Hugh kaşlarını çattı.

Gerildi. Şekil değiştirenler hafifçe öne eğildi. "Pastırma nerede?"

Nefes verdi, ayağa kalktı, tabağın kapağını kaldırdı ve kocaman bir tabak dolusu pişmiş domuz pastırması ve sosisi adamın önüne koydu.

Hugh tabağını doldurdu, bir yudum kahve aldı ve bir an durup tadını çıkardı. "Beni neredeyse insan gibi hissettiriyor."

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" Raphael sordu.

Hugh bardağı yere bıraktı ve onunla yüzleşti. "Askerlerim anneni öldürdüğü için üzgünüm."

İşte orada. Elara nefesini tuttu.

"Annene saygı duyardım," dedi Hugh. "O bir liderdi ve önden giderdi. Sana zaman kazandırmak istediği için öldü. Ondan hoşlanmıyordum ve özellikle ölmesini istemedim. Daniels hedefti. Ama annen ve ben karşıt taraflardaydık ve Sürü'yü zayıflatan her şey Roland'ın davası için iyi olarak değerlendiriliyordu. Tehlikeli, güçlü ve popüler biriydi ve Lennart, Daniels ve genel olarak Sürü üzerinde büyük bir etkisi vardı. Onun ölümü güç sıralamanızda büyük bir boşluk bıraktı. Bu yüzden onu öldürmenin o an için bir zafer olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ancak artık Roland'ın davasını desteklemiyorum. Onun ölümünden ve sana ve ailene yaşattığım acıdan dolayı derin pişmanlık duyuyorum."

Andrea sessizce nefes verdi.

"Bana neden saldırdığını anlıyorum," dedi Hugh, çatalıyla bir krep keserken. "Anlıyorum. Adil olan buydu. Artık bitti. Her birimizin bir eşi ve sorumlu olduğumuz insanlar var ve iş çıkarlarımız kesişiyor. Birlikte çalışmaya devam edebiliriz, alternatif iş ortakları arayabiliriz ya da birbirimizi öldürebiliriz. Ne yapmak istediğinize karar verin."

Raphael arkasına yaslandı, yüzü sakindi. "Saydığımı göre, o dövüş sırasında seni dört kez öldürdüm. Nasıl hâlâ hayattasın?"

"Beni öldürmek zordur," dedi Hugh.

"Roland meselesinde nerede duruyorsunuz?" Andrea sordu.

"Ölmemizi istiyor," dedi Hugh. "Şu anda en öncelikli hedef biz değiliz, bu yüzden muhtemelen Nez'e kendi takdirine bağlı olarak bizimle ilgilenmesini söyledi."

"Roland Atlanta'ya saldırırsa ne olur?" Andrea sordu. "Kime yardım edeceksin, d'Ambray? Elara bize senin aynı kişi olmadığını söyledi. Hepsi sözde mi yoksa değil mi? Nerede duruyorsun?"

Onu çok uzağa ve çok hızlı ittiler. Kadın devreye girmek zorunda kaldı. "Kocamın ilk önceliği halkımızın hayatta kalmasıdır."

Hugh pastırmasını çiğnedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Şu anda Roland'ı durdurmak için en iyi şans Daniels. Atlanta'yı ele geçirirse bizi ezip geçer. Bir süre dayanabiliriz ama bu uzun sürmez. Bu yüzden Atlanta'da bir koalisyon kurulursa ona yardım edeceğiz."

Neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

Raphael öne doğru eğildi. "Söz veriyor musun?"

"Evet. Sizin için daha önemli olan soru Sürü'nün nerede duracağı?" Hugh biraz daha çiğnedi. "Yeni Canavar Lordunuz Shrapshire, sorumluluklarını yerine getirememe korkusuyla hareket eden paranoyak bir mükemmeliyetçi. Doğuştan yalnız biri ve kendisini seven bir kadın bulduğuna inanamıyor. Dali Harimau onun tek dayanağı."

Andrea, "Onun bir ailesi var," dedi.

"Evet, hepsi de tipik wasjaguarlar: yalnızlar. Ailevi durumlarda bir araya geliyorlar ama bunun dışında ayrı hayatlar sürüyorlar. Shrapshire iki şeyi önemsiyor: Eşini ve Sürü içinde hangi pozisyonda olursa olsun yapabileceği en iyi işi yapmayı. Babası, loup'a dönüşen bir çocuğu ölüme terk etmekte başarısız oldu. Sürünün doktoru olarak bu onun sorumluluğuydu. Bu görev başarısızlığı yüzünden yargılandı ve hapsedildi. Shrapshire bunu asla atlatamadı."

Tüm bunları yemek yerken klinik bir hassasiyetle anlatıyordu. Elara, o geceden geriye Hugh'dan hiçbir iz kalmadığını fark etti. Sadece Demir Köpeklerin Başöğretmeni kalmıştı. Onu tutup buzlar kırılana kadar sarsmak istiyordu.

"Şu anda Shrapshire, Canavar Lordu olarak nihai sorumluluk pozisyonunda. Dali'yi yaralamak ya da birkaç sürü çocuğu öldürmek gibi doğru bir felaketle onun hızını keserseniz, ezici bir güçle karşılık verecek ve bu saldırı başarısız olduğunda, misilleme yaparken giderek daha mantıksız hale gelecektir."

İki şekil değiştiren sanki ikinci bir kafa çıkarmış gibi ona bakıyordu.

"Roland için çalıştığım dönemde, Sürü'yü dağıtmak için kapsamlı bir plan yapmamı istemişti. Artık yanında ben yokum ama benim planıma göre hareket ederse muhtemelen Dali'yi hedef alacaktır. Diğer hedeflerden daha kolay ve temiz. Shrapshire arkadaşını bile güvende tutamayacağına ikna olduğunda, kontrolden çıkacak ve nereye varacağı belli olmayacak. Daha önce hem Lennart'ı hem de Daniels'ı terk etmişti. Eğer ona doğru şekilde vurursan, herkesi Kaleye çekebilir ve kimsenin ayrılmasını yasaklayabilir. Andrea, Daniels senin en iyi arkadaşın. Peki o dışarıdayken, Roland gelirken ve Shrapshire sizi kalenize kapatmışken ikiniz ne yapacaksınız?"

İki şekil değiştiren ona bön bön baktı. Elara küçük bir tatmin duygusu hissetti.

"Bu onun genellikle kimseye göstermediği yönü," dedi. "Görünüşe göre en iyi seçeneğiniz Canavar Lordu'nun ailesini güvende tutmak."

"Sana bir cevap vereceğim." Andrea dişlerini gösterdi. "Eğer Shrapshire, Bouda Klanı'nı bu savaştan uzak tutmaya çalışırsa, sürüden ayrılırız. Ağır Klan ve Kurt Klan da öyle. Biz dostlarımızın yanındayız."

Cedric başını kaldırdı ve ona havladı. Hugh bir parça domuz pastırması uzattı ve büyük köpek onu kurt gibi mideye indirdi. Köpeği masadan beslemesi konusunda onunla konuşması gerekecekti.

"Haklısın," dedi Raphael. "Kesişen ticari çıkarlarımız var. Arkadaş olmak zorunda değiliz ama işbirliği yapmak karşılıklı yarar sağlar. Annemi her gün özlüyorum. Seni yerin dibine sokmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama bunun şu anda kimseye faydası olmaz, en azından klanımıza. Annem hayatta olsaydı, bunu bana söylerdi. Kaynakları boşa harcamak gibi bir alışkanlığımız yok. Sen işe yararsın, d'Ambray. Seni kullanacağız. Bize bu kadarını borçlusun."

"Yeterince adil. Bizden ne istiyorsunuz?" Hugh sordu.

Raphael, "Şu anda yaptığınız şeyin aynısını," dedi. "Kentucky'deki şekil değiştirenler için güvenli bir limana ihtiyacımız var. Karşılığında, Sürü'yü rakiplerinizden ziyade sizin şifalı bitkilerinizi satın almaları için agresif bir şekilde zorlayacağız."

"Bana uyar," dedi Hugh.

"Bu güzel kahvaltı için teşekkür ederim." Andrea ayağa kalktı. "Ve misafirperverliğiniz için. Şimdi yola çıkıyoruz."

"Her zaman başımızın üstünde yerin var," dedi Elara.

Raphael ayağa kalktı ve iki şekil değiştiren dışarı çıktı. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular.

"Ascanio nerede?" Hugh sordu.

"Kaleyi keşfediyor."

"Etrafta gözetimsiz dolaşmasına izin mi veriyorsun?" "Sam onunla birlikte," diye cevap verdi.

Hugh içini çekti. "Şimdiye kadar muhtemelen savunmamızın tüm planını öğrenmiştir. Önemli değil. Ben hallederim."

Ayağa kalktı ve tabağını aldı.

"Zahmet etmeyin," dedi ona. "Ben temizlerim."

Hugh tabağını yere koydu. Cedric neredeyse sevinçten aklını kaçıracaktı. Hugh, Cedric'in işi bittikten sonra tabağı masaya koydu ve başını eğerek onun bakışlarını yakaladı.

Sesi sessizdi. "Bir dahaki sefere kavgalarımın birine karışırsan, sana boşanma belgelerini tebliğ ederim. Anlaştık mı?"

Doğru ya. Pislik geri dönmüştü. "Bir dahaki sefere hayatını kurtarmak için bir şansım olduğunda, bunu düşüneceğim."

Dışarı çıktı, köpeği de peşindeydi.

Tabağını alıp yere çarparak paramparça etmek istedi. Ama adam duyacaktı ve kadın ona bu zevki tattırmayı reddetti.

Hugh kalenin korkuluklarına yaslanmıştı. Aşağıda, hendeğin beton u z a n t ı s ı yuvarlanıyor ve su için. Altı tulumba gölden hendeğe büyük borularla su boşaltmak için hazır bekliyordu. Büyü otuz dakika önce su basmış ve onları geriye götürmüştü; şimdi ise üç ekip şarkı söyleyerek pompadan pompaya geçiyor ve su motorlarını harekete geçiriyordu.

Görevde olmayan tüm Demir Köpekler hendeğin kıyısı boyunca dizilmişti. Köyün çoğu da buradaydı, birbirlerine karışıyorlardı. Çocuklar ileri geri koşup gülüşüyorlardı. Bir pirogi satıcısı ortaya çıktı ve kalabalığın arasından tepsiler dolusu pirogi taşıyarak hızlıca iş yapıyordu.

Lanet bir festival gibi.

Elara da aşağıdaydı. Konsantre olursa onu kalabalığın arasından seçebilirdi. Bunun yerine betona ve pompalara bakmayı tercih etti.

Stoyan onun yanındaki korkuluğa yaslandı. "Aşağıya inmek ister misin?"

"Hayır."

Soldaki en uzak pompanın başındaki ekip bir bez parçası salladı. "Tetiği çek," dedi Hugh.

Stoyan borusunu ağzına götürdü ve yüksek sesle kızgın bir nota çaldı.

Bir sihir kıvılcımı pompalara doğru fırladı, makinelerin üzerinde sarı bir şimşek gibi dans etti. Pompalar kükredi.

Hiçbir şey olmadı.

Kalabalık sağa sola bakınıyor, sesler yükseliyordu.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha...

Bir başkası.

En sağdaki borudan su fışkırdı. Kalabalık alkışladı. Diğer borular da birer birer kendi akışlarını eklediler ve köpüklü bir akıntı hendeğe döküldü.

Sonunda.

Suyun akışı boyunca baktı ve beyaz elbiseli Elara'yı gördü. Yüzü yukarı doğru eğikti. Doğruca ona bakıyordu.

Hugh korkuluktan itti ve Stoyan'a döndü. "Dolduktan sonra her otuz dakikada bir su seviyesini kontrol etsinler. Yirmi dört saat boyunca sabit su seviyesine ihtiyacımız var."

"Mühendisler üzerinde çalışıyor," dedi Stoyan. "Para konusunda ne yapmak istiyorsun?"

"Bütçeyi ne kadar aştık?" "On üç bin."

"Kurtarılacak bir şey kaldı mı?"

"Gözcüler güneyde, ormanın yaklaşık otuz dakika içinde harabeler buldular. Bir zamanlar ciddi bir içki fabrikasıymış gibi görünüyor. Paslanmaz çelik depolama tankları, bakır süzgeçler, ısıtma bobinleri. Oradan çıkarabileceğimiz epey bir şey var..."

Aşağıda tiz bir çığlık çınladı. Hugh korkuluğa doğru döndü. Hendeğin yanındaki çimenlerin üzerinde bir kadın ve iki adam kıvranıyordu. Elara'nın adamları etraflarında bir halka oluşturmuştu. Küfretti ve koşarak uzaklaştı.

Hendeğe inmesi üç dakika sürdü. Hugh omuzlayarak ringe doğru ilerledi. Elara adamlardan yaşlı olanın yanında diz çökmüş, başını kucağında tutarken, diğer ikisi de genç adamı ve kadını kucaklıyordu.

"Bırak gelsin," diye mırıldandı Elara. "Neredeyse oldu. Neredeyse."

Kasılmalarda bir ritim vardı. Bedenleri ve zamanlamayı inceledi. Sarsıntılar belirgin bir düzende titreşiyor, senkronize olmaya gittikçe yaklaşıyordu.

"İşte burada," diye mırıldandı Elara.

Üç kişi, eski bir filmde tabuttan fırlayan vampirler gibi hep birlikte ayağa kalktı. Yüzlerinde aynı boş ifadelerle boşluğa baktılar ve koro halinde konuştular.

"Bu gece Aberdine düşecek."

Hayranlar için harika.

Çemberden ayrıldı. Stoyan da onu takip etti.

"Devriyeleri iki katına çıkarın," dedi Hugh ona. "Pompalar çalışmaya devam etsin. On beş dakika içinde herkesi odamda görmek istiyorum."

ELARA MERDİVENİ TIRMANDI. Hugh kahinlere şöyle bir baktı ve odasına kaçtı. Bu iyiydi. Kaçış yoktu. Onu bulacaktı.

Koridora ulaştı. Kapısı açıktı. Sırtı ona dönüktü. Masasının üzerinde bir şeye bakıyordu. Demir Köpek üniformasını giymişti ve bu açıdan, pencerenin ışığına karşı siluet halinde, insan şeklinde kesilmiş saf karanlık gibi görünüyordu.

Hafızası onun omuzlarındaki ellerini ve tenindeki dudaklarının hayali dokunuşunu canlandırdı. Düşünceleri bir kenara itti. Şimdi olmazdı.

Onun odasına girdi. Dönmedi bile. Onu duymuş olmalıydı.

"Hugh."

"Meşgulüm," dedi.

Ugh. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Ona döndü ve kollarını kavuşturarak masaya yaslandı.

"Karım için her şeyi yaparım."

Neredeyse karşılık verecekti ama kelimeler kaçmaya fırsat bulamadan ısırıldı. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı.

"Aberdine bu gece düşecek. Üçü de senkronize olduğunda Heltonlar asla yanılmaz."

Hiçbir şey söylemedi.

"Savaşçılara ve kurbağalara bir gönderme olmalı. Bu gece Aberdine'e saldıracaklar."

"Büyük ihtimalle."

"Onlara yardım etmeliyiz."

Ona uzun uzun baktı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Benden askerlerimi alıp, üç ürkütücü pislik ağzından köpükler saçarak bayıldı ve bir imgelem gördü diye bize taş atan insanları savunmak için oraya gitmemi mi istiyorsun?"

Ugh. Ugh! "Onlar pislik değiller. Onlar çok iyi insanlar. Elleri değil."

"Kıyametin yaklaştığını duyurmadıkları zamanlarda çok sevimli olduklarına eminim."

"Nasıl oluyor da Raphael sende İsviçre peynirinden daha fazla delik açtığı halde senin götlüğün hayatta kalabiliyor?"

"Raphael'in benim pisliğimi öldürecek kadar büyük bir bıçağı yok."

"Aberdine'de çocuklar var. Çocuklar bize taş atmadı. O yerleşim yerinde yaklaşık yirmi beş yüz kişi yaşıyor ve katledilmek üzereler. Nasıl olur da hiçbir şey yapmazsınız?"

"Çok kolay," dedi.

Kadın ona baktı.

Hugh metodik bir sakinlikle, "Eğer gerçekten Aberdine'i almaya çalışıyorlarsa, çok sayıda geleceklerdir," dedi. "Tahkim edilmiş bir mevziyi terk etmemi ve muhtemelen çok daha büyük bir kuvvete karşı at sürmemi istiyorsunuz. Kayıplar olacaktır. Halkımın ölümünü izlemek zorunda kalacağım."

"Bizim insanlarımız, Hugh. Onlar bizim insanlarımız ve ben de köyden insanlar göndereceğim. Desteğiniz olacak. Ve eğer ölürlerse, bu benim başıma kalacak."

Bakışları kadının ondan uzaklaşmak istemesine neden oldu. "Hayır."

"Hiçbir şey yapmadan duramayız."

"Evet, yapabiliriz. O alanda ölen her Köpek, bu kaleyi korumak için bir asker eksilmesi demek."

"Bebekler, Hugh. Bebekleri öldürecekler."

"Burada bebekler var. Aberdine uğruna onları yetim bırakmayı gerçekten istiyor musun?"

Bu anlamsız bir konuşmaydı. "Ben kendim giderim."

"Ve ne yapalım? Alerjiler onları yere serene kadar üzerlerine ot mu yağdıracağız?"

Onun yüzüne yumruk atmak istedi. "Senin kahraman olmanı istiyorum, Hugh. Halkımızı toplamayı ve masum insanları kurtarmak için benimle birlikte Aberdine'e gelmeni istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyor?"

Masadan kalktı ve onları ayıran altı adımı attı. Tehdit dalgalar halinde yayılıyordu, o kadar yoğundu ki neredeyse onu boğacaktı.

"Şimdi pazarlık mı yapıyoruz?"

Omurgasından aşağı bir elektrik ürpertisi yayıldı. Elara başını kaldırdı. "Eğer gereken buysa."

Uzandı ve kızın saçından bir tutam yakaladı. "Aberdine'i kurtarırsam bana ne vereceksin?"

"Ne istiyorsun, Hugh?"

"İstediğim şeyi bana vermeyeceksin." "Dene beni."

Ona doğru eğildi, dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kendini çok sıcak hissediyordu, sanki giysileri bir şekilde ona çok dar gelmişti. İçgüdüleri panik içinde feryat ediyordu.

"Seni istiyorum..." sesi samimiydi, her kelimesi kesindi. "... burada kalmanı ve pompalarımı korumanı istiyorum."

Ona göz kırptı.

"Döndüğümde suyun akmasını ve kalenin ayakta kalmasını istiyorum. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Seni epik, epik göt. "Evet," dedi.

"Güzel."

Koridorda ayak sesleri duydu ve döndü. Stoyan, Lamar, Bale ve Felix yaklaşıyordu.

Hugh, "Şimdi gidin," dedi.

Onu görmezden geldi. "Neden hepiniz buradasınız?" Kimse tek kelime etmedi.

"Cevap ver ona," dedi Hugh.

"Aberdine savaşı planlamak için buradayız," dedi Stoyan, belli ki buradan başka bir yerde olmak istiyordu.

"Onu savunmak zorundayız," dedi Lamar. "Aberdine'i kaybedersek, ley hattına erişimimizi de kaybederiz. Bizi eyaletin geri kalanından koparırlar."

Onu öldürecekti.

"Bu kadar uzun sürmesi çok kötü," dedi Hugh. "Daha iyi bir doğaya sahip olmam için duygusal çağrılarla tamamlanan heyecan verici bir performansı kaçırdınız. Anlaşılan karım Aberdine'i bebekler için saklamamı istiyor."

Onun kanlı bir sise dönüştüğünü hayal etti. Hayır. Çok hızlı.

Stoyan ayaklarına baktı. Lamar tavana baktı. Bale tırnaklarını inceledi. Felix arkasına döndü ve arkalarındaki koridoru kontrol etti. Kimse ona bakmıyordu.

"Açıklamak pek de adil değil." Hugh elinin bir hareketiyle onu davet etti. "Tatlım, çocuklar için bir bis yapar mısın?"

Ayaklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Arkasından Lamar mırıldandı: "Bir gün o kadın seni hendekte boğacak ve ben onu suçlamayacağım."

"Tatlım?" Hugh seslendi.

Yürümeye devam etti.

"Elara?"

Durdu ve ona bakmak için döndü.

"Bu konuda bana yardım etmeyi düşünüyor musun? Yoksa somurtma zamanı mı? Yumruklarınızı güzelce yastığınıza vurmak için çekip gidebilirsiniz ya da bize Aberdine hakkında daha fazla bilgi verebilirsiniz."

Piç herif onu kışkırtmaktan zevk alıyordu. "Kibarca sor," dedi.

"Lütfen bize katılın leydim." Zarif bir zarafetle eğildi, sanki kraliçenin önünde eğilen bir ortaçağ şövalyesiymiş gibi kolunu yana doğru savurdu.

Piç kurusu.

Büyüsünü odanın içine fırlattı ve adım attı. Yüzbaşılar geri çekildi. Bir an koridordaydı, bir an sonra Hugh'nun yanında durdu, beyaz büyüünün parçaları havada eriyip gitti.

Mavi gözleri eğlenerek ona baktı.

"Dugas," diye seslendi, sesini kalenin içine göndererek.

"Sana ihtiyacım var."

Bale titredi, gözleri irileşti, ürkmüş bir kedi gibi görünüyordu.

Felix istavroz çıkardı.

Hugh'nun sandalyesine doğru yürüdü ve oturdu.

Dudakları kıvrıldı. Elara gözlerini devirdi.

Beklediler.

"Bana kaç kişi bırakıyorsun?" diye sordu. "Lamar ve tüm yüzyılı."

"Bu sadece iki yüz kırk kişiyi alacağınız anlamına geliyor. Aberdine'de neredeyse iki buçuk bin kişi var. Kurbağa işleyicilerinin çok sayıda geleceğini söylemişsiniz. Bu yeterli olacak mı?"

"Öyle olması gerekecek," dedi Hugh.

"Aberdine'de kaç kişiye baskı yapabiliriz?" Stoyan sordu.

Elara kaşlarını çatı. "Çok değil. Aynı insanlar onları korumaya çalıştığımızda bize taş attılar. Size güvenmelerini sağlamak için çok şey gerekecek. Bizden korktukları gerçeğini aşacak kadar etkileyici bir şey yapmadığınız sürece, fazla yardım alamayacaksınız."

"Etkileyici bir şey yapacağımı varsayalım," dedi Hugh.

"İki bin iki yüz üç kişi var

Aberdine'de," dedi ona. "Yüzde kırk yedi erkek, yüzde elli üç kadın. Yaklaşık yarısı yirmi ile altmış yaşları arasında. Her gün ormanda savaşmaya alışkınlar.

gün, yani silahlılar ve kendilerini savunmakta sorun yaşamayacaklar ama profesyonel katil değiller."

"Sorun değil," dedi Bale. "Öyleyiz."

Dugas odaya girdi, ona başıyla selam verdi ve kenara çekildi.

"Bunu yarıya indirelim," dedi Lamar. "Güçsüzleri, çocuklarıyla kalmak zorunda olan ebeveynleri ve korkakları hesaba katalım. Bu da bize yaklaşık dört ila beş yüz kişi verir."

"Okçularımın yarısını sana vereceğim," dedi Elara. "Kırk kişi, hepsi çok iyi."

"Teşekkür ederim," dedi Hugh.

Masaya doğru adım attı. Yüzbaşılar ve Dugas onun etrafında kümelendi. Ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü. Stoyan ve Lamar onun için yer açtılar. Masanın üzerinde bir Aberdine haritası duruyordu.

Tipik bir Değişim sonrası yerleşim yeri idi. Bir zamanlar Coller's Knob'un gölgesinde yayılmış küçük bir kasaba olan Aberdine, büyü dalgalarının saldırısı altında sıkışıp kalmıştı. Coller Yolu kasabanın içinden geçiyor, Baile kalesine dokunmak için güneybatıya doğru on mil kıvrılıyor ve ley hattını yakalamak için kuzeydoğuya doğru üç mil daha uzanıyordu. Aberdine'in şehir sınırları içindeki ilk birkaç evin civarında bir yerde Coller Yolu Ana Cadde'ye dönüştü. Orman, özellikle büyü dalgaları sırasında hiç esir almıyordu, bu yüzden köylüler kendilerini güvende tutmak için Ana Cadde'yi ve çevresindeki birkaç bloğu duvarlarla çevirmiş, belediye binalarını, pazaryerini, bakkalı, benzin istasyonunu ve diğer birkaç önemli yeri jiletli tellerle kaplı beton bir duvarla korumaya almışlardı. Duvarın Ana Cadde ile kesiştiği yerde iki kapı bulunuyordu. Her kapıda bir nöbetçi kulesi vardı. Tüm bunlar Hugh'un haritasında özenle işaretlenmişti.

Evlerin çoğu duvarı kucaklıyor, daha cesur ya da daha aptal ev sahipleri temizlenmiş araziye doğru ilerliyor, evleri geyik çitleri ve dikenli tellerle korunan tarlalara sarılıyordu. Yaklaşık yüz metre kadar temizlenmiş arazi çiftlikleri çevreliyordu. Gerisi sık ormanlıktı.

Orman, araziyi geri almaya çalıştı ve Aberdine sakinleri onu geri tutmak için çok zaman harcadı. Elara bu mücadeleyi çok iyi biliyordu. Baile'nin etrafındaki araziyi temiz tutmak için de aynı şeyi yapmak zorundaydılar.

Kriz zamanlarında çanlar çalar ve bölge sakinleri duvarın güvenliğine doğru koşarlardı.

"Onları tahliye etmeniz gerekecek," dedi Dugas. "Ley hattı doğal bir nokta gibi görünüyor, ancak bin beş yüz kişiyi oraya taşımak bir kabus olacaktır."

"Tahliye edilenleri kabul edebilirim," dedi. Hugh ona baktı.

"Mültecilere bakma konusunda deneyimliyiz," dedi ona. "Onları bir ya da iki günlüğüne tutabiliriz."

"Ya mrog sik kafalılar kasabayı yakıp yıkarsa?" Bale sordu.

Ona baktı. "Yapmadıklarından emin ol."

"Tahliye edilenleri ayırdık," dedi Hugh. "Yürüeyebilen, ata binebilen ya da arabayla on mil gidebilen herkes buraya gelecek. Geri kalan herkes ley hattına gidecek. Stoyan, onlara eşlik edecek iki ekip kur."

Siyah saçlı yüzbaşı başını salladı.

Lamar haritanın üzerine eğildi. "Bu büyüklükte bir yerleşim için en az birkaç yüz düşman birliği bekleyebiliriz. Sürprizlere, zırhlarına ve mroglarına güveniyorlar. Geldiklerini biliyoruz, bu yüzden sürpriz unsuru bizim tarafımızda, ama o lanet zırh yüzünden bir tanesini öldürmek için üç kişi gerekiyor."

"Onları duvarların içine çekeceğiz," dedi Hugh. "Bu sayı avantajını ortadan kaldıracaktır."

Lamar yüksek sesle, "Kurbağaların kafasını karıştırmanın bir yolu olsaydı," diye düşündü.

"Yanılıyorsam düzeltin ama ayakta durma teorisine göre efendilerinden gelen görsel ipuçlarını mı takip ediyorlar?"

Hugh başını salladı.

"Sis yardımcı olur mu?" Dugas sordu. "Ne tür bir sis?" Stoyan sordu.

"Sihirli sis." Dugas parmaklarını ona doğru salladı.

"Kontrol edebilir misin?" Stoyan sordu. "Duvarın içinde kalacak mı?"

"Evet," dedi Dugas.

"Sis iyidir." Hugh dişlerini gösterdi. Yüz hatlarını tehlikeli, keskin bir ifade kapladı ve Elara bir ürpertiyle savaştı. Hugh d'Ambray ne tür bir hayat yaşarsa yaşasın, bir parçası her zaman öldürmenin en etkili yolunu arardı.

Aberdine'e gidiyordu, diye hatırlattı kendine. Önemli olan tek şey buydu.

ELARA KENDINE SARILDI. Hugh'nun odasındaki pencereden bailey'in büyük bölümünü görebiliyordu. Demir Köpekler ve atları tüm avluyu doldurmuştu. Kara atların üzerinde siyahlar giymiş bir yığın erkek ve kadın. Gün kapalıydı, gökyüzü gri şişmiş bulutlarla tıkanmıştı ve gri ışık her şeyi daha da korkunç gösteriyordu.

Yüzbaşılar gitmişti. Hugh sandalyesine oturmuş, yeni bir çift çizme giyiyordu. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Gitmesi gerekiyordu ama kalmıştı ve nedenini bilmiyordu.

Hugh'nun simsiyah ve metal plakalarla güçlendirilmiş göğüs zırhının beklediği masaya döndü ve ona dokundu. Tahta ya da plastik gibi sertti, derinin hissettirmesini beklediği gibi değildi.

"Cuir bouilli, çelik plakalarla güçlendirilmiş," dedi

Hugh. "Bir kılıcı durdurabilir mi?"

"Kimin tuttuğuna bağlı."

Ayağa kalktı, zırhı aldı ve sol kolunu göğüs ile sırt parçası arasındaki açıklıktan geçirerek üzerine geçirdi.

"Madem buradasın..."

Yüzünü buruşturdu ve sağ tarafındaki deri kemerleri bağlayarak zırhı bir araya getirdi. "İyi mi?"

"Daha sıkı."

"Şimdi mi?"

"Mükemmel."

Kalçasına bir kılıf geçirdi ve kılıcını kınına soktu. Hugh sandalyeden siyah bir kumaş parçası aldı ve elini hızlıca sallayarak açtı. Kenarları kürklü bir pelerin. Kaleye ilk geldiğinde bunu giymişti.

Pelerini omuzlarına doladı. Deri bağı ondan aldı, pelerinin diğer tarafına uzandı ve oradaki iki metal çıtçıtın üzerine bastırdı. Hugh masadan bir miğfer aldı. Yanak parçaları ve siyah saçtan bir arması olan Roma tarzı bir miğferdi. Miğferin Hugh'nun alnının hemen üzerine yerleştirilecek geniş parçasından stilize edilmiş bir köpek ona doğru hırıliyordu. Miğferi kafasına geçirdi. Yüzünün büyük bir kısmını gizlemiyordu ama bir şekilde değiştirmişti. İki mavi göz odaklanmış bir yoğunlukla ona bakıyordu.

Bir adım geri çekildi. Hugh iri bir adamdı ama pelerini, miğferi, zırhı onu dev gibi gösteriyordu.

"Vardiya öncesi fantastik bir filmdeki kötü adam gibi görünüyorsun," dedi ona. "Fethetmek üzere olan korkunç bir lord."

"Dehşet lordu," dedi. "Bunu sevdim." Sevecekti.

"Pelerin yoluna çıkmayacak mı?"

"Pelerin ve miğfer Aberdine için. Politika yapacak vaktimiz yok. Kasabayı ele geçirdiğimde, savaş başladığında onları çıkaracağım."

Strateji toplantısından beri kafasını kurcalayan bir şey vardı. "Bana ley noktası hakkında söylediklerin ilk başta mantıklı gelmişti. Ama mrog askerleri kasabaları ellerinde tutmazlar, Hugh. Onları yok edip ortadan kayboluyorlar. Aberdine'in katliamı ley noktasına erişimimizi etkilemez. Gerçekten neden oraya gidiyorsun?"

"Kaleme girdiler. Karıma saldırdılar. Evimizde bir çocuğa saldırdılar. Bir kaleye sahip olmanın amacı duvarlarının içinde saklanmak değil; ona layık olmaktır. Etrafındaki her şeyi kontrol edebilmektir. Gittikçe cesaretleniyorlar. Daha büyük yerleşim yerlerini ele geçiriyorlar. Artık dikkatimi çektiler. Keşke yapmasaydım diyecekler."

Kafasının içinde Raphael'in bıçağının ona tekrar tekrar vurmasına izin verdiğini gördü. Savaşa gidiyordu. Savaşta her şey olabilirdi. Yapması gereken tek şey o kadar çabalamamaktı. Kılıcın yolundan çekilmemek. Vurulmasına izin vermek.

Onu geri istiyordu.

"Müdürüm?"

"Evet?"

Sesi sabitti. Kelimeler dilinden dökülüyordu. "Pazarlık yapmayı seviyorsun. İşte sana bir tane. Bana canlı dön, ben de geceyi burada geçireyim. Bütün gece."

Dışarıda korna sesleri duyuldu ve neredeyse sıçrayacaktı. Seste karanlık ve ilkel bir şeyler vardı. Sabit bir vuruş yükseldi, bir devin kalbi gibi gümbürdüyordu. Savaş davulları gittikçe daha yüksek sesle çalmaya başladı. Atların kişnemesini, metal çınlamalarını, savaşçıların seslerini duydu, hepsi davullara karışarak korkunç bir marş haline geldi. Biri kurt gibi uludu, borularla uyum içinde.

Hugh'ya döndü. Adam her nasılsa daha karanlık, daha ürkütücü, daha korkunç olmuştu, sanki belli belirsiz bir büyü yayıyordu. Karanlık, vahşi dişleri olan istekli bir evcil hayvan gibi onun etrafında kıvrılmıştı.

"Tamamdır," dedi Demir Köpeklerin Önderi.

HUGH, Aberdine savunucularının arasında yürüdü. Erkekler, kadınlar, bazıları çocuk denecek yaşta, bazıları da emeklilik çağındaydı. Kendi topraklarını savunmak için gönüllü olan dört yüz yedi kişi.

Eve. Arkasında bir sıra Demir Köpek bekliyordu ve onların arkasında Dugas ve druidleri alçak sesle ilahi söylüyor, kazanlarında otlar ve tozlar demliyorlardı. Hava eski yöntemler ve yarı unutulmuş büyü kokuyordu.

Önce Felix'i göndermiş, Köpekler'in geri kalanını ağaçların arasına saklamıştı. Gözcüler kimsenin haberi olmadan duvara tırmandılar, yangın hortumunu aldılar ve çanı çaldılar. Aberdine sakinleri sihirle dolu bir ormanda yaşıyordu. İtfaiye çanı, duvarların güvenliğine koşmak anlamına geliyordu ve onlar da tam olarak bunu yapmıştı. Sonra, her şeyi bırakıp Ana Cadde'de toplandıklarında, Hugh Demir Köpekler'i bir koşu atına bindirmişti.

Batı kapısındaki nöbetçi çana çok odaklanmıştı. Çok geç olana kadar onları görmedi, bu da Aberdine'in gerçek bir dövüşteki şansı için iyiye işaret değildi. Neredeyse dörtmala duvarın içine doğru gürlediler. Bucky pazar meydanında, eski bir Dollar General'ın önünde şaha kalktı, yeri eşeliyor ve çığlık atıyordu. Hugh bir güç sözcüğü söyledi ve çantasından bir kurbağa kafası çıkarıp onlara neler olacağını anlatırken tüm kasaba sessizliğe gömüldü. Kasabalarını savunmak için oradaydı. İki seçenekleri vardı: gitmek ya da savaşmak. Seçim onlarındı.

Evlerinde saklanan fanatikleri toparlamak iki saatten az sürdü ama sonunda herkes yola çıkmıştı: biri at arabaları ve büyülü su araçlarından oluşan iki uzun kervan ley noktasına, diğeri ise çoğunlukla yaya ve at sırtındaki insanlardan oluşan Baile Kalesi'ne gidiyordu. Silahlı gittiler.

Şimdi karşısında perişan bir milis vardı. Üçte biri çok yaşlı, üçte biri çok genç ve acemiydi ve kalan üçte biri de kaçmaya hazır görünüyordu. Onları saymak zorundaydı çünkü Aberdine'in savunması berbattı. Duvarlara monte edilmiş iki balistadan ilki paslanmış, ikincisi ise deneme atışı yapmaya çalıştıklarında parçalanmıştı. Savunma kurmak için zaman yoktu. Elindeki tek şey sıcak bedenlerdi.

"Bir ordu geliyor," dedi. "Zırhlı, organize ve eğitimliler. Onlara köpek gibi hizmet eden canavarları var. Paranızı, ineklerinizi ya da evlerinizi istemiyorlar. Size ait olanı istemiyorlar. Onlar sizi istiyor. Kemiklerinizi. Etinizi. Etinizi. Ve bunu elde edene kadar geri gelmeye devam edecekler."

Onu dinlediler, perili gözlerle onu izlediler. "Bu sizin kasabanız için bir savaş değil. Bu bir savaş Hayatta kalmak. Bazılarınız daha önce savaştı. Bazılarınız yaratıkları öldürdü. Bazılarınız insan öldürdü. Bu daha önce gördüklerinize hiç benzemeyecek. Bu bir katliam olacak. Zor, çirkin ve uzun olacak."

Hugh'nun tam karşısında, Sam'in yaşlarında bir çocuk endişeyle dudaklarını yalıyordu.

"Korkuyorsun," dedi Hugh. "Korku iyidir. Onu kullan. Kendi sahasında acımasız bir korkak kadar tehlikeli çok az şey vardır. Öldürün ve düşmanınıza merhamet göstermeyin. Eğer o piçlerden birinin canını bağışlama dürtüsüne kapılırsan, yanındaki arkadaşını öldürür ve son nefesinde seni ezip geçer. O sizi öldürmeden siz onu öldürün. Burası sizin şehriniz. İçindeki her karış toprağın bedelini ödet onlara."

Bazıları sırtlarını dikleştirirken omuz çizgileri hafifçe yükseldi.

"Takımlara ayrılacaksınız. Takımlarınızın her biri bir Demir Köpek alacak. Bu adamlar ve kadınlar eğitilmiş katillerdir. Daha önce de böyle savaşlarda yer aldılar ve hayatta kaldılar. Demir Köpeğinize itaat edin. Birlikte kalın. Kaçmayın. Kirli dövüşün, size söyleneni yapın ve siz de hayatta kalabilirsiniz."

Elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. İlk Demir Köpek, Allyson Chambers, sıradan sıyrıldı. Sağlam, geniş omuzlu, soluk tenli ve sarı saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Sen, sen, sen, sen, sen ve sen!" diye bağırdı. "Benimle birlikte."

İlk altı dövüşçü soyunup koşarak caddenin aşağısına doğru onu takip etti.

Arend Garcia onun yerine geçti ve on iki savunma oyuncusundan daha kaba görünümlü bir adamı işaret etti. "Herkes benimle birlikte bu adama doğru gelsin."

Hugh döndü ve Dugas'a doğru yürüdü. Druid kazandan başını kaldırıp baktı. Ter yüzünü kaplamıştı. Göz bandını çıkarmıştı ve kötü gözü bronz yüzünde bir aytaşı parçası gibi duruyordu.

"Ne kadar sürecek?" Hugh sordu.

"Artık hazırız," dedi yaşlı adam.

"Güzel. Köyü doyurmak ne kadar sürer?" "Otuz saniye."

"Ve duvarın içinde mi kalacak?"

"Öyle olacak," diye söz verdi Dugas. "Yaklaşık yirmi dakikalık bir siper alacaksınız."

Yirmi dakika yeterli olacaktır. "Bizi sular altında bırakmaya hazır olun."

Dugas başını salladı.

Hugh onun yanından geçerek itfaiye binasının yan tarafındaki merdivene yürüdü, kaskını çıkardı ve metal merdiveni çatıya kadar tırmandı, Stoyan kısa çan kulesinin yanında Nick Bishop'un yanına çömeldi. Kırk yaşlarında, atletik yapılı, siyah bir adam olan Bishop gözlüklerini düzeltti. Kasabanın polis şefi, Ulusal Muhafız Çavuşu ve Yaban Hayatı Müdahale Görevlisiydi, bunların hepsi onu aynı altı kişiden sorumlu kılıyordu. Sessizdi ve ne yaptığını biliyormuş gibi davranıyordu ki bu Hugh'un umduğundan daha fazlasıydı.

Hugh buradan batı kapısını ve tarlaları görebiliyordu. Batı kapısı üzerine bahse girmişti. Doğudaki ikizi dağa bakıyordu ve daha iyi savunulup tahkim edilmişti. Aberdine için gelseydi seçeceği yaklaşım buydu.

Tarlada, Bale'in sivil kıyafetler giymiş bir grup çılgını, tarım aletleriyle toprağı coşkuyla eşeliyordu.

"Zil nasıl?" Hugh sordu.

Stoyan ona sırtıttı. Çatıdaki sahte kulede asılı duran çan, kulenin kendisi kadar dekoratif görünüyordu. "Çalışıyor," dedi Stoyan. "Ben çaldım."

Bale çapasını toprağa batırdı. Sıkışmış olmalıydı, çünkü onu çekiştirdi. Çapa gevşedi, yukarı fırladı ve bir parça toprağı havaya savurdu. Bale eğildi.

"Adamın daha önce hiç çapa tuttu mu?" Bishop sordu.

Stoyan yüzünü buruşturdu. "O türden değil."

Tarlanın ortasında ürkütücü bir parıltı belirdi, zar zor fark ediliyordu, ışıktan çok bir parıltı. İşte başlıyoruz.

"Dugas," diye seslendi Hugh. "Şimdi."

Druid başını gökyüzüne kaldırdı. Sağlam gözü kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı ve ölü sütlü gözüyle eşleşti. Sis, kazandan sarmal gayzerler halinde fışkırıyor, genişliyor, sokakları dolduruyor ve çarpışmak için köşeleri dönüyordu.

Parıltı parlak altın ışıktan bir çizgiye dönüştü.

Bale ve çığına dönmüş adamları kapılara doğru geri çekildiler.

Işık parlayarak kemerli bir kapı oluşturdu, sanki topraktan küçük bir ikinci güneş doğuyordu.

Duvarın içi artık süt rengiydi, yoğun sis yedi metre yukarıdaki binaların dış hatlarını gizliyordu. Karşılarında, Dollar General'ın çatısında okçular, ambalaj kasaları ve kontrplaktan bir araya getirilmiş ahşap bir barikatın arkasında pozisyon almışlardı. Batı kapısının yanında, Wells Fargo bankasının çatısı, beton ve kaya parçalarıyla örülmüş derme çatma bir duvardan üç metre yükseklik kazanmıştı. Karanlık bir kafa bir an için duvarın üzerinde belirdi ve tekrar aşağı eğildi.

Parıltı berraklaştı. Hugh varoluş dokusundaki delikten güneş ışığını gördü ve sonra mroglar düzensiz bir kalabalık halinde portaldan dışarı aktı.

Arkalarında bir sıra savaşçı, bir hizada yirmi adam olmak üzere hep birlikte dışarı çıktı. Sıradaki ilk adamın omzu altınla parlıyordu.

"Bir," diye saydı Stoyan.

İkinci bir sıra ilkinı takip etti. Altın omuzlu başka bir lider. Subaylar.

"İki."

Bu kadar çok kişiyle bir komutan olmalı.

"Üç. Dört."

Çılgınlar dönüp kapıya doğru koşmaya başladı.

Kurbağalar peşlerine takıldı ve iki ayakları üzerinde tarlayı boydan boya geçtiler.

Bale tereddüt etti.

"Ne yapıyor bu?" Bishop mırıldandı.

Hugh ona, "Nereden geldiklerini daha iyi görmeye çalışıyorum," dedi.

Dördüncü hattın arkasında beyaz bir atın üzerinde bir adam at sürüyordu, zırhı ağır ve süslüydü, omuzları altınla parlıyordu.

İşte buradasın, pislik.

Parıltı kayboldu.

Bale döndü ve kapıya doğru bir mermi gibi koşmaya başladı. Kurbağalar ancak yüz metre gerideydi.

Yetmiş altı savaşçı, dört subay, bir komutan ve en az üç yüz morg. Zırhlı birlikler kıpırdamadan, düzgün bir düzende bekliyordu. Her biri kılıç ve kalkanla silahlanmıştı. Uzun, dikdörtgen bir kalkan.

Kurbağalarla Bale arasında 50 metre var.

Otuz.

Yirmi.

Bale kapıdan içeri girdi ve sağa doğru dönerek sisin içinde kayboldu.

Mroglar ana caddeye akın etti. Canavarlar etrafı ararken sis çalkalandı.

Bishop, "Yeterli sayıda insan yok," dedi.

"Sekiz berserker çok fazla," dedi Stoyan. "Bale ne yaptığını biliyor."

Metal çınladı ve ağır kapı yerine düştü. Wells Fargo'nun tepesindeki duvar, yerinden çıkmak üzere olan çürük bir diş gibi titredi ve yıkıldı. Kayalar ve eski beton parçaları, bazıları hala inşaat demirleriyle birlikte

sokağın değişen sisine ve altındaki mrogs kalabalığına. Miyavlamalar ve çığlıklar sessizliği kesiyor.

Sisin içindeki izler, düşen kayalardan kaçarak ayrıldı. Ana kitle, ana cadde boyunca kasabanın derinliklerine doğru koştu. Çatılardaki okçular sisin içine körlemesine ateş ederken oklar havada ıslık çaldı. Tek tek yaratıklar yaylım ateşinden kaçmak için ara sokaklara daldıkça mrog kitlesi kırıldı ve bölündü.

Kalan mroglar batı kapısına geri döndüler. Fazla uzaklaşmamışlardı ki, sisin içinden parlak kırmızı bir parıltı fırladı ve kaçışlarını engelledi. Sis bir daire çizerek dağıldı, Bale'i ve önünde hırlayan bir mrog yığını ortaya çıkardı. Vahşi savaşçı ayaklarını dikmiş, bir elinde gürzü, kırmızı bir aura onu sarmış halde duruyordu. Sırtı kapıya dönük duruyordu ve sokak burada daralarak mrogları her seferinde dört ya da beş tane olarak ona doğru yönlendiriyordu.

Bale'i saran kırmızı aura daha da parladı. Kasları vücudunda yükseldi, canavarlaştı, şişti, büyüdü. Kolları kalınlaştı, kasları gelişti ve onu hantal bir insan canavarına dönüştürdü.

Canavarlar tereddüt etti. Hayvanlara insanlardan daha yakındılar ve içgüdüleri onlara bunun bulaşılmaması gereken ilkel bir güç olduğunu söylüyordu. Onu gördüklerinde daha iyi bir canavar olduğunu anladılar.

"Bu da ne böyle?" Bishop fısıldadı. "Savaş warpı," dedi Hugh ona.

Vahşinin gözleri şişmiş, yüzü öfkeyle grotesk bir maskeye bürünmüştü. Bale kükredi.

İlk kurbağa çılgına saldırdı. Bale tek vuruşta beynini dağıttı. Kan ve beyin püskürdü. İkinci kurbağa saldırdı. İlk vuruş omzunu kırdı; ikincisi kafatasını bir yumurta kabuğu gibi ezdi. Kan fışkırdı.

Bale, bir insanın kullandığı hiçbir dile ait olmayan bir şey haykırdı.

Kurbağalar saldırdı. Tüylü karanlık kütle Bale'e çarptı ve bir fırtına dalgası gibi gürzünü kırdı

Kırıcı. Vahşi hayvan kudurmuş bir hayvan gibi hırlayarak uludu ve topuzuyla onlara vurarak kemikleri kırdı, kafataslarını ezdi, etleri parçaladı. Cesetler uçtu ve binalara çarptı.

Sis içeri doldu, ama Bale'in kırmızı parıltısı bir öfke feneri gibi sisin içinde savaştı. Önündeki sokak cesetlerle çalkalanıyordu. Çığlıklar ve miyavlamalar bir gürültü halinde yükseldi. Çevre boyunca, silahların parıltıları sisi kesti - Bale'in çılgına dönmüş askerleri, Bale'e odaklanırken sürünün kenarlarını oyuyordu.

Doğuda iki kurbağa sisin içinden fırladı ve Dollar General'ın duvarına tırmandı. Okçular onları ok yağmuruna tuttu ama kurbağalar tırmanmaya devam etti. Çatıya ulaştılar. Dört Demir Köpek öne çıktı ve bıçaklarını mroglara sapladı. İki tüylü beden sokağa düştü. Sis içinden üç tane daha fırladı, yukarı tırmandılar, sonra iki tane daha. Bishop arbaletini kaldırdı, nişan aldı ve ateş etti. Büyülü bir ok havayı yararak vınladı ve ortadaki kurbağanın sırtını ısırdı. Ok yeşil renkte parladı ve diğer üç kurbağayı da beraberinde götürerek patladı. Bina sarsıldı ama ayakta kaldı.

Stoyan çatıdan ve merdivenden aşağı kaydı. Sis onu yuttu ve gözden kayboldu.

Tek tek takımlar fırsatını bulup sisin içinden geçen kurbağalara saldırdıkça orada burada çatışmalar patlak verdi. Soldan bir insan çığlığı sisi yardı, ardından bir başkası, ardından ürkütücü ulumalar ve acı çığlıkları geldi. Bu kez kuzeyden gelen bir başka yırtık pırtık çığlık ve onu takip eden başka çığlıklar.

Dört sıra halindeki savaşçılar oldukları yerde kaldılar. "Neyi bekliyorlar?" Bishop sordu.

"Savaşın çoğunu kurbağalara yaptırmaya alışmışlar," dedi Hugh. "Onları av köpeklerinden ayırdık, bu yüzden kanımızı akıtmalarını bekliyorlar. Yeterince yaralandığımızda, öldürmek için harekete geçecekler."

Katliam şiddetlendi. Bishop ateş etmeye devam etti, hedeflerini dikkatle seçti, bazen büyüğü oklarla, bazen de sade bir şekilde. Hugh şimdi sokaklardan yükselen kanın kokusunu alıyordu. Bu koku onu savaşmaya, harekete geçmeye, bir şeyler yapmaya itiyordu. Bunun yerine bekledi.

ELARA OMUZLARINA SARILDI. Kamarasındaki balkonda duruyordu. Önünde arazi uzanıyor, orman uzaklara doğru yuvarlanıyor, ıssız tepelikler akşam gökyüzüne karşı silüet oluşturunuyordu. Düşman şimdiye kadar Aberdine'e saldırmış olmalıydı.

Şimdiye kadar Hugh kavga ediyor olurdu.

Endişe içini kemiriyordu. Bir parçası bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Onu canlı ve tek parça olarak geri istiyordu.

Gelecekteki kocasını düşündüğünde, ki bunu pek sık yapmazdı, her zaman iyi bir adamla ilgili belirsiz bir fikre kapılırdı. Nazik ve sakin olacak, ona saygılı davranacak ve ilişkileri barışçıl ve keskin kenarları olmayan bir ilişki olacaktı. Ama onun yerine, günde en az bir kez yüzünü kızartan bir puşta sahip olmuştu. Hugh d'Ambray, insan olarak kalmayı başarabileceğiniz kadar kibar olmaktan uzak biriydi.

Ve eğer yapabilseydi, kanatlanıp lanet olası Aberdine'e uçar ve onun aptalca bir ölümle ölmediğinden emin olurdu.

Ugh. UGH.

Tanıdık hafif ayak sesleri dönmesine neden oldu.

Johanna odaya girdi.

"Ne oldu?"

"Pompalarda bir sorun var."

"Pompalarda bir sorun olamaz." Elara odadan dışarı çıktı.

Bir rüzgâr Hugh'nun saçlarını çekti. Rüzgâr yükseliyordu. Aşağıdaki sis incelmışti. Aşağıdaki sokakların, Dugas'ın ve druid'lerinin belli belirsiz hatlarını görebiliyordu. Dugas asasını bir mızrakla değiştirmişti. Çırakları, iki erkek ve iki kadın, ellerinde kılıçlar, onu ve kazanı kuşatıyorlardı.

Mrog birlikleri sahada ikiye ayrıldı. İki ön hat, komutanın önderliğinde hızlı bir yürüyüşle doğuya doğru ilerledi. Kalan iki hat batı kapısına doğru ilerledi ve ilerledikçe yeniden düzene girdi.

Kahverengi tenli genç bir kız gözleri kocaman açılmış bir halde sisin içinden koşarak çıktı. Üç mrog peşinden koştu.

Stoyan sisin içinden çıktı ve kurbağalara doğru ilerledi. Canavarlar çılgık atarak pençeleriyle ona saldırdı. Yüzbaşı metodik bir hassasiyetle onları oydu, bıçağını ete batırdı. Kan aktı.

Hugh hırıltıları duymazdan gelerek birliklerin hareketine odaklandı. Doğu kuvveti sekiz asker genişliğinde, beş sıra derinliğinde bir dikdörtgen şeklinde yeniden biçimlendi.

Stoyan merdiveni tırmandı ve kanlar içinde onun yanına indi.

Batı düzeni kuzeye dönerek diğer kapıya yaklaştı. Doğu düzeni ilerledi. Bölünmeyi beklemiyordu. Önemli değil. Ayarlayabilirdi.

Okçular çatılardan doğu düzenine ateş açtı. Askerler hep birlikte kalkanlarını yukarı ve öne doğru kaldırarak kendilerini bir kaplumbağa gibi örttüler. Bir testudo.

Oklar kalkanlardan sıyrıldı. Wells Fargo'nun çatısında Renata Rover kısa bir komut verdi. "Ateşi kesin. Oklarınızı saklayın."

"Bir kalkan duvarı," dedi Stoyan yumuşak bir sesle. "Haklıymışsın. Doğu mu Batı mı?"

"Doğu," dedi Hugh ona.

Stoyan başıyla onayladı, merdivenden aşağı kaydı ve itfaiye binasında gözden kayboldu.

"Bizi her iki kapıdan da vurmayı planlıyorlar," dedi Bishop. "Kısaç gibi."

"Evet, öyleler."

Kalkan duvarı sürünerek ilerledi.

Batıda, ikinci testudo kapıya yaklaştı.

Batı kapısı alevler içinde patladı. Tahtalar sanki bir şenlik ateşine atılmış kağıt mendiller gibi anında havaya uçtu. Kalın tahtaları bir arada tutan metal eridi. Büyüleri müthiş bir etki yarattı.

Bishop yemin etti.

Doğu kapısı kıpkırmızı bir ateşle parladı.

Yani oyunun sonu buydu. Onları iki uçtan yakmak, savunmacıları şehrin merkezine doğru itmek ve orada iki çelik duvar arasında ezilmelerini sağlamak. Bu planda bir kusur vardı. Mrog askerleri hâlâ çiftçilerle karşı karşıya olduklarını sanıyorlardı.

Batı kapısının kalıntıları sokağa çökerek parçalandı. Testudo ateşin içinden ilerledi, botları korları kaldırıma sürüyordu. Kalkan duvarı sürünerek ilerledi ve durdu. Biri gırtlaktan bir komut verdi ve dikdörtgen formasyon ikiye ayrılarak komutanı ve yanındaki iki subayı ortaya çıkardı. Onlardan en az yarım adım daha yüksekti.

Koca piç.

Memurlar bir ciğer dolusu hava emdi ve Dollar General ile caddenin karşısındaki bankaya ateş püskürdü.

Napalm derecesinde ateş püskürttüler. Mükemmeldi. Sadece mükemmel.

"İŞTE ORADA," dedi Oscar.

Elara bir adım öne çıktı. Gölün kenarındaki pompa istasyonunun tepesinde cılız bir şekil çömelmişti. Bir vampir. Bölgede başkalarının olmadığını hissetti.

Pompa istasyonunu korumaya almamışlar. Yapmalıydılar. Aceleyle kurmuşlardı ve şimdi bunun bedelini ödüyorlar. Ölümsüzler Oscar'ı öldürebilirdi. Yaşlı teknisyenin pompa istasyonuna göz kulak olması gerekiyordu. Bu onun önleyebileceği bir ölümdü. Hortlağı öldürecek ve Hugh geri gelmeden önce bu ihmali düzeltecekti.

Hortlak parlayan kırmızı gözleriyle onu izliyordu. Alacakaranlıkta grotesk şekli daha da ürkütücü görünüyordu. Pompa istasyonunun tepesine oturmuş, sanki biri çürümüş yağlı bir et parçasını almış ve istasyonun çatısına sürmüş gibi kokuşmuş bir leke gibi hissettiren bir büyü yayıyordu.

"Çok yüzsüzsün," dedi.

Ölümsüz doğruldu. Ağzı gerilerek açıldı ve net bir erkek sesi duyuldu. "Bayan Harper. İş konuşmak için geldim."

"Seninle konuşacak bir işimiz yok. Ve bu Bayan Bayan d'Ambray."

"Ama bence var. Benim adım Landon Nez. Size bir teklifim var."

Oscar yayını kaldırdı. "Onu vurmamı ister misin?"

En iyi navigatörler bile sadece birkaç mil menzile sahipti. Bu da Nez'in yakın olduğu anlamına geliyordu. Nez "şahsen" geldi. Bir şey planlamadığı sürece burada olması için iyi bir neden yoktu. Ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Oscar," dedi. "Bizi biraz yalnız bırak."

Oscar elli metre kadar geri çekildi. Gitmek isteyebileceği en uzak mesafe buydu.

"İkimiz de bu evliliğin sahte olduğunu biliyoruz," dedi Nez. "Bunu neden kabul ettiğini anlıyorum. O zamanlar doğru bir stratejik hamle gibi görünmüş olmalı. Ama şimdi d'Ambray ile aynı çatı altında yaşama şansınız oldu. Adam şiddet yanlısı ve dengesiz."

Nez durakladı. Hiçbir şey söylemedi. Eğer sessiz kalırsanız, diğer kişi genellikle sessizliği doldurmak için konuşmaya devam ederdi.

"Onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. D'Ambray'in sadece ve sadece tek bir amacı vardır: yok etmek. Roland bir yeri ele geçirmek istediğinde, mevcut güç yapısını yerle bir etmek için Hugh'yu bir buldozer gibi kullanırdı. D'Ambray'in işi bittiğinde ve Roland içeri girdiğinde insanlar onu bir kurtarıcı olarak selamladı."

"İşvereniniz onun hakkında yabancılarla nasıl konuştuğunuzu biliyor mu?"

"Sizinle samimi bir görüşme yapma nezaketini gösteriyorum, Bayan Harper. D'Ambray inşa edemez; o sadece yıkabilir. Bunu sizin hayatta olduğunuzdan daha uzun süredir yapıyor."

Hugh Demir Köpekleri inşa etmişti. Onu her gün onlarla çalışırken izlemişti. Ama Hugh'yu savunmak için acele etmek onun yararına değildi. Nez'i konuşturmak istiyorsa, hayır.

"Adam kurnazlıktan yoksun değil," diye devam etti Nez. "Kurnaz ve öldürülmesi zor biri olabilir ama sonunda her zaman gerçek doğasına geri döner. Sana evlilik teklifiyle gelmeden önce ne yaptığını biliyor musun? Ölene kadar içiyordu. Bir cehennem çukurundan diğerine zıplıyor, sadece sarhoş olacak kadar kazanıyordu. Ben şahsen onun sidik ve kusmuk kokan bir bardan sendeleyerek çıktığını ve bir çukurda uyuyakaldığını gördüm. Yıkacak bir şeyi kalmayınca yeteneklerini kendini yok etmeye adanmış."

Ve yine de, ona şahsen göz kulak olacak kadar ondan korkuyorsunuz.

"D'Ambray bir hayvandır. Çatınızın altında yuvalanmasına izin verirseniz, sonunda inşa ettiğiniz her şeyi yok edecektir."

"Masada bir teklif mi var yoksa sadece kocamın ince noktalarını mı tartışıyoruz?"

Vampir yer değiştirdi. "D'Ambray'i kaderine terk et ve ben de Baile'i huzur içinde bırakayım."

Güldü. "Öylece mi? Aylardır bizi bu topraklardan kaçırmaya çalışıyordun ve şimdi birden fikrini mi değiştirdin?"

"Hugh d'Ambray daha öncelikli bir hedef. Eğer bu d'Ambray'i almam anlamına geliyorsa kalenizi bırakmaya hazırım."

"Kalemi neden istiyorsun?"

"Bu önemli değil. Size sadece karşılayabileceğiniz değil, aynı zamanda memnuniyetle karşılayacağınız bir fiyata halkınızı benden korumanın bir yolunu öneriyorum. Kabul etmenizi öneririm."

"Peki sana neden güveneyim?"

"d'Ambray'in aksine, ben sözümün eriyimdir. Elbette bu anlaşmayı bir sözleşme ile resmileştirmeye hazırım. Bir çeşit barış anlaşması, eğer isterseniz."

"Peki bu barış anlaşmasının bağlayıcı olduğunu nereden bileceğim? Uygun bulduğunuz anda bize saldırmanızı engelleyen hiçbir şey yok."

"Adil bir nokta. Resmi anlaşmaya ek olarak, ek bir teşvik öneriyorum. Aberdine kasabası kendini aşırı zorladı. Duvarlarını ve kliniklerini inşa etmek için oldukça yüklü miktarda borçlandılar ve belediye arazilerini teminat olarak gösterdiler. Borçlarını satın aldım. Basit bir ifadeyle, Aberdine'in sahibiyim. Onu size cüzi bir miktara satmaya hazırım. Bir dolar diyelim."

Başka ne aldı? "Aberdine ile ne yapmam gerekiyor?"

"Hadi ama Bayan Harper. Çekinmenize gerek yok. Kasaba sizin için sorun teşkil ediyor ve ley hattına kamyonla geçilebilen tek girişi kontrol ediyorlar. Tüm sevkiyatınız onlardan geçiyor. İflas tehdidini başlarının üzerinde tutabilir ve kasaba meclisinin gönüllü köleleriniz olmasını sağlayabilirsiniz. Kasabayı bir nakit ineğine dönüştürebilir ve yüksek faizle gelen kredi ödemelerini toplayabilirsiniz. Adamlarınızı Aberdine'e taşıyabilir ve genişleyebilirsiniz. Onları taşınmaya zorlayabilir ve ana caddeyi bir otoparka dönüştürebilirsiniz. Bu tamamen size kalmış. Hangi yolu seçerseniz seçin, Aberdine artık bir sorun olmaktan çıkacaktır."

Bunların hiçbirini yapmayacaktı. "Bu cazip bir teklif." "Öyle."

"Ancak, ben d'Ambray ile evlendim. Benden sözümünden dönmemi istiyorsunuz."

Vampir gülümsedi. Bu görüntü çoğu insana kâbus gördürmeye yeterdi. "Bu senin için pek de ilk olmayacak."

Piç kurusu. "Yine de sözleşmeler var. Hayır dersem ne olur?"

"Baile'ye doğrudan saldıracağım ve duvarlarında bulduğum her canlıyı öldüreceğim."

Bunu o kadar rahat söyledi ki, sanki çoktan olmuş gibi. "O zaman neden benimle pazarlık ediyorsun?"

Nez içini çekti. "Vampirler pahalıdır, Bayan Harper. Hata yapmayın, Baile'i alacağım. Su ve duvarlar ölümsüzler için bir engel değil. Ancak, Halk önemli bir mali kayba uğrayacaktır ve kalenizdeki hiçbir şey bunu telafi edecek kadar değerli değildir."

Madem değerli bir şeyi yoktu, neden Hugh ortaya çıkmadan önce onu zorla dışarı çıkarmaya çalıştı?

"Diyelim ki evet dedim. Bunun tam olarak nasıl olacağını düşünüyorsun? D'Ambray'den boşanabilirim ama sokağa atılmaktan hoşlanmayacak üç yüz eğitilmiş katil meselesi var."

"Tayınları, suları ve barınakları için size bağımlı olan üç yüz eğitilmiş katil."

Ondan Demir Köpekleri zehirlemesini istedi. Elara gülümsedi. "Teklifiniz hakkında düşünmem gerek. Yazılı bir şey var mı?"

Yanında yere büyük bir zarf düştü. Zarfı eline aldı. Ne kadar zaman isteyebilirdi? Ne kadar çok zaman alırsa o kadar iyi hazırlanmış olacaklardı ama çok fazla zaman istemek elini gösterecekti. Sadece zaman çizelgesini ileri itecekti.

"En az iki haftaya ihtiyacım olacak," dedi ona. "Hukuk konseyimin belgeleri incelemesi gerekiyor ve Aberdine'de bazı araştırmalar yapmamız gerekecek. O zamana kadar seni Baile yakınlarında görmek istemiyorum. Bu işe karışmayın."

pompaların alışması. Kocam tedirgin olduğunda çok zorlanıyor."

"İki hafta sonra," dedi Nez. "Aynı zamanda, aynı yerde. Siz akıllı bir kadınsınız Bayan Harper. Halkınız için doğru seçimi yapın."

Hortlak sıçrayarak uzaklaştı ve gecenin içinde kayboldu. Oscar'a doğru yürüdü. Tamirci ona baktı.

"Hiç fark ettin mi Oscar, insanlar 'Sen zeki bir kadınsın' dediklerinde aslında söylemek istedikleri şey 'Ama ben daha zekiyim' oluyor?"

Oscar ona gülümsedi.

"İstasyonu koruyan Demir Köpekler yok muydu?"

"Vardı. İki kişi. şuradaki meşenin altında uyuyorlar."

Elara iç çekti. "Oscar..."

"Sessizliği ne kadar sevdiğimi bilirsin. Akşam, benim zamanım."

"Sizi korumak için burada olmaları gerekiyordu."

"Biliyorum, biliyorum. Yine de yorgun görünüyorlardı."

"Onları uyandırsan iyi olur. Ve onları tekrar uyumaları için büyülemeyin."

Oscar iç çekti. "O ölümsüz bok çuvalı geri gelirse ne yaparım?"

"Vur onu ve gerisini 'fellaħ'lara bırak. Bu pompalar çalışmaya devam etmeli, beni anlıyor musun Oscar? Suyun akmasını sağla."

"Evet, leydim."

Elara "leydim" kısmı için ona ıkışmayı düşündü ama kızartacak daha büyük balıkları vardı. Sadece hayal gücüydü ama elindeki zarf çok ağırdı ve onu yere bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Dollar General'ın beton duvarı sarkmaya başladı. Çatıdaki okçular sıcaktan kaçmaya çalışarak geri çekildiler.

Doğu kapısı çöktü.

"Ne yapacağız?" Bishop vahşi gözlerle ona bakıyordu. "Bizi canlı canlı yakacaklar."

Doğudaki kalkan duvarı Ana Cadde'ye doğru ilerledi. Çatılardaki okçular birkaç ok fırlattı ama füzeler kalkanlardan sıyrılıp geçti. Beklendiği gibi. Onlara kafa kafaya saldırmak da bir işe yaramayacaktı.

Testudo çelik duvarının arkasında durdurulamaz bir şekilde ilerlemeye devam etti. Batıda, iki teğmen daha fazla ateş püskürterek binaları yerle bir etti.

"Ne yapacağız?" Bishop tekrarladı.

"Zili çalacağız," dedi Hugh ona.

Bishop ona baktı.

"Yangın var," dedi Hugh ona. "Yangın zilini çalın."

Polis şefi küfretti, çatı kulesine döndü ve çanı çaldı. Şaşırtıcı derecede yüksek bir notayla çaldı. İtfaiye binasının kapıları hızla açıldı. Büyülü bir motorun homurtusu gök gürültüsü gibi tınladı. Direksiyonunda Stoyan'ın bulunduğu bir itfaiye aracı itfaiye binasından çıktı, sola döndü ve hızını artırarak caddeden aşağıya doğru hızla ilerledi. Doğudaki kalkan duvarının gidecek yeri yoktu. Kamyon saatte elli mil hızla onlara çarptı ve zırhlı adamları langırt topu gibi dağıttı. Stoyan formasyonun ortasını delip geçti, geri döndü ve iki kat geri giderek onları biçti.

21st yüzyıla hoş geldiniz.

Demir Köpekler ara sokaklardan kırık düzene doğru akın etti. Düşmanı üçe, dörde, bire katladıklarında çatışma başladı.

Batı kalkan duvarı ilerlemeye başladı.

Mükemmel. Beklediği şey buydu. Onları şimdi kontrol etmeliydi. Hızlı ve acımasız olmalıydı. Kafayı alın ve vücut kaçmalı.

Hugh merdivenden aşağı kaydı ve sokağa doğru yürüdü. Savaş davulları yükseldi, ardından uluyan boru sesleri duyuldu. Arkasında

Demir Köpekler sokaklardan ve evlerden çıktıkça sokak siyaha büründü.

Öndeki iki sıra mrog askeri dizlerinin üzerine çökerek komutan ve iki subayı ortaya çıkardı.

Komutan iki sıra askerinin arkasından onun yaklaşmasını izliyordu, yüzü ifadesizdi. Daha kalın zırh, uzun, ağır kılıç, yirmi yedi inçlik bıçak, çift ağızlı. Basit ama etkili.

O zırhı kesmek çok zor olacaktı. Kenara ihtiyacı vardı. Kanlı bir kenar. Artık bir tane yapamaması çok kötü. Kan kılıçları ve kan koğuşları arkasındaydı. Hugh kılıcını kınından çıkardı ve bileğini ısıtarak savurdu.

İki memur ona döndü, yüzleri duygusuzdu. Ağızları açık kaldı. İki ateş huzmesi ona doğru fırladı.

Vücudu zihninden önce tepki verdi. Hugh sol kolunun arkasını kesti ve kanı bir kavis çizerek önüne fırlattı, büyüsünü içinden geçirdi.

Ne yapıyorum ben?

Kan kıvılcımlandı. Kan koğuşu kemerli bir perde halinde önünde parladı, yarı saydam kırmızı bir duvar. Ateş ona çarptı ve bir açıyla yana doğru fırlayarak gözden kayboldu. Seller söndü.

Nasıl olur...

Hugh el yordamıyla Roland'la olan bağlantıyı aradı ama hâlâ yoktu.

Bunu düşünecek zamanı yoktu. Büyüyü kendine çekti, rezervini oluşturdu ve ilerlemeye devam etti. Karanlık ondan kıvrılıyor, her adımında yerden nabız gibi atıyordu. İçindeki esrarlı akımlar tanıdık, güçlü ve itaatkârdı.

Kan bağı olmadan, boku yerdi.

Kan koğuşu işe yaradı. Kan kılıcı neden olmasın?

Bir çift altın omuzlu göt deliği hava emdi. İkinci raunt. Ateş ona doğru yırtıldı. Bir tane daha fırlattı.

Kan koğuşu, cehennemin onu kırmaya çalışırken ölmesine izin verdi ve ilerlemeye devam etti.

Büyü, bir yangın musluğunun tüm basıncı altında bir yangın hortumu gibi içinde titreşti. Mavi kıvılcımlar içinden yükselen karanlığı delip geçerek onu içeriden aydınlattı.

Ön cepheden sadece 10 metre uzaktaydı.

Komutan ağzını açtı. Gözleri parlak kehribar rengiyle parladı. Ağzından bir ateş seli fırladı, bembeyazdı ve Hugh'nun üçüncü kan koğuşunun duvarıyla buluştu. Büyü darbenin tüm şiddetini aldı. Ateş öfkeden kudurmuş, yarı saydam kırmızı duvarı dövüyordu. Koğuşta kılcal çatlaklar oluştu.

Eğer parçalanırsa, bunu asla bilemeyecekti. Ateş seli şiddetlendi.

Şimdi ya da asla. Hugh kılıcını boylu boyunca kesiğin üzerine çekti ve kılıcının düz kısmını kanıyla ıslattı. Kanının içindeki güce ulaştı. Korkunç bir yarım saniye boyunca hiçbir şey yoktu ve sonra onu buldu, parlak bir sıcak büyü kıvılcımı. Onu besledi ve bir cehenneme dönüştü. Büyü, Hugh'nun kılıcından aşağı, tıpkı bir patlama ipindeki ateş gibi aktı. Parlak kırmızı bir kenar kılıcı kapladı.

Yangın söndü.

Hugh elini sallayarak koğuştakileri kovdu.

"Hepsi bu kadar mı? Benim sıram." Büyüsü onu ağzına kadar doyurmuş, taşmakla tehdit ediyordu. Tek yapması gereken onu hedeflemektir. "**Karsaran.**"

Karanlık içinden fırladı, patladı, mavi şimşeklerle çizgilendi. İki ön safı kavradı ve zırhlı adamları ayaklarından havaya kaldırdı. Kaldırımın bir metre üzerinde asılı kaldılar. İskeletleri kırılıp bükülürken, kırılan kemiklerinin kesik kesik sesi ayaklarının altında cam kırıkları gibi çıtırdarken, açtığı boşluktan ilerledi.

Bir subay ona doğru döndü. Hugh, adamın momentumunun onu geçmesine izin vererek yana doğru kayd ve

memurun boynunu. Kanlı kılıç katı metali tereyağı gibi kesti. Subayın kafası omuzlarından yuvarlandı.

Ha. Yine de işe yaradı.

İkinci subay Hugh'ya saldırdı. Hugh kendini hazırladı ve saldırıyı karşılayarak omzunu adama sapladı. Subay sıçrayıp kenara savruldu.

Hugh momentumu korudu ve savurdu. Komutan kılıcının kaymasına izin vererek savuşturdu ve soldan aşağıya doğru yıkıcı bir vuruşla geri döndü.

Hızlı pislik. Ama yeterince hızlı değil. O zırhın bir bedeli vardı.

Hugh kılıcın ucunun ısıklık çalarak geçmesine izin vererek geri çekildi ve adamın dirseğini kesti. Sihirle kaplanmış kılıç metalle buluştu ve onu ısırdı. Kan bıçağı ıslattı. Bir kolu düştü.

İri adam, sanki yara hiç olmamış gibi darbeyi tersine çevirdi ve sağdan yüksek bir darbe indirdi. Hugh kaçtı, açıklığa daldı ve kılıcını rakibinin koltuk altına gömdü. Kılıç metali kesip yerine saplanırken gıcırdadı.

Komutan sendeleyerek geri çekildi, zırhından kan akıyordu.

İkinci subay Hugh'ya soldan saldırdı ve kılıcını Hugh'nun kılıcına kilitledi. Hugh bıçağını çekip çıkardı ve adamın sol gözüne sapladı. Adam kesilmiş gibi yere düştü. Arkasında komutan ağzını açtı. Kahretsin.

Hugh yere düştü, düşen subayın kalkanını aldı ve kaldırdı. Ateş üzerine sıçradı. Kalkan çok ısındı. Acı kolunu sardı. Sol eli su topladı. Eti kemiğin üzerinde tutmaya çalışarak, kalkanın pişirdiği kadar hızlı bir şekilde iyileştirmek için büyüsunü ona batırdı. Acı onu parçaladı. Görüşünde karanlık yıldızlar dalgalanıyordu. Mavi bir parıltıyla yıkanan elini zar zor hissedebiliyordu.

Ateş sona erdi. Hugh ayağa fırladı ve kalkanı düşmana doğru fırlattı. İri adam kalkanı kenara itti ve gözleri şişmiş bir halde ileri atıldı.

Geber, seni inatçı sonovabitch.

Komutan savurdu, darbeler hızlı ve umutsuzca geliyordu.

Kes, kaç.

Kes, kaç.

Kestik.

Hugh kılıcı kenara savurdu ve sapladı. Kesin, şimşek hızında bir bıçaklamaydı. Kılıç komutanın boğazına saplandı ve Adem elmasının hemen üstünden delip geçti. Adamın ağzı açık kaldı. Kazığa oturtulmuş bir balık gibi kılıcın üzerinde debeleniyordu. Kılıcı yukarı çıktı.

Sonovabitch.

"Arhari arsssan tuar."

Büyü Hugh'dan koptu. Acı, erimiş dişleriyle bağırsaklarını ısırdı ve ona fazla harcadığını haber verdi. Komutanın vücudu yarıldı, kaburgaları kemikli bıçaklar gibi zırhın içinden yukarı ve dışarı fırladı. Kan Hugh'un yüzüne sıçradı. Komutan homurdandı, hâlâ hayattaydı. Nasıl olur da...

Hugh bıçağı kavrayışını tersine çevirdi, hırladı ve tüm ağırlığıyla adamın beline sapladı. Metal ve et birbirinden ayrıldı ve adamın vücudunun üst yarısı yana doğru kayarak dar bir kas ve kıl şeridiyle asılı kaldı. Hugh bir tekme atarak bedeni devirdi, kılıcını bir cellat baltası gibi kaldırdı ve komutanın kafasını kopardı.

Eskiden bir insan bedeni olan üç parça hareketsiz yatıyordu.

Hugh elini yüzünde gezdirerek burnundaki ve ağzındaki kanı temizlemeye çalıştı, tükürdü ve döndü. Bir düzine mrog savaşçısı ona bakıyordu. Hep birlikte silahlarını kaldırdılar.

Kanlı kılıcını savurdu ve dişlerini gösterdi. "Sıradaki."

Toman geceleri farklı görünüyordu, karanlık gövdeler ve örgülü dallar yolu kalabalıklaştırıyordu. Çoktan geçmişti.

Gece yarısı olmuştu ve orman zifiri karanlıktı. Ormanın derinliklerinde bir şeyler kıpırdıyor, ürkütücü sesler çıkarıyordu. Parlayan gözler Hugh'nun arkasında uzanan uzun sütunu izliyor, ormanı insan askeri sesleriyle dolduruyordu: atların kişnemesi, dişlilerin tıngırdaması ve arkadan gelen muffled konuşmalar.

Liderin işini bitirdikten sonra savaşçıların kaçmasını bekliyordu. Ama kaçmadılar. Sadece durdular. Bir silahla yaklaşıldığında, sonuna kadar savaştılar. Kesildiklerinde çığlık attılar ama konuşmadılar. Korkmadılar. Aşırı güçlendiklerinde bile konuşmadılar ve Demir Köpekler birini bağlayacak kadar uzun süre zapt etmeyi başardıklarında, içeriden alev aldı ve onu tutan dört kişiyi yaktı. Yanıkları iyileştirmek için gücünün büyük bir kısmını harcadı.

Son kurbağa savaşçısını da öldürmeleri gerekiyordu ve Hugh bu çizgide ilerleyerek öldürme işleminin gerçekleşmesini sağladı. Bu bir dövüş değildi. Yavaş, metodik bir kasaplıktı. Adamlarından bazıları bunu yapamazdı. İhtimaller eşitse karşı koyan bir şeyi öldürebilirlerdi ama kafatasının kırıldığından emin olana kadar başka birinin kafasına topuzla vurmak

Arkadaşlarından dördü beşi onlara atlarken mush onları aşıyordu.

Halkını elinden geldiğince bundan korudu.

Sonsuza kadar sürdü. Ve işleri bittiğinde, birliklerinin geri kalanı yangınlarla savaşırken o yaralılarla çalıştı. Alevleri söndürdüklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu gece kimse Aberdine'de uyumak istemiyordu. Hayatta kalanları bir kol halinde düzenlemek, yaralıları arabalara yüklemek ve Baile'ye doğru yola çıkmak yarım saat daha sürdü. Neredeyse yarım bin kişiyi daha yanında sürüklüyordu. Elara buna bayılacaktı.

Eve gidip kanı yıkamak istedi. Kan üzerine yapışmış, gözeneklerine sızmış ve dilini kaplamıştı; kanı temizlemek için birkaç saniyede bir tükürme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu. Daha önce de zorlu savaşlar yaşamıştı ama hiç bu kadar çığ hissetmemişti. Boşluk bu gece o kadar gürültülüydü ki, Hugh neredeyse onun üzerinde gezindiğini görebiliyordu.

Orman yarıldı, ağaçlar geri çekildi ve Bucky onu açıklığa taşıdı. Gökyüzünde parlayan dolunay, çimenli yamaçlara gümüşü, tül gibi bir ışık saçıyordu. Sol tarafta Baile yükseldi. Sessiz ve karanlık olmasını bekliyordu. Yan kulelerde parlak ateşler yanıyordu. Birileri kapılara giden yol boyunca fey fenerleri yerleştirmişti ve bunların soluk mavimsi ışıltısı geceyle savaşıyordu. Her yer bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı.

Yalnız bir figür mazgalların üzerinde duruyordu, elbisesi karanlığa karşı parlak beyazdı. Onu beklemişti.

Çok fazla anlam çıkarmadan önce kendini bu düşünceden geri çekti.

Kalede zafer borusu çaldı. Kapılar açıldı. Bucky başını kaldırdı ve zıpladı.

"Ne yapıyorsun, seni aptal?" Hugh homurdandı.

Aygır iki katına çıktı. Kapıya doğru koştu. Kapının yanında büyük bir sarnıç vardı ve içine bir duş yerleştirilmişti. Hava taze ekmek ve kızarmış et kokuyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Stoyan arkasında.

Kapıdan geçtiler. Bailey'de uzun masalar bekliyordu, dış duvara karşı bir büfe sırası vardı, aşçılar bekliyordu.

"Ağlayacağım," diye duyurdu Bale sıranın aşağısında bir yerden. "Mendili olan var mı?"

İnsanlar atlarını almak için koştu. Hugh eyerinde döndü. Elara hâlâ mazgalların üzerindeydi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra June gelip Bucky'nin dizginlerini aldı ve Hugh attan indi.

HUGH duştan çıktı, kurulandı, bir pantolon giydi ve masasının yanındaki sandalyeye çöktü. Herkesin yerleştiğinden emin olmak için bailey'de yeterince uzun kalmıştı ama kendisine ihtiyaç olmadığı hemen anlaşılmıştı, bu yüzden merdivenlerden yatak odasına çıktı, zırhını çıkardı, temizledi ve sonra duşa girdi.

Çeyrek saat boyunca orada durmuş, sıcak suyun yüzünde gezinmesine izin vermişti. Ne yazık ki sonsuza kadar duşta kalamazdı. Yarın kayıplarını gözden geçirmesi gerekecekti. Demir Köpeklerinden üçü ölmüştü. Köylülerden yirmi biri. Yirmi dört, iki binden daha iyiydi ama matematik ölülerin ağırlığını hafifletmiyordu.

Tüm vücudu ağrıyordu ama beyni uyanıktı.

Bir kan koğuşturmuş ve bir kan silahı kullanmıştı. Nasıl kullanmış? Arındırma başarısız olmamıştı. Roland'ı hissedemiyordu. Bunu yapamamalıydı ama yaptı. Ve tekrar yapabilirdi. Kolundaki kesiğe baktı. Sihrin kanında uğuldadığını hissedebiliyordu. Bu müthiş bir gizemdi.

Uykuya ihtiyacı vardı ama gözlerini kapattığı anda ateş, kan ve ölüm göreceğini biliyordu. Uykuya dalmayı başarabilirse, bu gece rüya görecekti. Bu kaçınılmazdı. Savaşı yeniden yaşayacaktı. Kafasının içinde dönüp duracaktı.

sabaha kadar. Boşluk onu kemiriyor, keskin dişleriyle uzun ısırıklar alıyordu ve boşluk asla doymuyordu.

Parçalanmış anılar zihninden geçti, ölüm iniltileri, kan püskürmesi, metalin içinden geçerek altındaki ete saplanan bir kılıcın gıcırtısı... Şu anda Roland güvence ve bağışlanma için uzaklara uzanıyor olmalıydı. Aklın sesi, Tanrı'nın ebeveyn sesi, ona gerekeni yaptığını, yaptığının adil ve doğru olduğunu ve her şeyi daha iyi yapacağını söyleyecekti.

Roland'ın bağlantısının rahatlatıcı kesinliğini kaybetmişti ama bunu acımasız bir netlikle takas etmişti. Gerekli olanı yapmıştı. Kanlıydı ve onu yıpratmıştı ama Roland doğru bulduğu için değil, Hugh kendisi doğru olduğuna karar verdiği için yapmıştı.

Dövüş hâlâ derisinin altında kaynıyordu; adrenalin, kana susamışlık ve katıksız dayanıklılığın sıcak bir karışımı.

Hugh başını kaldırdı ve yatak odasının açık kapısından onu gördü. Beyazlar giymişti ve ona doğru yürüyordu.

Elara kapı aralığında durdu. Elinde kalın bir zarf tutuyordu.

"O ne?" diye sordu. "Bu sonrası için."

Yatak odasına girdi, kapıyı kapattı ve sürgüyü kaydırarak onları içeri kilitledi. Adam ona kaşlarını kaldırdı.

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"Ah." Küçük kuzu kesime geldi.

Bir yıl önce, alt katta kalırdı. Kanı yıkar, yer, içer ve karşısına bir kadın çıktığında onu doğru düzgün düşünemeyene kadar becerirdi. Ama artık bu kadar basit değildi. Onun Aberdine'i olmak istemiyordu.

"Git."

Zarfı kapının yanındaki sandalyenin üzerine koydu. "Beni duymadın mı?"

"Duydum," dedi.

"Belki de açık olamadım. Senin asil fedakârlığını istemiyorum." Ellerini saçlarına götürdü. Örgüsü başından düştü. "Ah lütfen. Sana üç muhteşem çıplak kadın verdim ve sen pratik olarak çıkık senin dizler kovalıyor Ben havuzun etrafında."

Ellerini örgüsünde gezdirdi ve örgü dağıldı, uzun beyaz saçları yumuşak ve ipeksi bir şekilde omuzlarına döküldü. Yüzünü çerçeveliyor, ona yeni bir şey, söylenmemiş samimi bir söz katıyordu. Onu neredeyse hiç saçları açık görmemişti. Bunun sadece kendisi için olduğunu düşünmek istiyordu.

Elara başını salladı. Onu izledi, çünkü öfkeli bir aptaldı ve her şeyi fark etti: sandaletlerini çıkarmak için öne eğilirken boynunun kıvrımını, saçlarının düşüş şeklini, elbisenin kıcını sarışını...

Ödeme istemedi. Zorunlu seks istemiyordu. Onun kendisini istemesini istiyordu. Onun için çığlık atmasını. İstedikini alamayacaktı ve şu anda onun gitmesini istiyordu.

"Son şansın, Elara. Git buradan."

Açık renk gözleri ona güldü. "Ben kalıyorum."

Odanın diğer ucunda birbirlerine baktılar.

"Eee?" diye sordu. "Yoksa bir önlük mü almalıyım?"

Kavganın kalıntıları onu harekete geçirdi. Onu çığlıklar atarak bu odadan kaçtırtacak ve sonra dinlenecekti.

Oturuşunda rahatsız edici derecede erotik bir şeyler vardı.

Bir sandalyeye yayılmıştı, kocaman ve altın sarısı, kaslı vücudu sandalyenin üzerine dökülmüştü. Gömleği hiçbir yerde yoktu. Güçlü kasları omuzlarını sarıyordu. Oyulmuş göğsü temiz tıraşlıydı, vücudu zayıflamıştı.

dar beli ve düz, sert karnı. Duştan yeni çıkmış koyu renk saçları hâlâ ıslaktı ve yüzüne dökülüyordu. Mavi gözleri soğuk ve karanlıktı.

"Peki," dedi Hugh. "Kurallar basit: Burada olduğun sürece ben ne dersem onu yapacaksın. Sana fazla geldiği zaman 'dur' de, her şey duracak ve o kapıdan çıkıp gidebileceksin."

"Bana uyar."

Başını eğdi ve ona baktı. Adamın bakışlarının yüzünde, göğüslerinde ve kalçalarında gezindiğini neredeyse hissedebiliyordu. Sanki onu satın alıyormuş ve parasına değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Oh, şimdi öyle, değil mi?

Elara kollarını iki yana açtı ve kalçalarını döndürerek döndü. İşte, resmin tamamını görüyorsunuz.

Dönüşünü tamamladı ve ona göz kırptı. Adam kıpırdamadı.

"Kıyafetlerini çıkar."

Elbisesinin askılarını omuzlarından itti ve göğsünden düşmesine izin verdi. Altına dantelli beyaz bir sütyen giymişti. Bunu özellikle bugün için seçmişti. Sütyen göğüslerini kavırıyor, yukarı kaldırıyor, koyu renk meme uçlarının hatları dantelin arasından zar zor görünüyordu. Bir kadının rahat etmek için giyeceği türden bir sütyen değildi ve birkaç saattir onun geri gelmesini bekliyordu.

Ona baktı. Hâlâ hareket etmemiştir.

Elbisenin ince kumaşı kalçalarına takıldı ve Elara elbiseyi aşağı doğru itti, dantelli bir külot ortaya çıktı, o kadar küçüktü ki neredeyse hiç yoktu. Elbise düştü ve ayaklarının etrafında toplandı. İçinden çıktı ve bir kenara attı.

Neredeyse sıkılmış görünüyordu. Kibirli pislik.

Elleri geriye gitti ve sütyeninin kancasını açtı. Soluk askıları gevşedi ve sol kolundan çekip çıkardı, göğüslerinden sıyırdı ve sağ eliyle yana doğru uzattı.

Parmaklarını açtı. Sütyen yere düştü.
Elara ellerini kalçaları boyunca kaydırды, başparmaklarıyla külotu kancaladı, aşağı çekti ve küçük kumaş parçasını bir kenara attı.
Gözlerinde bir şey kıvılcımlandı, tehlikeli mavi bir ateş.
Onu çıplak istiyordu. Güzel. Onun için çıplak olacaktı.

Karnı hafifçe yuvarlanarak, beyaz buklelerle tozlanmış bacaklarının arasına doğru eğildi. Göğüsleri dolgun ve ağırdı; onu kendine doğru bastırmak ve parmaklarını göğüs uçlarında gezdirmek istiyordu. Zihninde sandalyeden fırladı, onu yakaladı ve yatağa sürükledi.

Ereksiyonu acıyordu.

Buz Harpisi onun önünde cırılçıplak duruyordu. Kalenin Kraliçesi.

Bu artık bir yarışmaydı. Bu gece içinde başka bir dövüş olduğunu sanmıyordu ama kadın onu kışkırttı ve kaybetmeyecekti.

Ona sırtıttı.

Hugh ağzını açtı. "Bana doğru sürün."

Kadının giysilerini alıp kaçmasını ve kapıyı çarpıp çıkmasını bekledi.

Yavaş bir cadı gülümsemesi dudaklarını bükte. Yumuşakça güldü. Dizleri büküldü ve saçları yere degecek şekilde çömeldi.

İçgüdüsel bir alarm, omurgasına buzdan pençeler batırdı. Yerden ona bakan şey insan değildi. Bir insan kadına benziyordu, onun şeklini almıştı ama o başka bir şeydi. Kadim ve soğuk bir şey, buzdan ve keskin dişlerden oluşan, eldritch büyüyle örülmüş bir şey. Elara'nın gözlerinden ona baktı ve güldü.

Kadın bulanıklaştı ve sonra tam orada, adamın önünde çömelmiş, uzun zarif parmaklı ellerini dinlendiriyordu.

dizlerinin üzerinde. Saçları hayali bir rüzgârla havalanarak etrafında uçuşuyordu. Alarm omurgasını dikleştirdi. Yüzünü ona doğru eğdi. Büyü dolu sesi onu okşadı. "Hugh..." Ona baktı. Sahip olduğu her içgüdü bir uyarı çığlığı atıyordu.

Onu hâlâ isteyip istemediğine şimdi karar vermeliydi. buydu. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Hugh..." Başını onunkine doğru kaldırdı. Kulağına yumuşak bir nefes fısıldadı. "Bil bakalım şu anda dünyada her şeyden çok ne istiyorum?"

Büyü, büyü değil, insan, insan değil, o kimdi ki yargılasın? Bu bileti şimdi ve burada kesecekti.

Hareket etti. Kolunu kalçalarının altından geçirerek onu ayağa kaldırdı ve omuzlarına oturttu, bacaklarını sırtına geçirdi. Elara'nın nefesi kesildi, bacakları onu sıkıyor, elleri saçlarında dolaşıyordu. Onu daha yakına itti ve uzun, ıslak bir tat aldı. Klitorisinin tomurcuğu dilinin altında kaydı. Nihayet.

Sanki canlı bir tel tarafından çarpılmış gibi sarsıldı.

Onu yatağa taşıdı ve sırt üstü yere bıraktı. Battaniyenin üzerine düştü, gözleri çılgına dönmüştü, bacakları hafifçe ayrılmıştı, mükemmel göğüslerinin koyu renkli meme uçları dikleşmişti. Oh, evet. İhtiyacı olan her şeye burada sahipti.

Hugh pantolonunu çıkardı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Daha önce de kadınları baştan çıkarmıştı. Sabrı ve inceliği vardı ama şimdi bulamıyordu. Onlarda yavaş ve narin bir şey yoktu. Onu çok uzun zamandır istiyordu. Bu gece onun için yalvaracaktı.

Adam onun üzerine yürüdü. Kadın ona dişlerini gösterdi. "Bu dur anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır. Eğer durmanı istersem, sana söylerim." "Bana uyar."

Öne doğru eğildi. Kız onun göğsünü tekmeledi. Adam onun ayak bileğini yakaladı ve sağ bacağını onunkinin arasına sokarak kendine doğru çekti. Kadın ona tokat atmaya çalıştı. Adam kollarını yana savurarak bileklerini battaniyeye sabitledi. Kız ona baktı, öfkeliydi, göğsü yükseliyordu. Hiç bu kadar ateşli görünmemişti. Adam

O anda boşalmamak için bir anlığına gözlerini kapattı.

Hırladı ve onu üzerinden itmeye çalıştı.

Dövüşmek istiyordu.

Derisinin altında kaynayan savaşın yanması onu ele geçirdi ve aşırı güce itti. Öldürmeden önce olduğu gibi sıcak ve odaklanmış hissediyordu. Onu yere yapıştırdı. Kadın küçük beyaz dişlerini tekrar ona doğru fırlattı ve adam onu geriye doğru itip boynunu öptü, dişleriyle derisini sıktı, boğazının ince sütununa sıcaklık ve şehvet boyadı.

Onun altında güçlü ve yumuşak bir şekilde inledi. İniltideki arzuyu duydu. Onu istiyordu.

Adam onun sağ kolunu tutmasına izin verdi ve kadın yumruğuyla ona vurdu. Adam onun bileğini yakaladı ve tam da doğru yerden öperek sinirlerini ateşe verdi. Elara onun altında debeleniyor, onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Heyecan, sahip olduğu son kısıtlama parçalarını da aldı. Kollarını başının üzerinde birleştirmeye zorladı, sol eliyle kavradı ve sağ elini göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Başparmağındaki sert nasırlar sol meme ucuna takıldı. Kızın nefesi kesildi. Adam eğildi ve küçük kara tomurcuğu emdi.

Elara inledi.

Kadının tenindeki yasemin ve yeşil elma kokusu onu çılgına çevirdi. Dilini göğüs ucunda gezdirerek onu tahrik etti. Sırtını kamburlaştırdı. Serin kalçaları adamın bacağına sıktı ve kadın adama sürtünmeye çalışarak sikini aradı.

İNANILMAZ DERECEDE GÜÇLÜYDÜ. Devasa vücudunun onunkine bastırılmış hissi, sıcak kaslara kilitlenmiş tüm sarmal güç neredeyse çok fazlaydı. Onu umutsuzca istiyordu, dudaklarını üzerinde, kocaman sikini içinde istiyordu. İhtiyaç

Acı ve zevkin eşiğinde bir yerde sıcak, ağırlı bir his.

Göğüslerini emdi, parmaklarıyla sıktı, her darbesi doğru yerdeydi, her dokunuşu doğru basınçtaydı, sanki vücudunu ondan daha iyi tanıyormuş gibi. Sabundan gelen hafif adaçayı ve narenciye kokusunu ve adamın terinin baş döndürücü kokusunu aldı.

Daha aşağılara iniyor, dili kadının vücudunu ısıtıyordu.

Hayır, henüz değil. Henüz yeterince çalışmamıştı.

Adamın eli kadının sağ bileğinden kaydı. Parmaklarını adamın saçlarına daldırdı ve çekti. Adam yüzünü yukarı kaldırdı ve dudaklarını onunkilere kilitledi. Dili kızın ağzının içine girdi, olacakların bir ipucuydu bu. Kız onu yaladı ve ayrıldıklarında Hugh'un mavi gözlerine baktı.

"Piç!"

"Harpy."

Ona tokat attı.

Adam onun üzerine atladı ve onu yüzüstü çevirdi. Sol eli saçlarını yakaladı ve onu dizlerinin üzerine oturana kadar yukarı çekti, omurgası göğsüne bastırdı. Eli alttan onun kığını yakaladı. Onu sıktı ve dizlerinin üzerine çekti. Adamın sikinin küt başının kendisine doğru bastırıldığını hissetti.

"İstediğin bu mu?"

Saçlarından yakalanarak çırpındı, kurtulmaya çalıştı. Adamın eli karnının üzerinde kayıyordu. Onu daha yakına çekti ve parmaklarını içine daldırdı. O kadar ıslak ve hazırды ki neredeyse boşalacaktı.

Adam onun kulağına doğru güldü. Kadın başını geriye doğru salladı, başının arkasıyla adamın yüzüne vurmaya çalıştı ama ıskaladı. Adam onun kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Sert şaftı kalın ve sıcak bir şekilde içine kaydı. Elara haykırdı.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" Adam tekrar kadının içine girdi.

Sarsıntı tüm vücudunu elektrikle titretti. "Daha sert, Hugh," diye nefes aldı. "Daha sert."

Tekrar tekrar içine girdi, sikinin her kayışı onu uçuruma daha da yaklaştırıyordu. Saçlarını bıraktı. Eli göğsünü yakaladı, başparmağı hızlı bir ritimle meme ucunun üzerinde gezindi. Kadının içinde bir baskı oluştu.

Başparmağı klitorisinin üzerinde kaydı. Ani zevk patlamasına karşı nefesini içine çekti.

Derinlere doğru itti. Kalçalarının açısını değiştirdi ve onun iç kısmına sürtündüğünü hissetti.

İnledi, şehvet dolu sert bir erkek sesiydi. Bu onu çılgına çevirdi. Şimdi o da inliyordu.

Zeki parmakları onu kızdırırken itmeye devam etti.

Nefesini tutamıyordu, adamın eli ve içindeki sert shaft arasında sıkışmıştı. Çok yakındı, çok yakındı...

"Hugh," diye haykırdı. "Durma. Yapma-"

Doruk noktası, bir sıcaklık ve coşku seliyle üzerine çöktü. Öne doğru yığıldı, vücudunun sabit bir ritimle onu sıktığını hissetti ve adam onu çarşaflara çarpmadan önce yakaladı ve sırt üstü çevirdi. Kadın bir zevk sisi içinde süzülüyordu.

Kalçalarından tuttu ve onu çekerek yatağın üzerinde yeniden konumlandırdı. Adam bacaklarını açıp sol kalçasının üzerine diz çöktüğünde hâlâ yüzüyordu. Kalçalarını sağa doğru itti, böylece sağ bacağı beline dolandı ve yanlamasına içine girdi. Beklenmedik zevk, mutluluk sisini yırtarak içinden geçti. İçgüdüsel olarak dik durmaya çalıştı. Adam onu tekrar aşağı itti ve yumuşak bir ritim bularak sokmaya devam etti.

Hareket edemiyordu. Kalçalarını oynatamıyordu. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Sanki önemli olan tek şey buymuş gibi içine girdi.

Adam ona bakıyordu, gözleri koyu, canlı bir maviydi. Yüzü sert ve hafif yırtıcı bir hal almış, şehvete kapılmıştı. Adam dişlerini gösterdi ve kadın o piçin gülümsediğini fark etti.

Heyecan ve şehvet onu boğdu. Derinlerde bir yerde, mantıklı zihni onu izlemenin

ona bakması onu daha çok istemesine neden oldu. Gücünün bir kısmını teslim ettiği konusunda uyarıyordu. Hırladı ve itmeye çalıştı, ama adam onu tuttu ve daha hızlı gitti. Kalın, küt gövdesi kalçalarının her hareketiyle onu dolduruyordu. Bu zevk enfesti.

İçinde ikinci bir doruk noktası oluşmaya başladı.

Onun üzerine eğildi, mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Gitmene izin vermemi ister misin?"

İnlememek için alt dudağını ısırıldı. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu: Adam, kadının hiçbir yardımını olmadan onu boşaltabileceğini kanıtlıyordu.

"Tek yapman gereken dur demek, Elara. Bana durmamı söyle." Sevgili tanrıça, onun durmasını istemiyordu.

"Siktir git,"

nefes aldı.

"Hanımefendini
n seçimi."

Kadını ayağa kaldırdı ve adam çarşafının üzerine yayılmışken kadın aniden onun üzerine oturdu, kocaman ve sıcak bir rüya gibi kaslıydı.

"Becer beni tatlım," diye meydan okudu.

Ve yaptı da. Ona bindi, kalçalarını gıcırdattı, aletini içine aldı ve boynunu öpüp meme uçlarını emerken dışarı bıraktı, sıcak elleri kışına kilitlendi, parmakları onu sıktı ve üzerine çekti.

İkinci orgazm onu yıkadı ve nefes nefese adamın üzerine yığıldı, saçları onları dünyanın geri kalanından saklayan bir perde gibi yüzlerine düştü. Zevk onu tamamen tüketmişti, inledi.

Dudakları onunkileri buldu. Onu öptü ve bu neredeyse şefkatliydi. Baş döndü. Kendini yeniden savunmak zorundaydı, yoksa onu geri öpecek ve teslim olduğunu anlayacaktı.

Sırtını dikleştirdi ve bacaklarına bakacak şekilde ona döndü. "Eğlenceli," diye homurdandı. Başparmağı hassas demeti buldu

Yanaklarının arasındaki, anüsünün hemen üstündeki sinirler. Onun üzerinde sallandı, shaftını içine doğru kaydırды ve elini tabanının üzerinde kaydırды.

Yemin etti.

Tekrar ona bindi, parmakları onu sıkıyor ve pompalıyor, kendini onun üzerine iterken şaftını sağıyordu. Vücudu onun altında gerildi, güçlü kasları gerginlikten sıkılaştı. Onu daha hızlı çalıştırdı, sırtını kamburlaştırdı, eline karşı itti, onu içeri ve dışarı kaydırды. Büyüsü içinden kayıyor, beyaz buhar bukleleri halinde etrafını sarıyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

Şaftı kadının elinde kalınlaştı.

Tekrar küfretti.

"Bana durmamı söyle," dedi ona.

Kalçalarını kavislendirerek onun içine girdi. Çılgınca bir ritim tutturdular. Zevk doruğa ulaştı ve içinde kırıldı. Haykırdı, gücü etrafında kaynıyordu. Adam onun altında titriyordu, her kası gerginlikten gerilmişti. İçinden sihrin aktığını hissetti, o kadar güçlü ve parlaktı ki onu şok etti. Şaftı avucunun içinde esnedi. Adamın salıverilmesinin sıcak akışını içinde hissetti ve onun zevkinin tadını çıkararak kendini bıraktı. Nefes nefese ve ter içinde kalarak uzun bir süre öylece kaldılar. Adam kadına uzandı, onu kendine doğru çekti ve kollarını kadının etrafına dolayarak onu kendi tarafına yatırdı.

Hugh d'Ambray ile seks. Bunu asla yapmamalıydı, çünkü şimdi daha fazlasını istiyordu. Üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermesi gereken son kişi oydu. Ve şimdi onu tutuyordu. Onun kollarına hapsolmak, onun yanında uzanmak çok iyi hissettiriyordu.

Elara iç çekti, hâlâ nefessizdi. "Bitti mi, Başöğretmen?"

"Bilmiyorum," dedi, sesi rahattı. "Gün doğumuna kadar hâlâ birkaç saatimiz var. Bakalım neler olacak."

ELARA gerindi ve yataktan aşağı kaydı. Hugh'nun eli bir anda dışarı çıktı ve bileğine kilitlendi.

"Çek ellerini," dedi ona.

Gri şafak öncesi ışığının gökyüzünü aydınlattığı pencereden dışarı bakmak için eğildi. "Güneş henüz doğmadı."

"İyi o zaman, çünkü henüz gitmiyorum."

Adam onu bıraktı ve kadın ayağa kalktı. Ağırılığı ayaklarına vurdu ve sallandı.

"Koltuk değneği lazım mı?" diye sordu.

Dönmeden onu tersledi ve zarfı almak için on adımlık bir yolculuk yaptı. Vücudu sıvı gibiydi, kasları yorgun ve esnekti. Ağrısı vardı. Onun odasında dört saat geçirmişti ve kedi gibi uyuduğu birkaç an dışında hiçbir uyumakla geçmemişti. Uykuya dalmak istememişti ama onun yanında uzanmasının dayanılmaz derecede rahatlatıcı bir yanı vardı. Büyüklüğünden mi, vücudunun sıcaklığından mı, yoksa onlara zarar vermek amacıyla odaya girmeye çalışan herhangi bir şey olursa, muhtemelen çıplak elleriyle onu öldüreceğini bilmesinden mi emin değildi. Belki de üçü birden.

"Bunu senin için halletmemi ister misin?" diye sordu.

Kadın ona baktı. Soluk mavi bir aura onu kaplamıştı.

"Hayır," dedi.

Gülümsedi. Kendinden memnun bir adamın kendinden memnun gülümsemesiydi bu. Kadın gözlerini devirdi ve elinde zarfla adamın yanındaki çarşafın üzerine yığıldı.

"Bana Aberdine'den bahset," dedi.

"Kan ve ateşti," dedi. "Bir süre rüyalarımın uzak dur, Elara."

"Ateş mi?"

"Düşündüğümüz gibi bir ordu. Subaylar altınla işaretlenmiş. Ateş püskürtüyorlar. Yüksek ısı. Bir tanesi Richard Sams'i yakaladı. Neredeyse anında öldü."

Bunu onun sesinde duydu. Richard'ı kurtarmaya çalışmış ve başaramamıştı.

"Kaçmıyorlar," dedi. "Hayatları için yalvarmıyorlar. Ölene kadar savaşıyorlar ve onları dizginlemeye çalıştığınızda içten içe yanırlar."

Keskin bir nefes aldı. Bu tür bir büyü, çoğu insan büyü kullanıcısının yapabileceğinin ötesindeydi. "Yani, yaşlı bir varlık mı?"

"Evet. Subaylarını saf dışı bırakmanın bir yararı var. Normal şartlarda bir subay ölür ve sıradaki onun yerini alır. Onlarda kimse geri adım atmaz. Onları liderlikten kopardığınızda, düzenlerini kaybederler ve silahlı biri yaklaşıp kadar orada dururlar. Sonra bireysel olarak ölümüne dövüşüyorlar. Başlarındaki adamı indirdiğimde, kalan subaylar bile karşılık vermeyi bıraktı. Onları parçalayıp dağıtmanın tek yolu bu."

"Bu hiç mantıklı değil. Bir ordu nasıl bu şekilde çalışabilir?"

Hugh yüzünü buruşturdu. "Üst düzey subayı bir şeyin kontrol ettiğini düşünürseniz, çarpık bir şekilde mantıklı geliyor."

"Sahip olmak gibi mi?"

"Muhtemelen. Yaşlı bir varlık bile bu kadar çok savaşçıyı aynı anda kontrol edemez. Eğer komuta subaylarını kontrol ediyorsa ve geri kalanlar emirlere körü körüne itaat ediyorsa, tüm orduyu yönetiyor demektir."

Yaşlı bir varlık. İç çekti. "Aberdine hayatta kaldı mı?"

"Çoğunu. Dollar General bir kabuk halinde ve diğer birkaç bina da çok daha iyi değil. Ama yangınları söndürdük. Savaş bize üç Demir Köpek'e mal oldu. Aberdine yirmi bir kişi kaybetti."

Bunu kesin bir şekilde söyledi, sesi düzdü. Bunun onu yiyip bitirdiğini fark etti. Ne zaman birini kaybetse, bu onu yiyip bitiriyordu.

"Sizce tekrar deneyecekler mi?" diye sordu.

"Yapacaklar ama Aberdine'i tekrar hedef almayacaklar. İstilacı güçler ile geldikleri yerdeki yedekler arasında herhangi bir iletişim olup olmadığını bilmiyoruz ama olmaması da pek olası değil. Onları Aberdine'de beklediğimizi bildiklerini varsaymak zorundayız. Bu hamleyle göğsümüze bir hedef çizdik. Bir sonraki saldırı, eğer gelirse, bizi hedef alacaktır."

O da öyle düşünmüştü. Elara zarfı ona uzattı.

Hugh bir yastık kaptı ve kendini desteklemek için başının arkasına itti. Kollarındaki pazıların kıvrılma şekli hoşuna gitmişti. Dur, dur, dur... Moral konuşması pek işe yaramıyordu. Bir bidon benzin açmış ve dumanları ateşe vermişti.

Hugh kapağı açtı ve evrakları çıkardı. Savannah'yla birlikte gözden geçirmişti. Nez'in vaat ettiklerinin aynısını ortaya koyuyordu.

Yüz ifadesi sertleşti.

"Nez beni görmeye geldi," dedi ona. "Bir vampir aracılığıyla." "Ne zaman?" Hugh sordu.

"Sen Aberdine'deyken."

"Ve Nez olduğundan kesinlikle emin misin?"

"Evet. Onunla daha önce kaleyi satın almak için pazarlık yapmaya çalıştığında tanışmıştım. Her zaman istihbarat merdiveninde sizden iki basamak yukarıdaymış gibi konuşur."

"O kendini beğenmiş bir pislik." "Evet, o da var."

"Teklifini kabul etmeyi mi düşünüyorsun?"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Neden, sence yapmalı mıyım?"

Hugh dosyaya dokundu. "Birkaç yıl önce Landon Nez ve ben Nebraska'da Roland'ın önünü açıyorduk. Eyaletin kuzey ucunda Hayville adında, Winnebago şamanı tarafından korunan küçük, ücra bir kasaba vardı. Roland kasabanın bulunduğu araziye istiyordu. Şamanın ailesi nesillerdir orada yaşıyordu ve Vardiya vurup güçleri geri döndüğünde evlerini korumak için Hayville'in etrafına koğuşlar yerleştirmeye başlamışlardı. Büyü sırasında burası bir kale gibiydi. Kasaba iyi silahlanmıştı, bu yüzden teknoloji sırasında doğrudan saldırı kötü bir fikirdi. Bir gün Nez ortaya çıktı ve kasabayı kuşattı. Kasabaya giden iki yolu kesmiş, elektrik ve telefon hatlarını kesmiş. Devletin eli kolu bağlıydı.

O zamanlar Curva kültüyle doluydu, bu yüzden kimse bir süre farkına varamadı."

Adamın yüzünde bir duygunun ipucu titreşiyordu. Ne olduğunu tam olarak çıkaramadı. Acı mı? Pişmanlık mı? Her neyse, hoş bir şey değildi.

"Nez otuz yıllık koğuşlara karşı burnunu kanatmak istemedi, bu yüzden bir hafta boyunca Hayville'de oturdu ve bir anlaşma yaptı. Eğer şamanı ona teslim ederlerse, onları rahat bırakacağına dair kasabayla bir anlaşma imzalayacaktı. şamanı ona bir domuz gibi bağlanmış olarak getirdiler. Nez şamanı aldı ve gitti."

"Ve?" Elara sordu.

"Ertesi sabah kasabaya geldim ve yakıp yıktım."

Ona baktı.

"Bir soruşturma vardı," dedi. "Federal hkmet geldi. Tanıklar sorgulandı. Siyahlar içindeki gizemli insanların burayı yakıp yıktığına dair raporlar yazıldı. Kimse Nez'den bahsetmedi, çünkü şamanlarını ona satmışlardı ve kimse benden bahsetmedi, çünkü yetkililer gittikten sonra geri döneceğimi biliyorlardı. Kasaba yanmış bir harabeye dönmüştü ve bir sonraki bahar Roland araziyi yok pahasına satın aldı."

"şamana ne oldu?" diye sordu.

"Nez ona işkence etti ve öldürdü," dedi Hugh. "Nez yarı Navajo. Ailesi Navajo Ulusu'nda hiç yaşamamış ama o on beş yaşındayken oraya gitmiş. Onlara mirası hakkında bilgi edinmek istediğini söylemiş. Bir navigatör olduğunu anlayana kadar ona bir süre eğitim vermişler. Ölümsüzlüğü doğal olmayan bir şey olarak görüyorlar."

Öyleydi.

"Kötülük yapmaya karşı yasaklar var," diye devam etti Hugh. "Navajolar insanların uyum içinde olması gerektiğine inanır ve lmszleri yönlendirmek bu uyumu bozar, hchx, kaos ve hastalık getirir. Nez'e bir seçenek sunuldu: büyücülüğü bırakıp öğrenmeye devam etmek ya da

Hastalığı yayılmadan önce ayrılmak için. O da gitti. O noktadan sonra yoluna çıkan her şamanın, büyücünün ve eli titreyenin peşine düştü. Onları avlıyor ve öldürüyor. Hangi kabileden olduğu önemli değil."

"Neden? Ulusları cezalandırmaya mı çalışıyor?"

"Hem evet hem hayır. Çoğunlukla kendine üstün olduğunu kanıtlıyor." Hugh yüzünü buruşturdu. "Nez'le anlaşmalar ve sözleşmeler yapmak zaman kaybı. Dışarıdaki hendekte suyun üzerine bir çatalla sözleşme yazsan da olur. Sözünün hiçbir anlamı yok. Verdiği sözlerin hiçbir anlamı yok. Eğer adamın ağzı hareket ediyorsa, yalan söylüyordur."

Onun yanına uzandı. "Sizi satacağımdan mı endişeleniyorsunuz, Başöğretmen?"

Aç bir kıvılcım gözlerini aydınlattı.

"Bize zaman kazandırdın mı?" Hugh sordu.

"İki hafta." Onun yüzünü kontrol etti. "Bana bir planın olduğunu söyle, Hugh."

"Fıçıları yerleştirmemiz gerekecek," dedi. "Hendeğin su tuttuğundan emin olmak için bir hafta daha isterdim. Eğer tutmazsa, sıçtık demektir."

"Varillerin içinde ne var?" diye sordu.

"Eğer kartlarını doğru oynarsan, sana gösteririm."

Sesinde bir damla kendini beğenmişlik vardı. Onu ele geçirdiğini düşünüyordu. Artık gitmesi gerektiğini fark etti. Eğer daha fazla gecikirse, onun yatağından hiç çıkamayacaktı. Burada öylece uzanacak, onun bedeninin sıcaklığında, rahat ve güvende olmanın keyfini çıkaracaktı.

Ayağa kalk. Kalk, kalk, kalk.

"Güneş doğdu." Yataktan kayarak çıktı ve kıyafetlerini yerden aldı. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim, Başöğretmen."

"Tamamı ödendi," dedi.

Gerindi, ona son bir kez baktı, esnedi ve çıplak bir şekilde kapıdan çıktı.

KAPI KAYARAK KAPANDI.

Hugh'ya bir yumruk gibi çarptı - o gitmişti. Onunla geçirdiği birkaç keyifli saat boyunca ölümü, kanı ve boşluğu unutmuştu. Öfkesini ve sefil acısını ona akıtmıştı ve o da onu tamamen tüketmişti, geriye kalan tek şey doygun bir sakinlikti. Mutluluk, fark etti. Yıllardır ilk kez mutlu hissediyordu.

Sadece birkaç adım ötede, yatak odasına doğru yürüyordu. Ona doğru kıvrılıp yattığı çarşaflar hâlâ vücudunun sıcaklığını taşıyordu. Kapı arkasından kapandığı anda onu özledi. Zihninde onun yüzü, kokusu, teninin onunkine sürtünme şekli canlandı. İçinde bir sızı yükseldi. Onu geri istiyordu.

Onu geri getirecekti. Ama önce, hayatta kaldıklarından emin olmalıydı.

Nez geliyordu. Onunla pazarlık yapmak için "şahsen" gelmişti, bu da zamanlarının kısa olduğu ve Nez onlar için geldiğinde Altın Lejyon'un tüm gücüyle onları vuracağı anlamına geliyordu. Hazır değillerdi. Neredeyse iki haftaları vardı.

Zihni, onları saldırıya hazır hale getirmek için hâlâ yapılması gereken her şeyi gözden geçirdi. Uyumak söz konusu değildi. Öldüğünde uyuyacaktı.

Hugh kendini yataktan kaldırdı, buzdolabından bir sürahi soğuk çay aldı ve yarısını içti. Kendini salladı, büyüü vücuduna gönderdi, küçük ağrıları onardı, savaş kesiklerini kapattı, yeniden hizaladı, iyileştirdi, kendini savaşçı şekline geri getirdi.

Baile'nin sağlam durduğundan emin olmalıydı. Nez geldiğinde, Altın Lejyonu'nun eski kaleye bir iskeleye vuran dalga gibi çarpacağından emin olmalıydı.

N Karanlık çökmüş, beraberinde sonbahar serinliğini getirmişti. Elara mavi-beyaz uzun ş a l ı n ı omuzlarına doladı ve duvara yaslandı. Sis gölden içeri girmiş, kıvrıla kıvrıla şatonun önündeki açıklığa yayılmıştı, yoğun ve süt rengindeydi. Karanlık, ormanın rengini soldurmuştu ve sis perdesinin ardında, ulu ağaçlar bir serap gibi görünüyordu, dikkatsiz bir kömür

gecenin kaba tuvalinde eskiz.

Onun yanında Rook sessiz bir gölge gibi bekliyordu. Birkaç dakika önce gelip onu almıştı.

Aşağı bailey'de Hugh ve dört yüzbaşısı fiçileri depodan çıkarıp at arabasına yüklediler.

Elara ağırlığını taşın üzerine daha fazla verdi. Ayakları acıyordu. Uzun, çok uzun bir gün olmuştu. Önce Aberdine'in son savunucularının tahliyesini bitirmeleri gerekmişti. Onları kasabalarına beslenmiş, temizlenmiş ve yaraları sarılmış olarak geri göndermişti. Her ne kadar yardım etmek istese de, Aberdine artık kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Bunu yaptıktan sonra kuşatma fonlarını inceledi. Bir saldırı ihtimali her zaman vardı ve kaleyi ele geçirdiklerinden beri erzak ve su stoklamışlardı. Tahıl, kuru meyve, kuru et, peynir, konserve ürünler.

Kısa vadeli erzakları, peynirler, tütsülenmiş sosisler ve benzeri, çok uzun süre saklanamayacak her şey iyi görünüyordu. Uzun vadeli stoklar darbe almıştı. Birkaç varil tahıl, mühürlü olmalarına rağmen bir şekilde ilerine kiler güvesi girmişti. Etkilenen tüm tedarik çiftlik hayvanlarına gitti. Bu kayıp canlarını yakmıştı ve şimdi de neredeyse yok edilemez olan kiler gveleriyle uğraşmak zorundaydılar. Tüm erzak deposunu dezenfekte etmeleri için cadıları çağırmak zorunda kaldı.

En azından kalenin altındaki sarnılardaki su kirlenmemişti. Hl kuyuları vardı ama Hugh ilk gün ona kuyunun hedef olacağını söylerken haklıydı. Fazladan bir kaynak olduğunu bilmek yardımcı olmuştu.

Hugh günün büyük bölümünü kalenin etrafında ele geçirilmiş bir adam gibi koşturarak, kuşatma makinelerini kontrol ederek, son yaralıları iyileştirerek ve kalenin etrafındaki araziyi inceleyerek geçirdi. Onu sadece geçerken görüyordu. Bir noktada yolları mutfakta keşişmiş, taze pirogis kokusu onları oraya çekmişti. Kadın içeri giriyordu, adam da dışarı çıkıyordu. Birbirlerine başlarıyla selam verip yollarına devam etmişler. Bundan bir süre sonra Dugas onu bulmuş ve Hugh'nun bu gece sis istediğini ve bunun doğal görünmesini istediğini söylemiş. Druid'e elinden geleni yapmasını söylemiş. Ve şimdi Hugh buradaydı, varillerle bir şeyler yapıyordu.

Bale son varili de yerine yerleştirdi. Stoyan atın dizginlerini tuttu ve onu ileri doğru yürüttü. Diğer üç yüzbaşı da onu takip etti.

Merdivenlerden indi. Hugh onu alt bailey'de bekliyordu.

"Bana varillerin içinde ne olduğunu syleyeceğinize söz vermiştiniz, Başöğretmen. şimdi onlarla gizlice kaçıyorsun."

"Kartlarını doğru oynarsan sana göstereceğimi söylemiştim. Dün gece daha çok abalamalıydın, tatlım. Daha coşkulu."

Seni ahmak. "Sunduklarınla beni etkilemiş olsaydın, daha çok abalardım. Ama bir kadın vasat bir ekipmanla ancak bu kadarını yapabilir."

Adam ona sırtıttı. Arabayı takip ederek kapılardan geçtiler.

Stoyan atı sola çevirdi ve durdu. Bale ve Lamar ilk fıçıyı çıkarıp yere koydular. Bale ellerini kaldırdı, işaret ve orta parmakları çaprazdı. Stoyan arabaya üç kez vurdu, sonra sol omzunun üzerinden tükürdü.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Lamar alçak bir sesle sordu.

"İyi şans için," dedi Bale ona.

Lamar başını salladı. Birlikte varili suyun üzerine devirdiler. Lamar mührü kırdı, kapağı açtı ve suya indirdi. İki adam fıçıyı hendeğin içine doğru yavaşça kaydıldılar ve batmasına izin verdiler. Kimse kımıldamadı.

"Şimdi ne olacak?" Elara sordu.

"Şimdi sıçıp sıçmadığımızı öğreneceğiz." Hugh cebinden küçük metal bir şişe çıkardı, varilin battığı hendeğin kenarına geldi, kapağını açtı ve içindeki koyu renkli sıvıyı suya boşalttı. Karanlık sıvı yüzeye yayıldı. Büyü Elara'nın üzerinde ılık, çürümüş bir leke gibi kayıyordu. Vampir kanı.

Su sakın duruyordu.

Bale çapraz parmaklarını salladı.

Su kaynadı, sanki altından büyük bir şey kaymış gibi. Kırmızı leke kayboldu.

"Ha!" diye havladı Bale.

"Şşşt," diye tısladı diğer üç yüzbaşı ona.

Stoyan atı çekerek hendeğin etrafında dolaştırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sana söylersem bana ne verirsin?"

"Hugh," diye mırıldandı.

"Güzel. Birkaç yıl önce Roland beni Ice Fury ile konuşmam için Alaska'ya gönderdi. ABD'deki en büyük şekil değiştiren sürüsü. Görüşmelerden bir sonuç çıkmadı. Buz Hiddeti şekil değiştiricileri ayrılıkçıdır. Tek istedikleri ormanlarında koşmak ve yalnız kalmak. Zamanlarının çoğunu

hayvan formu. Böyle giderse birkaç nesil sonra insan olmayı unutacaklar. Görüşmeler planlandığı gibi gitmedi ama zaten Alaska'da olduğum için neden bir gezi yapmayayım diye düşündüm. Kuzeye gittik ve Mekoryuk'a vardık. Nunivak adasında bir şehir. Nuniwarmiut halkı iki bin yıldır orada yaşıyor. Oradayken yaşlı bir kadınla tanıştım ve bana Roland ya da vampirleri hakkında endişelenmediklerini, çünkü kirli buzları olduğunu ve bunun onları koruyacağını söyledi. Uzun lafın kısası, gidip o kirli buzdan biraz aldım. Onu kesip eve geri getirmek tam bir baş belasıydı ama Nez'in ya da onun peşinden gelen her kimse er ya da geç peşime düşeceğini biliyordum. İşte buradayız."

Araba durdu ve Felix ile Bale bir fıçı daha çıkardılar. Elara onların kapağı çıkarıp fıçıyı batırmalarını izledi.

"Evet, ama buzun içinde ne var?"

"Bakteriyel bir tür," dedi Hugh. "İğrenç bir böcek, oldukça agresif. Onu elde etmek için donmuş toprağı kesmek zorunda kaldık. Bildiğim kadarıyla insanlar için zararsız. Suyu seviyor. Bilin bakalım akşam yemeğinde neyi seviyor?"

"Vampirler mi?"

Başını salladı. "Herhangi bir ölümsüz adil bir oyundur." "Bunu daha önce kullandınız mı?" diye sordu. "Test ettik."

"Ama gerçek savaşta değil?" "Hayır."

"Yani işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorsunuz."

"Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur," dedi.

"Şimdi felsefe yapmak için iyi bir zaman değil, Başöğretmen."

"Boş bir güvence almayı mı tercih edersiniz?"

Evet, diye düşündü. Yapacaktı. Bunun ona bir faydası olmazdı ama şu anda güven tazelemek iyi olurdu. Ne yazık ki, güzel olan şu anda karşılayabileceği bir şey değildi.

"Vampirler yüzmez," dedi. "Ciğerlerinde hava yoktur. Dibe batarlar, bu yüzden yüzerek geçmeleri gerekecek."

Mesafe ve su altındaki tipik vampir hızı göz önüne alındığında, muhtemelen on ila yirmi saniyenin altındadırlar. Laboratuvar deneylerinde bu süre kritik hasara yol açmak için yeterli olmuştur. İşin püf noktası konsantrasyonu yeterince yükseltmektir. Konsantrasyon ne kadar yüksek olursa, bakteriler de o kadar etkili olacaktır. Bakterilerin çoğalmak için yiyeceğe ihtiyacı olacak. Hortlak kanı kaynaklarımız sınırlı."

"Depoda biraz kan ve kemik var. Ekleyebildiklerimizi ekleyeceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Sence yeterince uzun olacak mı?" diye sordu.

"Bunu öğreneceğiz," dedi.

Tekrar arabayı takip ettiler. Dehşet Elara'nın üzerine çöktü ve onu ağırlaştırdı. İki hafta daha. Şimdi daha az, bir hafta ve altı gün. Yapılması gereken başka hazırlıklar vardı. Her şey ters gittiğinde yapılacak hazırlıklar. Buzun anısı zihninde titreşti. Bunu tekrar yapmak istemiyordu. Nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemiyordu ama yapmak zorunda kalabileceğini bilmek içini kemiriyordu.

"Biraz akordiyon teli batırsak nasıl olur?" diye sordu. "Kangallar halinde gelen uzun, esnek bir jiletli tel. Askeri sınıf."

"Akordiyon telinin ne olduğunu biliyorum. Sende ne kadar var?"

"Bilmiyorum. 50 metrelik balyalar halinde geliyor," dedi. "Bir depomuz var."

Ona baktı.

"Bunu terk edilmiş bir hapishaneden satın aldık," dedi. "Bunu bir kurt caydırıcı olarak kullanmak istedik, ancak vahşi yaşam ve çiftlik hayvanları buna yakalanmaya devam etti ve acımasızdı, bu yüzden yapmadık."

Gökyüzüne baktı ve güldü. "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum."

Ona döndü. "Bizi kurtarmaya çalışıyorum. Akordiyon telimiz olduğunu bilseydim, savunmamızı farklı şekilde planlardım."

Omuz silkti.

"İlgili bilgileri benden saklarsanız bizi etkili bir şekilde koruyamam," dedi.

"İyi gidiyorsun gibi görünüyor," dedi ona.

"Sen gerçekten bir harpisin, bunu biliyor musun?"

"Eğer elimizde bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorsanız, sözlerinizi kullanmanızı ve sormanızı öneririm. Size güvenmediğimiz için gönüllü olarak bilgi vermiyoruz. Bunu değiştirmenin tek yolu niyetinizi ortaya koymak ve gereğini yapmaktır."

Hugh başını salladı. "Aklıma çılgınca bir fikir geldi." "Elbette paylaş."

"Ya öldüysem ve burası Araf'sa ve sen de benim cezamsan?"

"Bundan şüpheliyim," dedi ona. "Neden?"

"Çünkü ben senin cezan isem, sen de benimsin. Hristiyan tanrısı bağışlama tanrısıdır. Bize bile bunu yapmayacak kadar naziktir."

Tekrar güldü.

Sis dağıldı ve yanlarına bir yaratık indi, insan ve kurdun tüylü, karanlık bir karışımıydı. Şekil değiştiren, insan şekline bürünerek büzüştü. Çıplak bir kadın sanki derisindeki son tüyleri de atmaya çalışıyormuş gibi kendini salladı. Karen, diye hatırladı Elara. Hugh'un gözcülerinden biri.

"Onları buldum," dedi. "Horoz ley hattı noktasının on beş tık kuzeyinde."

High ona döndü. "Adamlarını çağır. Planlamamız gereken bir strateji var."

ELARA SANDALYEYE YİĞİLDİ. Ayakları hâlâ acıyordu.

Sandaletlerini iterek çıkardı, bıraktı ve ayak parmaklarını kıvırdı.

Çalışma odası doluydu. Savannah aşırı doldurulmuş bir sandalyeye oturdu. Elara'nın Doğru, mükemmel

giyinmiş, onu yapmak yukarı

lekesizdi. Saatin geç olduğunun tek göstergesi, yüzünü bir hale gibi çevreleyen dağınık salarıydı. Johanna, Elara'nın solundaki masaya, her zamanki yerine tnemiyti. Stoyan, Savannah'nın yanına oturmuştı. İçeri girdiğinde Johanna'ya bir kez bakmış ve sonra başka her yere bakmaya devam etmiştı. Kimseyi kandıramıyordu. Stoyan'ın karşısında, birkaç dakika önce akşamdan kalma bir halde içeri giren Bale sandalyesinde öne doğru çökmüş, başını masaya dayamış, çapraz kollarına yaslanmıştı. Sessiz bir gölge olan Felix, Bale'in arkasındaki duvara yaslanmıştı. Dişi kurtadam izci Karen, yeni giyinmiş bir halde çalışma odasını boydan boya arşınılıyordu.

Elara'nın karşısında, masanın diğer ucunda oturan Hugh, Baile'in haritasını inceliyordu. Düşünceli görünüyordu. Hugh onun yüzünü istediği ifadeye sokabilirdi. Adam tam bir bukalemundu. Elara onun göz açıp kapayınca kadar dehşet verici bir halden, "Hay Allah, ben aptalın tekiyim," haline dönüştüğünü görmüştü ama Hugh'un şov yapmayı unuttuğu ve zeksının parladığı bu gibi savunmasız anlar onun en sevdikleriydi.

En sevdiğim. Ugh. Kendini gerçekliğe geri çekti. Yorgunluktandı. O kadar yorgundu ki, doğru drşt göremiyordu bile.

Lamar aceleyle odaya girdi, Dugas da onu takip etti. İçinden bir ses bu ikilinin herkesin fark ettiğinden çok daha fazla birlikte komplo kurduğunu söylüyordu.

"Bale?" Stoyan sordu.

ılgın adam horladı.

"Akşamdan kalma mı?" Elara sessizce sordu.

Hugh, "Hayır, bu savaş warp'ı," dedi. "Onu yıpratıyor."

Johanna öne doğru eğilip dudaklarını okumaya çalıştı.

Elara konuşmayı anlatarak ona işaret etti.

"Bir süre iyi ama sonra kyor," diye ekledi Lamar.

Hugh masadan bir sürahi aldı, bir fincan sade kahve doldurdu, Bale'e doğru yürüdü ve elini Bale'in elinin üzerine koydu.

Omuz.

Vahşi, gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Hugh kahveyi onun önüne koydu.

Bale başını salladı, dudak büktü ve kahveyi yudumladı.

"Hepiniz neden burada olduğunuzu biliyorsunuz," dedi Hugh. "İki hafta içinde Landon Nez ile randevumuz var. Karen?"

"Horoz ley noktasında kamp kurmuş," dedi kurt adam. "Orada küçük bir köy, en fazla birkaç düzine bina ve bir ikmal istasyonu dışında pek bir şey yok."

"Yavaş ol," dedi Elara ona. Yıllar içinde imza atma konusunda ustalaşmıştı ama yorgundu ve aynı anda hem düşünüp hem de imza atmak tüm konsantrasyonunu alıyordu.

"Özür dilerim." Kurt adam daha yavaş devam etti.

"Güvenlik çok sıkı, o yüzden yaklaşamadım. Vampirleri yirmi metrelik metal yük konteynırlarında, konteynır başına beş tane olmak üzere gönderiyor. Yirmi dört konteyner saydım ve daha fazlası da geliyordu."

Yüz yirmi vampir. Tek bir vampir sorun değildi. On vampir onun için bile çok fazlaydı. Büyülerini bozmak çaba gerektiriyordu ve o ilk beşiyle meşgulken, geri kalanlar onu geçecek, duvarları aşacak, kaleye gireceklerdi... Hugh'nun su tuzağı işe yaramazsa ve elli vampir bile duvarı aşmayı başarırsa, Baile, içindeki tüm Demir Köpeklerle bile bir ölüm kutusuna dönüşecekti.

Hugh'un yüzünü kontrol etti. Endişeli görünmüyordu. "Kaç kişi var?" Lamar sordu.

"Çok fazla," dedi Karen. "Daha fazla olmasa da en az üç yüz kişi olduğunu tahmin ediyorum. Burayı en son denetlediğimizde ölü bir yerdı ve şimdi Cumartesi sabahı pazarı."

"Tüm Lejyonu mu getiriyor?" Stoyan sordu.

"Muhtemelen," dedi Hugh.

"Bir sürü siyah ve mor," dedi Karen. "Kesinlikle Temizlik Ekibini getirmiş."

"Temizlik Ekibi mi?" Savannah sordu.

"Lejyon'un üç bileşeni var," diye açıkladı Lamar. "Ölülerin Efendileri ve kalfalar olan yol göstericiler; ölümsüzler; ve vampirleri takip eden ve arkalarında bıraktıkları her şeyi öldüren insan şok birlikleri olan Temizlik Ekibi."

"Ne kadar iyiler?" Dugas sordu.

"İyi," dedi Stoyan. "Bire birde bizim için sorun değil."

"Asla bire bir değil," dedi Bale. "Her zaman bizden bir kişi ve onlardan dört kişi olur."

"Temizlik Ekibi harcanabilir," dedi Hugh. "Nez pragmatiktir. Ölümsüzler pahalı, insanlar ucuz."

"Ayrıca," dedi Karen, "Halliday'i gördüm." Bale küfretti.

"Emin misin?" Lamar sordu.

"Eminim," dedi Karen. "O yaptı. Tabii Nez'le birlikte seyahat eden ve yanında bir çift Çin ibikli köpek taşıyan orta yaşlı, siyah saçlı başka bir orospu tanımıyorsan."

"Köpekleri gördün mü?" Felix sordu.

"Gördüm, kokladım, duydum. Bu Halliday." Elara Hugh'ya baktı.

"Beastmaster," dedi. "Roland savaşlarında büyüleri hayvanları kullanmayı sever. O da onun çobanı."

"Ne tür büyüleri canavarlar?" Dugas sordu.

Bale gönüllü olarak, "Üç kafası ve şimşek çaktıran dişleri olan, yolcu gemisi büyüklüğünde bir fil," dedi.

Savannah ona, "Öyle bir şey yok," dedi.

"Var," dedi Stoyan ona. "Adı Erawan. Onu gördük."

Johanna masaya vurdu. Ona baktılar.

"Ciddi misin?"

Stoyan yumruğunu havaya kaldırdı ve başını sallıyormuş gibi aşağı doğru bir hareket yaptı. "Evet" diye işaret ediyordu. Bunu tereddütlü bir şekilde yaptı, ASL öğrenmeye yeni başlayanların bazen kendilerini sorguladıkları gibi.

Johanna ona sırtıttı.

"Bokunun büyüklüğünü görmelisiniz," dedi Bale. "Bir kamyon dolusu."

"Bu bize iki şey söylüyor," dedi Hugh. "Bir, Nez büyü sırasında üzerimize gelecek. İkinci, Roland onun

Bu da Nez'in bunu Roland'a götürdüğü ve Roland'ın da bu savaşı onayladığı anlamına geliyor."

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Lamar. "Nasıl yani?" Savannah sordu.

"Nez bizi görmezden gelmekten memnundu," dedi Hugh. "Bir şey oldu ve bizi sırasının başına geçirdi."

Ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Aberdine."

Herkes ona baktı. Savannah ellerini kaldırdı ve imza işini devraldı.

"Aberdine'i önemli bir büyü gücüne karşı korudunuz," dedi Elara. "Siz yine bir savaş birimisiniz. Bir ordu ve bir tehdit. İsteddiği zaman gelip hepinizi öldürebileceğini sanıyordu ama artık yapamaz."

Hugh'nun gözlerindeki hesaplamayı gördü. Başını iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim. Nez kaleyi neden istediğini hiç açıkladı mı?"

"Hayır," dedi Savannah. "Sadece tekrar tekrar satın almayı teklif etti."

"Belki de burada ihtiyacı olan bir şey vardır?" Stoyan merak etti.

"Ne olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi Elara dürüstçe. "Bunu şimdilik bir kenara bırakalım," dedi Hugh. "Başlamadan önce

Planlama, kaleye girmenin benim bilmediğim bir yolu var mı? Gizli geçitler, gizli tüneller?"

Dugas ona baktı. Elara başını salladı. Evet, o şeyi ona ver. Hugh sinir bozucu bir orospu çocuğu ve piçin tekiydi ama onları sonuna kadar koruyacaktı. Baile şu anda bildiği tek evdi.

Dugas elini cüppesinin içine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı bir kez, iki kez, üçüncü kez açtı ve masanın üzerine yaydı. Siyah mürekkeple yapılmış karmaşık bir çizim büyük kâğıt parçasını işaretliyordu: merkezde bir halka vardı ve bu halkadan çizgiler bir tekerleğin parmaklıkları gibi yayılıyordu. Çizgiler düz başlıyor, sonra kıvrılıyor, kesişiyor ve karmaşık bir labirente dönüşüyordu.

"Neye bakıyorum ben?" Hugh sordu.

"Tüneller," dedi Dugas yardımsever bir şekilde.

Hugh ve yüzbaşılar haritaya baktılar.

"Bunların hepsi bizim altımızda mı?" Hugh haritayı göstererek sordu.

"Evet." Dugas başıyla onayladı. "Sik beni," dedi Hugh. Elara neredeyse gülecekti.

"Neden?" Lamar gözlerini kocaman açarak sordu.

"Onları biz çıkarmadık," dedi Elara. "Biz taşındığımızda zaten buradaydılar."

Hugh ona dik dik baktı. "Bana o lanet tünellerden bahsetmeyi mi planlıyordun?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen."

"Bana şimdi söylemek ister misin?"

"Kalenin altında tüneller var, Hugh."

"İşte burada. Teşekkür ederim." Alaycılık sıvı olsaydı, ayağ bileklerine kadar sıvı içinde olurdu.

"Bir şey değil."

Masanın karşısında birbirlerine ters ters baktılar. Dugas boğazını temizledi.

"Açıklamak istediğiniz başka bir şey var mı?" Hugh sordu. "Biri sihirli bir kelime söylediğinde kapılar açılıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi ona. "Neden bir süreliğine kapılara sihirli sözcükler haykırmıyor ve nasıl sonuçlandığını bana anlatmıyorsun?"

Dugas tekrar boğazını temizledi.

"Seni ilk seferinde duydum," dedi ona.

"Bunlardan herhangi biri gerçekten yüzeye çıkıyor mu?" Hugh parmağıyla haritaya dokundu.

Dugas, "Bilmiyoruz," dedi.

"Birkaç kez haritalarını çıkarmayı denedik ama sonunda geri döndük," dedi Elara. "Yine de tünellerden kaleye giden tek bir yol var ve o da bu halkadan geçiyor." Onun için dairesel tünelin ana hatlarını çizdi.

Lamar, "Bu çok büyük bir güvenlik riski," dedi. "Bu tünelleri gerçekten herhangi bir şey için kullanıyor musunuz?"

Johanna ona, "Tünellere girenler her zaman geri dönmezler," dedi.

Lamar Elara'ya döndü.

"Tünellere girenlerin her zaman geri dönmediğini söyledi."

"Neden?" Hugh sordu.

Elara iç çekti. Keşke bilseydim.

"Bilmiyoruz," dedi Savannah. "Bunun için endişelenmeyin.

Tünelleri biz halledebiliriz."

Hugh öne doğru eğildi. "Bu saldırı şöyle olacak. Saldırı akşam saatlerinde gerçekleşecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" Elara sordu.

"Yıllardır Nez'le dövüşmek için hazırlanıyorum. O bir cimri. Elindeki en genç vampiri üretmek bile elli bin dolara mal oluyor. Aynı anda çok sayıda ölümsüzü sahaya sürerek teslim olmamız için gözümüzü korkutmaya çalışacak. Bunu bir telefon görüşmesi ve bizi teslim olmaya ikna etmek için tasarlanmış bir güç gösterisiyle takip edecek. Bu başarısız olduğunda, öncü birlikleriyle kaleye hücum edecek. Bu gücün psikolojik etkisine ve güneşin battığının, yakında karanlık olacağının ve savunmasız kalacağımızın farkında olmamıza güvenecek. Eğer hendek görevini yaparsa, bu saldırıyı püskürtebiliriz."

"Eğer?" Savannah kaşlarını kaldırdı.

"Eğer," dedi Hugh. "Eğer hendek onları yumuşatmazsa, işler çirkinleşecek. Ancak elli vampirden fazlasını getirmesi pek olası değil. Genelde iki ila üç yüz arasında vampir getirir..."

Elara irkildi. Üç yüz vampir. Bu kadar çok ölümsüzü aklının ucundan bile geçiremiyordu.

"Evet?" Hugh sordu.

"Yok bir şey. Devam et."

"Demir Köpeklerle savaşacağını bildiği için bu sayının en

üst aralığına güvenebiliriz. Bu oldukça

kuvvetlerinin dörtte birinden fazlasını göndermesi pek olası değil. Elli güzel bir yuvarlak sayı ve Nez yuvarlak sayıları sever."

Hugh Baile'in haritasına dokundu. "Hortlak yığınının doğruca ön kapıya gönderecek. Hendek başarısız olsa bile elli vampiri haklayabiliriz. Kan kaybederiz ama onları alt edebiliriz. Bu saldırı başarısız olduğunda, Nez gürültülü ve teatral bir şey yapacak. Canavarları sahaya sürebilir ya da kolundan birkaç büyücü çıkarabilir. Bu yeni tehdit her ne şekilde olursa olsun, dikkatimizi ön ve merkezde tutacak şekilde tasarlanacaktır. Bu arada, savaş başlamadan önce kazmaya başlamış olan ekipleri aşağıdan kale tünellerine giriyor olacak. Vampirler hızlı kazıcılarıdır ve işleri hızlandırmak için özel yardım getirebilir. Biz ön taraftan bize saldıran her neyse onu durdurmaya çalışırken, zombiler kaleye girecek ve bizi arkadan katledecek."

Hugh bakışlarıyla Savannah'yı sabitledi. "Yani, tüneller konusunda endişelenme dediğinde, çok emin olmanı istiyorum."

"Ben hallederim," dedi Elara.

"Tamam," dedi Hugh.

Tartışmak için ağzını açtı ve adamın başka bir şey söylemediğini fark etti. "O zaman anlaştık."

"Nez'e doğrudan saldırabilir miyiz?" Savannah sordu.

"Pek olası değil," dedi Lamar ona. "Bu gibi durumlarda Nez Matadorlardan oluşan bir konvoyla seyahat eder. Bir Matador 8x8 zırhlı personel taşıyıcıdır, dokuz metre uzunluğunda, üç metre yüksekliğinde ve neredeyse üç metre genişliğindedir. Monokok bir V gövdesi vardır, yani burnu ve gövdesi mermileri saptırmak için eğimlidir."

Lamar sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde önünde tuttu ve sağ elinin parmak uçlarını ona dokundurarak yanlamasına bir V harfi oluşturdu.

"Önde bir sürücü ve yolcu oturuyor ve arkada on kişiye kadar personel taşıyabiliyor. Dördüncü seviye zırh, askıya alınmış koltuklar, patlamayı azaltıcı zemin, her şey var. Yapabilir

İki metrelik bir hendek açıyor, bir metre derinliğindeki bir dereden geçiyor, basamakları ve dik tepeleri tırmanıyor ve kendi boyutundaki bir araç için çok hızlı dönüyor. Teknoloji sırasında bir rüya gibi çalışıyor, ancak büyü sırasında da tıklar tıklar ilerliyor. Aynı zamanda, ya bir 50 kalibrelik ya da büyümlü bir balista, tercihinize bağlı. Nez'in onlardan bir filosu var."

"Eskiden bizde de vardı," dedi Stoyan. "Uzun lafın kıyası, Matadorlara elimizdeki hiçbir şeyle ulaşamayız. Muhtemelen üzerine yukarıdan bir taş atıp onu ezebiliriz ama bunu yapacak kadar hassas bir mancınığımız yok."

"Kuzeydoğu tarafından yaklaşma konusunda bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedi Hugh. "Köşedeki kulede bir kuşatma motoru eksik. Özel parçalar gerektiriyor."

"Bu bir bütçe sorunu mu?" Elara sordu.

Hugh, "Hayır, bu bir müsaitlik sorunu," dedi.

"Lexington'dan sipariş ettik," dedi Lamar. "Bunun için ele geçirdiğimiz bir miktar gümüşü takas ettik. Zamanında hazır olmayacak."

"Bunu okçularla telafi etmemiz gerekecek," dedi Hugh.

"Orada bazı tahkimatlar kazabiliriz," dedi Stoyan. "Bu Temizlik Ekibini yavaşlatabilir ama vampirlere karşı hiçbir şey yapamaz."

Savannah, "Arapsacı otu ekebiliriz," dedi.

İyi fikir. Elara Johanna'ya döndü. "Ne kadar paramız var?"

"Yeter," diye imzaladı Johanna.

"Bu arapsacı otu bir vampiri tutabilir mi?" Bale

sordu. "Evet, eğer yeterince varsa," dedi Dugas.

"Nereye dikilmesini istersiniz?" Savannah haritaya doğru eğildi.

Danışmanların geri kalanı eğildi ve Elara Hugh'un gözleriyle buluştu.

Üç yüz vampir. Ona göz kırptı.

Nedense bu göz kırpma onu dehşete düşürmüştü. Gözlerini devirdi ve haritaya bir göz atmak için öne doğru eğildi.

ELARA ailelerin listesine baktı. Etrafındaki bailey hayatla doluydu, insanlar sağa sola gidip geliyor, solmakta olan akşam ışığından yararlanabildikleri kadar yararlanmaya çalışıyorlardı. Son teslim tarihine kadar iki günleri vardı, ama Nez'e daha fazla güvenilemeyeceğine hep birlikte karar verilmişti, bu yüzden insanları aşamalı olarak kaleye çekiyorlardı. Önce bakıcıları olan çocuklar, sonra yaşlılar ve en sonunda da sağlıklı yetişkinler. İlk dalgayı soldaki barakalara sıkıştırdı ve Demir Köpekler onlara katıldığında burayı yeniledikleri için tüm yaşamın kaynağına şükretti. Barakalar dolunca, bir sonraki dalgayı kalenin arkasındaki hizmet binalarına, ardından da yaşam alanlarına dönüştürdükleri şapel binasına yerleştirdiler. Baile o kadar kalabalıktı ki, tıklım tıklım doluydu.

"Şapel tamamen dolu mu?" diye sordu.

"Neredeyse," diye imzaladı Johanna.

Elara iç çekerek listeyi inceledi. "Uyku tulumlarını kale koridoruna koymaya başlamamız gerekecek. İkinci katta-"

Johanna onun koluna dokundu. Elara başını kaldırdı. Serenity Helton etrafındaki insanların koşuşturmasından habersiz, yüzünde boş bir ifadeyle onlara doğru yürüyordu. Elara'nın yüreği ağzına geldi. Aceleyle ilerledi ve Serenity'nin ellerini tuttu. "Ne oldu?"

Kahin gözlerini kırpmadan ona baktı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

Johanna Elara'nın kolunu tuttu. "Geliyorum!"

Şimdi!" "Ne?"

"Tekrar tekrar 'geliyorlar' diyor!"

Son birkaç gündür Elara'yı kısıpaca alan endişe, kavurucu bir telaşla patladı.

"Acele et," diye fısıldadı, sesi tüm şatoya yayılıyordu.
"Geliyorlar. Acele edin."

İnsanlar dağıldı. Köyde bir çan çaldı. Hugh köşeden koşarak geldi.

Serenity'yi göstererek, "Nez geliyor," dedi.

Kahine bir bakış attı ve emir yağdırarak geri döndü. Elara dış duvara çıkan basamakları tırmandı ve ardından yan kulenin tepesine çıktı. Buradan tüm köyü görebiliyordu. İnsanlar koşarak kaleye akın ediyordu.

Johanna'ya döndü. "Magdalene'i bul. Onu tünellere götürün."

Johanna koşarak uzaklaştı.

İnsanlar Baile'ye koşarken köy boşaldı.

Hadi, diye içinden ısrar etti. Hadi, hadi.

Demir Köpekler kapıdan dışarı akarak tahliye edilenleri koruyan bir koruma hattı oluşturdu. Kalenin tepesinde ve kulelerde balistalar ve mancınık ekipleri devasa kuşatma silahlarını çalıştırıyordu. Topçu ekipleri büyümlü okları hazırlarken neredeyse hep bir ağızdan söylenen ilahileri duydu.

Şekil değıştirenler ormandan fırlayıp son sürat kaleye doğru koşmaya başladılar - Hugh'un gözcüleri geliyordu.

Saniyeler, kalbinin atışını yankılayarak **a k ı p** geçti. Hadi ama.

Yaratıklar kötücül bir nehir gibi ormandan akıyor, ağaç gövdelerinin arasından dereler halinde akarak çimenleri sular altında bırakıyordu. Vampirler. Yüzlerce ve yüzlerce vampir, yeşil, mavi ve kırmızı güneş kremine bulanmış.

Demir Köpekler silahlarını kınından çıkardılar.

Kapılara doğru koşan insanları umutsuzca ayırmaya çalıştı. Herkesi aldılar mı? Kayıp biri var mıydı? Bilemiyordu.

Vampirler gelmeye devam etti, bir hilal şeklinde genişledi, birbirine karışarak korkunç bir kütleye dönüştü,

Korkunç, var olmaması gereken büyü kokan. Sonsuz.

Hugh haklıydı. Eğer uyarı almamış olsalardı paniğe kapılabilirlerdi. O bile, tüm gücüyle, bir ürpertiyle savaşmak zorunda kaldı. Birkaç saat içinde güneş batacak ve canavar sürüsü kalenin üzerinden geçecekti. Yanındaki Johanna parmaklarını yumruk yapıp sıktı ve tekrar gevşetti.

Tahliye edilenler yavaşladı. Herkesi aldılar mı? Endişe içinde kaynıyordu. Zihnini odaklamak için vampirleri saymaya çalıştı. Üç, beş, sekiz, on...

Hugh merdivenlerden koşarak çıktı ve yüzünde sert bir ifadeyle onun yanında belirdi.

"Haklıydın," dedi ona.

Hugh ona, "Bu gün uzun zamandır geliyordu," dedi.

Beth kuleye doğru koştu. "Sana bir telefon var." "Nez mi arıyor?"

"Evet, hanımefendi."

"Tam zamanında," dedi Hugh. "Bakalım onu kızdırabilecek misin? Sinirlendiğinde sağlıklı düşünemez."

"Bunu yapabilirim."

"Oh, biliyorum yapabilirsin. İyi eğlenceler, aşkım."

Elara döndü ve kendini yavaş hareket etmeye zorlayarak merdivenlerden aşağı indi. Telefona ulaşması ne kadar uzun sürerse, onlara o kadar zaman kazandırıyordu. Sonunda ön büroya ulaştı. Lamar ve Dugas telefonun başında bekliyorlardı.

Elara telefonu aldı. "İki gün erken geldin."

"Takviye yapıyordunuz," dedi Nez klinik bir hassasiyetle.

"Bir anlaşmamız vardı. Siz onu bozdunuz. Basit bir teslim tarihine uyamıyorsanız, diğer anlaşmalara uyacağınızın garantisini nasıl verebilirsiniz?"

"Kan dökülmesini önlemek için size son bir şans veriyorum. Halkınızın kaderini düşünün. Çocukların hayatını düşünün. Duvarı temizledikten sonra kimsenin güvenliğini garanti edemem."

"Beni dinlemiyorsun," dedi ona. "Geldiğin yere geri dön ve iki gün içinde geri gel. Anlaşmamız buydu. Bunu benimle yaptın ve ben de seni buna bağlı tutacağım."

Telefonu inanılmaz bir sessizlik kapladı. Lamar sırtıttı. "Buna pişman olacaksın," dedi Nez.

"Hayır," dedi ona. "Ama yapacaksın. Her şeyi biliyorsun. Benimle pazarlık yapmak istiyorsun ama sana güvenilemeyeceği çok açık."

"Gerçekten geri çekilmemi ve iki gün içinde geri gelmemi mi bekliyorsunuz?"

"Evet."

"Hayır."

"Pazarlık yapma yetkin var mı Landon?" "Tüm yetkiye sahibim."

"Bana öyle gelmiyor. Anladığım kadarıyla Nebraska'daki Hayville ile pazarlık yapmışsınız ve sonra kasaba yanıp kül olmuş."

Nez'in sesi kesik kesik, her kelimesi jilet gibi keskin çıkıyordu. "Hayville'i ben yakmadım. Kocan yaktı."

"Kesinlikle. Hangi anlaşmaları yaptığın önemli değildi, çünkü senin üstünde kararları veren daha yüksek bir otorite var. Sen bir hizmetkârsın, Landon. Yüceltilmiş bir uşak. Biz evimizi savunuyoruz. Sen sadece emirleri yerine getiriyorsun."

Dugas elini ağzına kapattı.

"Sana kızgın bile değilim, Landon. Herkesin yapması gereken bir işi var. Ama bir daha pazarlık yapmaya çalışarak vaktimi boşa harcama. Bunu yapacak gücün yok."

"Kalenin alacağım," dedi Nez. Sesi kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Onu tuğla tuğla parçalayacağım. Sonra da saldırıdan sağ kurtulan her erkek, kadın ve çocuğun boğazını bizzat keserken sana izleteceğim."

"Hugh Hayville'i neden yaktı biliyor musun? Çünkü sen bunu yapamazdın. Benim kocam senden daha iyi."

"Sen aptal bir fahişesin."

"İşte nezaket maskesi gidiyor. Roland'ın sadece iki Savaş Lordu vardı ama sen Altın Lejyon'un yirmi üçüncü Legatus'usun. Neden biliyor musun? Çünkü Hugh askerleri tarafından sevilirken sen Ölülerin Efendileri tarafından aşağılanıyorsun. Emrindeki her adam onun için ölürken, sana hizmet eden insanlar sırtına bir bıçak saplamak için sabırsızlanıyor."

"Ölmenizin haftalar alacağından emin olacağım."

"Hugh daha iyi bir general, daha iyi bir savaşçı ve daha iyi bir adam. Sen ikinci en iyisin. Her zaman ikinci en iyi olacaksın. Yerin doldurulabilir. Bir gün yardımcılarından biri seni öldürüp yerine geçecek ve Roland gözünü bile kırpmayacak, oysa Hugh türünün tek örneği. Oh ve onun aleti seninkinden daha büyük."

Bir bağlantı kesme sinyali aramayı
kesti. Lamar alkışladı ve eğildi.

Telefonu yerine bıraktı ve duvara geri döndü. Kendisiyle kule arasında büyü yapamayacak kadar çok insan vardı, bu yüzden aceleyle yürüyerek bailey'i geçti, merdivenlerden yukarı çıktı ve Hugh'nun beklediği yan kulenin tepesine geri döndü. Ağaç sınırından önceki tüm açıklık ölümsüzlerle doluydu.

"Nasıl geçti?" Hugh sordu.

"Ağzından köpükler saçıyor." "İşte benim kızım." Ona sırtıttı.

Geride kalanların sonuncusu da kapılardan geçmeyi başardı. Demir Köpekler de onları takip etmiş ve devasa asma köprü yükselerek girişi kapatmıştı.

Bir vampir kümesi ölümsüzlerin ana kütesinden fırladı ve dağıldı; haçlara bağlı, belden yukarısı çıplak iki kişi ortaya çıktı. Soldaki bir kadındı ve Demir Köpek üniformasının siyah parçalarını giyiyordu. Sağdaki ise yere yığılmış, gri kıvrıkcık saçları kanla lekelenmişti.

Oscar.

Olama

Z.

ELARA, NEZ'I GERÇEKTEN KIZDIRDI.

Normalde Nez rehineleri geride tutar, doğru zamanda onları pazarlık kozu olarak kullanıp kullanamayacağını görmek için beklerdi ama bunun yerine, karşılık verme ihtiyacıyla gözü dönmüş bir şekilde onları gözünün içine soktu. Ona her ne söylediye, bunun için onu cezalandırmak istiyordu.

Haçın üzerindeki yalnız Demir Köpek vampirlere ters ters baktı. Irina. Kasabanın güney ucunda, arkada keşif yapıyordu. Bu da kazı ekibinin onu muhtemelen yakaladığı anlamına geliyordu. Nez güneybatıdan kazıyor olmalıydı.

Hugh'nun içinde öfke kaynıyordu. Irina'yı kaybetmekten nefret ediyordu, onun hayatının sona ermesinden nefret ediyordu, onu alan kişinin Nez olmasından nefret ediyordu. Keşke o piçi ele geçirebilseydi. Hugh ölümsüzlerin arkasındaki ormana baktı. Nez dışarıda bir yerlerde Matador'unda kahvesini yudumluyordu.

Ön keşif ekibinden de kimse gelmemişti. Doğu ve Batı ekiplerinden gözcüleri görmüştü ama Kuzey'den hiç kimse yoktu. Bu da hiçbirinin hayatta kalamadığı anlamına geliyordu.

Onun yanında Elara tamamen hareketsiz kalmıştı. Gözleri kısılmış, çarmıhtaki yaşlı adamla arasındaki mesafeyi ölçüyordu. Tarlaya doğru koşmayı düşünüyordu. Adam elini omzuna koyarak onu yerinde sabitledi.

"Hayır."

Onu görmezden

geldi. "Elara!"

Kadın dönüp ona baktı ve adamın içine bir soğukluk yayıldı.

Gözleri bembeyazdı.

"Çok fazla ve çok uzak," dedi ona.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Savannah'nın sesi arkalarındaki bailey'in gürültüsünü kesiyordu. "Duvara! Duvara gelin!"

Etraflarındaki köylüler merdivenleri tırmanarak duvara

doğru akın ediyordu. Erkekler, kadınlar, küçük çocukları kaldıran ebeveynler.

Omuzlarında çocukları, geçit töreni yapar gibi sraya dizilmişler, haçların üzerindeki iki kişiye izliyorlardı. Sıymayanlar kaleye koştu ve perde duvara ve balkonlara dizildi. Daha fazlası bailey'de bekliyordu.

"Başka tarafa bakma," diye seslendi Savannah.

Dugas diğer taraftan, "Tanıklık etmeli ve hatırlamalısınız," diye bağırdı.

Gidenler hareketsiz ve sessiz kaldılar. Hugh'nun ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bakışlarında doğal olmayan bir şey vardı, aşağıdaki lmszleri yargılıyorlardı.

Yaşlı adamın yanında oturan vampir ayağa fırladı. Orak pençeleri parladı ve onu göğüs kemiğinden beline kadar parçaladı. Bağırsaklar etrafa saçıldı, grotesk çelenkler halinde vücudundan sarktı. Adam kısa, gırtlaktan gelen bir sesle çığlık attı. Elara kılını bile kıpırdatmadı.

Duvardan hiç ses gelmedi. Onlar da tıpkı onun gibi sessiz tanıklık ederek baktılar.

"Başka tarafa bakma," dedi Savannah sessizliğin içinde. "İzle ve hatırla," diye yineledi Dugas.

Yaşlı adam çığlık çığlığa bağırdı.

İkinci bir vampir Demir Köpek'in karnını yırtarak i organlarını döktü. Irina uludu. Demir Köpekler'in savaşa at sürerken çıkardıkları uzun ulumaydı bu. Kalenin içinden bir uluma korosu cevap verdi, Köpekler kendi ulumalarını onaylıyordu.

Hugh döndü ve Yvonne'u batı kapısı kulesinin tepesinde buldu. Bakışları birleşti.

Okçuluk komutanı geri döndü. İki arbalet oku havayı yardı, sihirle parlıyordu. İlki Oscar'ın boğazına saplandı. İkincisi Demir Köpek'in göğsüne saplandı. Büyülü oklar vızıldadı ve patladı. Yvonne'un yanındaki iki kişi yaylı tüfeklerini indirdi. İçlerinden biri, zayıf ve kısa boyluydu, ona baktı ve Hugh Alex Tong'u tanıdı.

Duvar sessiz kaldı.

"Adı Landon Nez," dedi Elara, sesi kalabalığın arasından süzülerek.

Köylülerden bir ilahi yükseldi.

"Landon Nez."

"Landon Nez."

Binlerce boğazdan duygular döküldü, öfke ve kızgınlık öfkeli bir karışıma dönüştü. Çocuklar bile slogan atıyordu. Hugh, Stoyan'ın başka bir kulede çılgın gözlerle etrafına bakındığını gördü.

"Biz biriz," diye fısıldadı Elara onun yanına. "Biz Ayrılanlar'ız."

Kolektif ilahiden bir şeyin yükseldiğini hissetti; vahşi, öfkeli ve hayal edilemeyecek kadar eski bir şey.

"Landon Nez."

Duvar boyunca uzanan hava aniden ısınmış gibi kalabalığın üzerinde bir parıltı toplandı. Kenarı ona değdi. Kafasının içinde hayalet ulumaları yankılandı ve ilkel, vahşi bir hırıltıya dönüştü. İçgüdüsel olarak geri çekildi.

"LANDON NEZ."

Görünmez şey duvardan kurtuldu ve kendini ağaçlara doğru fırlattı. Ağaçlar sanki görünmez bir el tarafından kavranmış gibi sarsıldı. Kuşlar çığlık atarak ormandan fırladı. Bir şey gümbürdedi, metal vınladı ve bir siren çaldı. Sesi tanıdı - Halkın Zırhlı Birlik Nakliye Araçlarına aitti.

Elara onun yanında, dişlerini sıkmış bir halde duruyordu.

Tamam. Her şey sırayla. Bu savaşı kazanacak ve sonra onun ne olduğunu, kendisini ve halkını neyin içine soktuğunu anlayacaktı.

"Onu yakaladın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi, yüz ifadesi sertti. "Ama kafesini salladık."

Aşağıdaki alanda vampirler tamamen hareketsiz kaldılar. Yönlendiriciler emirleri beklerken standart protokol buydu. Nez şaşkınlığını üzerinden atana kadar sadece birkaç dakikaları vardı.

Bir saldırı geliyordu.

"Üniformalı olmayan herkes duvardan insin!" Hugh kükredi.

Ses patlaması onu şaşırttı ve Elara sarsıldı.

Köylüler merdivenlerden aşağı koşarak dağıldılar.

"Nerede olacağınızı biliyorsunuz!" Elara seslendi.
"Yerlerinize!"

Savannah ve Dugas insanları binalara doğru sürdüler.

Hugh'nun yanında Sam ağzını boruya dayadı ve tiz bir nota üfledi. Demir Köpekler duvarda yerlerini aldılar ve halkının akıntısına karşı savaştılar.

"Topçular, ateş serbest," diye emretti Hugh.

Sam yeni bir nota üfledi, sert bir savaş çağrısı. Balyozlar gıcırdadı, devasa yayların telleri titredi ve büyülü oklar çığlık atarak havayı yırttı. Birkaç ölümsüz sarsıldı, aniden kazığa oturtuldu. Çoğu kaçmıştı ama zümrüt yeşili ok başları büyüyle patlayarak toprak, taş ve cılız bedenler fırlattı.

Vampir dalgası ağaçlar tepeye çıkmadan önce açıklıkta toplandı ve Baile'e doğru ilerledi. Korku Elara'nın ensesini delip geçti.

Elliden fazla vardı. Olmak zorundaydı.

Kapı kulesinin tepesindeki Demir Köpeklerden biri etrafında döndü. Hanzi mavi mürekkeple çizilmiş yüzünü kaplıyordu. Büküldü, su gibi esnek ve akışkandı ve tek ayağının üzerinde durdu, tüm ağırlığı bükülmüş arka bacağındaydı, sağ bacağı önünde bir açıyla bükülmüştü, ayak parmakları yere zar zor değiyordu. Sağ kolu gökyüzüne doğru uzanıyordu, eli sanki bulutlara doğru bastırmaya çalışıyormuş gibi yataydı. Dirseğinden bükülmüş sol kolu göğsünü koruyordu.

Kalenin tepesindeki devasa mancınık vınladı. Küçük bir araba büyüklüğünde bir kaya başlarının üzerinden fırladı. Hortlaklar dağıldı ve saflarında bir delik açıldı. Taş deliğe çarptı.

Kadın bir kırbaç gibi hızla hareket etti, yeni bir poza girdi ve tek bir kelime söyledi.

Taş turuncu renkte titreşti ve patladı. Kaya şarapnelleri ölümsüzlerin üzerine yağdı. Bazıları düştü ama daha fazlası hızla geliyordu, çirkin, bükülmüş kertenkeleler gibi ileriye doğru koşuşturuyorlardı.

Balistalar daha fazla ok fırlattı. Hava büyüdü duman kokuyor, harcanan büyü enerjisiyle çatırdıyordu. Sanki patlamalardan, çığlıklardan ve savaş borularından oluşan büyü bir fırtınaya yakalanmış gibi hissediyordu. Bu fırtına onu bir şeyler yapmaya, kaçmaya, çığlık atmaya, öldürmeye çağırıyordu. Hugh'ya baktı. Yanında duruyordu, bir kaya gibi hareketsizdi, yüzü neredeyse rahatlamıştı.

"Okçular, istediğiniz gibi ateş edin." Boru uludu.

Vampirlerin ilk sırası hendeğe atladı ve battı. Teker teker suya dalıp gözden kaybolurken, okçular da onları ok yağmuruna tuttu.

Daha iyi **görebilmek** için korkuluğa yaslandı.

Her şey bu ana bağlıydı.

Hiçbir şey yok. Sadece durgun su.

Hugh öne doğru eğildi, ifadesi donuktu.

Hendeğin derinliklerinden bir parça koyu kırmızı yüzeye çıktı. Su kaynadı ve renk kayboldu.

Saniyeler yavaş ve akıcı bir şekilde geçip gitti. Bir.

İki.

Beş.

On.

Hareketsiz durmak için kendisiyle savaştı. On beş.

Hendeğin iç kenarındaki su girdaplandı. Bir vampir ortaya çıktı. Kendini ileri doğru sürükledi, hareketleri yavaştı, uzun kaslı bir koluyla uzandı, pençelerini duvara geçirdi ve kendini yukarı çekti. Onu izledi

Yavaşça tırmanıyordu, her esneme bir çabaydı. Artık neredeyse tam altındaydı.

Elara geri çekildi.

Hortlak kendini duvarın üzerinden kuleye attı. Taşların üzerine ağır bir şekilde indi. Gövdesindeki et sanki derisinin altında sıvı birikmiş gibi sarkmıştı.

İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Vampir sallandı.

Hugh bir adım öne çıktı, kılıcını çekip tek bir patlayıcı hamleyle saldırdı. Siyah kılıç vampirin gövdesini keserek ikiye ayırdı. Siyah, kötü kokulu sıvı duvara fışkırdı. Hortlağın üst yarısı hendeğe doğru yuvarlandı.

Hugh alt yarısını bacağından yakaladı ve duvardan aşağı fırlattı. Bunu bir sıçrama izledi.

Karanlık su birikintisinin yanından geçip duvarın üzerinden baktı. Hendek boyunca vampirler yavaş ve titreyerek duvara doğru sendeliyordu. Bazıları daha hızlı, bazıları daha yavaş hareket ediyordu.

Kan kırmızısı kıvılcımlar ağaçlardan fırladı, tersine bir meteor yağmuru.

Hugh onun elini tuttu ve sarsarak yere düşürdü, vücuduyla onu sardı. Kırmızı bir füze havada çığlık atarak ilerledi, bailey'e indi ve patladı. Baile'in duvarları titredi. Kırmızı ateş sollarındaki duvara sıçradı ve bir Demir Köpek keskin bir çığlıkla parıltının içinde kayboldu. Etraflarındaki sihirli füzeler tiz bir vınlamayla Baile'in taşlarına çarparak düştü.

Elara kendini küçültmeye çalışarak duvara yaslandı.

Hugh ona sıırttı. "Eğlenceli!"

Adam manyağın tekiydi. Çılgın bir deliyle evlenmişti.

Sanki bir tanrı devasa bir trompet çalmış gibi derin bir feryat kaleyi sarstı.

Hugh başını kaldırdı ve kadın onun altından kıvrılarak görmeye çalıştı.

Ağaçlar kırıldı, ayrıldı. Ağaçların tepeleri arasında bir şey yılan gibi kıvrılıyordu; sallanan ve kıvrılan uzun, karanlık bir şey. Bir ağacı yakaladı ve onu yerden çekerek yan çevirdi. Kök yumağından aşağı toprak parçaları yağdı. Ağaç kenara uçtu ve Elara boşluktan hareket eden bir karanlık gördü. Önce sola, sonra sağa eğildi, hâlâ orman tarafından gizleniyordu. Beş ayak genişliğindeki gövdeler kürdan gibi kırıldı ve dalları da beraberinde taşıyarak kenara çarptı ve yerini inanılmaz büyüklükte bir şeye bıraktı. Ormanın tepesiyle aynı hizada, küt bir baş ortaya çıktı ve her biri bileği kadar kalın, örgülü altın iplerden oluşan bir ağla taçlandı. Etin içine gömülü parlak mavi bir mücevher alnın ortasında, ağın bir noktaya geldiği yerde duruyordu. İki baş daha ona katıldı ve ortaya bir yaratık çıktı. Her biri geniş kulaklarla çevrili üç kafası vardı. Altı fildişi dişi havaya fırlamıştı, her biri bir kamyonu delip götürecek kadar büyüktü. Postu simsiyahtı, sanki akşam güneşini yutmuş gibiydi.

Erawan.

Devasa fil ileri doğru bir adım attı. Boynundaki zırhlı kabin sallandı. Bacaklarının etrafına devasa bir zincir sarıldı. Yer sarsıldı. Yıldırımlar Erawan'ın postu boyunca elektrik mavisi patlamalar halinde sıçradı ve bu patlamaların ışığında Elara filin postunu boydan boya geçen uzun beyaz yaralar gördü.

Silahlı insanlar, bir devin yanındaki karıncalar gibi ormandan çıktılar ve kaleye doğru ilerlediler. Tepesinde, tepeyi kaplayacak kadar büyük bir yağmur bulutu kaynıyordu. Aniden sona erdi ve bulutun ötesinde gökyüzü akşamın ilk saatlerindeki berrak ve güzel maviliğe büründü.

"Elara," diye seslendi Hugh.

Erawan'ın zihninin bir fırtına bulutu gibi karanlık ve çalkantılı olduğunu hissetti. Onu çağırıyordu.

"Elara!"

Uzandı ve gücünün bir parçasıyla fırtınanın kenarına dokundu. Acı zihninde patladı, görüntüler

birbiri ardına patlıyor: dişlerin üzerinde kan, ayakların altında cesetler, trompet çığlıkları, muazzam ağırlık altında çöken et ve kemik, bir evin duvarına çarpan ve beton tozu, kan ve yağmurla çizgili olarak ortaya çıkan alın, parçalanmış ve yıkılmış binalar, savrulmuş ve ezilmiş insanlar, acı, zincirler ve kan, koku, his, insan kanının canlı kırmızısı.

"Tatlım!" Hugh onun kulağına hırladı.

Sarsılarak teması kesti ve elini ağzına kapattı. Yaşadığı dehşet onu lekeledi.

Hugh kızın omzunu kavrayarak onu kendisine doğru çevirdi. "Bu büyük bir dikkat dağıtıcı. Nez onu sonuna kadar kullanacak. Eğer kazı ekibi yaklaşıyor olmasaydı onu konuşlandırmazdı. Sana tünellerde ihtiyacım var."

"O ilahi."

"Ne?"

"Erawan. O ilahi."

"Evet, biliyorum. Tüneller,
Elara." "Onu öldüremezsin."

Hugh onun omzunu sıvazladı. "Elbette yapabilirim. Yapabilirim ve yapacağım."

"Hayır!" diye çaresizce onun elini tuttu. "O köleleştirildi. O acı çekiyor. Onu öldüremezsiniz."

Gözlerini ona dikti. "Elara, beni öldürüyorsun. Bu dev bir fil ve beş dakika içinde duvarlarımızı yıkacak."

"Bu onun suçu değil!"

Hugh uzun bir süre gözlerini sıkıca kapattı.

"Onu öldürmeyeceğine söz ver. Bana söz ver Hugh, ben de tünellere gideyim. Lütfen!"

Hugh gözlerini açtı, yumruğunu sıktı, açtı ve "Tamam" dedi.

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı. "Şimdi lütfen tünellere gidin."

Merdivenlerden aşağı koştı. Arkasından Hugh kükredi.
"Dugas'ı bulun! Bana o lanet druid'i getirin!"

ELARA ACELEYLE MERDIVENLERDEN AŞAĞI İNDİ. Dolambaçlı taş merdiven kıvrıldı, gittikçe alçaldı ve sonunda ağır ahşap ve metal bir kapıda son buldu. Kapı ardına kadar açık duruyordu. Elara içeri doğru yürüdü. Duvarları ve zemini taştan, yuvarlak bir oda bekliyordu. Duvarlarda meşaleler ve fey fenerleri parlıyor, odayı elektrik ampullerini utandıracak kadar çok ışıkla dolduruyordu. Duvarı eşit aralıklarla delen dört kemerli kapı, odadan çıkıp odayı yarım daire şeklinde çevreleyen dairesel bir koridora açılıyordu.

Yerin ortasında on iki yaşında sarışın bir kız bağdaş kurmuş, oyuncak ayısına tutunarak oturuyordu. Johanna onun yanında duruyordu.

Elara da onlara katıldı. "Bir şey var mı?"

"Üç." Magdalena üç parmağını kaldırdı. "Biri burada." Tam ileriye işaret etti. "Biri orada." Parmak hafifçe sağa doğru hareket etti. "Ve bir tane de şurada." En sağa.

Üstlerinde bir şey gümbürdedi. Elara yukarı baktı.

"Neler oluyor?" Johanna imzaladı.

"Fil," diye açıkladı Elara ve Magdalena'nın yanına çömeldi. "Ne kadar uzaktalar tatlım?"

Magdalena ayısına sarıldı ve konsantre oldu. "Yaklaşıyorlar. Hızlılar. Çok hızlılar."

Vampirler. Olmak zorundaydı. Vampirleri öldürmek çaba gerektiriyordu. Bir insanın ruhunu söküp çıkarmak kadar kolay değildi. Mrogları basit bir dokunuşla öldürebilirdi. Yaşayan ölümlere konsantre olması gerekiyordu. Elara derin bir nefes aldı. Onları hiç toplu halde öldürmek zorunda kalmamıştı.

Bir gümbürtü daha. Tavandan bir toz pufu koptu.

"Bir koridora girmişler," dedi Magdalena. "Hâlâ uzaktalar ama şimdi daha hızlı geliyorlar. İşte orada." İşaret etti

en sağa.

Elara Johanna'ya baktı. "Onu dışarı çıkarın ve kapıyı kilitleyin."

Johanna başını salladı. "Hayır."

"Evet. Senin gücüne ihtiyacımız olabilir. Eğer beni geçebilirlerse, son savunma hattı sizsiniz."

"İstemiyorum."

"Johanna, bugünle ilgili hiçbir şeyin istekle ilgisi yok. Gücünüz hayati önem taşıyor. Bunu sadece son çare olarak kullanacağız." "Git," dedi vurgulamak için.

Hızlı adımlar arkalarındaki merdivenlerde yankılandı. Bale topuzunu taşıyarak odaya koştu. İkisi erkek, ikisi kadın dört Demir Köpek onu takip etti. Çılgınların en iyileri.

"Burada ne yapıyorsun?" Elara sordu. "Biz size destek oluyoruz," dedi Bale.

Hugh destek göndermişti.

"Gidin," dedi.

"Üzgünüm hanımefendi, bunu yapamayız. Emirlerinize itaat edeceğiz ama kalmak zorundayız," dedi Bale.

"Neden korkuyorsun, Bale?" diye sordu ona.

"Hiçbir şeyden," dedi.

"Bugünden sonra korkacaksın," dedi.

Vahşi savaşçı gürzünü kavradı. "Emirlerimizi aldık."

"Ne söyledi?" Johanna sordu.

"Hugh onu beni koruması için gönderdi."

"Geliyorlar," dedi Magdalena. "Çok yakındalar."

"Onu hemen dışarı çıkarın," diye Johanna'ya işaret etti Elara. "Kapıyı kapat. Bunu benim için yap. Lütfen."

Cadı Magdalena'nın elinden tuttu ve onu dışarı çıkardı. Kapı kapandı ve ağır metal çubuk gümbürdeyerek yerine oturdu.

"Duvara yaslan," dedi Elara. "Hareket etme. Konuşma."

Bale ağzını açtı.

"Kocam sana emirlerime itaat etmeni söyledi. İtaat et."

Demir Köpekler kapının iki yanındaki duvara yaslandılar. Elara doğruldu. Büyüsü içinde çözüldü.

İlk vampir kapının arkasından yanlamasına fırladı, grotesk bir gölge, bir hayalet gibi sessizdi.

Bileziği sol bileğinden çıkardı ve yere bıraktı. Metal bazen araya giriyordu.

Koridora daha fazla ölümsüz doluştu.

Parmakları evlilik yüzüğünün üzerinde durakladı. Yüzüğü kavradı, çıkardı ve Bale'e uzattı. Berserker avucunu uzattı. Kadın yüzüğü avucunun içine bıraktı. "Bunu benim için sakla."

"Evet, hanımefendi."

Öndeki vampir bir adım öne çıktı. Ağzını araladı ve keskin bir erkek sesi duyuldu. "Anlamsızca kan dökmeye gerek yok. Sayıca üstün olan biziz."

Onlara nasıl görüldüğünü biliyordu. Beyazlar giymiş, özellikle iri ya da heybetli olmayan tek bir insan kadın. Kolay bir hedef.

"Arkanı dön." Elara metal tokayı saçlarından çekti ve saçları omuzlarına döküldü. "Gidin ve zihinleriniz hayatta kalsın."

"Üçüncü takım," dedi vampir. "Düşmanlara saldırın."

Elara büyüsünü çekti ve onunla yere vurarak odayı gücüyle ıslattı. Taşlardan eterik dumanlar kıvrıldı ve beyaz renkte parladı. Duvarlar sarsıldı. Beyaz elbisesinin etekleri büyüünün kıvrımları içinde eriyerek onunla birleşti ve insanlar ona isim vermeden önce kadim olan gücü kabul etti.

Bu onun bir parçasıydı. Ama kendisinin onun bir parçası olmasına asla izin vermezdi.

İlk ölümsüz ona doğru hamle yaptı. Onu sıçrayışının ortasında yakaladı. Orada asılı kaldı, boğazı avucunun içindeydi, yol göstericisi sersemlemişti. Sonra ağzını açtı ve ona gerçek dişlerini gösterdi,

Ve vampirin zihninin arkasındaki insan ılık attı, sesinin yankısı ölümsüzün boğazından dışarı döküldü.

Kırmızı büyü­lü ateş topu kalenin duvarından sıçradı ve patlayarak Cızırdayarak yere düştü. Hugh ellerini uzatarak büyü­yü önünde yatan dört kabarmış cesetten ikincisine yönlendirdi. Mavi parıltı en yakınındaki Demir Köpek'i yıkadı. Ken Gamble çaresizce kısa nefesler alıyordu, koyu renkli derisi kabarmış ve yırtılmıştı.

Üçüncü derece yanıklar, arka boyun, üst sırt, sol üst göğüs, sol alt sırt ve hem üst hem de alt ekstremitelerin dorsal tarafı... Büyü­yü batırdı ve pişmiş dokuları onardı.

Nez bombardımana devam etmişti. Erawan'ın cüssesi Matadorlarının üzerine yerleştirilmiş balistaları biraz engelliyordu ama etrafından ateş etmek için yayılmış olmalıydılar. Fil sürünerek ilerliyordu. Nez zaman kazanmaya çalışıyordu.

Elara hallederdi. Bale yardım ederdi.

Hugh kuzey tarafındaki kulede motorunu ve mürettebatının yarısını kaybetmişti. Diğer yarısı ise önünde yerde inliyordu.

Bir başka patlama kümesi geçit kulelerini boğdu. Hugh topçuları kontrol etmek için boynunu büktü. İki mancınık da hâlâ ayaktaydı.

Demir Köpek'in nefes alış veriş­i düzleşirken, derisi sıyrılarak yeni ve sağlıklı bir tabaka ortaya çıkardı. Hugh sıradaki Iris'e doğru ilerledi. Ken ayağa kalktı.

Hugh ona, "Geçit mürettebatını takviye edin," dedi.

Demir Köpek ayağa kalktı, kılıcını kaptı ve kapıya doğru koşmaya başladı.

İkinci derece yanıklar, yüz, boyun, göğsün üst kısmı...

Kolu "mırıldandı", sihir onun içinde titreşiyordu. Hugh kan pompalanmasını sağlamak için yumruğunu sıktı ve iyileşmeye odaklandı.

Bir patlama daha. Dugas duvar boyunca hızla ilerledi ve Hugh'nun yanına düştü. "Onu nerede istiyorsun?"

"Duvarlarda, bizi vuracağı yerin tam karşısında."

"Bunlardan bazıları zehirli."

"Fark etmez."

Dugas başını salladı ve kolunu salladı. İnsanlar duvar boyunca çuvallar ve plastik torbalar taşıyarak koşuyordu.

Yer titredi. Erawan yakındı.

Iris ayağa kalktı. Kalan iki Demir Köpeği omuzlarından yakaladı ve büyüü akıtarak ikiz akıntılar halinde iyileştirdi.

Patlamaların arasından bir trompet sesi yükseldi.

Fazla zamanları yoktu.

ELARA son ölümsüzü yere bıraktı ve tam önündeki kapı aralığının karanlığına baktı. İlk iki kazı ekibi yerde ölü yatıyordu.

Bir şey geliyordu. Farklı bir şey.

"Kımıldama," diye fısıldadı.

Beş Demir Köpek tamamen hareketsiz durdu.

Karanlığın içinde bir gölge hareket etti, diğerlerinden daha karanlıktı. Kuru bir tıkırtı sesi tünellerin arasından süzüldü.

Elara vurucu bir kobra gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor, büyüü yerde pusuya yatıyordu. Hâlâ güçlüydü, hâlâ etkiliydi ama yorulmaya başlamıştı.

Clack.

Tak, tak.

Gittikçe yaklaşıyor.

Kazıyın.

Tak, tak.

Kazıyın.

Clack.

Durdu.

Bekledi.

O da bekleyebilirdi. Dünya kadar sabrı vardı.

Meşaleler titredi. Büyü odanın içinde fısıldadı. Onu gördü, dumanı takip eden bir yığın siyahlık, sırayla her bir meşaleyi boğuyordu. Fey fenerleri yanıp söndü ve karardı.

Karanlıkta hareket etti.

Elara gülümsedi ve usulca güldü, sesinden büyü damlıyordu. "Karanlıktan korktuğumu mu sanıyorsun? Ben onun içinde doğdum."

Büyüsü duvarlardan yukarı fırladı. Fey fenerleri saf beyaz ışıkla parladı.

Odada uzun boylu, karanlık bir yaratık duruyordu. Siyah ve yırtık pırtık bir cübbe giymişti, cübbenin birçok katmanı çürümüş ve yağlanmıştı. Leş kokusu havayı kirletiyordu.

Saçları uzun ve siyahtı. Eski kanla kaplanmış iki bükülmüş boynuz, bir bizonunki gibi kafasından kıvrılıyordu, ancak yukarı doğru kıvrılacak şekilde dönmüş ve ileriye doğru işaret ediyordu. Derisi mumyalanmış bir cesedin kahverengisiydi. Biri yüzünü oymuştu ve yara izleri kötü bir şekilde iyileşmiş, bükülmüş ve eti kesmişti. Ağız geniş, dudaksız bir yarıktı. Sarı boyadan bir maske gözlerini izliyordu. Gri mürekkep enjekte edilmiş bir cesedin gözleri gibi koyu ve donuktu, irisleri hariç. Siyahla çevrili gözbebekleri parlak, soluk bir maviydi; gözbebekleri beyaza yakın bir halkanın içinde küçük noktalar halindeydi.

Yaşlı hissettirdi. İnsan uzun zaman önce ölmüştü. Bedeni artık karanlık ve kadim bir şey için sadece bir araçtı.

Elini kaldırarak iskelet parmaklarından sarkan uzun ipleri gösterdi, her bir ip insan parmak kemiklerini destekliyordu. Pençeli parmaklarını hareket ettirdi. Kemikler birbirine çarptı.

Clack. Clack-clack.

Karanlığın içinden iki canavar çıktı, uzun pençeleri yeri kazıyordu. Dört ayak üzerinde duruyorlar, vampirler gibi çelimsizler, her kemikleri dışarı çıkmış, ama ölümsüzlerin kel olduğu yerde bunlar koyu renkli insan kollarıyla kaplıydı. Birisi derilerini tıraş etmiş ve aynı sarı boyayla desenlerini çizmişti. Kafataslarından kurt benzeri büyük kulaklar çıkıyordu. Kafaları çok uzundu, çeneleri çok çıkıntılıydı, sanki biri bir atın kafatasını bir insan kafasının içine sokmuş ve deriyi üzerine germeye çalışmış ama tam olarak başaramamıştı. Dudaksız, burunsuz, burun delikleri kafataslarının ortası boyunca uzanan iki kemik çıkıntısının arasında iki delik olan yaratıklar beyaz gözleriyle ona bakıyordu.

Elara'nın hafızasında uzun zaman öncesine ait dersler canlandı. Bunlar hakkında daha önce uyarılmıştı. Ah, evet. Mantıklı geliyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Elara. "Bir zamanlar şamandın. Bir zamanlar hastaları iyileştirir ve ruhlarla konuşurdun." Yaratık ona baktı.

"Ama sonra Nez seni aldı. Sana kötü şeyler yaptırdı. Sonra sen öldüğünde, derin karanlıktan bir şeyi davet etmek için senin bozulmuş kabuğunu kullandı. O şey senin bedenini aldı. Sen bir skudakumooch'sun. Bir hayalet cadı."

Yaratık hareket etmedi.

"Sen artık eski bir büyüsün." Elara dişlerini gösterdi. "Ama burası benim kalem. Burada sadece tek bir kadim canavara yer var. Ve sen burada fazla kaldın."

İkiz yaratıklar ona saldırdı. Sol tarafa büyüsüyle vurarak gücünü ondan koparmaya çalıştı. Sarı semboller ışıkla parladı. Güçleri parladı.

Canavar çenesini bileğine, diğerini de ön koluna kilitledi. Dişler derisini delip geçerek kan akıttı. Acı kollarına vuruyor, yakıyordu.

Canavarlar kollarını birbirinden ayırarak onu sabitledi. Panik Elara'ya saldırdı ve onu doğrudan Elara'nın gizli kısmına itti.

Kendisi, gücünün buzdağının kilitli bir şekilde beklediği yerde. Tek yapması gereken ona ulaşmaktı.

Hayır. Dişlerini sıktı. Hayır. Hayır.

Hayalet cadı ona saldırdı ve pençeleriyle boğazını açmaya çalıştı. Elara içindeki büyüü çekip çıkardı ve cadının yüzüne kustu. Skudakumooch çığlık atarak geriye savruldu.

Ellerine ihtiyacı vardı ama canavarlar etini çiğneyip parçalıyordu.

Skudakumooch tekrar saldırdı. Elara bir güç seli daha tükürdü. Skudakumooch geri çekildi.

Bale öfkeli bir gergedan gibi böğürdü ve topuzunu sağdaki yaratığın kafatasına indirdi. Kemik çatırdadı. Bale tekrar tekrar vurdu, gürzünü çılgınca kafatasına sapladı. Buzdan dişler açıldı. Canavar Bale'e doğru döndü. Elara eğildi ve elini canavarın ağzına soktu. Parmakları çürümüş dilin etrafına dolandı ve gücünü canavarın boğazından aşağıya yumrukladı. Büyüsü onu canlandıran koyu sümüksü tohumu buldu, yuttu ve dişlerinin arasında parçaladı.

Canavar aniden kemiksiz kalarak sarktı ve yere yığıldı. Vücudu parçalandı, et parçaları yere düştü.

Elara döndü ve parmaklarını diğer canavarın gözlerine soktu. Parmak uçlarının altında patladılar. Büyüsü canavarı delip geçti ve canavar parçalanarak öldü. Skudakumooch hırladı, Elara'nın parmakları büyüklüğündeki kan kırmızısı dişleriyle havayı ısırdı. İçinden hayalet dişler ve pençelerle dolu bir karanlık bulutu çıktı. Duman Elara'nın etrafını sardı. Derisi acıyla canlandı, sanki hava kırık camlardan oluşan bir kasırgaya dönüşmüştü. Dumanı yırttı ve ellerini hayalet cadının boğazına kilitledi.

Yaratık kıpırdandı. Bir zamanlar insan olan bedenin içindeki şeyin kıvrandığını hissetti. Yaratık yaşlı ve güçlüydü ama o daha güçlüydü ve onu boğdu, pençelerini ete batırdı, büyüyle tekrar tekrar deldi. Bütün

Sahip olduğu büyü zeminden çırpınan skudakumooch'un üzerine aktı. Parlayan beyaz dallar hayalet cadının etrafını sararak onu boğdu. Elara ağzını açtı, skudakumooch'un kafasını içine çekmeye çalışırken çenesinin çok geniş olduğunu biliyordu.

Karanlık hayalet cadının sırtını yırttı. Ceset Elara'nın ellerinde boş bir su derisi gibi söndü. Karanlık titredi, dişleri, boynuzları içinde dönmeye başladı ve yok oldu.

Meşaleler ve fey fenerleri tekrar yanmaya başladı.

Elara'nın çenesi tekrar yerine oturdu. Cesedi bıraktı ve elini uzattı. "Alyansım, lütfen."

Bale evlilik yüzüğünü çıkardı ve avucuna koydu. Parmakları titriyordu. Elara yüzüğü taktı. İşte.

Yukarıdan derin bir ses patlaması geldi, taş tarafından muffledilmişti ama yine de açıkça tanınabiliyordu, Erawan'ın çığlığı. Elara döndü ve kapıya doğru koştu.

HUGH duvarın üzerinde durmuş, güzel ve net bir hedef oluşturunuyordu. Lanet fil o kadar büyüktü ki ışığı engelliyordu. Erawan'ın arkasında Temizlik Ekibi, hendeğı geçmek için devirdiğı ağaçları sürüklemeye çalışıyordu. Nez'in beyin geliştirmesi için iyi bir zaman.

Duvar boyunca Demir Köpekler çuvalların ve sandıkların yanına çömelmiş, Elara'nın adamları da onların arasına sıkışmıştı.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" Dugas onun yanında sordu. "Onu öldürmeme izin vermeyecek," diye mırıldandı Hugh. "Bu sahip olduğum tek şey."

Erawan ileriye doğru ağır bir adım attı. Şimşek yanlarından yuvarlandı. Hendekle arasında sadece birkaç düzine metre vardı. Filin gözleri acı ve delilikle dolu bir şekilde Hugh'a dik dik bakıyordu. Erawan onu görmüştü ve doğruca ona doğru gidiyordu.

Hugh, Dugas'a "Adamlarını buradan çıkar," dedi.

"İzninizle, sanırım kalsak daha iyi olacak. Bu tür işlerde sizden daha iyiyiz."

"Eğer bu işe yaramazsa, tüm bu duvar yıkılacak."

Dugas yayılmış onun Silahlar. "Hayat,
Ölüm. Hepsi parça varoluşun."

Erawan bir adım daha attı. Kale sallandı. Dalgalar
hendekte titreşti.

İçine basma, diye dua etti Hugh sessizce. Sakın içine
basma. Beton o kadar ağırlığı asla kaldırmaz. Erawan
böğürdü. Hugh ellerini kulaklarına kapattı. İşkence gören
filin feryadı kaleyi sarstı. Rüzgâr elbiselerini yırttı. Uluma
kesildi ve

Hugh sessizliğin içinde çığlık attı.

"Durun!" Demir Köpekler hareketsiz
kaldı.

Devasa fil bir adım daha atarak suyun hemen altına
düştü. Hugh artık hiçbir şey göremiyordu, ne orman, ne
tarla, sadece Erawan'ın üç devasa kafası ve boynundaki
zırhlı kabin. Orada bir yerde Beastmaster at sürüyordu.
Beastmaster'ı ortadan kaldırırsan canavarı da ortadan
kaldırırsın.

Bekle, Halliday. Sadece bekle.

Erawan'ın kafasındaki mücevher kırmızı renkte titreşti.
Devasa fil çığlık attı ve öne doğru eğildi. Öfkeli gözler
aniden sadece birkaç metre ötede belirdi. Hugh'nun nefesi
boğazında düğümlendi. İçini bir korku kapladı. Yutkundu ve
"Şimdi!" diye seslendi.

Demir Köpekler ve Elara'nın adamları çuvalları ve
sandıkları açarak içindekileri Erawan'a doğru fırlattı.
Baile'nin duvarına çiçekler yağdı. İnsanlar dizlerinin
üzerine çökerek ellerini önlerine uzattı. Hugh çiçeklerden
iki avuç aldı ve ellerini önünde birleştirerek eğildi.

"Erawan!" Hugh seslendi. "İndra Dağı, Tüm Fillerin
Kralı, Bulutları Bağlayan, Yeraltı Dünyasına Ulaşan ve
Yağmur Getiren. Önünde eğiliyoruz. Lütfen teklifimizi kabul
et."

Devasa gövdenin kırbacına karşı kendini hazırladı.

Erawan hareketsiz kaldı.

Hugh nefesini tuttu.

Devasa fil, ortadaki hortumuyla uzandı ve çiçek torbalarını süpürdü, sanki paha biçilmez hazinelermiş gibi hortumunu nazikçe etraflarında dolaştırdı.

Mücevher kırmızıyla parladı. Erawan çığlık attı. Sesinin şiddeti neredeyse Hugh'u duvardan aşağı düşürüyordu. Duvara tutundu ve ona tutundu. Üstündeki zırhlı kabinin altından akan kan Erawan'ın kafatasının üzerinden akıyordu. Filin gözlerinde yaşlar kabardı. Ama Erawan hareket etmedi.

Hugh doğruldu. "Bırakın yardım edeyim! Bulutların Efendisi, yardım etmeme izin ver!"

Erawan'ın gözleri ona odaklandı. İlahi fil orta başını eğerek hortumunu çözdü.

Şimdi ya da asla. Hugh sandığın üzerine atladı. Toprak altında kımıldadı ve sonra Erawan'ın kaldırılmış gövdesinden yukarı, alnının üzerinden kulübeye doğru koşmaya başladı. Koşuşlar titreşiyordu. Kaltak kulübeyi korumaya almıştı. Tatlım, bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak.

Hugh bir ciğer dolusu hava emdi. "**Habbassu!**" Mola.

Güç sözcüğü koruyucu büyüü paramparça etti. Kulübe ikiye ayrıldı. Halliday dışarı fırladı, bir elinde mücevherli keskin bir sopa, diğerinde kavisli bir kılıç vardı. Bir derviş gibi döndü ve ona saldırdı. Halliday onun kılıcını savuşturdu ve kılıcıyla ona vurdu. Kadın engelledi. Kadın iri bir kadındı ama adam daha güçlüydü ve darbe onu geriye savurdu. Hugh onu filin omurgasına doğru geri sürdü ve üzerine darbeler yağdırdı. Halliday köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hırlıyor, bir kasırga gibi kesiyordu. Filin darbeleri arasında ilerledi ve siyah bıçak yerine kayarken hafif bir direnç hissetti.

Halliday dondu kaldı, ağzı dehşet ve şok içinde "O" şeklinde açıldı. Hugh çubuğu Halliday'in elinden aldı ve onu bıçağından tekmeledi. Kadın sürünerek ondan uzaklaştı. Adam onu kovaladı,

Erawan'ın devasa sırtının kenarına ulaşana kadar adım adım ilerledi. Halliday dişlerini gösterdi. "Siktir git, seni bok parçası."

Adam güldü ve kadının yüzüne tekme attı. Kadın Erawan'ın üzerinden kaydı ve bir çığlık atarak yere çakıldı. Devasa bir arka bacak birkaç metre sağa kayarken filin sırtı yuvarlandı.

Hugh döndü ve filin önüne doğru koştu. Hortumdan aşağı ve duvara geri döndü. Kontrol çubuğu kırmızı renkte akıyordu. Üç metre uzunluğunda, jilet gibi keskin metal uçlu, yaradan çıkarken eti parçalamak için üzerinde bir kanca bulunan korkunç bir şeydi. Uç kanla kaplıydı. Büyü, tepesindeki mücevherden metal uca doğru kayarak uzunluğundan aşağıya doğru çatırdıyordu.

Asayı kontrol eden Erawan'ı da kontrol ediyordu. Bu düşünce sanki başka birinden gelmiş gibi aklına geldi. Başını kaldırdı ve filin gözlerindeki yaşları gördü.

O kadar da piç değildi. "Mace!"

Hugh kükredi.

Demir Köpeklerden biri ona bir topuz fırlattı. Hugh kontrol çubuğunu korkuluğun üzerine koydu ve savurdu. Topuzun başı mücevheri ezdi. Kontrol çubuğunu yukarı kaldırdı ve dizinin üzerinde kırdı.

Erawan'ın kafasındaki devasa mücevher çatladı. Parçaları yuvarlanarak yere düştü. Fil hortumlarını kaldırdı ve muzaffer bir böğürtü çıkardı.

Ayaklarını bağlayan zincirler kırıldı.

Hugh'nun yanındaki Dugas ağzı açık bakakaldı.

Erawan kulaklarını açtı. Üstünde bulutlar yağmurla patladı. Vücudunun üzerine yağın yağmur, derisindeki koyu pigmenti temizledi. Lekeli yağmur damlaları yere damladı ve çimenlere dokundukları yerde çiçekler açtı.

Duvardaki insanlar sessiz bir şekilde bakıyorlardı.

Erawan tekrar böğürdü, sesi sevinç doluydu. Yara izleri soldu, karanlığın son kısmı da kayıp gitti ve ayağa kalktı

ortaya çıktı ve beyaz parlıyor.

Fil hortumunu salladı, kulaklarını salladı, yağmur damlalarını savurdu ve gözden kayboldu. Durduğu yerde sadece bir parça parlak çiçek kalmıştı.

"İşe yaradı," dedi Dugas. "Çiçek getireceğini nereden bildin?"

"Tayland'da ona çiçekler ve çelenkler sunarak tapınılır. Bir tanrı, kendisine tapanları güvende tutmak için neredeyse her şeyi yapar. Onlar onun gücünün ve varlığının kaynağıdır."

Dugas gülümseyerek yüzündeki yağmuru sildi.

Aşağıda, Temizlik Ekibi ilerleyişini durdurmuş, kafaları karışmış, Nez yeniden toparlanmaya çalışırken hatlar darmadağın olmuştu.

Hugh sıırttı. "Sen benim şahidimsin," dedi Dugas'a. "Bana bir borcu var."

"Ona kendin söyle," dedi druid.

Hugh döndü. Elara merdivenlerde duruyordu. Kafasında, onları ayıran üç adımı attı ve onu öptü. Ama olduğu yerde kaldı ve sonra gülümsedi, tüm yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim."

Buna değer.

"Fili serbest bıraktığımı gördün mü?" diye sordu. "Gördüm."

Kollarına bulaşmış kanı fark etti.

"İyileşecekler. Ben de kazandım," dedi. "Korkarım Bale bir daha asla eskisi gibi olamayacak."

Hugh onun arkasında Bale'i gördü. Vahşi savaşçı bir çarşaf gibi bembeyaz görünüyordu.

"O dirençlidir," dedi Hugh. "Bunu da atlatacaktır."

Büyü savaş alanında bir kırbaç gibi şakladı. Onunla yüzleşmek için döndüler.

Alanın ortasında bir geçit açıldı ve kurbağalar çimlerin üzerine döküldü.

Elara zırhlı sütuna baktı. Gelmeye devam ediyordu, bir hatta yirmi adam, gittikçe daha fazla, hiç bitmiyordu. Çimlerin üzerine çıktıklarında ikiye ayrıldılar, bir sıra hareketli Sola, ve sonraki Doğru, şekillendirme içine iki dikdörtgen. Şu anda alanda binden fazla asker olmalıydı. Yağmur onları sıırılsıklam etmişti ama yine de sıra sıra geliyorlardı. Mantarlar iki sütunun etrafını

Değişen karanlık bir deniz, sayılamayacak kadar çok.

Şans eseri Hugh'ya baktı. Hugh acımasız bir ifadeyle onları izliyordu. Ona baktı ve gözlerinde vahşi bir kararlılık gördü, köşeye sıkıştığını ve kaçma ihtimalinin olmadığını anlayan kapana kısılmış bir hayvanınki gibi.

Belki de bizim için burada değildir. Belki de Nez için buradadırlar. Bu zayıf umudun saçma olduğunu biliyordu ama yine de ona sarıldı.

Bir sonraki asker sırası, birbirine çivilenmiş tahta kalaslar taşıyarak ortaya çıktı. Bir sıra daha. Bir sıra daha. Bir üçüncüsü, tahta direkler taşıyordu. Elara bir köprünün parçaları olduğunu fark etti. Hendeğe köprü kurmaya çalışacaklardı.

Alanın diğer tarafında Temizlik Mürettebatı geri çekilerek ormanın kenarında savunma pozisyonu aldı.

Büyük, siyah bir ata binmiş ve süslü altın zırhlar giymiş bir adam ortaya çıktı. Sıradan giyimli başka bir adam

Arkasında bir sancak ve boru tutan bir zırh vardı.

Geçit kapandı.

"İşte buradasın," diye mırıldandı Hugh.

Boru üfleyicisi keskin bir nota çaldı. İki sütundaki savaşçılar hep birlikte döndüler; ilk sütundakiler kaleye, sağdakiler ise Nez'in kuvvetlerine bakıyordu. Kurbağalar ikiye bölündü ve çığlık çığlığa bağırarak surlara ve ağaç hattına doğru hücum etti. Elara'nın içindeki zayıf umut söndü. Mrog ordusu Baile için buradaydı. Sahada başka bir ordu beklemiyorlardı ama hızlı karar verme ya da müzakere etme kapasiteleri yoktu, bu yüzden şimdi her ikisiyle de savaşacaklardı.

"Topçular!" Hugh seslendi. "Ateş serbest."

Sam borusunu öttürdü. Büyülü kuşatma motorları yaklaşan mroglara oklar fırlattı. Yeşil patlamalar ilerleyen kütlede yırtık delikler açtı. Mroglar çığlık atıp kaçmaya devam ettiler.

"Duvara!" Hugh kükredi. "Çevreyi koruyun!" Korna çaldı.

Hugh ona döndü. "Herkesi kaleye götür." "Ne?"

"Duvarı tutamayız. Size zaman kazandırıyoruz.

Adamlarımızı kaleye sok Elara, tünellere."

İlk kurbağalar hendeğe atladılar ve hendeği yüzerek geçtiler.

o.

Sesini etrafa yayarak komutlar verdi

Şato.

İlk tüylü kol korkuluğa tutundu. Bir kurbağa kendini duvara çekti ve çömeldi. Hugh kafasını kesmeden önce ilk çığlığı yarıya kadar atabilmişti.

ELARA kanlı elini yüzünde gezdirdi. Bailey'nin zemini kan ve kurbağa cesetleriyle kaplıydı. Duvarı,

savaş şiddetlendi. Yanındaki Savannah zor nefes alıyordu. Bütün adamları çoktan kaleye ulaşmıştı. Demir Köpekler duvardan çekiliyor, küçük gruplar halinde savaşıyorlardı. Duvarın sadece bir bölümü hâlâ sağlamdı, tam üstlerindeki.

Siyah üniformalı altı kişi daha köşeden koşarak geldi. Bir grup kurbağa onları kovaladı.

Savannah bir lanet savurdu. Büyü, vurucu bir kırbaç gibi içinden fırladı. Öndeki kurbağa düştü, çıbanlarla kaplıydı. Savannah sallandı. Daha fazla dayanamayacak.

Demir Köpekler yanlarından hızla geçti.

Elara kendini cadı ile yaklaşan kurbağaların arasına soktu. Ona doğru pençelerini savurdular ve ayaklarının dibinde can vererek yarım daire şeklindeki tüylü bedenlere katıldılar.

Savannah tökezledi.

Duvarın üzerinden daha fazla mrog geldi, şimdi her yönden geliyorlardı.

"Kaleye," diye tersledi Elara onu. "Şimdi!" "I..."

"Şimdi!"

Savannah kaleye çekildi.

Soldan, iri omuzları ve ağaç gövdesi kalınlığındaki kollarıyla, kan ve insan dokusu parçalarıyla kaplı grotesk bir yaratık çıktı. Bale'in bilinçsiz bedeni sırtının üzerine yığılmıştı. Elara'nın etrafındaki Demir Köpekleri fark etmesi bir anını aldı. Bir canavar değil. Başka bir berserker. Grup onun yanından geçerek kaleye doğru ilerledi.

Etrafında kurbağalar duvarın üzerinden tırmanıyor, kıvranıyor ve çığlık atıyorlardı.

"Hugh!" Elara seslendi.

Duvarın bir ceset düştü ve ıslak bir sıçramayla taşların üzerine düştü. Koyu renk saçları gördü. Felix. Olamaz. Onun yanına düştü. Felix'in kafasından kan akıyordu. İzci ustası bir şeyler söylemek için çabaladı.

"Hugh!"

Merdivenlerden koşarak indi, Stoyan ve diğer iki kişi de kanlar içinde onu takip ediyordu.

Felix onun elini tuttu ve öldü.

Hugh'un yüzünü gördü ve yüzündeki acı onu parçaladı. "Haydi!" Savannah çığlık attı.

Hugh onun elini tuttu ve yukarı çekerek cesetten uzaklaştırıp kaleye götürdü. Devasa metal kapılar kapandı.

Elara odanın etrafına baktı. Parçalanmış ve kanlar içindeki insanlar dehşet dolu gözlerle ona bakıyordu, bazıları onun, bazılarıysa Hugh'nundu. Bizimkiler, diye düzeltti kendini. Hepsi bizim.

Sam, Hugh'nun miğferini kolunun altına almış olan Bucky'nin önderliğinde kalabalığı yararak ilerledi. Diğerleri daha fazla atla onu takip etti.

Ne...

Hugh'a döndü. "Sen deli misin?"

Hugh, "Bunu durdurmanın tek yolu komutanı öldürmek," dedi.

"Dayanabiliriz. Tek yapmamız gereken sihirli dalga sona erene kadar onlardan daha uzun süre dayanmak."

"Geri dönecekler," dedi acımasız bir kesinlik içinde. "Eğer onları beklersek, geri dönecekler. Onları kırmak zorundayız. Eğer komutanı şimdi öldürürsek, kırılacaklar."

Başını iki yana salladı.

Konuşmaya devam etti. "Eğer başarırsam, onlarla çatışmaya girmeyin. Savaşmayı bırakacaklar ve teknoloji geri dönüp onları yok edene kadar öylece duracaklar. O zamana kadar tek sorunuz mroglar olacak ve dar bir alanda mroglarla başa çıkabilirsiniz."

"Oraya gitmen mümkün değil. Bu intihar olur." Demir Köpekler yükseliyordu.

"Bir saldırı beklemiyorlar. Diğer herkesi tünellere götürmeni istiyorum. Kurbağalar üst pencerelerden gelmeye çalışacak. Metal ızgaralar onları uzun süre tutmayacaktır. Eninde sonunda bu kapıyı da parçalayacaklar."

Onunla gidemezdi. Mroglara karşı en iyi savunmaları oydu. "Hayır."

"Elara, bu hayatta kalmakla ilgili. Ya ben onu öldürürüm ya da o bizi öldürür."

"Hayır," dedi ona.

"Benim işim bu," dedi. "Benimle bu yüzden evlendin."

"Hugh, oraya gitme." Ellerini tuttu. "Lütfen, gitme."

Öne doğru eğildi ve onu öptü, sıcak ve çaresiz.

Kan tadı aldı.

"Aşağı inerken tüm kapıları tutun," dedi. "Onları olabildiğince yavaşlatın."

Sam'den kaskı aldı ve taktı.

Oraya gidiyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Korkunç farkındalık onu vurdu ve konuşma yeteneğini elinden aldı.

Yaptığım şey bu. Benimle bu yüzden evlendin.

Elara sesini buldu. "Johanna!"

İnsanlar etraflarına bakındı. Bir Demir Köpek arkasını döndü, birinin omzuna dokunmak için uzandı ve kenara çekildi. Johanna kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Lütfen bize yardım edin," diye imzaladı Elara.

Johanna başını eğdi ve kapıya doğru yürüdü.

Stoyan atının arkasından ona vahşi bir bakış attı. "Onun gücü tek seferlik," dedi Elara Hugh'a. "O olduğu zaman iyileşene kadar işi bitti. Arkasında kalın."

Bucky'ye bindi. Devasa aygır dişlerini gösterdi. Hugh kılıcını kaldırdı ve sol bileğinin üzerine çekti. Kan kılıcı kapladı ve sertleşti. Kanlı bir kılıç. Roland kanlı silahlar yapardı. Hugh'nun yapabildiğini hiç fark etmemişti.

Bir şey kapıyı tırmaladı. Mrog çığlıkları odanın içinde yankılandı, tahta tarafından bastırıldı.

Johanna kollarını iki yana kaldırdı ve gözlerini kapattı. Ellerinden ince siyah dumanlar yükseldi.

kollarının üzerinde. Bir buçuk metre boyunda, incecik, sarı saçları sırtına dökülmüş bir halde, kocaman bir kapının önünde duruyordu. Arkasında, Hugh devasa aygırının üzerinde yükseliyordu.

Elara'nın kalbi kendini sert bir kayanın içine sıkıştırdı.

"Bana geri dönün," diye emretti, sesi kısıktı. "Hepiniz bana geri dönün."

İki Demir Köpek, kapının iki yarısını tutarak kapıyı açtılar.

o.

Johanna başını arkaya yasladı. Koyu renkli duman tüm vücudunu sarmıştı. Gözlerini açtığı anda simsiyahtı ve umutsuzlukla doluydu. Saçları hayalet bir rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu.

"Kapıyı açın!" Elara emretti.

Kapı açıldı ve önünde toplanmış bir yığın mrogu ortaya çıkardı.

Johanna yerden iki metre yükseklikte havaya fırladı. Duman arkasından yayılıyor, iki kanat gibi onu takip ediyordu. Ağzını açtı ve feryat etti. Her çaresiz ses, dul bir kuğunun feryadı, ölmekte olan bir kurdun uluması, yetim bir bebeğin iç burkan çığlığı, hepsi bu feryadın içinde yankılandı. İnanılmaz derecede tiz çığlık kurbağaları parçaladı. Bir kenara düştüler, öldüler. Kara Banshee açtığı boşluktan fırladı ve Demir Köpekler dört nala at sürerek peşinden gitti.

Kapılar çarparak kapandı. Daha fazla Demir Köpek onları engelledi. "Tünellere girin," diye emretti Elara.

SİYAH BANSHEE'NİN feryadı asma köprüünün zincirlerini kopardı. Köprü yıkıldı ve Hugh, Bucky'nin toynak sesleri gök gürültüsünü andırırken köprüünün üzerinden atını sürdü. Aygır askerlerin sırasına nişan aldı ve sanki savaş atı olmak için doğmuş gibi hücumla geçti.

Banshee saflar arasında lazer gibi hassas bir yol açtı. Hugh'un tek yapması gereken onu takip etmektir. Normal ölüm perileri feryat eder ve insanı delirtirdi ama kara ölüm perileri çığlıklarıyla öldürürdü. Keşke farkında olsaydım dediği bir başka kaynak. Burada işi bittiğinde, Harpy'yle bir şeyleri geride tutma konusunda uzun bir tartışma yapmaları gerekecekti.

İlk sıra askerler yollarını kesti ve feryatla yere düştüler.

Hâlâ olaydan kopuktu, sanki başka birinin başına geliyormuş gibi izliyordu.

Bunu ikinci, üçüncü ve dördüncü satırlar izledi. Çığlık attı ve çığlık attı.

Beşinci ve altıncı hatlar çöktü.

Banshee yukarı ve sağa doğru fırladı. Duman kanatları kayboldu ve aşağıya daldı.

Onunla komutan arasında sadece dört çizgi var.

Bucky zırhlı askerleri bir koçbaşı gibi parçalayarak ilerledi. Hugh kılıcını savurarak kafataslarını kesti. Kanlı kılıç metalle buluştu ve metal yol verdi.

Bir an sonra Bucky ve o dışarıda, açıktaydılar, komutan atının üzerinde önlerindeydi ve son sürat hücum ediyordu.

"Diğer atı öldürün," diye emretti.

Aygır çığlık attı ve umutsuz bir hücumla geçti.

Dünya kristal berraklığında bir odağa dönüştü. Renkler canlandı, kokular keskinleşti. Her şeyi görüyordu, her şeyin farkındaydı ve yüzde yüz kesinlikle biliyordu ki iki at çarpıştığında, bunun gücü ikisini de yerinden oynatacak. Tam olarak nereye düşeceklerini biliyordu.

Üzengilerde durdu ve sol bacağını geriye çekerek atın yan tarafına bindi.

İki aygır çığlıklar atarak birbirlerine çarptı. Çarpışmadan bir süre önce, tüm gücüyle aygırı bıraktı.

Dört nala koşarken onu havaya fırlatır ve savuruşuna güç verir.

Altında, komutan çömeldi ve ateş püskürttü, ama alevlerin ısınan yayı çok yavaştı.

Hugh önce kılıcını indirdi. Kanlı kılıç komutanı kafatasından göğüs kemiğine kadar ikiye ayırdı. Adamın iki yarısı dumanlar içinde kaldı.

Hugh döndü ve koşmaya başladı.

Ateşi görmedi ama arkasından bir hayvan gibi kükrediğini duydu. Arkasına bir kez baktı ve alevlerden oluşan bir kasırganın kendisine doğru geldiğini gördü. Dünya ısı ve ateşe dönüştü. Büyüsünü kendi etrafına sardı ve oluşan kabarcıkları iyileştirdi. Sarsıcı güç ona çarptı, sanki Erawan geri dönmüş ve devasa ayağıyla ona tekme atmıştı. Büyü ona saplandı ve her şey karanlığa gömüldü.

Işık acı dolu bir telaşla geri döndü. Hugh acının ikiz bıçak darbelerine gözlerini kırptırdı. Bacakları kırılmıştı. Patlamayla fırlamış ve kötü bir şekilde yere düşmüş olmalıydı. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama yapamadı. Kemikleri ve kasları iyi işliyordu ama bir şey onu engelliyordu.

Bulanık bir şey ışığı engellediği için ışık karardı.

Hugh bulanık şey netleşene kadar gözlerini kırptırdı ve vampirin yüzüne baktı.

Hortlak ağzını açtı.

"Vay, vay," dedi Nez'in sesiyle. "Bugün tamamen bir kayıp değil."

Sikeyim.

ELARA KAPIYA BAKTI. Arkasında yüzlerce insan bekliyordu. Eğer mroglar geçerse, onları durduracaktı.

Çok zaman geçmişti. Saatler geçmiş olmalıydı. Saatler gibi geldi.

Biri kapıya vurdu. "Aç!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Stoyan.

Elara barı kavradı. İnsanlar ona yardım etmek için harekete geçti ve kapı zorlanarak açıldı. Stoyan içeri koştu, Johanna'yı taşıyordu, bir bez bebek gibi gevşekti. "Ona yardım edin!"

Savannah kulağını Johanna'nın göğsüne dayadı. "Yardıma ihtiyacı yok. Zamana ihtiyacı var." Başını salladı ve Nikolas koşarak Johanna'yı Stoyan'ın kollarından aldı.

"Ne oldu?" Dugas sordu.

Stoyan ona baktı, gözleri vahşiydi, derisi kan ve kirle kaplanmıştı. "Hugh komutanı öldürdü. Adam patladı. Mroglar kaçtı ve askerler uzaklaştı."

"Nereye gitti?" Savannah sordu.

"Ormana doğru. Kaleyle aramızda kalan bazılarını öldürdük ama geri kalanlar ya etrafta dolaşıyor ya da çalılıkların arasında geziniyor. Onlara yaklaşmadığınız sürece saldırmazlar."

Elara, Stoyan'ın kolunu tuttu. "Hugh nerede?"

"Nez onu aldı."

Buz onun üzerine yuvarlandı. "Nasıl?"

Stoyan, "Patlamanın etkisiyle savruldu," dedi. "Yaşayan ölümler ona bizden önce ulaştı."

Düşünceler içinden hızla geçiyordu, çok hızlı geliyordu. "Nez hâlâ dışarıda mı?"

"Hayır, Başöğretmen'i yakaladıkları anda ortadan kayboldu."

O haklıydı. Bu savaş asla kaleyle ilgili değildi. Hugh'la ilgiliydi.

Stoyan dişlerini gösterdi. "Gönüllülere ihtiyacım var. Onu geri getireceğiz."

"Olmayacak," dedi Dugas. "Nez gücünün sadece küçük bir kısmını sahaya sürdü. Hâlâ ölümsüzlerinin çoğuna sahip. Sizden yeterince yok."

"Senin işin bizi korumak," dedi Savannah. "Başöğretmen gittiğine göre kimin emirlerine uymanız gerekiyor?"

Stoyan yumruklarını sıktı.

"Eşini takip ediyoruz," dedi Lamar odanın derinliklerinden.

"İşte böyle," dedi Savannah. "Sana burada ihtiyacımız var. Başöğretmen kaybedilmiş bir dava. Onu geri getiremezsiniz."

Lamar odanın ortasına doğru yürüdü ve başını Elara'nın önünde eğdi.

Stoyan yemin etti.

"Bize özel emirler verildi," dedi Lamar. "Bize, o ölürse komutanın size geçeceğini söyledi."

"O ölmedi," diye hırladı Stoyan.

Lamar cevap vermedi.

Stoyan yumruklarını tekrar sıktı ve başını öne eğdi.

"Bale adına ben konuşacağım," diye seslendi dişi berserker. "Eşe itaat ediyoruz. Onun son emrine leke sürmeyeceğiz."

Onlar onundu, Elara fark etti. Kale ve Demir Köpekler onundu. Artık otoriteyi paylaşmak zorunda değildi. Hugh halkıyla ilgilenmesi için ona güveniyordu.

Bu sorunun tek bir çözümü vardı. O da gözlerinin içine bakıyordu. Korku onu sardı, o kadar güçlüydü ki zar zor nefes alabiliyordu. Kendine daha güçlü olduğunu hatırlattı. O her zaman daha güçlüydü.

Onu geri almak zorundaydı. Başka bir yolu yoktu.

Sesi soğuk çıkmıştı. "İnekleri getirin."

Şok edici bir sessizlik çöktü. Demir Köpekler şaşkınlıkla etraflarına bakındılar.

"Yapamazsın," diye geri çekildi Savannah. "Onun için mi? Onun için kendini mi göstereceksin?"

"Hugh hayatındaki herkes tarafından terk edilmişti." Sözləri cınladı. "Ailesi, öğretmeni, vekil babası. Hepsi onu bir kenara attı. O bize güvendi. Bizi kurtarmak için kendini feda etti. Burası onun evi. Ben onun karısıyım. Onu terk etmeyeceğim. İnekleri getirin."

ELARA DUVARIN ÜZERİNDE DURUYORDU. Ateşler yakılmıştı, geceye karşı savaşıyorlardı. Alanda, mrog kuvvetlerinin kalıntıları şaşkın bir şekilde dolanıyordu. Stoyan haklıydı. Çoğu sonunda vahşi doğaya karışıp gitmişti. Büyü dalgasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama teknoloji onları öldürecekti, bundan emindi. Vücutlarında teknolojiden sağ çıkamayacak kadar çok büyü vardı.

Ay doğmuştu.

Bailey'de tebeşir ve tuzla işaretler çiziliyordu. Dugas başkanlık ediyordu. Beyaz cübbesini giymişti. Duvarlarda ve bailey'de beyazlar giymiş Ölmüşler bekliyordu. Her biri ona adanmış, beyaza çizilmiş mühürlerle süslenmiş bir sıra inek bekliyordu. Toplam on beş tane. Bu yeterliydi.

"Bunu yapma," dedi Savannah, yalvaran bir sesle. "İstediğin her şeye sahipsin. Bırak Nez onu alsın. Bu tüm sorunlarımızı çözer."

"Hayır."

"Elara..."

"O geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. Hangi gece olduğunu belirtmesine gerek yoktu. Her zaman ilk geceydi, yeniden doğduğu geceydi.

"Tabii ki hatırlıyorum."

"O zaman sahip olduğumuz tek şeyin sadakat olduğunu söylemiştin. Dostluktan önce, aşktan önce, zenginlikten önce sadakat vardır."

Savannah cevap vermedi.

"Kararımı verdim," dedi Elara. "Onu geri getirmek zorundayım."

Savannah kollarını açtı ve onu sardı. "Seni zavallı çocuk," diye fısıldadı cadı.

Elara başını Savannah'nın omzuna yasladı, küçükken yaptığı gibi ve bir an için yine on yaşındaydı, o ilk gecede korkmuş ve yalnızdı. "Seni zavallı tatlı kız. Bunu yapabilirsin, duydun mu? Yapabilirsin. onu uzak tutun. Ona teslim olma. Yutmasına izin verme

Sen." Sesi kırıldı. "Sen ondan daha güçlüsün. Beni duyuyor musun? Onu kavrarsın ve itaat etmesini sağlarsın. Kim olduğunu unutma."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Elara. Buna inanıyordu. Başka seçeneği yoktu. En ufak bir şüphede kaybedecekti.

Savannah onu bıraktı, ona baktı ve Elara'nın yüzündeki dağınık saçları taradı. Gözlerinde yaşlar vardı. "O zaman zamanı geldi."

Elara merdivenlerden aşağı, bailey'e doğru yürüdü.

Dugas üzeri mühürlerle kaplı kavisli bir bıçak çıkardı. Stoyan ve Lamar onun yanında durmak için hareket ettiler. "Şu anda neler oluyor?" Lamar sessizce sordu. "Tezahür edeceğim," dedi kadın.

"Druid'in neden bıçağı var?" Lamar sordu.

"Çünkü bu gece o bir druid değil. Ben yokken kaleyi koru. Bu senin emrin."

Stoyan ağzını açtı ama kadın onlardan uzaklaştı ve mühürlerden oluşan halkanın içine girdi.

Ayrılanlar'dan güç kazanan alçak bir ilahi yükseldi. Büyüsünün tepki olarak kıpırdadığını hissetti.

Savannah Demir Köpekler'e "İçeri girin," dedi. "Bunun için burada olmak istemezsiniz."

Lamar itiraz etmeye başladı.

"İçeri girin," dedi Elara onlara.

"Lütfen." Yüzbaşılar uzaklaştı.

Çıplak ayaklı bir çocuk ilk ineği Dugas'a götürdü ve uzaklaştı. Canavar sıvı kahverengi gözleriyle Elara'ya güvenle baktı. Suçluluk duygusu içini burktu. Dişlerini sıktı ve kendi içinde derinlere, büyüsünün kilitli bir kapının ardında beklediği yere uzandı.

Dugas bağırdı, yüzü vahşileşti. Kavisli bıçak ateşin ışığını yakalayarak parladı. Parlak kırmızı kan beyaz cübbesine sıçradı.

Güç Elara'yı yumrukladı ve onu kapıdan geçirerek doğrudan büyüsünün derinliklerine, orada onu bekleyen soğuk varlığa fırlattı. Yıldızlar kadar kadim, güçlü

Ölçülemeyecek kadar büyük, bir insanın anlayamayacağı kadar karmaşık, yine de vahşiliğinde tek kararlı. Onu bekliyordu, artık donmuş bir buzdağı değil, göksel bir su havuzuydu.

Kurbanın büyüsyyle beslenerek içine gömüldü. Sıvı başının üzerine kapandı, onu suya batırdı ve büyüsyyle onu sular altında bırakmasına izin verdi...

Evren bir çiçek gibi açıldı, sırları onun oldu.

Hugh, işkence sehpasında sallanmanın hayatında yaptığı en eğlenceli şey olmadığına karar verdi. Nez'in yardımcıları onu zincirlemeden önce kollarını büktüler ve bağları ona sızlandı, acı sürekli ve görmezden gelinmesi zordu.

Nez'in karargâhında, emin olamasa da muhtemelen Horoz Burnu'nda bir yerde, Vardiya öncesi büyük bir binadaki bir odada asılı kalmıştı. Onu buraya karanlıkta sürüklemişlerdi. Net olarak hatırladığı tek şey bir Matador'un kabuğunun yanından geçtiğiydi, sanki büyük dişleri olan bir şey onu çenesine almış ve ısırılmış gibi ezik ve yırtıktı. Köstebek'in el işi. Hamamböceği bir şekilde hayatta kalmıştı.

Alevlerle dolu birkaç metal mangal odayı aydınlatıyordu. Horoz Burnu'nun çoğu uzun süredir terk edilmişti, kimse fey fenerleri kurmaya zahmet etmemişti ve Nez eski usul bir zindana başvurmak zorunda kalmıştı. Mangallar dışında pek bir şey yoktu. Oraya buraya atılmış malzemeler, hareket halindeki Lejyon'un tipik ıvır zıvrı. Zincirler, ölümsüz tasmalar, ekipman sandıkları, artık büyü imzalarını kaydetmek için tasarlanmış m-tarayıcılar, hepsi duvarlara itilmişti.

Nez tam karşısındaki masaya yaslanmış kahve içiyordu. Pek değişmemişti. Hâlâ zayıftı, yüzü soğukkanlı ve kibirliydi. Bir süre sonra tüm

Legatus'ta bu ifade var. Hugh bir düzineden fazla kişinin gelip gittiğini görmüştü. İçlerinde bir tek Steed'i hazmedebiliyordu. Aklına Steed'in bir kafeste, Hugh onu ekmekle beslerken deli gözlerle kendisine baktığı geldi.

Pişmanlıkları vardı. Ama şimdi kendisi de kafese kapatılmıştı.

Turnabout adil bir oyundu.

"Nasıl bir his?" Nez sordu.

"Şey, doktor, ağrıyor ve karıncalanıyor."

"Senin neyinden nefret ediyorum biliyor musun?" Nez kahvesini yudumladı. "Bu aptalca kabadayılık. Bu hayatta ciddiye alınması gereken şeyler var. İlk başta tüm bu esprilerin ardında zayıflığını saklamaya çalıştığını düşünmüştüm ama artık biliyorum. Sen sadece aptalsın." Öne doğru eğildi. "O koca, aptal, kaba kafana hâlâ girmedimi? Ben kazandım."

"Nez, tam olarak ne kazandın? Ben ölmedim. Bu çok açık bir gerçek. Beni öldürmeye iznin var mı?"

Sessizlik cevap verdi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi Hugh. "Yani, gerçekten, bana istediğini yapmak ve böbürlenmek için biraz zamanın var. Hepsi bu kadar. Sonra beni Roland'a teslim etmek zorunda kalacaksın. Ne yapacaksan yap ya da biraz taşaklı ol ve beni öldür. Yap şunu, Nez. Sana meydan okuyorum."

Nez'in gözlerindeki öfke çok lezzetliydi. Eğer Nez'i yeteri kadar zorlarsa, Nez patlayacak ve onu öldürecek ki bu da olabilecek en iyi sonuç olurdu.

Hugh, "Sana kısa bir tasma takmış," dedi.

Nez masasından bir boru aldı ve sopa gibi salladı. Boru yerine oturdu. Kaburgaları kırılırken kemikleri çatırdadı. Nez bir vuruş telaşına kapıldı. Boru tekrar tekrar yere indi, her darbe yeni bir acı patlamasına neden oldu. Sonunda masaya doğru yığıldı ve boruyu bıraktı. Boru yere çarptı.

Her nefes ciğerlerine ateş çekmek gibiydi. "Ah," dedi Hugh.

Nez ona baktı.

Hugh sırtıttı. "Daha iyi hissediyor musun, tatlım? Henüz kazanmış gibi hissediyor musun?"

"Benim tasmam kısa ama o seni susturuyor," dedi Nez. "Hala anlamadın mı? Seni hizada tutmak için ne yapıyor biliyor musun? Seni bir parça kızarmış tavuk gibi pişiriyor. Kabuğundan başka bir şey kalmayana kadar aklını kızartıyor. O yüzden şimdi söyleyeceğim, çünkü sonra umursamayacaksın. İşim bittiğinde ve ortalık sakinleştiğinde, buraya geri döneceğim ve o kalede yaşayan herkesi öldüreceğim. Her erkeği, her kadını ve her çocuğu. Karına izleteceğim. Son giden o olacak."

Pislik herif bunu yapacaktı. Hugh bunu Nez'in gözlerinde gördü. "İyi konuşmadı," dedi. "Alkışlardım ama elim kolum bağlı."

Nez dişlerini gösterdi.

"Burada gerçek bir dönüm noktası yaşadığımızı hissediyorum, Landon," dedi Hugh. "Bu şimdiye kadar yaptığımız en dürüst konuşma."

Nez boruya uzandı.

Dikkatli bir vuruş onu hareketinin ortasında böldü. Nez kapı aralığına döndü. Hugh boynunu uzattı ama kapı çok gerisindeydi.

"Ne?" Nez sordu.

"Üzgünüm, Legatus. Sis var." "Ne tür bir sis?"

"Doğal olmayan bir sis. Ormandan geliyor." Nez küfretti ve dışarı çıktı.

Ateşin çıtırtısı dışında oda sessizliğe gömüldü. Nez döndüğünde her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktı ve bu işi çok iyi yapıyordu. Şimdi öldürülmek en iyi seçeneğiydi. Roland'la yüzleşmek yolun sonu olacaktı. O yolda yürümek için her şeyi yapardı.

Büyü odanın içinde fısıldadı, tanıdık ve sıcak.

Hay sikeyim.

Hugh başını kaldırdı. Roland kahverengi cüppesinin kapüşonunu indirdi. Yüzü başka hiçbir şeye benzemiyordu. Daha babacan görünmek için yaşının elliye yaklaşmasına izin vermişti.

Daniels, ve bu ona iyi hizmet etti. Eski Mezopotamya'nın çoktan unutulmuş büyülu şehirlerinden çıkıp gelen bir peygambere benziyordu; harikulade şeylerin mümkün olduğu ve adının Kulelerin Yapıcısı Nemrut olduğu farklı bir zamanın ve farklı bir yerin yaşayan bir kalıntısıydı. Bir bilgin, bir mucit, bir şair, bir baba tanrı, her şeyi bilen ve hafifçe azarlayan nazik gözleriyle bilge. Hugh onun gözlerine baktı ve içini sevgi kapladı. Hugh'nun tek ihtiyacı olan, tek istediği ya da ihtiyaç duyduğu şey bu sevgiydi. Bu sevgi onu koruyor, ayakta tutuyor, ona yol gösteriyor ve tüm acılarını alıp götürüyordu. Uzun ve karanlık bir kıştan sonra güneşin doğuşunu görmek gibiydi.

Boşluk Hugh'nun arkasında yırtılarak açıldı ve dişleriyle onu tırmaladı.

Roland çapraz ve oda ve baktı üzerinde Hugh'nun omzunu boşluğa doğru itti. "Bu hiç iyi değil."

Güç ve sihirle dolu sesi o kadar tanıdıktı ki canını acıtıyordu.

"Merhaba, Hugh," dedi Roland.

Tek bir kelime söyleyebildi.

"Merhaba." Birbirlerine baktılar.

"Hayatta kalmışsın," dedi

Roland. "Neden buradasın?"

"Buradayım çünkü yardımına ihtiyacım var, Hugh." Roland gülümsedi.

"Daniels kıcını tekmeledi," dedi Hugh. Kelimelerin küfrü onu kırmalıydı ama nedense kırmadı.

Roland, "Bazı aksaklıklar yaşadık," dedi. "Telafi edilemeyecek bir şey değil."

O zaman anladı. Savaş asla kaleyle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Nez'e gidip onu Baile'den çıkarması emredilmişti.

"Kendini kanıtladın," dedi Roland.

Seni lanet olası pislik. "Beni Aberdine'de izledin."

"Yaptım. Geri dönme vakti geldi," dedi Roland. "Çok uzun zamandır yoktun."

"Bunun için artık çok geç," dedi Hugh.

"Saçmalık." Roland sağ kolunun üzerindeki zincirlere baktı. Zincirler parçalandı ve Hugh tek koluyla asılı kaldı.

Ölümsüz büyücü ona doğru uzandı. "Elimi tut, Hugh. Elim tut ve her şey affedilecek. Her şey eskisi gibi olacak."

Dünya odanın sınırlarına kadar küçülmüştü. Eğer uzanıp Roland'ın elini tutabilseydi tüm sorunlar ortadan kalkacaktı. Boşluk yok olacak, suçluluk duygusunu ve kâbusları alıp götürecekti. Hayat yeniden basitleşecekti.

"Elimi tut," dedi Roland tekrar. "Kan dışında her şeyinle benim oğlumsun."

Bu kelime Hugh'yu delip geçti. Bunu duymak için onlarca yıl beklemişti ve işte buradaydı, özgürce verilmişti.

Roland onun bir enkaz olarak kalmasını bekliyordu. Yavaş yavaş intihar etmeye çalışan bir ayyaş olduğu sürece Roland onu olduğu gibi bırakmaktan memnundu. Ama kendini toparladıktan sonra tekrar işe yaramaya başlamıştı. O bir tehditti.

Farkına vardığı şey onu sarstı. Roland'ın gözlerine baktığında bilgelik ve onaydan başka bir şey daha gördü. Roland'ın ruhunun köşelerinde saklanmış, sessiz bir ihtiyatla onu izliyordu.

Roland ondan korkuyordu. Hugh sırtıttı.

"Hayır."

"Hugh," dedi Roland, sesi Hugh'yu sıska bir yetim olduğu günlere geri götürerek azarlıyordu. "Elimi tut. Bunu hak ettin. Bu senin kaderin."

"Hayır."

Roland ona baktı.

"Pek de sürpriz sayılmaz," dedi Hugh. Kelimeler inanılmaz derecede kolay bir şekilde dilinden döküldü. "Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Seni sokaklardan kurtardım. Sana barınak, eğitim ve güç verdim. Ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Hoşuna gitmeyen bir şey yapmaya çalıştığımda beni mutlu bir aptala çevirdiğin kısmı unuttun."

"Çocuk yetiştirmek böyle bir şey," dedi Roland. "Kişiliklerinin bazı yönlerini teşvik etmek, diğerlerini bastırmak."

Hugh sessizce güldü.

"Seni etkili kıldım. Seni geride tutan zorluklardan kurtardım. Seni hiç bir şey yapmaya zorladım mı, Hugh? Yoksa sana verdiğim her göreve atladın mı?"

"Bana bir şey açıkla. Beni neden sürgün ettiniz? İstedğin her şeyi yaptım."

"Seni sürgüne gönderdim çünkü büyük resmi göremiyordun." Roland'ın sesinde bir kızgınlık notası yükseldi. "Hâlâ göremediğini düşünmeye başlıyorum."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Bunu düşünün ve size gelecektir."

Kaburgalarındaki ağrı artık dayanılmazdı. Hugh onu bir kenara itti. "İşte sana büyük resim: Biz ikimiz varız, Daniels ve ben. İkimiz de seninle bir şey yapmak istemiyoruz. Bin vuruş yapıyorsun. İki kişiliksin. Çocuklarınızdan birinin diğeriyle savaşmasına ihtiyacınız var çünkü Daniels sizi bir kez alt etti ve yine edecek. Bunu bir düşün."

"Üç tane var," dedi Roland. "Neredeyse üç."

"Henüz doğum yapmadı."

"Hayır, ama yakında. Yakında bir torunum olacak."

"Ve o çocuğu elinize almak için sabırsızlanıyorsunuz. Sonunda gerçek bir evlat, doğru kanı taşıyan bir evlat. Neden her şeyin farklı olacağını düşünüyorsun ki? İlk nefesini aldığı andan itibaren onu elde etsen bile, senden nefret ederek büyüyecek. Yine de buradasın, yeni oyuncağı ele geçirmek için o kadar çaresizsin ki Lejyonunu beni yakalaması için gönderiyorsun, tehlikeye rağmen buraya ışınlanıyorsun ve bana oğlum diyorsun. İyice bak. Burada asılı duran bana bak.

Ben senin oğlun olsaydım, bu seni nasıl bir baba yapardı?"

"Yani cevabın hayır mı?" Roland sordu.

"Önümüzdeki yüz yıl boyunca burada kalabiliriz ama yine de hayır. Kate'in çocuğunu asla ele geçiremeyeceksin. Önce seni öldüreceğim."

Roland içini çekti. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Hugh." "Alış buna."

Roland bir adım daha yaklaştı. Aralarında sadece bir ayak mesafesi vardı.

"Bensiz, yakında öleceksin. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Hepimiz eninde sonunda öleceğiz."

"Yalnız, terk edilmiş, güçlerinizden mahrum bırakılmış. İsteddiğiniz gelecek bu mu?"

"Güç yok mu?"

"Benim kanımdan değil."

Hugh içinde kalan son sihir ipliğini çekti, güç sözcüklerine ve yaptığı tüm iyileştirmelere rağmen kalan küçük bir parça. Serbest elinin parmaklarını kanlı kaburgalarına geçirdi ve büyüü kıpkırmızı sıvının içine batırdı. Büyü kıvılcımlandı ve koyu kan keskin, kan kırmızısı bir iğneye dönüştü.

"Bunu bana açıkla," dedi Hugh.

Roland geri çekildi.

İğne toz haline geldi.

Binanın dışında biri çığlık attı, feryat notanın ortasında kesildi.

"Son şansın, Hugh!" Roland ona doğru uzandı. "Elimi tut."

"Siktir git."

Sis kapı aralığından fırladı, büyüyle parladı, kırıldı ve işte oradaydı, bembeyaz ve parlıyordu, kavranamayacak kadar korkunçtu, kuyruklu yıldızlara binen ve yıldızların arasında yaşayan türden bir soğuk yayıyordu. Roland irkilerek geri çekildi, yüzünde şok ifadesi vardı. Hugh sadece ona baktı, dilsizdi. Her

Vücudundaki tüm hücreler çığlık atıyordu. Ve sonra dişlerin, ağızların ve gözlerin karmaşası arasında onu gördü. Onun için gelmişti.

Roland'a döndü ve Roland bir adım geri çekildi, şok yüzünden bütün kanı çekmişti.

Konuştı ve duvarlarda çatlaklar oluştu.

"O BENİM, BÜYÜCÜ."

"Al o zaman." Roland ortadan kayboldu.

Kaos yarattığı ona doğru alçaldı ve Hugh dehşetten zihni yarılmadan önce dudaklarını bir sırtışa dönüştürdü. Sesi boğuk çıkmıştı. "Merhaba tatlım."

EPILOG

Hugh gözlerini açtı ve tanıdık bir tavan gördü. Teknisyen yukarıdaydı. Her şey acıyordu. Gün ışığı içeri akıyordu

doğu penceresinden odaya girdim. Sabah olmuştu.

Lamar'ın yavaş ve ölçülü sesi ona doğru süzüldü.

"Bu nedenle mümkün olan en iyi kale halk tarafından nefret edilmemektir, çünkü kaleleri elinizde tutsanız bile halk sizden nefret ediyorsa bunlar sizi kurtarmayacaktır, çünkü size karşı silahlanmış bir halka yardım edecek yabancılar asla bulunmayacaktır..."

"Neden ona bu sıkıcı şeyleri okuyorsun?" Bale sordu.

"Senin melez prensinin aksine, bu bir klasik."

"Melez Prens harika bir kitap."

"Tabii ki öyle. Bilgisiz gençlerin... Bale'e gönderildiği hikayelerden daha iyi ne olabilir ki?"

"Ne, bu mu?"

Lamar'ın sesi keskin bir hal aldı. "O bir asa mı?" "Bu bir sopa."

"Bana bir asa mı

doğrultuyorsun?" "Kime, bana mı?"

"Bale, ağzından Latince bir şey çıkarsa, azizlerin ayini olsa iyi olur, çünkü seni bitireceğim."

Hugh ağzını hareket ettirdi. Sesi boğuk çıktı. "Bale haklı. Machiavelli için henüz çok erken."

Bale yatağa hücum etti ve onu ayı gibi kucakladı.
Hugh'nun kemikleri inledi.

Çılgın adam kendini bıraktı, havayı yumrukladı, kendini pencereden dışarı attı ve "Uyandı!" diye bağırdı.

Lamar uzun bir iç geçirdi ve gözlüklerini çıkardı.
"Kendinizi hazırlayın. Geçit töreni yaklaşıyor."

Her şey koridordan koşarak gelen STOYAN ile başladı. Ne yazık ki Cedric ondan bir metre kadar öndeydi. Devasa tazı yatağa atladı, ciyakladı, inledi ve yüzünü yaladı. Elara'nın adamları yatak odasına doluştuğunda Hugh onu zorlukla defetmişti. Dugas çıraqlardan oluşan bir alayın başında içeri girdi ve ellerinde ıslak çiçek ve bitki demetleri sallayarak ilahiler söyleyerek yatak odasının etrafında dolaşmaya başladılar.

"Hayatta kaldığınız için tebrikler," dedi Dugas ona. "Teşekkürler."

Sırada Felix'in yetim izcileri vardı, onları seyis kız izledi - adını hâlâ hatırlamıyordu. Kız ona Bucky hakkında ayrıntılı bir rapor verdi, depresyonda gibi görünüyordu ve görünüşe göre Hugh'un bir an önce ahıra gitmesi gerekiyordu.

Sonra Demir Köpekler ve köylüler geldi. Baş dönüyordu ve yüzleri düzgün tutmakta zorlanıyordu. O sırada Savannah ortaya çıktı, gözlerinin içine baktı, gözlerini kısarak ona baktı ve omuz silkti. "Yıpranacak kadar kötü değil."

Johanna içeri girdi, ona sarıldı ve dışarı çıktı.

Fırıncılar, okçular, demirciler, druidler, sağlık personeli, buldozer ekibi, sadece gürültüden bile bayılacağından emin olana kadar gelmeye devam ettiler. Gülümsedi ve doğru sesleri çıkarırken, zihni anılarının parçalarını sıraladı. Nez'in kampı, Elara'nın onu bedeninde taşıması

Varoluşun içinde ve dışında kaybolan, uzaylarının üç boyutlu gerçekliğinin ötesine kayan, ona ulaşmaya çalışırken ölen ölümsüzler ve Ölülerin Efendileri, ağaçların karanlık gövdeleri, büyüünün buz gibi varlığı, ruhunda kontrolden çıkarak dönüyor, yutmakla tehdit ediyordu... Baile'nin duvarlarını hatırladı ve sonra hatırlaması bıçakla kesilmiş gibi keskin bir şekilde durdu.

Sonunda Lamar'ın canına tak etmişti. O ve Stoyan herkesi dışarı attı ve kapıları kapattı.

"Kalan kurbağalara ne oldu?" Hugh sordu. "Hem kurbağalar hem de askerler ilk tekneyle birlikte öldü. Vardiya," diye bildirdi Stoyan. "Önce Mroglar öldü. İnsanlar neredeyse yirmi dört saat dayandı ama sonunda onlar da öldü. Elara'nın adamları onları inceliyor."

"Nez?"

"Geri çekildi," dedi Lamar. "Elara'nın seni geri getirdiği gece tahliye etti. Ne oldu böyle?"

"Roland'ı gördüm," dedi Hugh. "Konuştuk."

İki yüzbaşı sustu. Yüzlerindeki telaşı gördü.

"Köprüyü yaktım," dedi. "Kendi başımızayız."

Gözlerindeki rahatlama o kadar netti ki, bu ona battı.

"Demek eviniz burası?" Stoyan sordu.

"Öyle."

"Güzel." Stoyan gülümsedi. "Sizi tekrar aramızda görmek güzel, Başöğretmen."

Hugh başını salladı. "Geri dönmek güzel."

Stoyan kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Artık sadece Hugh ve Lamar vardı. Hugh işaret etti ve Lamar yatağa doğru ilerleyerek sadece birkaç santim uzağına oturdu.

"Onun ne olduğunu gördün mü?" Hugh sessizce sordu.

"Hayır," dedi Lamar. "O dönmeden önce bizi içeri girmeye zorladılar. İnekleri kurban ettiler. Sanırım onlardan beslenmiş olabilir ama emin değilim."

"Onu gördüm," dedi

Hugh. "Nedir o?"

Bir insan zihninin kavrayabileceğinden çok daha fazla boyutta var olan kadim gücü ve kaosu tanımlayacak kelimeleri aradı ama bulamadı.

"Bilmiyorum," dedi. "Öğren, Lamar. Eğer bize sırtını dönerse, onu nasıl öldürebileceğimi bilmem gerek."

Yüzbaşı başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Hugh tek başına oturuyordu. Elara... Buz Harpisi. Kale'nin Kraliçesi. Ve başka bir şey, içinde derinlerde yaşayan tüm ilkel korkuları harekete geçiren bir şey.

Zihni, Elara ile içine girerken zevkten nefesi kesilen kadını yan yana getirdi. Hayatında gördüğü en korkunç şeydi ama onunla yatmış, hoşuna gitmiş ve kalmasını istemişti. Bu iyiydi ve daha iyi olabileceğini biliyordu. Demir Köpekler kamp ateşinin başında aptalca bir oyun oynarlardı: Evlen, Sikiş, Öldür. Onlar zaten evliydi ve diğer ikisinden hangisini seçmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Evliydim. Hay
sikeyim.

Onun sözlerini hatırladı. "Onlar benim halkım ve onları seviyorum. İstemeye hakkım olan her şeyin ötesinde sadakatlerini kanıtladılar. Onları güvende tutmak için ne kadar alçalacağımın bir sınırı yok."

Bunun lafın gelişi olduğunu düşünmüştü. Şimdi daha iyi biliyordu. Halkının asla bir tehdit haline gelmediğinden emin olmalıydı. Onun için tehdit oluşturacak şey neydi? Onu insan kurban etmekten alıkoyması mı gerekiyordu? Bu çizgiyi nereye çekecekti? İş o noktaya gelmeden halkını şimdi ortadan kaldırmak daha akıllıca olabilirdi. Kan kılıcının işe yarayacağından emin değildi. Yapamaması gereken bir kılıç. Kan gücü nasıl oluyor da hâlâ çalışıyordu? Neden?

Onun için geldi. Tedbiri elden bıraktı, gücünü gösterdi ve onu Nez'den uzaklaştırmaya geldi. Onun için Roland'la yüzleşti ve onunla dövüşebilirdi.

Hugh bunu hiç beklemiyordu. Onu çürümeye terk etmeliydi, ama onu oradan çıkardı ve bir şekilde onu sürükledi.

kaleye. Demir Köpekleri dışında, hayatı boyunca hiç kimse bunu onun için yapmazdı.

Dünyanın bir anlamı olmasını diledi.

Kapı açıldı ve Elara odaya girdi. Saçları uzun beyaz bir dalga halinde omuzlarına dökülüyordu. Soluk yeşil, genç yaprakların rengindeki elbisesi onu sarıyor, göğüslerini kavıyor, belinin üzerinde geziniyor ve kalçalarının kıvrımlarını sıyrıyordu.

Onun gözlerinin içine baktı. Gülüyorlardı ama mizahın ardında başka bir şey görüyordu, temkinli bir ihtiyat.

Sonunda kadının havluya sarılı bir şey taşıdığını fark etti. Nesneyi komodinin üzerine koydu ve ona baktı.

Ona tekrar baktı.

"Senden nefret ediyorum," dedi ona.

Suyu test ediyordu. "Sürpriz sayılmaz," dedi ona.

"Eğer bir daha böyle bir çılgınlık yaparsan, hayatını cehenneme çeviririm."

Ona dişlerini gösterdi. "Zaten biliyorsun, sevgilim."

Mesajı açık ve net bir şekilde aldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedi. Normale dönmüşlerdi, buldukları her fırsatta birbirlerine saldırıyor ve kan akıtmadan duramıyorlardı.

"Kurbağaların geri döneceğini düşünüyor musun?"

"Pek olası değil," dedi. "Ellerinden geleni yaptılar ve biz de canlarına okuduk. Çok büyük bir çaba için çok az ödül sunuyoruz. Büyük olasılıkla onlara komuta eden kişi yoluna devam edecek, ama etmezse biz hazır olacağız."

"Leonard'ın bunun arkasında yaşlıların olduğuna dair bir teorisi var." Pictish bilgini. Doğru. "Öyle mi?"

"İyileştiğinde onu yukarı göndereceğim. Biraz uçuk ama tuhaf bir şekilde mantıklı."

Arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Seralara. Bitkilerimiz ölmeye devam ediyor. Nedenini bulmalıyız."

"Elara," diye seslendi.

Arkasını döndü, yatağa doğru yürüdü ve bir dizini yorganın üzerine koyarak ona doğru eğildi. "Sen benim kocamsın, Hugh. Artık yalnız yürümüyoruz. Fırtınada birbirimizin sığınağıyız. Burada kalmak istediğin sürece bir evin olacak. Seni asla terk etmeyeceğim."

Öne doğru eğildi. Dudakları onunkilere değdi ve onu öptü. Onun tadını aldı, taze ve tatlıydı, dilinde bir parça bal vardı. Sertleşti.

Onu bıraktı ve kapıyı arkasından kapatarak uzaklaştı, bir hayalet gibi, bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu.

Kapıya baktı, az önce ne olduğunu anlamaya çalıştı ve başaramadı.

Onu bırakmak istemedi. Hay
sikeyim.

Havlulara uzandı ve onları çıkardı. Cam bir kapakla örtülü, içi buğulanmış bir tabak onu bekliyordu. Onu çıkardı. Karamel ve bal sürülmüş sıcacık krepler onu bekliyordu.

Demir Köpeklerin Önderi güldü ve çatalına uzandı.

SON

ILONA ANDREWS'DAN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

Kate Daniels Serisi

SIHIR ISIRIR
SIHIR KANAR
SIHIR YAKAR
SIHIR VURUR
SIHIR YAS TUTAR
SIHIR KANAR
SIHIR DÜŞLER
SIHİRLİ ÖLÜMLER
GUNMETAL MAGIC
SIHIRLI HEDİYELER
SIHIR YÜKSELİR
SIHIR BOZULUR
SIHIR ÇALAR SIHIR
DEĞİŞİR SIHIR
YILDIZLAR SIHIR
BAĞLAR
SIHİRLİ ÜÇGENLER

Gizli Miras Serisi

BENİM İÇİN YAN
BEYAZ SICAK
ORMAN ATEŞİ

Innkeeper Chronicles Serisi

TEMİZ SÜPÜRME
BARIŞ İÇİNDE
SÜPÜRME TEK
BİR DÜŞÜŞ
SÜPÜRME
BIÇAĞIN SÜPÜRÜLMESİ

The Edge Serisi

ON THE EDGE
BAYOU MOON
FATE'S EDGE
STEEL'S EDGE

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, Gordon ve Ilona adlı karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar. Çift, Kate Daniels ve Kate Daniels World romanlarının yanı sıra The Edge ve Hidden Legacy serilerinin 1 numaralı New York Times ve USA Today çok satan yazarlarıdır. Ayrıca haftalık ücretsiz seri olarak yayınladıkları Innkeeper Chronicles serisini de yazmaktadırlar. Kitaplarının tam listesi, eğlenceli ekstralar ve Innkeeper bölümleri için lütfen <http://www.ilona-andrews.com/> adresindeki web sitelerini ziyaret edin.

